

Mở To Đôi Mắt Xinh Đẹp Của Em

Contents

Mở To Đôi Mắt Xinh Đẹp Của Em	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	7
4. Chương 04	12
5. Chương 05	16
6. Chương 06	19
7. Chương 07	22
8. Chương 08	26
9. Chương 09	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	41
13. Chương 13	44
14. Chương 14	47
15. Chương 15	52
16. Chương 16 Part 1	57
17. Chương 16 Part 2	61
18. Chương 16 Part 3	65
19. Chương 17 Part 1	69
20. Chương 17 Part 2	74
21. Chương 18	79
22. Chương 19	82
23. Chương 20 Part 1	87
24. Chương 20 Part 2	91
25. Chương 21	94
26. Chương 22	98
27. Chương 23	103
28. Chương 24	107
29. Chương 25	112
30. Chương 26	115
31. Chương 27	120
32. Chương 28 Part 1	124
33. Chương 28 Part 2	127
34. Chương 29 Part 1	130
35. Chương 29 Part 2	134
36. Chương 30 Part 1	137
37. Chương 30 Part 2	140
38. Chương 31	142
39. Chương 32	145
40. Chương 33	149
41. Chương 34	152

42. Chương 35	156
43. Chương 36 End	160

Mở To Đôi Mắt Xinh Đẹp Của Em

Giới thiệu

Mở to đôi mắt xinh đẹp của em là câu chuyện về một cô gái 8x xinh đẹp trên hành trình đến với nướ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mo-to-doi-mat-xinh-dep-cua-em>

1. Chương 01

Chương 1: Đến nước Mĩ tìm người đàn ông thực sự có tấm lòng

Theo đúng sắp xếp của mẹ lúc còn sống, Tuyết Nhung cuối cùng cũng đã đặt chân đến Mĩ, vùng đất hoàn toàn xa lạ với cô, và vào học tại một trường công lập nổi tiếng ở miền Tây.

Khi khoác ba lô trên vai, rảo bước trong sân trường đại học Mi-chi-gân giữa trời thu, cô gái 23 tuổi Đinh Tuyết Nhung mới nhận ra mình không hề nằm mơ. Vậy là, cô đã thực sự bước vào thế giới đa văn hóa mà phim ảnh và tiểu thuyết không ngớt lời ca ngợi, bước vào một cuộc sống mới mà mỗi lần nghĩ đến lại khiến cô phấn khích và tò mò.

Tuyết Nhung ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao rộng. Tháng 9, miền trung tây nước Mĩ, mặt trời cao vút và gay gắt, ngược lại những áng mây lại xinh đẹp dịu dàng. Giữa bầu trời xanh biếc mênh mang, những cơn gió thu nhẹ nhàng thổi, xua mây trắng đuổi theo mặt trời; vậy mà thoáng một cái lại đã thấy mặt trời thỏa thích đuổi theo những áng mây bồng bềnh trôi theo gió. Ngắm nhìn cảnh thiên nhiên thanh khiết và sống động, tâm hồn u sầu bấy lâu nay của Tuyết Nhung bỗng thấy được an ủi phần nào.

Thực ra, ngoài bầu trời cao rộng và trong sáng, khung cảnh núi non sông nước của Mi-chi-gân có nhiều nét giống quê hương Tuyết Nhung. Những ngọn núi nhấp nhô, bao trùm màu xanh mướt của cỏ cây hoa lá, e ấp như giấu trong mình nhiều bí mật thầm kín. Những con đường uốn lượn quanh co, ẩn hiện giữa những triền núi, khiến cho khung cảnh càng trở nên linh thiêng và huyền bí. Chỉ sau một ngày đặt chân lên chốn đất khách quê người này, Tuyết Nhung đã có cảm giác vô cùng quen thuộc; thì ra nó không hề lạ lẫm như cô vẫn tưởng tượng.

Nhưng khi đi trên con đường lớn chạy dọc theo những tòa nhà trong trường, cô bỗng thấy lòng mình nặng trĩu. Cảm giác dễ chịu và thoải mái khi ngắm nhìn trời xanh, mây trắng, những rặng núi xanh biếc đã biến mất, thay vào đó là cảm giác bị cô lập và nỗi cô đơn vô hạn khi nhìn thấy những người đủ màu da đeo ba lô rảo bước trên đường, những người cười xe đạp lượn lách giữa đám đông, những người ngồi nói điện thoại trên những hàng ghế bên đường. Tuyết Nhung không ngừng thắc mắc lí do mẹ muốn cô đến đây là gì? Liệu cô có thể tìm được một chốn đi về cho tâm hồn mình giữa những khuôn mặt xa lạ và lạnh nhạt ở nơi đây?

Tuyết Nhung đứng giữa ngã tư đường, tò mò quan sát những người mà cô sắp gặp gỡ và chung sống. Một người, hai người rồi cả một nhóm những chàng trai Mĩ mắt xanh tóc vàng đi qua trước mặt. Những bước chân của họ thật mạnh mẽ và phóng khoáng, dáng người cao ráo toát lên vẻ hào hoa anh tuấn, khuôn mặt đầy tự tin và lạc quan. Ừm, xem ra so với đàn ông Trung Quốc, những chàng trai Mĩ này trông cởi mở và vui tươi hơn nhiều.

Lại có một nhóm con gái ôm sách đi lướt qua Tuyết Nhung. Trong đó nổi bật là cô gái da đen mặc một chiếc mini juýp vô cùng thời thượng. Giữa thời tiết nóng nực của tháng chín, cô ta vẫn đi một đôi boots cao đến tận đầu gối, khiến đôi chân thon dài càng thêm phần gợi cảm. Đám con gái da trắng mắt to gò má cao mỗi lần đi qua trước mặt cô đều vênh mặt ưỡn ngực, đeo tai nghe chăm chú thưởng thức những bản nhạc đang thịnh hành, chẳng thèm liếc nhìn cô lấy một cái. Phần lớn con gái ở đây đều để những kiểu đầu khác nhau, mỗi người một vẻ. Ngoài ra, mỗi người bọn họ mặc theo một phong cách riêng, có người trông giống dân Di-gan, người lại mặc kiểu tomboy, kẻ lại khoác lên mình những bộ váy áo sang trọng như những công chúa châu u. Đúng thế, so với con gái Trung Quốc, con gái Mĩ bạo dạn và cá tính hơn nhiều.

Tuyết Nhung bất giác nhìn lại mình. Đương nhiên, nếu dựa theo tiêu chuẩn của người Trung Quốc, cô có thể được liệt vào hàng mỹ nhân. Trước nhất, cô có khuôn mặt trái xoan truyền thống, đậm nét Trung Quốc. Dưới hàng mày lá liễu xinh đẹp là đôi mắt phượng cong vút, long lanh rất hiếm gặp thời nay, cánh mũi dọc dừa thanh tú và đôi môi hồng thắm. Thêm vào đó, dáng người cao ráo thanh mảnh và khí chất thanh tao có được nhờ kéo vĩ cầm càng khiến người khác phải ngoái nhìn lại thật lâu mỗi lần thấy cô bước qua.

Tuyết Nhung trước nay chưa bao giờ là kẻ giả tạo, và cũng cực ghét những kẻ giả tạo. Vì thế khi có người hỏi “tại sao lại đến nước Mĩ”, cô thẳng thắn trả lời: “Tôi muốn đến Mĩ để tìm người đàn ông thực sự có tấm lòng”. Tất nhiên, câu nói này của Tuyết Nhung khiến rất nhiều người Trung Quốc, đặc biệt là đàn ông tức tối miệt thị cô sau lưng, cũng khiến nhiều phụ nữ Trung Quốc cảm thấy nuốt không trôi: Lẽ nào ở Trung Quốc không có đàn ông tốt hay sao? Chẳng lẽ toàn bộ đàn ông tốt ở Trung Quốc đều chết sạch rồi ư? Tại sao cứ phải ra nước ngoài mới tìm được? Và kết luận cuối cùng của bọn họ đều là: cô này còn hèn hạ hơn cả những kẻ hèn hạ.

Song bất luận người khác nghĩ thế nào, đánh giá thế nào, Tuyết Nhung vẫn chẳng hề bận tâm, nói đúng hơn là chẳng thèm bận tâm. Bởi vì chính mắt cô đã chứng kiến cảnh cha mình nhẫn tâm ruồng bỏ mẹ để chạy theo một người đàn bà khác, rồi lại được nghe mẹ kể lại chuyện ông ngoại phản bội bà ngoại như thế nào, cụ ông phản bội cụ bà như thế nào. Sự phản bội này không chỉ xảy ra trong ba thế hệ nhà cô, nếu truy đến cùng, thậm chí cũng có thể xảy ra trong suốt bốn năm đời phụ nữ của dòng tộc cô. Đàn ông Trung Quốc trong mắt Tuyết Nhung và mẹ hoàn toàn không phải là những kẻ có lương tâm.

Có lẽ để thoát khỏi cảnh bị phản bội đó, suy nghĩ đầu tiên của Tuyết Nhung khi bước vào trường đại học Mĩ này là: nhất định phải chuẩn bị cho mình những kiến thức về hôn nhân. Trước đây khi còn ở Trung Quốc, mẹ cô luôn cho rằng, sở dĩ phụ nữ trong gia tộc đều phải hứng chịu số phận bất hạnh như vậy là vì đàn ông Trung Quốc quá bất lương. Vậy nên, con đường duy nhất để thoát khỏi số phận bi thảm đó là chạy đến một đất nước khác, tìm một người đàn ông cao thượng hơn những kẻ cùng chủng người với mình. Song đối với Tuyết Nhung, sự phản bội trong hôn nhân không hẳn chỉ bắt nguồn từ tính cách của đàn ông Trung Quốc, mà bản thân mỗi người phụ nữ cũng có một phần trách nhiệm. Chỉ có điều, trách nhiệm của họ là quá ngu muội và mù quáng. Nếu trước khi bước tới hôn nhân, người phụ nữ có sự trưởng thành trong cách đánh giá đàn ông, hiểu rõ con người thực sự của anh ta, sớm chuẩn bị tâm lý để giải quyết những vấn đề nảy sinh trong quan hệ vợ chồng thì chắc chắn sẽ ít nhiều hạn chế được việc chọn nhầm bạn đời; và nhờ đó, khả năng họ bị chồng phản bội sau khi kết hôn cũng giảm đi phần nào.

Tuyết Nhung bước lên bậc thềm nối với tòa nhà lớn có tên “Angel” với những suy nghĩ như vậy. Đây là công trình nổi tiếng nhất của đại học Mi-chi-gan, cũng là nơi nhiều bộ phim chọn làm bối cảnh. Từ xa nhìn lại, những chiếc cột trắng xóa thiết kế theo phong cách các ngôi đền La Mã xưa đứng sừng sững trên nền đá cẩm thạch. Bước vào bên trong, Tuyết Nhung có cảm giác mỗi bước cô đi là một bước chân lịch sử trong cuộc đời. Cô thở một hơi thật sâu, rồi nhanh chóng rảo bước vào trong.

Dựa vào những tấm biển chỉ dẫn trong tòa nhà, Tuyết Nhung đã tìm thấy “Trung tâm tư vấn dành cho sinh viên” ở một góc quẹo của hành lang. Người ta nói với cô, đó chính là nơi để cô lựa chọn môn học.

Sau khi nghe những nguyện vọng của Tuyết Nhung, người phụ nữ da trắng đầy đặn, đeo kính gọng vàng quay

ra đằng sau, rút một cuốn sách dày cộp từ trên giá xuống. “Đây, tất cả các môn học trong mùa thu này đều có trong này, trên mạng cũng có. Bạn có thể cầm về, xem xét thật kĩ lưỡng rồi hãy chọn môn. Nếu có vấn đề gì hãy gọi điện đến hỏi chúng tôi là được.” Nói dứt lời, bà ta mỉm cười thân thiện nhìn Tuyết Nhung.

Nhìn cuốn sách nặng nề trước mặt, đầu óc Tuyết Nhung thực sự mù mịt: phải mất bao lâu cô mới có thể chọn được môn mình thích trong đó, chỉ bằng cô hỏi thẳng ngay bây giờ. Tuyết Nhung sắp xếp lại những suy nghĩ trong đầu, nhắm lại câu tiếng Anh mình muốn nói cho thật lưu loát rồi cất tiếng hỏi: “Xin lỗi, tôi chỉ muốn hỏi chỗ các vị có môn học nào dành cho phụ nữ không?” Nữ nhân viên nọ liền mỉm cười, giở sách rất thành thục, sau đó dừng lại ở một trang và đưa đến trước mặt Tuyết Nhung nói: “Bạn xem, đây là các môn học liên quan đến phụ nữ, trong này có rất nhiều, trường đại học của chúng tôi luôn nằm trong top năm cả nước đó.” Bà ta đẩy đẩy mắt kính, rồi lại chỉ tiếp vào trang giấy và tự hào nói: “Cô xem, có rất nhiều sinh viên thích chọn các môn “Nghiên cứu phụ nữ”, “Phụ nữ Mỹ”, “Sự thức tỉnh của phụ nữ thế kỉ 19”, “Lịch sử tiến hóa của phụ nữ” này...” Nhìn dáng vẻ không mấy hứng thú của Tuyết Nhung, bà ta liền giở sang một trang khác, rồi lấy ngón tay chỉ vào giữa những dòng chữ nhỏ xíu, dày di dít: “Nếu như cô muốn chọn những môn đặc biệt, có tính phân loại chi tiết hơn chút nữa thì đây “Nghiên cứu vị thế của phụ nữ châu Á”, “Phong tục bó chân của phụ nữ Trung Quốc”, “Nghiên cứu các nhân vật nữ trong tác phẩm Hồng Lâu Mộng”, “Tình hình hôn nhân của phụ nữ Đông Nam Á” v.v...”

“Lẽ nào ở chỗ các vị không có môn học nào dành cho các cô gái trẻ, ví như những môn hướng dẫn họ chuẩn bị cho một mối quan hệ nam nữ kiểu “tình yêu và hôn nhân”, “làm thế nào để tránh những nguy cơ trong tình yêu”, “làm thế nào để tìm người bạn đời phù hợp” v.v... hay sao?” Câu hỏi của Tuyết Nhung khiến nữ nhân viên nọ lặng đi giây lát. Không chỉ bà ta, tất cả những ai có mặt trong căn phòng rộng lớn này đều dừng bút hoặc ngừng dùng chuột máy tính, hướng ánh mắt về phía Tuyết Nhung.

Lúc này, một phụ nữ trung niên đen đúa gầy gò, không rõ chủng người, có vẻ là quản lý ở đây đi tới, nhã nhặn nói với Tuyết Nhung: “Chúng tôi hiểu rõ tính ham học của bạn, nhưng những nội dung mà bạn vừa nhắc đến nằm trong phạm vi tự học từ cuộc sống của mỗi người, vậy nên không được liệt vào danh sách các môn học bắt buộc của trường chúng tôi. Nếu có hứng thú với những nội dung đó, bạn hoàn toàn có thể tìm đọc sách của Barnes & Noble[1]. Tôi tin những mục trong đó sẽ rất hữu ích với bạn.”

[1] Barnes & Noble – Trung tâm phát hành sách lớn nhất thế giới.

Nói dứt lời, người phụ nữ nọ định quay người bước đi, ai dè lại bị Tuyết Nhung gọi giật lại: “Xin đợi một chút! Tôi vẫn còn một câu hỏi nữa.” Bà ta lập tức quay đầu lại, ánh mắt đầy tò mò. “Tôi muốn hỏi, nếu y học là một môn học, pháp luật là một môn học, việc buôn bán qua lại dựa vào danh nghĩa thương nghiệp cũng trở thành môn học, thậm chí đều là những môn học bắt buộc trong trường đại học, vậy thì tình yêu và hôn nhân, những lĩnh vực đối với phụ nữ mà nói còn quan trọng hơn cả y học, pháp luật, kiếm tiền tại sao lại không thể trở thành một loại học vấn, để chúng ta nghiêm túc học tập và nghiên cứu một cách có hệ thống sau đó áp dụng thật tốt vào trong cuộc sống?” Tuyết Nhung thở dài rồi nói tiếp: “Thay vì bắt phụ nữ phải học một đồng kiến thức, để rồi cuối cùng vẫn bước vào những cuộc hôn nhân mù quáng, chịu thất bại cay đắng, hủy hoại cuộc đời mình, tại sao không giáo dục họ một cách đầy đủ để tránh những lỗi lầm đáng tiếc vì nhận thức non nớt về tình yêu và hôn nhân?”

Tất cả phụ nữ trong phòng đều đưa mắt nhìn nhau, người quản lý nọ ái ngại nói với Tuyết Nhung: “Chúng tôi có thể giúp bạn chuyển ý kiến này đến các bộ ngành hữu quan, nhưng tạm thời trước mắt chưa có gì thay đổi.”

Khi Tuyết Nhung bước khỏi căn phòng nọ, cô có thể cảm nhận được tất cả mọi ánh mắt đang nhìn theo mình. Thậm chí, cô còn nghe thấy có người thì thầm hỏi: “Cô ta là người châu Á đúng không?” Một người khác trả lời: “Trông cô vẻ là người Trung Quốc!”

Chuyện này có liên quan gì đến việc cô là người nước nào? Lẽ nào chỉ có phụ nữ Trung Quốc mới yêu đương và kết hôn? Tuyết Nhung cảm thấy thật buồn cười.

Mang theo tâm trạng thất vọng, Tuyết Nhung bước ra khỏi tòa nhà Angel. Trước đây, khi cô còn ở Trung Quốc, rất nhiều trường đại học đã đưa môn giáo dục giới tính của phương Tây vào giảng dạy. Nghe nói, môn học này thậm chí còn được dạy cả trong trường tiểu học. Song trước giờ chưa từng có trường học Trung Quốc nào dạy môn học về tình yêu và hôn nhân. Lúc đó, Tuyết Nhung nghĩ sở dĩ có chuyện này là

nền giáo dục Trung Quốc vẫn chưa theo kịp trào lưu của thế giới mà thôi. Cô vẫn luôn tin rằng, nếu đến Mĩ, cô nhất định sẽ được học rất nhiều điều không được học ở trong nước. Bây giờ Tuyết Nhung mới biết, trường học nào trên thế giới cũng giống nhau, và nền giáo dục Mĩ cũng khiến cô hiểu ra một điều: thì ra quốc gia này cũng chẳng ra sao cả!

2. Chương 02

Chương 2: Tình cờ gặp gỡ Lancer dưới gốc cây táo

Nếu như đối với Tuyết Nhung tháng tư năm 2008 là tháng mùa xuân tàn khốc nhất thì tháng mười cùng năm lại là tháng mùa thu cô cảm thấy cô đơn nhất trong cuộc đời. Mùa thu Mi-chi-gân nổi tiếng khắp thế giới bởi trời cao mây trắng, bởi phong đỏ cỏ xanh. Cảnh vật Mi-chi-gân thật phù hợp với những rừng cây trĩu quả, với những vườn hoa rực rỡ, những thảm cỏ xanh biếc chạy dài ngút tầm mắt và những công trình kiến trúc sừng sững giàu tính lịch sử, tính nghệ thuật, tính văn hóa, tính hiện đại. Bất kỳ một tác phẩm kiến trúc nào ở nơi đây cũng toát lên nét tôn nghiêm và bề thế.

Đương nhiên, trong trường lúc nào cũng có sinh viên đi lại tấp nập. Vô hình chung, bọn họ tạo ra một bức tranh khác cho nơi này. Thường ngày, từ thứ hai đến thứ sáu, ai nấy đều vội vã lướt đi trên sân trường, mắt không liếc nhìn xung quanh, như thể mình là kẻ chính nhân quân tử. Song cứ đến thứ bảy, khi những trận bóng đá kiểu Mĩ được tổ chức, tất cả bọn họ lại trở nên điên cuồng hơn bao giờ hết. Đâu đâu cũng thấy xuất hiện những kẻ mặc áo phông vàng. Trên con đường nhỏ chạy dọc sân trường, trước kia tụi xá sinh viên, thanh niên nam nữ đứng túm năm tùm ba, kẻ nào người nấy hùng hực khí thế. Bia có ở khắp nơi, bia trong tay họ, bia bày đầy trên bàn trên ghế, bia vút đầy trên mặt đất. Trong đồng bia rượu hổ lốn, trong tiếng nhạc xập xình không ngớt, bọn họ uống bia, cười cợt, hò reo, la ó, trêu đùa, đuổi bắt nhau.

Khi mới đặt chân đến đây, Tuyết Nhung không quen với cảnh tượng này. Chính xác hơn cô là người ngoài cuộc vui. Thậm chí cô còn chưa từng bước đến sân vận động với sức chứa mười mấy vạn người, càng không đến những buổi party chen chúc ồn ào. Mặc dù trong lòng Tuyết Nhung hiểu rõ, đó là những địa điểm thích hợp để tìm kiếm đối tượng hẹn hò. Đến đó, phàm là những ai mong muốn kết bạn đều có thể đạt được ý nguyện chỉ trong vài tháng ngắn ngủi.

Bạn hàng xóm của Tuyết Nhung là một cô gái da trắng đến từ miền Đông nước Mĩ. Vào buổi party được tổ chức sau hai tuần khai giảng, cô ấy đã phải lòng một anh chàng khoa Hóa và lấy được địa chỉ của anh ta. Ngay buổi tối hôm đó, cô bạn nọ liền tìm đến chỗ anh chàng ở, dán một tờ note stick in hình đôi môi đỏ chót của mình, bên trên còn chêm thêm dòng chữ “Em yêu anh” nữa chứ! Cũng tối hôm đó, bọn họ lên giường với nhau, rồi trở thành người yêu, đi đâu cũng có nhau không rời nửa bước.

Khi còn ở Trung Quốc, mỗi lần chứng kiến việc kết đôi nhanh chóng và điên rồ này của bạn bè xung quanh, Tuyết Nhung thường kịch liệt lên án. Vậy mà bây giờ khi đặt chân đến Mĩ, những chuyện kiểu này xảy ra nhan nhản. Song dù vậy, hiện trạng này vẫn chẳng thể nào thay đổi được suy nghĩ nhất quán của cô: một người phụ nữ chỉ yêu một lần duy nhất trong cuộc đời. Cô sẽ đợi, đợi một tình yêu chân thành từ trái tim và tâm hồn; trước lúc đó, cô nhất định sẽ giữ gìn sự trong trắng của mình.

Đó là ngày thứ bảy, cũng là ngày diễn ra một trận đấu bóng lớn trong trường. Khoa Nhạc bỗng trở nên im ắng, như có ai đánh một loạt dấu lặng cho khúc nhạc hàng ngày. Thật lạnh lẽo và cô đơn! Tuyết Nhung đặt đàn vào trong hộp, lặng lẽ rảo bước ra khỏi cửa.

Bỗng nhiên, một chú nai lớn và ba chú nai nhỏ xuất hiện trước mắt cô, con lớn nhất có lẽ là nai mẹ. Sự xuất hiện của Tuyết Nhung không làm chúng hoảng sợ. Chúng chỉ rướn cổ và gióng cặp tai xinh xắn lên, lặng lẽ nhìn về phía cô.

Ánh nắng thu bỗng chốc ngưng đọng lại ở góc yên tĩnh này của thế giới, chiếu lên những chấm sao lốm đốm trên thân nai, khiến chúng đẹp một cách thần bí và thoát tục. Nhưng lũ nai không hề để tâm đến hứng thú của kẻ xa lạ đang đứng trước mặt mình, mà quay đầu bỏ đi. Chúng vừa đi vừa ăn, vừa đi vừa nhai, chậm

rải vòng qua phía sau phòng học của khoa Nhạc. Tuyết Nhung không nỡ rời mắt khỏi đàn nai, chậm chậm bám theo chúng. Một chốc sau, đàn nai nọ đã dẫn cô đến một con đường nhỏ hẹp mà cô chưa từng chú ý. Trên đường tràn ngập những đóa hoa cúc dại vàng rực mà người ta vẫn gọi là “Black-eyed Susan Vine”[1]. Những cây bách to lớn sừng sững hai bên đường, hương thơm ngào ngạt theo gió lan tỏa khắp không gian.

[1] Hoa Mắt Nai (*Thunbergia Alata*): thường được gọi là Black-eyed Susan Vine, là một loài cây thân thảo sống lâu năm, thuộc họ Acanthaceae.

Đến cuối con đường, đàn nai bỗng giật mình bỏ chạy, rồi biến mất khỏi tầm mắt Tuyết Nhung. Khi đuổi kịp tới nơi, trước mắt cô không còn những chú nai xinh xắn nữa mà thay vào đó là khung cảnh thần tiên đẹp như trong truyện cổ tích: đó là một vườn táo bị bỏ quên, phần nửa số táo trên cây đã rụng, có quả nằm trên đám lá rụng, có quả lại rơi xuống khe suối gần đó. Nửa còn lại vẫn treo lủng lẳng trên cây, bên đón ánh nắng mặt trời đã ngả màu đỏ rực, bên không được chiếu sáng vẫn còn xanh, phần ở giữa lại có màu vàng nhạt. Vườn táo bị lãng quên này như một thế giới cổ tích mà người xưa tặng riêng cho Tuyết Nhung, để cô có được cảm giác lâng lâng của một nàng công chúa thực thụ.

Bên cạnh những tán cây chen chúc nhau có một cây táo già cỗi lưa thưa lá. Nó xiêu vẹo nghiêng về phía đám cây con bên cạnh, như thể muốn dùng cơ thể già nua của mình che chở cho đàn con. Tuyết Nhung chậm chậm đi đến gốc cây, dịu dàng vuốt lên những nếp nhăn sần sùi trên thân cây: “Mày là cây táo mẹ có phải không?”. Nước mắt cô bỗng chảy ra từ hai khóe mắt.

Tuyết Nhung lặng lẽ ngồi xuống gốc cây đã bị cỏ dại phủ kín. Vào một buổi tối mười năm trước, để ôn luyện tiếng Anh cho cô, mẹ tìm về một tập truyện cổ tích nổi tiếng thế giới bằng tiếng Anh. Sau đó, bà gửi đến một trang truyện và nói với cô: “Nhưng Nhi, khi đọc đến đây, mẹ thấy cảm động vô cùng, mẹ nghĩ con nhất định sẽ thích câu chuyện này!” Tuyết Nhung còn nhớ nội dung đại thể của câu chuyện như sau:

Ngày xưa ngày xưa, có một cây táo rất to, cành lá xum xuê, dưới tán cây, ngày ngày thường có một cậu bé đến nô đùa. Bỗng đi một thời gian không thấy cậu bé đến vui chơi nữa. Cây táo cảm thấy rất buồn, như mất mát một điều gì đó. Rồi đến một ngày, cậu nhỏ lại xuất hiện. Cậu nói với cây táo: “Cây ơi, bây giờ tôi đã lớn rồi, không còn muốn chạy quanh cây nô đùa nữa, tôi muốn có đồ chơi, nhưng không có tiền để mua”. Cây táo đáp: “Cậu bé ơi! Cậu hãy ngắt những quả táo trên thân tôi xuống rồi đem bán, như vậy cậu sẽ có tiền để mua đồ chơi rồi”. Cậu bé liền hái hết tất cả các quả, vui mừng chạy đi. Sau đó, lại không thấy cậu bé đâu nữa, cây táo rất buồn. Giờ đây cậu bé đã là một chàng thanh niên đứng trước mặt cây táo. Anh buồn rầu tâm sự với cây táo: “Cây à, bây giờ tôi đã trưởng thành, đã có gia đình riêng rồi nhưng tôi không có cách nào để có một ngôi nhà cho vợ con tôi trú mưa tránh nắng”. Cây táo nói: “Cậu bé, cậu đừng buồn nữa, cậu hãy chặt những cành trên thân tôi đây, chúng có thể dựng được một ngôi nhà nhỏ cho những người thân yêu của cậu”. Cậu trai liền chặt hết những cành cây, vui vẻ vác chúng về. Và bao nhiêu năm sau đó không còn thấy cậu đến chỗ cây táo kia nữa. Cây táo buồn khổ vô cùng, nó thực sự rất nhớ cậu bé. Đến một ngày, cậu bé kia lại đứng trước cây táo, đầy phiền muộn: “Cây táo ơi là cây táo, bây giờ con cái tôi đều đã trưởng thành, đều rời xa ngôi nhà rồi, tôi cũng muốn ngồi thuyền đi chu du thiên hạ, nhưng tôi lại không có thuyền”. Cây táo lại nói: “Cậu bé của ta, đừng đau buồn nữa, mặc dù những việc tôi có thể làm cho cậu càng ngày càng ít đi, nhưng tôi vẫn còn cái thân này, cậu có thể chặt hạ nó, rồi tạo một chiếc thuyền nhỏ để chu du đây đó”. Cũng như mọi lần cậu bé vui mừng hạ cây táo, làm một chiếc thuyền đi khắp nơi trên thế giới. Lại rất lâu rồi, không thấy cậu bé đâu. Cây táo rất buồn, ngày càng nhớ nhung. Cuối cùng, một ngày kia cậu bé giờ đã là ông lão lưng còng, phải chống gậy. Cậu bé yếu ớt, nói chuyện với cây táo: “Cây táo ơi, giờ tôi đã già yếu, không còn có ích nữa rồi, tôi cảm thấy rất cô đơn”. Cây táo đáp lại: “Cậu bé ơi, bây giờ ta không còn gì có thể cho cậu nữa rồi, quả không, cành không, thân cũng không, nhưng ta vẫn còn cái gốc này, cậu có thể tựa vào đây, nghỉ ngơi, trút những mệt nhọc trong cuộc sống”.

Đúng vậy, đây là câu chuyện về tình mẫu tử, là câu chuyện mà Tuyết Nhung ghi lòng tạc dạ. Mẹ chính là cây táo nọ. Bà dành hết cho cô những gì tốt đẹp nhất, để rồi ra đi mãi mãi. Thứ duy nhất Tuyết Nhung có thể dựa vào lúc này đó là tình yêu thương vô bờ bến mà bà đã dành cho cô.

Mỗi lần cảm thấy cô đơn tột cùng, Tuyết Nhung lại nhớ mẹ da diết. Vào những phút giây đó, cô không ngăn nổi mình cầm lấy cung đàn, kéo những bản nhạc mẹ thích nghe nhất. Chỉ khi hòa mình vào những giai điệu du dương, cô mới có thể nhìn thấy khuôn mặt hiền từ của mẹ, nghe thấy giọng nói ấm áp của mẹ một lần nữa. Chỉ khi những nốt nhạc ngân vang, cô mới cảm nhận được mẹ đang hiện hữu bên mình.

Lúc này, dưới gốc táo, Tuyết Nhung đang kéo bản nhạc “Vì sao lấp lánh”:

Ngôi sao nhỏ lấp lánh kia ơi

Tôi muốn hỏi bạn tên là gì?

...

Trong giai điệu âm vang, mẹ cô như bay xuống từ thiên đường và biến thành cây táo. Những trái táo căng mọng lắc lư, say sưa nhảy nhót theo những nốt nhạc vang vọng khắp không gian. Trong khi đó, Tuyết Nhung lại thấy mình như một vì sao nhỏ, tỏa sáng lung linh, tinh nghịch bay lượn xung quanh. Mẹ nhìn cô cười rạng rỡ, vẫy vẫy tay như thể muốn ôm chặt lấy con gái bé bỏng của mình.

“Này, mau lại đây xem đi!” Tiếng vĩ cầm của Tuyết Nhung bỗng bị cắt ngang. Một nhóm nam sinh mặc áo phông vàng kéo đến từ sau lưng cô: “Ồ đây có một cô gái châu Á đang ngắm sao kia!”

Họ cầm bia trên tay, khắp người nồng nặc mùi rượu, chắc chắn là đã đi uống sau khi xem xong trận bóng, rồi lơ mơ kéo nhau đến đây. Bị họ phát giác, Tuyết Nhung vừa thất vọng vừa sợ hãi: “Đi mau, các anh đi mau cho tôi!” Mấy gã trai nọ bị cô quát nên cũng tỉnh vài phần rượu, cười hỉ hả tùm thành một nhóm, rồi lảo đảo đi khỏi.

Sau một tràng cười điên cuồng, cả đám biến mất trong tích tắc.

Tuyết Nhung định đặt đàn vào trong hộp thì một chàng trai tóc vàng trong đám nam sinh nọ bất ngờ quay lại, đứng ngay trước mặt Tuyết Nhung, chỉ cách chưa đầy hai thước. Anh ta nhìn thẳng vào cô độ vài giây rồi rành rọt nói từng từ một: “Haiz! Cô bé! Em đúng là tiểu yêu tinh dưới gốc táo! Cần thận đừng để anh gặp lần nữa! Nếu lần sau để anh nhìn thấy, em sẽ là của anh!” Sau đó, anh ta lém lỉnh nháy mắt với cô: “À, đúng rồi, anh tên là Lancer nhé!”

Rất lâu sau, Tuyết Nhung vẫn chưa thể thôi nghĩ về cặp mắt cứ nhìn chăm chăm vào mình hôm đó. Ở Trung Quốc, mỗi lần có chàng trai nào đó nhìn cô, đa phần ánh mắt của họ đều lộ rõ vẻ ngại ngùng, trốn tránh, thiếu tự tin, ngoài ra cũng có người nhìn cô với ánh mắt rất gần gũi, thân thiết và ấm áp, lại có người nhìn bằng những ánh mắt xảo trá, đen tối và tà dâm. Nhưng ánh mắt chàng thanh niên Mĩ có tên Lancer ấy không hề giống những ánh mắt cô đã từng thấy trước kia. Ánh mắt đó mãnh liệt, thẳng thắn, kiên định và tự tin đến đáng sợ. Nếu không phải như thế thì làm sao Tuyết Nhung có thể có ấn tượng sâu sắc với anh ta đến vậy? Trong đầu cô lúc nào cũng hiện lên những đường nét dù là nhỏ nhất trên khuôn mặt của anh ấy: đôi mắt màu xám sâu thẳm, hàng mi và cặp lông mày vàng óng, gò má cao, sống mũi thẳng... tất cả kết hợp với nhau khiến khuôn mặt của Lancer rất có chiều sâu. Trong khi đó, có thể nói, đôi môi là phần cá tính nhất trên khuôn mặt của anh ấy. Nó không chỉ có đường cong rõ ràng, mà khóe môi bên phải còn hơi nhếch lên, khiến khuôn mặt vốn rất nghiêm túc của Lancer lộ vẻ hóm hỉnh và nghịch ngợm.

Đó chính xác là một gương mặt sinh động vô cùng, một khuôn mặt khác hẳn với nhiều khuôn mặt khác. Đôi lúc, khuôn mặt đó cũng đẹp như khuôn mặt của rất nhiều người Mĩ da trắng khác, nhưng không hiểu vì sao Tuyết Nhung vẫn cảm thấy nó có sự thu hút kỳ lạ. Song sự thu hút đó là gì, Tuyết Nhung thực sự không thể diễn tả được. Cô thầm nghĩ, anh ấy nói nếu lần sau hai người gặp lại, thì “em sẽ là của anh”. Câu nói đó có nghĩa là gì? Là một câu nói trong lúc say? Một lời cảnh cáo có chút uy hiếp? Hay là một lời tuyên bố hùng hồn? Nói tóm lại, Tuyết Nhung không thể tìm ra cách để làm rõ những nghi vấn cứ quẩn quanh trong đầu mình, mà thực ra cô cũng không muốn làm rõ. Nghĩ cũng phải thôi, đại học Mi-chi-gan có đến bốn vạn sinh viên, vậy nên cơ hội gặp lại chàng sinh viên nọ dưới gốc táo chỉ có thể là một phần bốn vạn.

3. Chương 03

Chương 3: Bất ngờ rơi vào vòng xoáy của đàn ông

Thất vọng vì không chọn được môn học ưng ý sau khi đến tòa nhà Angel, Tuyết Nhung không còn biết nên học gì nữa ngoài môn chuyên ngành về đàn vĩ cầm của mình. Danh sách các môn học ở trường khác xa

với những gì cô mong muốn. Cuối cùng, cô đành quyết định chọn môn “Nhìn nhận lại văn hóa Mĩ”. So với những môn học “hot” hiện nay như cơ hóa, thống kê, sinh học, môn nào môn nấy đều có đến mười chín hai mươi lớp, thì môn “Nhìn nhận lại văn hóa Mĩ” chỉ có ba lớp ít ỏi. Vào phút cuối khi Tuyết Nhung quyết định đăng kí, thậm chí có lớp số sinh viên đăng kí học chưa đến một nửa. Cuối cùng, nhà trường phải dồn ba lớp thành hai, một lớp học buổi sáng, một lớp học buổi chiều.

Theo nội dung trong mục lục, môn này sẽ đánh giá lại tính lịch sử và hiện đại trong văn hóa chủ đạo Mĩ. Tuyết Nhung nghĩ, cô mới chân ướt chân ráo đến Mĩ được ba tuần, nhưng đã cảm nhận được rõ ràng quốc gia này, truyền thống này, nền văn hóa này có những điểm rất đáng để suy ngẫm lại, vậy tại sao chẳng có mấy sinh viên hứng thú với nó?

Tất nhiên, sinh viên thiếu hứng thú, thì giáo viên cũng chẳng thể hứng thú hơn được. Mấy buổi học đầu, họ còn mang theo một vài bộ phim tài liệu về các cổ vật, giới thiệu một số những sự kiện lịch sử quan trọng của nước Mĩ. Sinh viên vì thế mà được biết về nguồn gốc của chiếc tàu Mayflower[1], được xem lại quá trình tạc tượng Nữ thần tự do, thậm chí còn được nhìn những tấm ảnh tư liệu mô tả lại cuộc sống nghèo khổ của người Hoa ở San Francisco thời kì đó. Nhưng sau đó, vì số lượng sinh viên đến học giảm dần, giáo viên cũng trở nên chảnh mắng. Mỗi lần lên lớp, họ chỉ đưa ra một vài chủ đề để sinh viên tự thảo luận. Song, tất cả những chủ đề ấy chỉ tóm gọn trong các câu hỏi liên quan đến tình trạng khổ cực của người da đen trước kia hoặc sự cải thiện về địa vị xã hội của cộng đồng người da đen hiện nay, và nội dung chủ yếu cũng chỉ là sự bình đẳng về chủng tộc có những đóng góp gì cho xã hội và ảnh hưởng thế nào đến lịch sử.

[1] Mayflower là một chiếc tàu nổi tiếng của Anh mang theo người nhập cư Anh tới Bắc Mĩ.

Tuyết Nhung luôn giữ im lặng trong những cuộc thảo luận nhằm chán đó.

Tình hình này kéo dài đến tuần thứ năm. Một ngày nọ, vị giáo sư gầy gò, mặt đầy nếp nhăn, tóc xoăn như lông cừu của vùng Ô-xtrây-li-a bỗng hướng ánh mắt về phía góc lớp nơi Tuyết Nhung đang ngồi: “Này, sinh viên kia, em tên là gì thế?” Mọi cặp mắt trong lớp đều đổ dồn về phía cô: “Em tên là Đinh Tuyết Nhung.” “Tiếng Anh của em rất tốt!” Khuôn mặt vị giáo sư nọ lộ rõ vẻ ngạc nhiên. “Tại sao em không phát biểu ý kiến của mình trong buổi thảo luận?”

Có lẽ tất cả sinh viên trong lớp đều nghĩ cô gái châu Á này chắc chắn sẽ đỏ mặt xấu hổ, rồi lấp ba lấp báp nói không nổi một câu hoàn chỉnh. Nhưng vị giáo sư nọ vừa dứt lời, Tuyết Nhung liền lưu loát đáp lại ngay bằng tiếng Anh: “Thưa giáo sư, không phải em không muốn phát biểu ý kiến của mình, mà là em không thấy hứng thú với chủ đề của buổi thảo luận.” Cả lớp học ồ lên kinh ngạc. Trong khi đó, có lẽ chưa chuẩn bị tâm lý cho thách thức này, nên vị giáo sư nọ tỏ ra hết sức bàng hoàng. Song giáo sư Mĩ vẫn là giáo sư Mĩ, ít nhất họ vẫn có thái độ khoan dung đối với những thách thức kiểu này. “Vâng, miss Đinh, cô có thể nói cho mọi người ở đây biết mình có hứng thú với những chủ đề thảo luận như thế nào được không?”

“Em có hứng thú với các vấn đề liên quan đến giáo dục về tình yêu và gia đình, cũng như sự công bằng của xã hội với phụ nữ. Khi chọn môn học, em chú ý thấy thực ra những nội dung này đang bị nền giáo dục thờ ơ, đương nhiên nó cũng sẽ chẳng có nghĩa lý gì với môn “Nhìn nhận lại văn hóa Mĩ” mà chúng ta đang bàn luận ngày hôm nay.”

Lớp học lại xôn xao, sinh viên bắt đầu rỉ tai nhau thì thầm. Vị giáo sư lấy tay vuốt cằm, đầu nghiêng nghiêng sang một bên, có vẻ cực kì hứng thú với những lời nói đầy thách thức của Tuyết Nhung. Đúng lúc ông định đáp lại câu hỏi sắc bén này, thì một sinh viên trông có vẻ là người Ấn Độ giơ tay lên, dùng giọng Anh chuẩn của người bản địa nói với Tuyết Nhung: “Nghe khẩu âm của bạn, mình nghĩ bạn là lưu học sinh vừa đến Mĩ đúng không? Mình cảm thấy bạn hình như đã mang nhiều thành kiến khi đến đây. Bạn đã đến quốc gia vĩ đại này được bao lâu? Bạn đã biết gì, hiểu gì về nó? Lẽ nào bạn đến đây chỉ để phê phán nó, chê trách nó, mà không hề muốn yêu thương nó, xây dựng nó?”

Không khí trong lớp bỗng trở nên căng thẳng, như có một xe thuốc nổ có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Tuyết Nhung đang định phản bác lại, thì ở góc lớp học, một nam sinh viên bất ngờ đứng dậy nói với sinh viên người Ấn Độ kia: “Lẽ nào mới đến Mĩ thì không có tư cách để phê phán quốc gia này hay sao? Nếu như hôm nay Tuyết Nhung không đề cập đến, thì những vấn đề này không tồn tại ở nước Mĩ hay sao? Chính thái độ thiếu bình đẳng với những người mới đến của bạn mới đi ngược lại tinh thần Mĩ, đó là một thái độ có vấn đề.”

Trời ơi! Đó không phải là Lancer sao? Tuyệt Nhung thực không dám tin vào mắt mình nữa! Đó chính là cơ hội một phần bốn vạn của cô sao?

Lúc này, giáo sư liền lấy tay ra hiệu cho cả lớp yên lặng. Sau khi thấy mọi người đã bình tĩnh trở lại, ông mới cất tiếng nói trước những ánh nhìn chăm chú và nghiêm túc: “Trước đây, tôi đã từng học một chút về lịch sử châu Á. Các quốc gia châu Á như Trung Quốc, khi bước sang nửa cuối thế kỉ 20 có một trào lưu văn hóa được gọi là “đại cách mạng văn hóa”. Người Trung Quốc thường hô hào một khẩu hiệu rất có tính sáng tạo, đó chính là “phụ nữ là một nửa thế giới”. Nói cách khác, khẩu hiệu này khuyến khích những người phụ nữ làm những việc chỉ phù hợp với đàn ông. Người Mỹ chúng tôi luôn tự hỏi, với chủ trương như vậy, chẳng nhẽ địa vị của người phụ nữ Trung Quốc cao hơn phụ nữ Mỹ rất nhiều hay sao? Một nửa thế kỉ nữa trôi qua, Trung Quốc hiện nay lại đang trở lại với mô hình của phương Tây. Vì thế có thể nhận thấy, xã hội và văn hóa Mỹ vẫn tương đối khoan dung và tôn trọng người phụ nữ.” Tuyệt Nhung bỗng nhiên giơ tay, muốn phát biểu ý kiến. Nhưng vị giáo sư lại lấy tay ra hiệu cho cô đợi một chút, rồi tiếp tục nói suy nghĩ của mình: “Nói tóm lại, tôi không phải là một nhà nghiên cứu về phụ nữ, vì thế nó không phù hợp để chúng ta thảo luận sâu hơn nữa.”

“Xin lỗi, thưa giáo sư, em không đồng ý với ý kiến của giáo sư!” Lancer đứng bật dậy: “Lẽ nào việc giáo dục về tình yêu và hôn nhân cũng như những vấn đề liên quan đến sự công bằng của xã hội với người phụ nữ không nằm trong những nội dung văn hóa mà chúng ta phải nhìn nhận lại hay sao? Em nghĩ chính những suy nghĩ phổ biến hiện nay cho rằng xã hội Mỹ đã tận tình tận nghĩa với người phụ nữ đã và đang cản trở sự quan tâm cần thiết của cộng đồng với vấn đề này. Chúng ta đã khinh xuất bỏ qua những điểm cần cải cách trong chế độ này, khiến những vấn đề xã hội càng trở nên nổi cộm. Vậy nên...”, Lancer quay đầu lại nhìn Tuyệt Nhung: “Quan điểm của Tuyệt Nhung là hoàn toàn đúng, có rất nhiều những vấn đề thực tại liên quan đến phụ nữ đang bị nền giáo dục thờ ơ. Tất cả những người ngồi đây nên nhìn nhận lại chuyện này!”

“Haiz, tớ muốn nói...” Một sinh viên da trắng gầy gò, tóc màu nâu đậm ngồi dựa lưng vào ghế, nói với Lancer bằng giọng mỉa mai: “Cậu đừng có nói xuông ở đây nữa. Bây giờ trong lớp ta có hơn 20 sinh viên, tất cả mọi người sẽ làm chứng cho những lời này của cậu. Hy vọng sau này cậu sẽ cưới được một cô vợ học chuyên ngành về tình yêu và hôn nhân, để cô ấy áp dụng tất cả những thành quả công bằng nhất, bình đẳng nhất đó lên người cậu.”

“Ha ha ha ha...” Cả lớp học rộ lên cười. “Cách cách cách...”, “cộp cộp cộp...”, thậm chí có học sinh còn lấy tay đập lên bàn, dùng chân gõ lên sàn. Tất cả cười như nắc nẻ. Lớp học bỗng chốc biến thành một talkshow náo loạn.

“Đợi một chút, các bạn không nên cho rằng...” Mặt Lancer đỏ ửng. Đúng lúc anh định phản bác lại thì chuông tan học vang lên.

Tất cả sinh viên vội vàng lao ra khỏi lớp để kịp giờ học các môn khác. Đột nhiên. Ba lô của Tuyệt Nhung bị một cánh tay kéo lại. “Ha! Em lại để anh nhìn thấy nữa rồi! Cô yêu tinh nhỏ bé dưới gốc cây táo!” Nhưng ánh mắt kinh sợ của Tuyệt Nhung lại khiến Lancer giật mình, anh vội rút tay lại: “Xin lỗi, baby à, anh chỉ muốn chọc cười em chút thôi!” Lancer lấy hai tay ôm đầu, ngồi xổm xuống đất như một chú ếch xanh, nhảy cóc ra khỏi đám đông rồi biến mất.

Cứ như thế, Lancer trở thành chàng trai đầu tiên Tuyệt Nhung quen và quen theo một cách rất kỳ lạ từ khi đặt chân lên đất Mỹ. Điều này càng khiến cô cảm thấy đó không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên mà là duyên phận. Mặc dù hành động ra tay trượng nghĩa của Lancer đã giúp anh ghi điểm, giúp Tuyệt Nhung hiểu ra anh không phải là kẻ “đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển” như những gã trai Mỹ khác và có cái nhìn khác về anh, nhưng cô vẫn quyết định không tùy tiện dần thân vào một mối quan hệ nam nữ khi chưa có đủ năng lực nhận biết đàn ông, cũng chưa biết bản thân cần một người đàn ông như thế nào và một người đàn ông như thế nào thì phù hợp với mình. Cô không muốn tiếp tục đi theo vết xe đổ của mẹ, tự đẩy mình vào cạm bẫy của tình yêu để rồi hủy hoại cả cuộc đời. Vậy nên, phần lớn thời gian Tuyệt Nhung dành để luyện đàn, thời gian còn lại cô thường đến thư viện, chăm chỉ đọc tài liệu liên quan đến phụ nữ phương Tây, nghiên cứu kĩ lưỡng những kĩ năng trong quan hệ nam nữ mà sách đề cập đến.

Nhưng chẳng bao lâu sau, Tuyệt Nhung đã phải từ bỏ việc học tập có chủ đích này, để dồn tâm sức cho bài biểu diễn lần đầu tiên ở khoa Nhạc.

Sau khi đến Mĩ, Tuyết Nhung thấy so với các học viện âm nhạc của Trung Quốc, các giáo sư ở đây chú trọng đến cảm âm của sinh viên hơn là các kĩ năng biểu diễn. Ở Trung Quốc, một ngày mỗi sinh viên và nghiên cứu sinh thông thường phải dành bốn năm tiếng trở lên để luyện đàn. Trong khi đó, ở Mĩ, họ chỉ cần luyện hai ba tiếng là đã có thể ứng phó với các giáo sư. Thêm vào đó, ngoài môn chuyên ngành, sinh viên còn phải học thêm rất nhiều môn khác. Vì vậy, với kĩ năng chơi đàn của mình, Tuyết Nhung có thể dễ dàng vượt qua các kỳ kiểm tra của trường đại học Mi-chi-gân này.

Khi còn học đại học ở trong nước, tất cả các giáo sư trong trường đều đồng ý rằng, mặc dù khả năng kéo vĩ cầm của Tuyết Nhung không phải là số một, nhưng âm nhạc của cô lại rất đặc biệt. Song không ai xác định được sự đặc biệt đó là gì, nó tốt hay không tốt. Giáo sư hướng dẫn chính của Tuyết Nhung ở đại học Mi-chi-gân lại khẳng định chắc nịch rằng, âm nhạc của Tuyết Nhung nhiều hơn một tầng nghĩa so với những người khác: khi cô kéo các bản nhạc phương Tây, giai điệu vẫn phẳng phất nét gì đó rất châu Á, ngược lại, khi cô kéo các bản nhạc phương Đông, mỗi nốt nhạc lại hàm chứa trong đó màu sắc phương Tây. Nói chính xác hơn, âm nhạc của Tuyết Nhung là sự hòa hợp giữa âm và dương, giữa Đông và Tây.

Một lần nọ, giáo sư Stevenson đùa Tuyết Nhung, hỏi cô đã học những nhịp điệu kỳ quái đó ở đâu? Cô nói mình học chúng từ những câu chuyện cổ tích, vì có người nói cô là “tiểu yêu tinh dưới gốc cây táo”. Câu nói của cô khiến giáo sư bật cười lớn và càng thêm yêu quý cô học trò người Trung Quốc của mình.

Từ nhỏ đến lớn, thái độ của những người quen biết với Tuyết Nhung luôn chia thành hai đối cực rõ rệt, ai yêu thì rất yêu, ai ghét thì lại cực kỳ ghét. Tuyết đối không có ai đứng ở vị trí trung lập. Sở dĩ như vậy có lẽ vì cá tính của cô. Tính cách của cô rất rõ ràng, không kín đáo, hướng nội, đoan trang tao nhã như những người phụ nữ Trung Quốc khác. Tuyết Nhung là người thích nắm bắt cơ hội. Cô chưa từng che giấu những điểm xấu tốt của mình. Những lúc cần nói “không”, Tuyết Nhung tuyệt đối không vì hòa theo người khác mà nói “có”. Vì thế có thể nói, Tuyết Nhung giống một chú thỏ con nếu bị chọc giận sẽ lập tức quay đầu cắn lại.

Tim được khoa nhạc chỉ định biểu diễn cùng Tuyết Nhung trong lần này. Anh là nghiên cứu sinh tiến sĩ chuyên ngành pi-a-nô, cũng là một trong số những người yêu quý cô. Nhưng anh không phải là kiểu người gặp một lần là nhớ mãi như Lancer, các cô gái sau lần đầu gặp Tim thường khó lòng nhận ra anh giữa đám đông trong lần gặp tiếp theo.

Ngày đầu luyện đàn của Tim, Tuyết Nhung đến rất đúng giờ, song không ngờ anh đã đến trước đó. Điều này khiến cô cảm thấy rất ngạc nhiên. Phạm là những bạn diễn xuất sắc thường rất đúng đỉnh mỗi khi tập cùng người khác. Họ nếu không kiêu ngạo thì cũng có chút làm cao, vì dù sao thì họ hoàn toàn có khả năng biểu diễn độc lập một mình. Ngay từ đầu nếu như họ không nghiêm túc luyện tập, không nhẫn nại hòa tấu cùng bạn, thì cho dù bạn có bản lĩnh thế nào cũng khó có được một bài biểu diễn hoàn mĩ. Vì vậy, đối với bạn diễn, bất kỳ nghệ sĩ độc tấu nào cũng đối xử thận trọng và nhất nhất nghe lời.

Vừa đến cửa phòng tập, Tuyết Nhung đã nghe thấy tiếng pi-a-nô của Tim. Tiếng đàn đó vừa đều luyện vừa du dương, từ tiết tấu đến âm lượng đều đúng như sự mong đợi của cô. Chắc chắn ở nhà, anh ấy đã luyện đánh khúc nhạc của cô rất nhiều lần. Tuyết Nhung bỗng cảm thấy vừa mừng vừa lo, cũng thấy đôi chút cảm động. Người bạn diễn pi-a-nô yêu nghề như thế này đúng là cô mới gặp lần đầu tiên.

Sau khi đi vào phòng, hình ảnh của Tim hiện ra ngay trước mắt cô. Không cao to lực lưỡng như Lancer, dáng người Tim có phần giống con trai phương Đông hơn. Bờ vai anh ấy hơi gầy, thân hình cũng không vững chãi, chỉ có mái tóc là màu nâu ánh vàng. Khi Tim quay đầu lại nhìn Tuyết Nhung, khuôn mặt anh không hề tỏ ra ngạc nhiên, như thể họ đã quen biết nhau từ rất lâu trước đó, thậm chí anh ấy còn không nhắc tay ra khỏi phím đàn. Tim mỉm cười thân thiện với Tuyết Nhung: “Chào em, anh là Tim.”

Song Tuyết Nhung lại lặng người đi đôi chút. Anh chàng Tim này chẳng khác nào chúa Jesu bước ra từ trong một bức tranh sơn dầu của nhà thờ. Khuôn mặt hiền từ đó, ánh mắt ấm áp đó, nụ cười gần gũi đó khiến cho bất kỳ ai gặp Tim lần đầu cũng có thể coi anh là cha, là anh em, là người bạn đáng tin cậy nhất, để rồi bộc bạch hết mọi tâm sự từ tận đáy lòng mình. Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Tim, trực giác đã mách bảo Tuyết Nhung rằng: Đây chính là người bạn cô cần có trên đất Mĩ này, hai người họ nhất định sẽ trở thành những người bạn tri âm tri kỉ của nhau.

Ngoài tính cách ấm áp và triu mến, Tim còn khiến Tuyết Nhung kinh ngạc hơn bởi khả năng âm nhạc bậc

thầy. Trong mắt của Tuyết Nhung, nghệ sĩ pi-a-nô và một bậc thầy âm nhạc hoàn toàn khác nhau. Nghệ sĩ pi-a-nô là người có thể chơi nhạc một cách điêu luyện và êm tai, còn bậc thầy âm nhạc lại là người có thể đưa âm nhạc chạm đến tâm hồn của người nghe. Tim chính là người thứ hai. Nghĩ đến đây, Tuyết Nhung bỗng thấy hơi lo lắng, vì đa phần những bạn diễn có tài thường diễn quá nhập tâm. Họ muốn trở hết tài năng của mình nên lấn áp cả vai trò của người chơi chính, khiến đối phương dần dần bị lu mờ.

Nhưng thực tế đã chứng minh sự lo lắng này của Tuyết Nhung là thừa thãi. Từ nốt đầu tiên hợp tấu cùng Tuyết Nhung, Tim đã chứng tỏ mình là trợ lý hoàn hảo nhất dành cho cô. Khi cảm xúc của cô quá hưng phấn, anh dùng những phím đàn dưới tay mình kéo nó xuống. Ngược lại, khi Tuyết Nhung tỏ ra không tập trung, tinh thần hỗn loạn, anh lại kịp thời thức tỉnh cô, đồng thời dùng âm nhạc của mình âm thầm trợ giúp.

Bản nhạc Tuyết Nhung chọn là “Introduction and rondo” của Saint Saens[2]. Mặc dù độ khó của bản nhạc này không cao, nhưng những giai điệu diễm lệ và đa sắc của nó khiến không ít nghệ sĩ vĩ cầm lực bất tòng tâm, vì dù kéo đàn thế nào họ cũng không thể diễn tả được sự tinh tế hàm chứa trong đó. Trong khi đó, những đoạn nhạc biến ảo, đa dạng và kịch tính như thế này lại là sở trường của Tuyết Nhung, giúp cô phát huy được hết khả năng của mình. Mỗi khi âm nhạc của Tuyết Nhung đạt đến độ tinh tế, ánh mắt Tim lại chan chứa những xúc cảm từ tận đáy lòng. Thậm chí có lúc, anh còn nhắm mắt lại, nhẹ nhàng lắc lư đầu. Bộ dạng say sưa đó của anh như tiếp thêm sức mạnh cho Tuyết Nhung, khiến cô càng cố gắng biểu diễn thật tốt. Chỉ sau ba lần hòa tấu, họ đã hợp thành một cặp “xứng đôi vừa lứa” trong âm nhạc, sẵn sàng để bước lên sân khấu.

[2] Charles-Camille Saint-Saens (1835-1921): nghệ sĩ đàn ống và nhà soạn nhạc nổi tiếng.

Đúng 7 giờ, trong khán phòng nhỏ nằm cạnh khoa nhạc, giáo sư Stevenson đã đến từ sớm. Tuyết Nhung mặc chiếc váy nhung đen, không cổ, kiểu Trung Quốc mà trước đây mẹ đã giúp cô chọn mua. Đó là chiếc váy cô thích nhất. Dưới ánh đèn sáng rực, nước da trắng ngần của cô càng thêm phần tươi tắn. Mẹ từng nói màu đen là màu phù hợp nhất với cô khi biểu diễn. Bởi vì khi khoác lên mình những bộ váy màu đen, Tuyết Nhung vừa trang nhã huyền bí, vừa xinh đẹp gợi cảm. Mẹ cũng từng nhắc nhở rằng âm nhạc của cô mới chỉ chạm vào tâm hồn của một bộ phận thính giả, chứ chưa đạt đến mức của một bậc thầy âm nhạc, vì vậy cô nên học theo cách mà Lang Lăng[3] đã làm, truyền những cảm xúc của mình đến toàn bộ thính giả. Sau khi đến Mỹ, Tuyết Nhung luôn nghĩ cách để cải thiện khả năng kết nối âm nhạc của mình, để nhiều người có thể hiểu được cô hơn.

[2] Lang Lăng là một nghệ sĩ độc tấu dương cầm người Trung Quốc, dân tộc Mãn Châu. Anh được coi là một trong những nghệ sĩ nhạc cổ điển nổi tiếng nhất Trung Quốc đầu thế kỷ 20.

Người đến khán phòng mỗi lúc một đông, chỗ ngồi chẳng mấy chốc đã được lấp kín. Bảy giờ kém năm phút, bên cạnh cột sân khấu, Tuyết Nhung lặng lẽ nhìn xuống dưới, ai dè người cô nhìn thấy đầu tiên lại là Lancer. Do có dáng người cao lớn, mắt xanh tóc vàng nên Lancer nổi bật hẳn giữa đám đông.

“Trời ơi! Sao anh ấy lại đến? Là vì mình sao?” “Tại sao anh ấy biết hôm nay mình biểu diễn?” Trong đầu Tuyết Nhung bỗng lóe lên câu nói của Lancer: “Nếu lần sau để anh gặp lại một lần nữa, em nhất định sẽ là của anh!” Lẽ nào đó không phải là một câu nói đùa? Hai tai Tuyết Nhung bỗng chốc đỏ rực, tim đập loạn nhịp, toàn thân toát mồ hôi. Từ lúc năm tuổi tới giờ, cô đứng trên sân khấu không biết bao nhiêu lần nhưng chưa bao giờ cảm thấy căng thẳng như thế này: “Có thể mình sẽ nhầm lẫn, rồi làm trò cười trước mặt Lancer! Trời ơi!” Tuyết Nhung thực sự không dám nghĩ tiếp nữa. Bàn tay cầm đàn của cô bắt đầu run run.

“Tuyết Nhung! Em vẫn ổn chứ?” Đột nhiên giọng nói ấm áp vang lên bên tai cô. Tuyết Nhung quay đầu lại nhìn, chính là Tim. Ánh mắt anh ánh lên nụ cười hiền từ: “Lần đầu tiên biểu diễn ở đây nên em cảm thấy lo lắng đúng không?” Cô ngượng ngùng gật đầu. “Không sao đâu, cho dù có mắc lỗi, em cũng đừng dừng lại, cứ tiếp tục kéo. Anh sẽ dõi theo em.” Nói dứt lời, Tim lại tặng cô một nụ cười khích lệ. Sự xuất hiện của Tim đã giúp Tuyết Nhung bình tĩnh lại. Khoảnh khắc bước ra sân khấu, cô nhớ lại lời dặn dò của mẹ: “Khi ra sân khấu con chỉ cần nhìn thẳng vào mẹ là được.” Đúng thế, hãy coi chàng trai đó là người hoàn toàn xa lạ, hãy nghĩ anh ta không tồn tại. Buổi tối hôm nay, cô sẽ chỉ chìm đắm trong thế giới âm nhạc của mình.

Quả nhiên, trong buổi biểu diễn đó, mọi thứ diễn ra rất suôn sẻ. Khi những nốt nhạc đầu tiên vang lên, Tuyết Nhung ngỡ mình là một vì sao xinh lấp lánh trên bầu trời, sau đó cô lại trở thành một cô thiên nga xinh đẹp giữa hồ nước trong xanh, cuối cùng biến thành tiểu yêu tinh tinh nghịch vịn vào tóc mẹ dưới gốc táo. Chỉ trong mười mấy phút ngắn ngủi, trong đầu Tuyết Nhung hiện lên biết bao hình ảnh. Cô như đang dựng nên những thước phim thật đẹp bằng đôi tay của mình. Những hình tượng liên tiếp xuất hiện khiến âm nhạc của Tuyết Nhung sống động rực rỡ, chạm vào trái tim của người xem. Buổi tối hôm đó, thế giới dường như là của Tuyết Nhung.

Buổi biểu diễn vừa kết thúc, mọi người đổ xô về phía cô, chúc mừng và ca ngợi không ngớt. Bỗng nhiên, một người cao lớn không biết từ đâu nhảy đến trước mặt cô, nói lớn: “Tiểu thư xinh đẹp, anh có thể mời em đi uống cà phê được không?”

Là Lancer! Chính là tên quỷ liều lĩnh đó! Trước những con mắt tròn tròn kinh ngạc, mặt Tuyết Nhung bỗng chốc ửng đỏ. “Tại sao?” Tuyết Nhung ngay lập tức hỏi vặn lại. Khi nghe thấy câu hỏi của cô, ai nấy đều bật cười. Tuyết Nhung chính là Tuyết Nhung, cô nghĩ gì nói vậy, chứ không phải là một đứa con gái Trung Quốc hay ngượng ngùng. “Bởi vì hôm nay em đã dùng tiếng đàn của mình để mê hoặc tất cả những ai có mặt ở đây, khiến anh cảm động đến mức muốn làm một điều gì đó cho em!” Nói đoạn, Lancer quay lại nháy mắt ra hiệu với mọi người. Đám đông liền rộ lên cười: “Đi đi, Tuyết Nhung! Đi đi! Bạn là minh tinh của buổi tối ngày hôm nay, chúc mừng bạn, bạn đã có fan đầu tiên của mình rồi đó!” Dưới sự giục giã của mọi người, Tuyết Nhung dường như chẳng còn sự lựa chọn nào khác, đành đi theo chàng trai Mĩ có tên Lancer này.

4. Chương 04

Chương 4: Thế giới đang biến phụ nữ Trung Quốc thành trò tiêu khiển

Tuyết Nhung không phải là người chạy theo mốt. Trước đây, khi còn ở trong nước, cô chưa từng đến bất cứ nơi nào được gọi là thời thượng. Cô không thích xách túi Louis Vuitton, không dùng nước hoa Chanel, càng không bao giờ đến những nơi như quán cà phê Starbucks. Sở dĩ Tuyết Nhung không đi đến những nơi đó là vì cô hoàn toàn không có hứng thú với những thứ chạy theo trào lưu hoặc ăn theo nước ngoài. Rất nhiều người cho rằng Tuyết Nhung là kẻ lập dị đi ngược lại với trào lưu, song cô lại cảm thấy mình là người có lí tưởng khi đối mặt với hiện thực tầm thường của xã hội. Tuyết Nhung luôn tránh xa những kẻ toàn thân sắc mùi tiền và xã hội thượng lưu đầy bệnh hoạn.

Nhưng chỉ sau vài phút, cô tiểu yêu Trung Quốc bé nhỏ chìm đắm trong thế giới âm nhạc đã bị Lancer kéo đến tiệm cà phê Starbucks náo nhiệt nhất trong trường. Trong danh sách những địa điểm Tuyết Nhung cho là “hùa theo phong cách Tây”, Starbucks là nơi duy nhất có thể coi là có chút thú vị. Màu xanh lá cây cùng hương cà phê nồng nàn khi kết hợp với nhau thường đem lại cảm giác thoải mái dễ chịu cho con người. Sau khi tinh thần căng như dây đàn được thả lỏng, cơ thể chúng ta bỗng trở nên lười nhác, thấy mọi thứ vô vị, thậm chí còn có cảm giác chán chường. Starbucks có lẽ là điểm đến lý tưởng của giới trẻ ngày nay. Nó giống như một trung tâm vật lý trị liệu tâm lý ngắn hạn của bộ phận nhân viên công chức.

Trên thực tế, trung tâm trị liệu tâm lý nằm trong trường đại học Mi-chi-gân có vài điểm không giống các nơi khác. Đầu tiên, không khí ở đây không trì trệ, vô vị và bức bối vì có rất nhiều sinh viên đầu óc nhanh nhạy như Lancer đến đây uống cà phê. Ở đây bạn có thể thấy chỗ này là một nhóm sinh viên túm năm tụm ba hàn huyên đủ chuyện, góc kia lại có kẻ ngồi một mình chơi game. Những sinh viên này giống như những con sói ngỗ ngược, đầy tham vọng và chí tiến thủ. Trên người họ vốn không thể tìm thấy dấu vết nào của những căn bệnh văn minh mà người hiện đại thường mắc phải. Họ có tinh thần hoàn toàn khỏe mạnh, không bao giờ biết hối hận. Họ chỉ muốn tìm một nơi để vẫy vùng sức trẻ, để văng bậy, để điên cuồng theo đuổi đối tượng mình nhắm tới! Vì thế, có thể nói, tiệm cà phê Starbucks nằm ở trung tâm trường này đã biến thành nơi để thanh niên thỏa sức vui chơi, cũng là nơi chuyên gây ra rắc rối.

Khi hai người đến tiệm cà phê Starbucks tiếng tăm lừng lẫy đã là chín giờ tối. Tuyết Nhung thấy nơi đây không hề giống một quán cà phê mà giống một quán bar hơn. Chỉ có điều, thứ cô nghĩ thấy không phải là

rượu mà là hương thơm của cà phê. Lúc này, trong quán gần như đã kín chỗ. Trên chiếc sofa kê sát lò sưởi, một đôi tình nhân đang trêu chọc tán tỉnh nhau. Các bàn còn lại toàn là thanh niên nam nữ với đủ loại màu da, đủ loại quần áo khác nhau: kẻ lớn tiếng bàn luận, kẻ làm mặt xấu trêu ghẹo nhau, chẳng ai thèm để ý đến sự xuất hiện của Lancer và Tuyết Nhung.

Tuyết Nhung thầm nghĩ, nếu là Trung Quốc, thì một cặp đôi nổi bật như cô và Lancer nhất định sẽ là tâm điểm chú ý của mọi người khi đến những nơi như thế này. Song có thể thấy, người Mỹ có hiểu biết tương đối sâu rộng, chính vì thế trong mắt họ những kẻ có bề ngoài đạt đến 9,5 điểm như hai người chỉ là không khí. Tuyết Nhung gượng cười, lòng thầm nghĩ, nếu lúc này có một cô gái mắt xanh tóc vàng gợi cảm khoe ngực khoe chân đi qua, thì chắc đám đàn ông có mặt ở đây đều sẽ phụt máu mũi.

Lancer và Tuyết Nhung sánh vai đi thẳng đến trước sân khấu. Lúc này, như sức nhớ ra điều gì, Tuyết Nhung bước lên trước Lancer, nhanh chóng rút một tờ giấy bạc từ trong túi xách ra, đặt lên quầy và nói với cô nhân viên phục vụ: “Cho tôi một cốc cà phê Latte có đường, không cần gì thêm nữa.” Cô nhất định tự trả tiền vì muốn vạch rõ ranh giới với anh chàng người Mỹ. Thực ra, cô đồng ý cùng anh ta đến đây là vì bối rối trước sự thúc giục của mọi người. Đây tuyệt đối không phải là một cuộc hẹn hò.

Hành động bất ngờ của Tuyết Nhung khiến Lancer đứng ngây ở đằng sau, tròn mắt kinh ngạc. Nhưng ngay sau đó, anh liền mỉm cười: “Cô gái châu Á bề ngoài trông có vẻ danh giá hẳn rồi, nhưng thực ra bên trong lại yếu ớt mong manh, chỉ mỗi việc đi uống cà phê thôi mà cũng phải đề phòng”. Sự tính toán chi li và cẩn thận của Tuyết Nhung trong mắt Lancer lại trở nên vô cùng ngây thơ và đáng yêu, quả nhiên cô ấy không hề giống những người con gái anh đã từng qua lại trước đó. Anh thở một hơi thật sâu rồi thầm nhắc nhở mình: “Đừng nhụt chí, trên thế giới này, không có người phụ nữ nào có thể cưỡng lại sức hút của một người đàn ông, và người đó chính là Lancer ta đây!”

Tuyết Nhung cứ đứng im một chỗ. Chờ đến khi Lancer mua được một cốc Capuchino cho mình, cô mới cùng anh bưng cà phê, len lỏi qua các dãy bàn chật ních người, tìm đến một chiếc bàn sạch sẽ và ngồi xuống. Kể cũng lạ, trong mấy lần chạm mặt trước đây, Tuyết Nhung chưa từng có cảm giác không thoải mái khi đứng trước Lancer. Vậy tại sao khi ngồi bên chiếc bàn một chân độc đáo của quán cà phê Starbucks này, ở vị trí đối diện với anh ấy, lòng cô lại thấy có gì đó rất lạ. “Trời ơi! Một cặp nam nữ ngồi gần như thế này, lại còn mặt đối mặt nữa thì tính là gì? Liệu người khác có nghĩ là bọn cô đang hẹn hò không?” Tuyết Nhung lén nhìn ra xung quanh. Cũng may, mọi người vẫn đang tập trung vào câu chuyện của mình, không ai thèm quan tâm đến tình cảnh của hai người lúc này. Cô lại nhìn sang phía Lancer. Khuôn mặt vô cùng sinh động của anh ấy lúc này trông cũng có vẻ uể oải, thậm chí còn khá tẻ nhạt.

Sau khi uống một ngụm cà phê, Tuyết Nhung thực sự cảm thấy mọi thứ quá nhạt nhẽo. Cô đứng dậy, nói với Lancer mình muốn vào phòng vệ sinh. Sau khi rửa tay xong, Tuyết Nhung soi gương chỉnh lại đầu tóc và quần áo. Vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh, Tuyết Nhung liền phát hiện ra không khí trong quán đã hoàn toàn thay đổi. Ánh mắt sáng rực như đèn pha của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía cô. Tuyết Nhung cảm thấy dường như hành động đi vệ sinh của mình đã vô tình chọc giận những người ở đây. Cô như bị cuốn vào câu chuyện thị phi trong giờ học môn “Nhìn nhận lại văn hóa Mỹ” một lần nữa. Lẽ nào tình cảnh trở trêu đó lại một lần nữa xảy ra với cô ở quán cà phê Starbucks này ư?

Tuyết Nhung vẫn chưa kịp phản ứng lại thì đã có người tiến đến trước mặt cô. “Chúc mừng bạn nhé!” “Cảm ơn bạn đã chia sẻ ngày đặc biệt của mình với chúng tôi!” “Chúc mừng bạn!” “Chúc mừng...” Những lời chúc mừng dồn dập khiến Tuyết Nhung kinh ngạc tột độ. Khó khăn lắm cô mới len qua khỏi đám người và quay trở lại chỗ ngồi của mình. Nhưng cô vừa ngồi xuống đã bị một đám người vây kín. Họ vừa nâng cốc cà phê lên vừa hát vang: “Tèn ten ten ten, tèn tèn tèn ten...” Cái gì? Trời ơi! Đó là bài hát cử hành hôn lễ mà! Điên rồi! Những người ở đây điên hết thật rồi! Nhìn bộ dạng sững sốt không hiểu có chuyện gì xảy ra của Tuyết Nhung, Lancer ngồi im tại chỗ, lấy tay ra hiệu cho cô nhìn vào tấm biển lớn được làm tạm từ những miếng giấy quảng cáo màu đỏ dựng trên bàn, rồi nở nụ cười tình quái: “Just married! – Vừa kết hôn!” Trời ơi! Nhìn vào dòng chữ đó mắt Tuyết Nhung như sắp rưng ra ngoài.

“Anh đúng là đồ khốn!” Máng xong, Tuyết Nhung quay ngoắt đi, len qua đám người đứng xung quanh, lao ra khỏi quán cà phê Starbucks.

Song cho dù cô gái Trung Quốc này chân có dài thế nào đi chăng nữa thì hai bước của cô chỉ bằng một bước của chàng trai người Mỹ. Cô vừa chạy ra đến cửa thì Lancer đã đuổi kịp. Anh nắm lấy tay cô, lắp bắp nói:

“Xin lỗi, anh muốn đùa em một chút thôi, chỉ là đùa thôi mà! Này, em quên không cầm cà phê của mình!” Nói đoạn, Lancer ấn cốc cà phê vào tay cô.

“Anh đúng là đồ khốn!” Tuyết Nhung ra sức đẩy cốc cà phê về phía Lancer. “Bốp!” Cô quay người lao đi, rồi biến mất trong tích tắc, bỏ lại Lancer ướt sũng cà phê, đứng ngây ra như khúc gỗ.

Không ngờ, toàn bộ câu chuyện đã bị những kẻ rối rãi, muốn tìm trò tiêu khiển của quán cà phê Starbucks dùng điện thoại quay lại. Ngay trong buổi tối hôm đó, diễn biến sống động của sự việc đã được đưa lên trang đầu tiên của Youtube – website nổi tiếng nhất của Mỹ, với tựa đề “Cuộc hẹn đầu tiên ướt sũng”. Thứ dậy vào buổi sáng hôm sau, cả Tuyết Nhung và Lancer đều đã trở thành người nổi tiếng trên mạng. Clip có cái tên rất hoành tráng “Cuộc hẹn hò ướt sũng của của gái châu Á đánh đá trên đất Mỹ” đã được các trang web châu Á truyền đi khắp thế giới với tốc độ chóng mặt. Chỉ sau một đêm clip này xuất hiện trên mạng youtube, lượng người vào xem đã vượt qua con số 200 nghìn!

Trước khi sự việc ở quán cà phê Starbucks xảy ra, đối với Tuyết Nhung các trang web xã hội chẳng khác nào một cái siêu thị. Nó chỉ là nơi để cô thỉnh thoảng dạo chơi khi có đủ thời gian hoặc thực sự cần thiết. Ở đó cô có thể tùy ý kích vào thứ mình muốn xem, cũng có thể thông dong dạo qua các diễn đàn, tìm hiểu đủ mọi chuyện trên trời dưới đất. Đó là cách hữu hiệu để cô thả lỏng tinh thần và giết thời gian. Bất luận là phù dung tí tỉ nổi tiếng một vùng trời, hay Leorowi cô nàng hot girl tai tiếng, Tuyết Nhung đều chẳng màng dính dáng đến những thứ nhảm nhí đó. Cũng giống như hầu hết các netizen[1] khác, Tuyết Nhung không hiện nick, không bàn luận trên mạng. Cô không bao giờ nghĩ đến chuyện một ngày kia internet bỗng biến thành một con quái vật hung dữ điên cuồng vồ lấy mình.

[1] Netizen: Công dân mạng.

Lúc này, Tuyết Nhung mới nhận thức được sức mạnh kinh hoàng của internet. Chỉ trong một đêm ngắn ngủi, đoạn clip của cô và Lancer không chỉ có trên 200 nghìn người vào xem, mà nó còn được dịch sang tiếng Hoa, làm dậy sóng các diễn đàn Trung Quốc với đủ thể loại tít hoang đường và nực cười. Nếu như trước đây Tuyết Nhung đã từng nghe đến thuật ngữ “photo scandal”, thì bây giờ chuyện giữa cô và Lancer cũng được gán cho một cái tên hết sức mỉa mai “Starbucks scandal”. Vậy là, khi có ai đó nhắc đến nhân vật nữ chính của đoạn clip nọ trên mạng, cô lại được gọi là “cô gái Trung Quốc Starbucks”, còn Lancer thì biến thành “chàng trai Tây Starbucks”.

Nói tóm lại, tất cả những ai đã xem đoạn clip này đều cho rằng đây là một chủ đề hấp dẫn cần được kỳ công xào xáo. Thậm chí có người còn đứng ra làm chứng rằng: đoạn clip này nằm trong chiến lược kinh doanh mà hãng Starbucks đã kỳ công vạch ra để thúc đẩy tiêu thụ trên toàn cầu, nâng cao mức độ nổi tiếng của thương hiệu trong giới trẻ, thay đổi hình tượng đập khuôn bấy lâu nay. Họ muốn chứng minh cho giới trẻ rằng: Starbucks cũng là một nơi theo kịp trào lưu của thời đại, là nơi các bạn trẻ có thể hẹn hò và xây dựng những câu chuyện “romantic”.

Tuyết Nhung luôn chăm chú dõi theo tiến triển của câu chuyện. Xét từ quan sát của cô, đa phần người Mỹ hoặc người phương Tây đều cho rằng Lancer chẳng có lỗi gì trong chuyện này, anh ấy chẳng qua chỉ muốn tặng một trò đùa thú vị cho đối tượng hẹn hò của mình mà thôi. Thậm chí có người còn nói, nếu mỹ nhân châu Á đó không nuốt trôi được trò đùa này thì cô ta chẳng đáng để theo đuổi, “chàng trai Starbucks” nên sớm đá cô gái đó đi là vừa. Xem đến đây, Tuyết Nhung giận sôi người.

Cũng có một số người Mỹ cho rằng, về lý thuyết, Lancer không sai vì “lãng mạn là điều rất tuyệt vời”. Song anh ấy đã phạm phải một sai lầm kỹ thuật không thể cứu vãn đó là chạy theo đưa cốc cà phê cho cô gái nọ khi cô ta đang vô cùng tức giận. “Làm như vậy chẳng khác nào tự chuốc họa vào thân. Hành động đó sẽ khiến cho cô ta càng nổi giận và tìm cách trả đũa.” Đàn ông Mỹ đều tỏ ra cảm thông với “chàng Tây Starbucks”, may mà đó chỉ là một cốc cà phê, chứ mà là một khẩu súng thì anh chàng đã sớm lìa xa cõi đời chỉ sau một phát súng rồi.

Dù sao đàn ông Mỹ cũng vẫn là đàn ông, mà đã là đàn ông thì đương nhiên phải bảo vệ Lancer.

Vậy phụ nữ Mỹ thì sao? Tuyết Nhung muốn xem phản ứng của họ. Đại đa số phụ nữ Mỹ đều cho rằng, nếu như cô gái này không cố tình dựng chuyện để mình trở nên nổi tiếng thì đúng là chuyện bé xé ra to, phản ứng hơi thái quá. Nếu một đôi nam nữ hẹn hò nhau ở quán Starbucks, nhưng lại chẳng ai thèm để ý đến họ thì thà về nhà làm bài tập còn hơn, còn hẹn hò làm gì nữa?

Hẹn họ là gì? Hẹn hò và gặp mặt không hề giống nhau. Hẹn hò cần phải có tình cảm. Vậy tình cảm từ đâu? Nó chẳng phải là thứ được xới lên từ trong đầu mỗi chúng ta hay sao? Đáng tiếc thứ mà đại đa số đàn ông đều thiếu đó chính là khả năng xây dựng tình cảm. Họ rất cần đọc cuốn sách “best seller” có tựa đề “1001 cách tạo nên sự lãng mạn”. Song “chàng Tây Starbucks” không giống họ, anh ấy có thể dựng nên những câu chuyện lãng mạn kinh thiên động địa. Vì thế có thể nói, Lancer chính là “quán quân hẹn hò”. Nếu có một cuộc bỏ phiếu ở Mỹ, “chàng Tây Starbucks” nhất định sẽ được bầu chọn là chàng trai lãng mạn nhất trong năm. Phụ nữ Mỹ đều nhất loạt cho rằng: “Lancer quá cool, cool đến mức không thể cool hơn được nữa.”

Nhiều lúc Tuyết Nhung không tài nào đọc nổi những lời bàn luận vô lý của họ. Cô cảm thấy sự giận dữ lúc đó của mình đã bị họ bóp méo. Ai lại không thích lãng mạn? Nhưng là ai không tạo nổi một trò đùa? Liệu đó có thể là hẹn hò? Song tất cả những chuyện đó chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là hai chữ tiếng Anh “Just married” mà Lancer viết trên bàn. Hai chữ này nếu dịch sang tiếng Trung là gì? “Vừa mới kết hôn!” Đầu óc mọi người có vấn đề hết rồi sao? Kết hôn là gì? Thử mở từ điển xem ý nghĩa của hai chữ đó đi! Cô chỉ đi uống cà phê với Lancer mà thôi, đến người yêu còn chẳng phải, hà cớ gì lại đùa giỡn như thế? Anh ta có chút nào tôn trọng cô không? Cô thậm chí còn chưa yêu, chưa hôn ai bao giờ thì làm sao có thể kết hôn được kia chứ? Còn lên giường ư? Thực chẳng dám nghĩ tiếp nữa!

Đàn ông Mỹ dù sao cũng là đàn ông. Bọn họ đều điên rồ hết.

Cuối cùng Tuyết Nhung quyết định không xem các trang web của Mỹ nữa, mà vào mạng Trung Quốc xem đồng bào mình nói gì.

Điều khiến Tuyết Nhung vô cùng ngạc nhiên đó là đại đa số phụ nữ Trung Quốc đều đồng tình với phụ nữ Mỹ. Bọn họ cũng cho rằng Tuyết Nhung đã phản ứng thái quá. Đó chẳng qua chỉ là một trò đùa, hà tất phải tỏ ra nghiêm trọng như thế, hại anh chàng Mỹ đẹp trai nợ ướm hết cả người. Không chỉ có thế, rất nhiều người còn cho rằng anh ta rất đẹp trai. Không biết anh ta đẹp trai hơn, lãng mạn hơn đàn ông Trung Quốc bao nhiêu lần. Cô nàng nợ đúng là có mắt như mù mới khiến anh ấy mê đắm đến vậy!

Song Tuyết Nhung còn ngạc nhiên hơn nữa khi chàng tây có tên Lancer này lập tức có một lượng fan đông đảo. Vài ngày sau, do tốc độ fan tăng lên chóng mặt nên họ đã lập ra cả một hội những người yêu thích Lancer. Nếu cô đeo kính thì chắc đã giật mình làm rơi vỡ rồi.

Tuy nhiên Tuyết Nhung có hứng thú nhất với những phản ứng của đàn ông Trung Quốc. Họ đều cho rằng “anh Tây Starbucks” này đúng là đồ hạ lưu, dám cả gan trêu ghẹo con gái Trung Quốc. Vì thế, anh ta bị “cô gái Starbucks” đổ cà phê vào người là đáng lắm. Thậm chí có người còn nói, cô nàng Trung Quốc đánh đá đó đáng lẽ nên đập cho tên khốn này một cái. Đương nhiên, cũng có rất nhiều người khuyên cô nên cho anh chàng này nếm thử công phu của Trung Quốc, thậm chí còn kêu gọi những Lý Tiểu Long giấu mặt đứng ra giúp đỡ cô dạy cho gã Tây nợ một bài học nhớ đời.

Mặc dù những góp ý đó thật ngây ngô và buồn cười, nhưng chúng vẫn nằm trong phạm vi Tuyết Nhung có thể chấp nhận. Cô chỉ bức mình khi có một bộ phận đàn ông Trung Quốc công khai mắng mình là đồ bỏ đi. Bọn họ nói, đàn ông Trung Quốc đẩy ra đẩy, hà cớ gì phải chạy sang tí nước Mỹ, bám theo một gã trai Tây, để rồi bị hấn lấy làm trò đùa. Thật là mất mặt, đúng là đáng đời!

Một tình huống bất ngờ, một đoạn clip ngắn ngủi đã gây ra một trận đấu khẩu trên mạng. Các netizen Mỹ còn tạo ra rất nhiều bản “Starbucks scandal” chọc cười rồi tung hết lên mạng. Trong số đó, có bản Lancer biến thành một con sói háo sắc, còn Tuyết Nhung là cô bé quàng khăn đỏ; có bản Lancer thành cự tượng thống Bìn Clin-tơn, còn Tuyết Nhung là Lewinsky[2]. Các netizen Trung Quốc cũng không chịu thua kém. Dựa theo toàn bộ diễn biến của sự việc, họ dựng nên một bộ phim hoạt hình, trong đó Tuyết Nhung là nữ anh hùng Hoa Mộc Lan, còn Lancer chỉ là một con hổ giấy Mỹ, bị cô đánh cho bỏ chạy tơi tả.

[2] Monica Samille Lewinsky: Một phụ nữ Hoa Kỳ được cho là có một mối “quan hệ không phù hợp” với cựu tổng thống Bìn Clinton khi cô làm việc tại Nhà Trắng.

Ngoài những đoạn clip chọc cười tự chế ra, Tuyết Nhung còn bất ngờ nhận được một bức thư viết tay của phó Tổng Giám đốc Starbucks. Nội dung đại thể của bức thư là cảm ơn Tuyết Nhung và Lancer đã giúp họ trở nên nổi tiếng hơn, kèm theo là một tờ tiền mặt trị giá 100 đô la Mỹ. Cuối thư, bà ta còn cho biết lãnh đạo cấp cao của Starbucks đang suy nghĩ đến việc mời Lancer và Tuyết Nhung làm người đại diện cho họ, hi vọng hai bên có thể hợp tác lâu dài.

Chuyện này quả là ngoài sức tưởng tượng! Tuyết Nhung không thể chịu nổi nữa. Cô thực sự sắp phát điên rồi!

5. Chương 05

Chương 5: Trở thành người nổi tiếng trên mạng sau một đêm

Vậy còn Lancer kẻ đã kéo cô vào vòng xoáy này thì sao?

Khi gặp Tuyết Nhung lần đầu tiên dưới gốc táo, trực giác của Lancer đã mách bảo rằng người con gái châu Á có sức hút đặc biệt này nhất định sẽ làm nên chuyện lớn trong tương lai. Anh vốn thích qua lại với những người con gái đặc biệt, xinh đẹp và tài năng. Anh cảm thấy sự gặp gỡ này là duyên phận, chắc chắn hai người họ sẽ còn gặp nhau nữa.

Trong lớp học ngày hôm ấy, Lancer lại tình cờ chạm mặt Tuyết Nhung lần thứ hai. Lúc đó, anh nghĩ sau này Tuyết Nhung có thể sẽ là nhà đấu tranh bảo vệ nữ quyền thế hệ mới của Mỹ, hoặc cũng có thể trở thành một nữ chính trị gia lừng lẫy giống như Hillary[1]. Thậm chí anh còn dự đoán, trong tương lai, Tuyết Nhung chỉ ít cũng sẽ là Diana[2] phương Đông.

[1] Hillary Rodham Clinton (sinh ngày 26 tháng 10 năm 1947): Bộ trưởng Ngoại giao đương nhiệm của Hoa Kỳ.

[2] Diana, Công nương xứ Wales (Diana Frances, 1961-1997): vợ đầu của Charles, Hoàng tử xứ Wales.

Lần thứ ba, hai người gặp nhau ở trong buổi hòa nhạc. Lancer lại cho rằng Tuyết Nhung sẽ trở nên nổi tiếng với tài năng kéo vĩ cầm thiên bẩm. Cô ấy sẽ là một nữ Lang Lang, rất có thể sẽ được mời đến biểu diễn trong lễ nhậm chức tổng thống vào một ngày nào đó.

Song anh hoàn toàn không ngờ, Tuyết Nhung lại nổi danh trên mạng bằng cách thức nhảm nhí này. Giờ cô ấy đã trở thành trò cười cho cả thế giới, còn anh chính là kẻ đầu tiên cho loạt series này.

Sau một đêm thành người nổi tiếng, Lancer đã nghĩ về chuyện này không dưới hai chục lần. Hôm đó, khi buổi hòa nhạc kết thúc, anh thực sự vừa mừng vừa lo vì Tuyết Nhung đồng ý cùng mình đến quán cà phê Starbucks. Trên đường đi, anh không ngừng nghĩ xem nên làm gì để đem đến niềm vui bất ngờ cho người con gái nhỏ bé nhưng đầy sức mê hoặc này? Làm sao mới có thể khiến cho cô ấy mỉm cười? Cuối cùng, đến nơi rồi mà anh vẫn chưa thể nghĩ ra được bất kỳ chiêu trò nào. Điều này làm Lancer vô cùng buồn bã. Chỉ đến khi Tuyết Nhung đi vào phòng vệ sinh, đầu óc anh mới linh hoạt trở lại. Anh muốn giở chút tài mọn của mình để đổi lấy nụ cười của cô.

Nhưng Lancer không thể ngờ tất cả lại biến thành trò hề nhảm nhí như vậy. Mọi chuyện đều từ anh mà ra, nhưng liệu anh có sai hay không? Chẳng phải cánh đàn ông Mỹ đều đã đứng hết về phía anh hay sao? Bọn họ còn nói đó chẳng qua chỉ là một trò đùa lém lỉnh và hài hước mà thôi. Vậy anh có gì sai chứ?

Nhưng nhớ lại ánh mắt giận dữ của Tuyết Nhung khi ném cốc cà phê về phía mình, anh không thể không thừa nhận, hành động của mình hôm đó đã quá đà. Có lẽ với những người con gái đến từ cùng một nền văn minh như anh, họ sẽ không lưu tâm đến chuyện này. Nhưng nếu Tuyết Nhung cảm thấy bị tổn thương thậm chí càng ngày càng tổn thương thì anh chắc chắn đã mắc sai lầm quá lớn.

Trong lúc Tuyết Nhung không để ý, Lancer đã nghĩ ra một cách lừa cô chấp nhận anh vào danh sách bạn bè trong facebook.

“Đỉnh đông!” Một hàng chữ vàng xuất hiện trong hộp thoại dưới góc trái màn hình máy tính, kèm theo là khuôn mặt cười toe toét: “Anh là Lancer đây! Thực sự xin lỗi em!”

Tuyết Nhung vô cùng kinh ngạc, lập tức gõ bàn phím:

Đồ khốn, anh xuống địa ngục đi!

Từ đó, bất luận Lancer gửi đến bao nhiêu tin nhắn, cô cũng không thèm trả lời, mà nhanh chóng xóa tên anh ra khỏi danh sách bạn bè.

Tuyết Nhung, thực sự xin lỗi em. Là anh đã sai. Anh đúng là đồ chẳng ra gì!

Hi vọng em tha thứ cho anh!

Tuyết Nhung thậm chí không thèm mở hộp thoại tin nhắn của Lancer ra. Chỉ cần nhìn thấy cái tên Lancer là cô lập tức cho nó vào hộp thư rác.

Không thể tiếp tục nhẫn nại được, Lancer liền nghĩ đến cách cuối cùng mình có thể làm, đó là trực tiếp xin lỗi Tuyết Nhung. Trong trang facebook của mình và dưới đoạn clip nổi tiếng của hai người, Lancer công khai đăng tải một bức thư có tựa đề “Lời xin lỗi chân thành dành cho tiểu thư Tuyết Nhung”:

Gửi Đinh Tuyết Nhung

Do những suy nghĩ ích kỷ và sự thiếu hiểu biết về nền văn hóa khác của anh, anh đã vô tình kéo em vào câu chuyện ngu ngốc và hoang đường này, khiến em bị tổn thương về tinh thần và trở thành người bị hại. Anh thực sự rất hối hận về những gì mình đã gây ra. Xin em hãy tha thứ cho sự lỗ măng và ngu ngốc của anh. Hi vọng em tin rằng, từ bài học lần này, anh sẽ học được cách tôn trọng suy nghĩ và tập quán văn hóa của người khác. Nhất định anh sẽ làm được. Hãy tin và chấp nhận lời xin lỗi của anh!

Bức thư xin lỗi này của Lancer vốn không hề có ý soi mói và bới móc. Nhưng, như người phương Đông vẫn thường nói “cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng”, chuyện này không chỉ dừng lại ở đó. Bức thư không những không làm mọi chuyện lắng xuống, mà ngược lại còn như đổ thêm dầu vào lửa. Sự lan truyền chóng mặt của nó trên các trang web càng khiến cộng đồng mạng như phát điên. Tất cả mũi dùi đều chĩa hết về phía Tuyết Nhung: Anh chàng đẹp trai đã xuống nước xin lỗi rồi, bây giờ mọi người chờ xem cô gái hẹp hòi kia có chấp nhận lời xin lỗi của anh ta hay không? Xem cô ta liệu có cho bản thân mình một nước lui?

Chuyện nhỏ giữa hai người đã làm dấy lên một cuộc xung đột văn hóa Đông – Tây. Từ xung đột văn hóa, hàng loạt các cuộc cá cược thi nhau mọc lên trên mạng: có kẻ cá cược đến ba ngày “cô gái Trung Quốc Starbucks” sẽ nhận lời xin lỗi, có kẻ lại cho rằng chỉ cần 24 tiếng đồng hồ, kẻ khác lại nghĩ phải đến cả tháng, thậm chí có kẻ còn nói trừ phi mặt trời mọc ở đằng tây thì lời xin lỗi đó mới được chấp nhận. Bất luận đặt cược thế nào, bọn họ đều tùm tùm trên mạng và bắt đầu đếm ngược. Nhóm chọn 24 giờ thua cuộc đầu tiên, tiếp đến là những người chọn ba ngày. Kết quả, bọn họ giận dữ hợp thành một nhóm, công khai chửi mắng Tuyết Nhung trên mạng.

Tuyết Nhung không thể tiếp tục đứng ngoài cuộc được nữa. Cô đã hoàn toàn sụp đổ. Ngày nào, cô cũng ăn không ngon, ngủ không yên, thậm chí còn chẳng dám lên mạng.

Nếu ở Trung Quốc, những cặp nam nữ bỗng chốc nổi tiếng trên mạng như cô và Lancer, đặc biệt là nhân vật nữ chắc chắn sẽ phải đối mặt những cuộc điều tra lai lịch đến tận ngọn nguồn gốc rễ. Các netizen chuyên nghiệp lập tức công khai cho cả thế giới biết những chuyện bạn đã trải qua từ lúc sinh ra cho đến hiện tại, bao gồm cả việc bạn đã từng có bao nhiêu người bạn khác giới. Đó chính là hiệu ứng mạng mà người ta vẫn gọi là “nổi tiếng đến mức không còn đất chôn thân”.

Ở Mỹ, văn hóa mạng có chút khác biệt. Những người khiến cộng đồng và đội ngũ paparazzi cảm thấy có hứng thú, thấy đáng bỏ thời gian và tiền bạc ra để tìm hiểu lai lịch đa phần là những ngôi sao quốc tế thuộc thể giới giải trí, thể thao, chính trị như Hilton, Britney Spear, David Beckham. Còn những nhân vật nhỏ nhoi bỗng chốc nổi tiếng trên mạng như Lancer và Tuyết Nhung vốn nhiều không kể xiết, về cơ bản không đáng để họ tìm hiểu. Trừ phi hai người có thể bùng nổ trên sân khấu như Lady Gaga, sau đó được công ty chế tác kỷ công đánh bóng tên tuổi, khiến giới truyền thông và paparazzi nhận thấy tiềm năng kinh tế, thì họ mới đáng được săn lùng.

Hiện tại, Tuyết Nhung và Lancer vẫn chưa được giới truyền thông và paparazzi nước Mỹ để mắt tới. Song có thể nói, đó là “may mắn từ trong bất hạnh”. Toàn bộ câu chuyện chỉ mới nổi tiếng trong phạm vi trường học. Đến giờ phút này, chỉ có những người bạn của hai người, một bộ phận sinh viên hay vào youtube, facebook biết đến chuyện này. Nó vẫn chưa làm dậy sóng trong trường đại học Mi-chi-gan của cô. Lúc này, nếu một trong hai người Tuyết Nhung hoặc Lancer muốn mượn gió bẻ măng, đưa ra bức thư của phó Tổng

Giám đốc Starbucks, rồi liên lạc với đám người kia, nói mình là người đại diện cho hãng thì nhất định họ sẽ đạt được ý nguyện, trở thành một người nổi tiếng đích thực.

Song, đó không phải là những gì Tuyết Nhung mong muốn, cũng cũng phải là ý nguyện của “tên khốn mặt trắng” Lancer. Từ nhỏ, Tuyết Nhung đã luôn mơ ước được nổi tiếng, được trở thành một nghệ sĩ vĩ cầm hoặc một tiểu thuyết gia lừng danh. Sau khi đến Mỹ, cô thấy cơ hội có ở khắp nơi. Bản thân cô nếu muốn có chút tiếng tăm cũng không có gì khó khăn. Song, từ trong đáy lòng, Tuyết Nhung muốn thành danh bằng chính thực lực của mình. Cô tuyệt đối không muốn hạ thấp mình làm loại phụ nữ này nọ để cho người ta tiêu khiển.

Còn Lancer, bản thân anh cũng thừa nhận mình có khả năng thiên bẩm. Song, anh cũng có một tôn chỉ của riêng mình, đó là không lấy việc chà đạp lên lòng tự trọng của người khác làm tiền đề. Đây chính là điều Lancer đã được giáo dục từ nhỏ, cũng là một phần trong tiêu chuẩn đạo đức của anh. Buổi tối hôm đó ở quán cà phê Starbucks, anh thực sự không ngờ trò đùa lém lỉnh của mình lại vô tình làm tổn thương Tuyết Nhung. Cho dù anh không hề cố ý, nhưng dùng hình thức này để nổi tiếng và thu lợi về mình quả là một cách làm đáng xấu hổ.

Vậy nên nhìn chung Tuyết Nhung và Lancer cùng có một quan điểm: cần phải nhanh chóng thoát khỏi vùng bùn đen tối này. Bởi vì, áp lực càng lớn thì khả năng phòng ngự của họ càng giảm sút.

Tuyết Nhung hoàn toàn mê muội. Cô không biết bây giờ mình phải làm gì, sẽ chấp nhận lời xin lỗi của Lancer hay cự tuyệt anh ta? Nếu không chấp nhận, hậu quả sẽ ra sao? Cuối cùng, cô đành đến hỏi Mia, một người bạn Mỹ của mình. Mia trợn đôi mắt màu xám của mình lên nhìn Tuyết Nhung: “Tớ có thể trao đổi bạn trai với cậu không?” Câu nói của Mia khiến Tuyết Nhung ngồi ngây ra hồi lâu, không nói thành lời. Mia nhìn về phía đám con trai đang đứng nói chuyện bên cửa kí túc xá đối diện, chỉ chỉ rồi nói với cô: “Cậu xem tá con trai kia, trong số bọn họ liệu có mấy kẻ biết cách tạo nên những điều lãng mạn cho bạn gái như Lancer. Con trai ư, đa số họ chỉ biết dẫn bạn gái đi xem phim, ăn pizza, uống rượu trong lần hẹn đầu tiên, sau đó chiếm lấy bạn. Một chàng trai giống như Lancer, bọn con gái chẳng thèm chết đi được! Cả đời cậu liệu có quên được lần hẹn hò đầu tiên đó không? Sự lãng mạn đó liệu cậu có được mấy lần trong cuộc đời?”

Lúc này, Tuyết Nhung thực sự không còn biết nói gì. Mia liền nhảy bổ đến trước mặt cô, chăm chú nhìn rồi làm mặt xấu: “Nếu bây giờ cậu định từ bỏ Lancer thì tớ sẽ chạy theo và dán giấy đỏ lên cửa nhà anh ấy ngay lập tức.”

Mặc dù câu nói của Mia rất khó nghe, nhưng Tuyết Nhung bỗng nhận ra cô gái người Mỹ ngực to đầu rồng này ít ra cũng có chút chính kiến trong chuyện nam nữ. Vậy Susan - một người bạn khác của cô sẽ nghĩ thế nào?

Susan, thoát nghe bạn sẽ nghĩ đó là tên của một người Mỹ, hơn thế lại là một cô gái có bí danh là tên một loài hoa dại. Nhưng cô ấy thực ra là người Hàn Quốc sinh ra và lớn lên ở Mỹ. Sở dĩ Tuyết Nhung trở thành bạn bè thân thiết với Susan là do họ cùng chung cảnh ngộ. Năm Susan lên bảy tuổi, mẹ của cô ấy cũng bị chồng ruồng bỏ. Đó là vào một buổi tối mùa hè, mẹ Susan đang kèm cô đánh đàn pi-a-no, thì cha từ trên lầu đi xuống, đưa một tờ giấy màu da bò cho mẹ và nói: “Tôi muốn ly hôn với cô, trong tờ giấy này là tất cả tài sản mà cô có thể nhận được từ tôi.” Mẹ Susan là một người phụ nữ của gia đình, lại không thông thạo tiếng Anh. Sau khi cùng chồng di cư sang Mỹ, bà dành toàn bộ thời gian của mình để chăm lo cho chồng con. Bà mở giấy ra xem mới biết tài sản mà mình nhận được chỉ là căn nhà đang ở, tất cả tiền bạc của gia đình đã bị chồng bà đổi sang tên mình.

Cha Susan là chủ của một công ty xuất nhập khẩu. Việc đối phó với một người phụ nữ gia đình như mẹ cô đối với ông ta dễ như trở bàn tay. Vì thế, chỉ trong một đêm, Susan và mẹ đã bị bỏ rơi không thương tiếc. Sau này, Susan mới phát hiện ra, tiền nhà sớm đã được trả hết nhưng cha cô đã lặng lẽ rút hết số tiền đó. Sau khi ly hôn, mỗi tháng mẹ Susan vẫn phải trả một khoản tiền rất lớn. Tại sao lại như vậy? Sau này có người tốt bụng đã nói cho họ biết, thực ra cha cô và cấp dưới đã ngoại tình với nhau. Tất cả mọi chuyện đều do hai người đó vạch ra âm mưu từ trước. Mẹ Susan đã suy sụp mất một thời gian khi phải gánh chịu nỗi đau này. Nhưng vì mưu sinh, cuối cùng bà cũng phải đi tìm việc. Vì không biết tiếng Anh nên ban đầu bà chỉ làm công việc rửa bát cho một quán ăn Hàn Quốc. Đến khi có thể nói được một chút tiếng Anh cơ bản, bà được đưa lên làm phục vụ bàn. Đúng là ông trời có mắt, mẹ Susan sau đó quen được một bác sĩ khoa mắt người da trắng. Chẳng hiểu sao ông ấy lại phải lòng bà. Không lâu sau hai người họ kết hôn.

Tuyết Nhung vô cùng ngưỡng mộ Susan vì có được một người cha dượng như thế. Cha dượng và mẹ Susan cứ hai tuần lại đến thăm cô ấy một lần. Mặc dù không phải là cha ruột, nhưng tình yêu mà cha dượng dành cho Susan không thua kém bất cứ một người cha ruột nào, ông giúp Susan chuyển tới kí túc xá, mua đồ ăn cho vào tủ lạnh, thậm chí còn cho tiền bất kỳ lúc nào cô muốn. Khi biết Tuyết Nhung là bạn tốt của Susan, ông thường xuyên đưa hai người họ đi ăn ở các nhà hàng cao cấp. Mỗi lần nhìn thấy cả gia đình họ vui vẻ bên nhau, lòng Tuyết Nhung không khỏi xót xa.

Đây là nguyên tắc của Susan khi tìm bạn trai và tìm chồng: Không phải người da trắng không yêu, không phải người da trắng không kết hôn. Tuyết đối không tìm người da vàng.

Là bạn tốt của Tuyết Nhung, Susan tất nhiên biết hết mọi chuyện của cô. Càng trùng hợp hơn, Susan cũng học về điện cơ, là em khóa dưới của Lancer, cũng là một trong số những người ngưỡng mộ anh ấy. Lancer có được số điện thoại và thư địa chỉ mail của Tuyết Nhung là do cô ấy cung cấp. Sau khi thấy Tuyết Nhung rơi vào tình cảnh khó khăn, rất nhiều lần Susan đã khuyên cô: “Nói thật lòng, cả cậu và Lancer đều không sai, đây chẳng qua chỉ là kết quả của những xung đột văn hóa mà thôi. Trò đùa và sự sợ ỷ của anh ấy cuối cùng đã bị cậu gạt lại bằng một cốc cà phê. Nếu là tớ, tớ sẽ chủ động đi xin lỗi anh ấy. Cậu thấy đấy, bây giờ Lancer đã thành tâm xin lỗi cậu. Nếu cậu còn cự tuyệt một người đàn ông tốt như thế thì tớ sẽ không thêm quan tâm đến cậu nữa. Trước nay tớ luôn nghĩ cậu là một cô gái thông minh, không ngờ cậu lại ngốc nghếch đến thế!”

Được Mia và Susan khuyên bảo, suy nghĩ của Tuyết Nhung bắt đầu bị lung lay. Cô có nên chấp nhận lời xin lỗi của Lancer hay không? Song cuối cùng, người khiến Tuyết Nhung hạ quyết tâm lại là Tim.

Sáng hôm đó, trong phòng luyện đàn, lòng Tuyết Nhung thực sự rối bời vì những sóng gió trên mạng. Cô chẳng còn tâm trạng nào để chơi đàn nữa, chỉ thẫn thờ nhìn vào gương. Khi đi qua, Tim đã nhìn thấy dáng vẻ thất thần của Tuyết Nhung qua cửa sổ. Nhìn thấy khuôn mặt hiền từ và ấm áp của anh, Tuyết Nhung chưa thoát được lời nào đã chảy nước mắt. Tim nhẹ nhàng vỗ về vai cô, rồi cúi người xuống nói: “Tuyết Nhung à, em đừng buồn như thế, cũng đừng suy nghĩ nhiều nữa. Có những lúc, chúng ta thích nghĩ một cách phức tạp, nhưng thực ra, nếu nhìn mọi chuyện tích cực, thì sẽ không buồn bã đến thế.” Những lời khuyên giải của Tim đã khiến Tuyết Nhung bình tĩnh hơn rất nhiều. Anh ấy lại tiếp tục nói: “Mặc dù anh không biết lý do em đến Mỹ là gì, nhưng đã đến một nền văn hóa hoàn toàn khác, em cũng nên tìm hiểu, trải nghiệm, học hỏi và thích nghi với nó đúng không? Nếu như tất cả người Mỹ đều có thể cười, tại sao em lại không thể cười, không thể tham gia vào cuộc vui của họ, không thể hòa nhập vào nền văn hóa này?”

Những lời Tim nói làm tâm trạng Tuyết Nhung trở nên nhẹ nhõm. Ngày hôm sau, cô đã chính thức nhận lời xin lỗi của Lancer trên youtube, sau đó xác nhận anh vào danh sách bạn bè trên facebook. Làn sóng mạnh mẽ trên mạng cũng dần lắng xuống.

6. Chương 06

Chương 6: Không thể không nhớ em

Vụ việc Starbucks bắt đầu nổ rộ, nhưng lại kết thúc hết sức chóng vánh. Vốn dĩ Tuyết Nhung cho rằng, sau khi chuyện sóng gió này hạ màn, mối quan hệ chẳng ra đâu vào đâu giữa cô và Lancer cũng sẽ đặt dấu chấm hết. Trong lòng cô thầm nghĩ, lẽ nào đàn ông Mỹ đều giống Lancer sao? Anh ta rốt cuộc là người thế nào? Nói Lancer đáng trách ư? Nhưng công bằng mà nói, anh ta cũng không hẳn đáng trách. Dù sao Lancer gặp phải tai nạn này, cũng chỉ là vô tình mắc lỗi, đùa giỡn không đúng địa điểm và thời gian mà thôi. Song nếu nói anh ta là một tên ngốc thô thiển thì cũng không hoàn toàn như thế. Tuyết Nhung vẫn còn nhớ rất rõ hôm đó trong buổi học Lancer đã ra tay cứu mình khỏi vòng vây như thế nào. Hơn nữa không có một tên ngốc nào có thể nói ra những lời lẽ danh thép đến thế. Vậy thì Lancer là người thế nào? Tuyết Nhung không hận hắn, không ghét hắn, cũng chẳng thích hắn. Nhưng nói thật lòng, ít nhất hiện giờ Tuyết Nhung vô cùng tò mò về gã trai người Mỹ này.

Nhưng điều khiến Tuyết Nhung không ngờ nhất là Lancer tuyệt đối không cho cô bất kỳ một khoảng trống nào. Sau khi vụ việc Starbucks hạ màn, mỗi tối mở máy tính ra, cô đều nhìn thấy một thứ quái quái nhảy ra từ hộp thư thoại: một khuôn mặt quỷ màu vàng tròn vành vành, một chú lợn nhỏ nhảy nhót tung tăng, một ông già thở dài thườn thượt. Lúc mới bắt đầu, Tuyết Nhung vẫn rất cảnh giác vì không biết tên khốn người Mỹ này đang định giở trò gì. Vì vậy, tốt nhất là cô không nên để ý đến hân. Phải rất lâu sau đó, Tuyết Nhung mới hiểu Lancer chẳng qua chỉ muốn đùa cho mình vui mà thôi. Xem ra, anh chàng này là kẻ thích trêu chọc người khác. Vì bài học rút ra từ lần trước nên Tuyết Nhung tuyệt đối không so đo với Lancer, mặc kệ anh chàng muốn làm gì thì làm.

Một tuần sau, Tuyết Nhung càng ngày càng quen thấy những nhân vật chọc cười nhảy ra ở góc trái màn hình máy tính. Mỗi lần mở máy ra, cô đều thấy tâm trạng rất thoải mái, nỗi buồn phiền của một ngày dường như cũng tan biến hết.

Bây giờ, bất luận Lancer gửi thứ gì, Tuyết Nhung cũng không xóa tên anh ra khỏi danh sách bạn bè nữa. Như được tiếp thêm khích lệ vì chuyện này, mười ngày sau, ngoài những nhân vật người thú đủ hình dạng, Lancer còn gửi kèm theo một dòng tin ngắn: “Chúc em một ngày vui vẻ tốt lành!” “Chúc em mơ những giấc mơ đẹp!” “Chúc em đạt được điểm tốt từ giáo sư hướng dẫn!” Sau này, những dòng tin nhắn lại càng trở nên lãng mạn hơn: “Chúc em thật xinh đẹp trong ngày hôm nay!” “Chúc em hôm nay đẹp như những nàng công chúa trong phim hoạt hình của Disney!” “Chúc đôi mắt em ngày hôm nay rục rỡ và quyến rũ hơn bao giờ hết!”

Đối diện với một loạt tin nhắn lãng mạn như vậy, trái tim của đa số phụ nữ dù tường đồng da sắt đến đâu cũng bị tan chảy. Nhưng Tuyết Nhung lại khác, cô vẫn tuyệt đối giữ im lặng với Lancer.

Hai tuần sau, Lancer bỗng gửi đến cho Tuyết Nhung những tin nhắn hết sức buồn bã: “Anh không hiểu sự im lặng của em có phải màn đêm đen tối hay không?” “Anh không biết liệu sự im lặng của em có phải là lòng căm hận sâu sắc hay không?” Em đã bước vào trái tim anh, nhưng anh mãi mãi không thể chạm được vào trái tim em...”

Từ đó về sau, Lancer hoàn toàn biến mất khỏi màn hình máy vi tính của Tuyết Nhung.

Mới đầu, Tuyết Nhung thầm vui sướng trong lòng, cuối cùng tên khốn da trắng đó cũng đã bỏ cuộc. Song mấy ngày sau đó, Lancer vẫn bật vô âm tín, hoàn toàn không có bất cứ tin tức gì. Lúc này, cô bỗng cảm thấy lòng mình trống trải như vừa mất đi một thứ gì đó. Thậm chí cô còn thấy hối hận vì đáng nhẽ không nên đối xử tuyệt tình với Lancer như vậy. Bất luận thế nào họ vẫn có thể trở thành bạn bè của nhau, tại sao cô lại tỏ ra giận dữ với anh chàng người Mỹ đó như vậy?

Vài ngày sau, Lancer bỗng dưng chui từ đâu ra, hại Tuyết Nhung giật mình suýt ngất. Đó là vào buổi chiều thứ tư, sau khi tan học, Tuyết Nhung bước xuống xe buýt, đi bộ trở về kí túc xá thì Lancer đột nhiên xuất hiện với chiếc laptop trên tay: “Miss Đinh! Anh luôn muốn đến trực tiếp xin lỗi em!” Đó là câu nói đầu tiên của Lancer khi gặp Tuyết Nhung. Đối diện với một anh chàng cao to đẹp trai như Lancer, mặt Tuyết Nhung bỗng nóng ran, tim đập loạn nhịp. Thề thắm hơn, cô còn không thể che giấu được bộ dạng bối rối của mình. “Không sao, tôi không để bụng chuyện đó đâu.” Tuyết Nhung cố gắng đẩy câu nói ra khỏi cổ họng. Dứt lời, cô lại cúi đầu, vội vã bước đi.

“Đợi một chút đã!” Lancer vội ngăn Tuyết Nhung lại. “Miss Đinh, bây giờ anh thực sự rất cần sự giúp đỡ của em!” Nói đoạn, anh gơ máy tính lên trước mặt cô lắc lắc. “Anh nghĩ sở dĩ mình mắc phải sai lầm như vậy là do không hiểu rõ văn hóa của em. Lúc này, anh thực sự muốn tìm hiểu về văn hóa phương Đông, muốn đọc những nhận xét của người Trung Quốc các em về hành động mà anh vẫn luôn cho là trò đùa kiểu Mỹ. Khi vào các trang web của Trung Quốc, anh không thể hiểu được những dòng bình luận của họ. Em có thể dịch giúp anh được không?”

Tuyết Nhung không kìm nổi bật cười. Tên ngốc da trắng này không phải đang tự chui đầu vào rọ sao? Trong sự kiện Starbucks đó, tất cả người Mỹ đều đứng về phía Lancer, nhưng anh ta hoàn toàn chưa ném trái sự lợi hại của người Trung Quốc các cô. Đây đúng là cơ hội để dạy cho anh ta một bài học! Không phải thế à, là do anh ta tự tìm đến đây chứ!

Nửa tiếng sau, họ đến một hiệu sách Barnes & Noble gần trường. Địa điểm do Lancer bảo Tuyết Nhung tự chọn. Lúc đầu, cô định đến thư viện trường vì ở đó khá yên tĩnh. Nhưng nếu họ lại gây ra chuyện gì đó

ồn ào thì sao? Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng Tuyết Nhung quyết định đến hiệu sách này. Ở đây nếu họ có cãi nhau thì cũng chẳng có ai để ý, mà có để ý thì cũng chẳng sao, dù gì đây cũng là nơi bán hàng.

Sau khi vào hiệu sách, dưới sự hướng dẫn của Tuyết Nhung, hai người tìm đến một góc vắng nhất rồi ngồi đối diện nhau. Lancer ngồi khoanh chân vòng tròn, dáng vẻ rất khiêm tốn và ngoan ngoãn. Anh nghiêng nghiêng đầu nhìn Tuyết Nhung. Thấy bộ dạng nghiêm nghị của cô, Lancer không kiên nhẫn được nữa, bèn cất tiếng: “Tuyết Nhung, nếu em không phiền thì anh sẽ đi mua hai cốc cà phê rồi chúng ta hãy tiếp tục nhé!” “Không cần đâu!” Tuyết Nhung đành giọng, mắt nhìn trừng trừng vào Lancer, bụng nghĩ tên này đúng là mặt dày, coi xem hôm nay người sẽ bị ta xử lý thế nào.

Thấy Tuyết Nhung sắc giọng, Lancer liền ngoan ngoãn ngồi lại chỗ cũ, mở máy tính ra, nhanh chóng bật đến trang google của Trung Quốc, sau đó đưa cho Tuyết Nhung với vẻ hết sức thành khẩn. “Đây, bây giờ nhờ cậu cả vào em đây. Anh thực sự rất muốn biết đồng bào của em nhìn nhận thế nào về vụ việc ở quán cà phê Starbucks. Anh cũng muốn viết một bài luận văn hóa dựa vào chuyên đề này để nộp cho giáo sư, kiếm điểm A!”

Anh ta lại còn định lợi dụng cô để thực hiện ý đồ của mình nữa chứ. Đạt điểm tối đa ư, đừng có mơ! Cứ đợi mà xem! Tuyết Nhung vừa nghĩ thầm vừa mở một diễn đàn Trung Quốc hot nhất ra. Cô mau chóng kích đến mục bàn luận về vụ việc ở quán cà phê Starbucks của họ. Woa, mới vài ngày không vào mà đã có hàng trăm hàng ngàn blog đăng nhập vào xem và bàn luận. Tuyết Nhung vốn cho rằng sau khi cô chấp nhận lời xin lỗi của Lancer, chuyện này sẽ chìm vào im lặng. Chứ ít, trên đất Mĩ nó cũng không còn ồn ào nữa, vậy mà không ngờ vẫn nổi đình nổi đám trong giới trẻ Trung Quốc. Được, vậy thì bây giờ cô sẽ cho tên người Mĩ này lĩnh giáo sự lợi hại của người Trung Quốc.

“Lancer, anh thực sự muốn tôi dịch những thứ này chứ? Anh không sợ phải nghe người khác chửi mắng mình à?” Tuyết Nhung muốn nhắc nhở Lancer trước, tránh việc gây ra lộn xộn không hay.

“Không sao đâu, em cứ dịch đúng những gì họ nói cho anh. Tim anh to lắm đó!” Lancer dùng tay vẽ hình minh họa một trái tim to tênh ngay trước ngực.

“Tốt lắm, vậy anh chuẩn bị tiếp chiêu nhé, xem tim anh rớt cuộc to cỡ nào?” Tuyết Nhung bắt đầu dịch.

“Một netizen tên là Thốc Lộ Lộ nói thế này: “Một câu thôi, tên người Mĩ đó đúng là đồ hổ lốn Mĩ!” Cụm từ này được Tuyết Nhung dịch thành “American Chopsuey”. Ở Trung Quốc, từ “hổ lốn” được dùng để chửi rửa những kẻ không ra gì. Song khi dịch sang tiếng Anh, từ này lại biến thành một món ăn rất được ưa chuộng của các nhà hàng Trung Quốc tại Mĩ.

“Khà, khà, khà, Miss Đình à, anh được ví với một món ăn ngon tuyệt của Trung Quốc đó nhé! Thế giới này thật thú vị, thật kỳ diệu biết bao! Tuyệt, tuyệt, cảm ơn em, mau dịch tiếp nữa đi!”

“OMG, thượng đế ơi!” Lòng Tuyết Nhung không ngừng gào thét, nhưng cô vẫn tiếp tục nhìn xuống dưới. Một netizen có nickname Bì Bì Ngông Cuồng viết:

“Người ta vẫn nói đàn ông là giẻ rách, nhưng tôi chưa từng gặp một gã đàn ông giẻ rách thực sự nào. Bây giờ thì tôi đã được nhìn thấy tận mắt. Đàn ông Mĩ đều là lũ giẻ rách! Đáng bị hất cà phê! Cô gái hất tốt lắm! Hất rất tốt! Rất có chí khí của con gái Trung Quốc! Chỉ có làm thế con gái Trung Quốc mới không bị những lời đường mật của bọn họ đánh lừa.”

Tuyết Nhung cảm thấy lời nhận xét này rất thú vị nên dịch cẩn thận từng câu từng chữ cho Lancer nghe. Khi dịch đến cụm từ “gã đàn ông giẻ rách, cô bỗng gặp khúc mắc, nên dịch sang tiếng Anh thế nào đây? “Stupid” ư? Trong hai giây ngắn ngủi, Tuyết Nhung chỉ có thể nghĩ được từ này. Cô lập tức quay sang nói với Lancer: “Netizen Bì Bì Ngông Cuồng kia nói anh là kẻ vô cùng ngu ngốc!”

Tuyết Nhung vốn tưởng Lancer sẽ nổi giận dưng dưng khi nghe được câu này. Không ngờ, anh ta lại bật cười lớn: “Nói hay quá, đúng quá. Anh đúng là một con heo vô cùng ngu ngốc!” Lancer còn vẹo vẹo mũi: “Ừ ừ, ừ ừ, học lợn mẹ kêu vài tiếng cho vui.”

Nhìn thấy bộ dạng tự mình đắc ý, không biết xấu hổ đó của Lancer. Tuyết Nhung không kìm nén nổi cơn giận dữ trong lòng: “Tôi vẫn chưa dịch hết lời bình luận của netizen đó mà.”

“Vậy, Bì Bì còn nói gì nữa?”

“Anh ta nói cô gái Trung Quốc nọ chỉ hất cà phê thôi còn quá nhẹ, đáng lẽ nên đá cho con lợn ngu ngốc đó một cú thật đau.”

“Ha ha ha ha!” Lancer lại cười lẫn lộn. Miệng vẫn không ngừng gào lên: “Hay quá, quá hay! Người Trung Quốc thật là sáng tạo!”

Lancer vẫn cười như điên. Trong khi đó, mặt Tuyết Nhung nặng như chì, hận không thể qua đá tên điên kia một cú. Tên khốn da trắng, tại sao ngay cả chút liêm sỉ hân cũng không có?

Cười xong, Lancer mới liếc mắt nhìn sang Tuyết Nhung. Thấy bộ dạng giận dữ của cô, anh liền ngồi im không nhúc nhích. Cả hai người đều trở nên khó xử. Im lặng hồi lâu, Lancer mới cất tiếng khe khẽ: “Thực sự muốn nói xin lỗi em, quả thật anh không thay đổi được tính cách tùy tiện của mình, thường đùa giỡn những lúc không nên đùa giỡn, thường vô tình làm người khác bị tổn thương mặc dù không muốn. Anh biết sở dĩ chuyện ngày hôm đó xảy ra tất cả là do lỗi của mình, nhưng anh lại không có cách nào để xin em tha thứ. Em nói đi, liệu anh phải làm gì em mới tha thứ cho anh?”

Lần đầu tiên, Tuyết Nhung cảm thấy sự chân thành từ câu nói của Lancer. Song cô vẫn quyết định giữ im lặng. Thấy Tuyết Nhung vẫn tức giận, không thêm để ý đến mình, Lancer liền nói tiếp: “Thôi thì chuyện này cứ giải quyết theo cách của người Trung Quốc bọn em đi. Anh thấy, hay là em cứ đá anh một cái thật đau đi!” Lancer khoanh tay đứng dậy ngay trước mặt Tuyết Nhung.

Tuyết Nhung vẫn ngồi, ngẩng đầu lên nhìn gã trai Mĩ to lớn như một ngọn núi trước mắt. Khuôn mặt anh tuấn của anh ta đẩy về chân thành và cầu khẩn. Tuyết Nhung bỗng thấy động lòng muốn đứng dậy ôm chàng trai đứng trước mặt mình vào lòng. Nhưng ngay lập tức, cô đã nhận thức được một sự thật đáng sợ rồi tự nói với chính mình: “Đỉnh Tuyết Nhung, mày xong rồi!”

Khi Tuyết Nhung vẫn đứng trơ như tượng gỗ vì bối rối, Lancer liền cúi người xuống, đưa một tay ra, nhẹ nhàng kéo cô đứng dậy khỏi mặt đất, ôm cô trong vòng tay to lớn của mình, thì thầm nói: “Chúng ta làm hòa nhé? Anh làm tất cả những hành động ngu ngốc đó đều là vì thích em, muốn tiếp cận em. Từ lần gặp gỡ đầu tiên dưới góc táo, anh đã không thể quên được em nữa rồi.”

7. Chương 07

Chương 7: Cách theo đuổi phụ nữ truyền thống của đàn ông Trung Quốc

Thấm thoát, Tuyết Nhung đã đến Mĩ được ba tháng. Đối với một sinh viên, thời gian ba tháng đồng nghĩa với quá trình đi từ những trang sách đầu tiên đến kỳ thi cuối cùng. Còn với thiên nhiên ngoài kia, ba tháng là khoảng thời gian màu xanh non mơn mơn của vạn vật được thay thế bởi vẻ lạnh lẽo thê lương. Trên những cánh đồng trống chỉ còn lại vài quả bí ngô người ta quên thu hoạch và những rễ cây khô héo. Sau sự trỗi dậy yếu ớt của thiên nhiên và ánh mặt trời gay gắt là nét điu hiu khô quạnh. Chúng như đang nhắc nhở con người rằng nếu những trái chín mùa thu đã đến lúc tàn lụi thì chỉ nay mai thôi hoa tuyết mùa đông sẽ bay kín khắp trời.

Những chiếc áo phông ngắn tay đã sớm được thay bởi những bộ áo gió mùa thu. Trên những con đường cắt ngang khuôn viên trường, đôi lúc người ta đã nhìn thấy những chiếc áo lông ấm áp. Cho dù trời mới chỉ mưa và vẫn chưa có tuyết rơi, song hơi lạnh đã luồn vào trong gió, thấm vào cơ thể và tâm hồn mỗi người, nhắc nhở người ta về sự tồn tại của nó.

Song với Tuyết Nhung, cuộc sống vài tháng qua của cô hoàn toàn trái ngược với thiên nhiên ngoài kia. Thiên nhiên chuyển từ nóng sang lạnh, còn cô lại bước từ lạnh sang nóng. Khi mới đặt chân đến Mĩ, cô luôn cảm thấy bị coi thường, cảm thấy cô đơn và yếu đuối. Song giờ đây, cô đã có thêm rất nhiều bạn bè, trái tim cũng đã ấm áp trở lại. Thậm chí đôi lúc vuốt lên má mình, cô đã có thể cảm nhận được nhiệt huyết tuổi trẻ chảy tràn trong da thịt. Lẽ nào mọi thứ đều đang ngầm nói với Tuyết Nhung rằng: với sự mai mối của ông tơ bà nguyệt, cô đang từng bước tiến gần đến tình yêu?

Mỗi lần Tuyết Nhung nghĩ đến hai từ “tình yêu”, trái tim cô lại đập loạn nhịp, đầu óc trở nên choáng váng. Người đầu tiên khiến cô có cảm giác yếu đuối khi đứng trước anh lại là chàng trai người Mĩ vừa lạ lẫm vừa thân thuộc, vừa đáng ghét vừa thú vị - Lancer!

Người con trai đó đã dễ dàng phá bỏ phòng tuyến bấy lâu nay Tuyết Nhung vẫn tưởng rằng vô cùng kiên cố, và bước vào cuộc sống của cô. Bề ngoài, con đường Lancer tiến vào trái tim cô có vẻ dễ dàng. Song nếu dựa theo những tiêu chuẩn quan hệ nam nữ của người Mĩ, xem ra anh ấy đã vô cùng vất vả. Với một thanh niên Mĩ bình thường, quãng thời gian ba tháng – chín mươi ngày làm “quân tử hảo cầu” quả là dài kinh khủng. Đa số họ đều giải quyết xong mọi chuyện với đối phương chỉ trong vòng mười phút ngắn ngủi, dài nhất cũng chỉ vài ba ngày: nếu yêu nhau thì lên giường, không yêu thì đường ai nấy đi, rất dứt khoát rõ ràng. Chẳng ai giống Tuyết Nhung và Lancer, vờn tới vờn lui, cãi tới cãi lui suốt ba tháng ròng mới đạt được bước tiến triển tình cảm vĩ đại là một cái ôm tượng trưng!

Nhưng khi nghĩ lại thật kĩ càng, Tuyết Nhung vẫn cảm thấy mọi chuyện xảy ra quá nhanh, quá vội vã. Cho dù mục tiêu đến Mĩ quá rõ ràng, đó là tìm một người đàn ông có tấm lòng, nhưng tiền đề của mục tiêu đó phải đúng như lời mẹ cô đã dặn, “phải mở to hai mắt mà tìm” chứ không thể nhắm mắt đụng ai thì đụng. Ý nghĩa câu nói “mở to hai mắt mà nhìn” của mẹ là gì? Theo kiến giải của Tuyết Nhung, nó đại thể là: đầu tiên phải học những khóa học về tình yêu trong hôn nhân, đọc đủ các loại sách nhập môn liên quan đến nội dung này, rồi sau đó áp dụng chúng vào cuộc sống, kiên trì tỉ mỉ quan sát và thử thách một chàng trai nào đó, tuyệt đối không được lựa chọn sai chỉ vì một phút giây bông bột của bản thân.

Vậy, Tuyết Nhung đã nghiêm túc quan sát và thử thách Lancer như những gì mẹ cô mong muốn hay chưa? Đương nhiên là chưa. Chỉ có một điều cô có thể khẳng định, đó là khi vừa mới bắt đầu, cô đã tự xây cho mình một phòng tuyến tâm lý. Và chính hàng phòng tuyến này đã giúp cô chống lại sự tấn công của tất cả những gã đàn ông có ý đồ với mình. Nhưng tại sao giờ đây, hàng phòng tuyến kiên cố ấy lại sụp đổ tan tành chỉ trong vòng ba tháng ngắn ngủi? Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng Tuyết Nhung chỉ có thể tìm ra một đáp án duy nhất: Lancer là chàng trai có sức hút mà bất kỳ cô gái nào cũng không thể cưỡng lại.

Trong lòng Tuyết Nhung luôn thầm hỏi người mẹ thân yêu của mình: nếu mẹ cũng đến Mĩ, cũng sống trong ngôi trường đầy xúc cảm và thú vị như cô hiện tại, cũng tình cờ gặp một chàng trai vừa lãng mạn vừa mới lạ như Lancer, bị anh ấy tấn công quyết liệt, cũng trải qua tất cả những gì mà cô và Lancer đã trải qua; thì bà có thể mở to đôi mắt xinh đẹp của mình, kiên trì và tỉnh táo sắp xếp lại mọi cảm xúc, để thoát khỏi vòng xoáy tình yêu cuồng say hay không? Mẹ à, trái tim không thể duy trì nhịp đập dựa vào những thứ đôi mắt ta nhìn thấy. Hoang dại, cảm tính, vô duyên cớ, ngốc nghếch đó là tất cả những gì trái tim của chúng ta có. Mẹ thân yêu ơi, con xin lỗi. Bây giờ, dù con có mở to mắt thế nào thì cũng chỉ là vô nghĩa! Bởi vì lúc này đôi mắt của con đã không còn nữa. Con đã không còn nhìn thấy phương hướng, không nhìn thấy Lancer, không nhìn thấy cả chính bản thân mình. Mẹ ơi, con phải làm thế nào? Làm thế nào? Làm thế nào đây hả mẹ?

Người ta vẫn nói, cuộc sống đầy tính kịch. Song với Tuyết Nhung, cuộc sống của cô vốn đã là một vở kịch. Đứng vào khoảng khắc cô sắp ngã xuống vực thăm tình yêu, thì bỗng nhiên có người dang tay ra, ngăn cô lại. Người đó chính là Ngô Vũ.

Chiều hôm đó, Tuyết Nhung ngồi lì trong phòng luyện đàn. Giáo sư đã giao cho cô luyện bản sonata cappella của J.S Bach. Bản nhạc này Tuyết Nhung đã luyện được vài ngày, song bản thân cô vẫn chưa thấy hài lòng với những gì mình làm được. Cô luôn cảm thấy gần đây âm nhạc của mình chơi quá phù phiếm, mất đi nét cổ điển và nghiêm cẩn vốn có trong nhạc J.S Bach. Có lẽ là vì tâm trạng cô đang ngày một trở nên nóng nảy.

“Cốc... cốc... cốc!” Một tiếng gõ dài xen kẽ hai tiếng gõ ngắn, có người nào đó đang gõ nhẹ lên cánh cửa phòng nhạc. Tuyết Nhung lặng người, chẳng cần phải quay đầu lại xem ai đang đứng ngoài cửa, cô cũng có thể đoán ra đó là Ngô Vũ! Cô vội vã chạy ra mở cửa, quả nhiên là anh ấy! Là Ngô Vũ!

Nếu như nói Lancer tiến đến bên Tuyết Nhung bằng sự lãng mạn và lém lỉnh rất Mĩ, bằng những bất ngờ đến bàng hoàng, thì Ngô Vũ lại từ từ bước vào cuộc đời cô như nước chảy đá mòn. Giống như hôm nay, việc anh ấy vượt ngàn dặm xa xôi từ Trung Quốc đến Mĩ, rồi xuất hiện ngay trước mắt Tuyết Nhung không hề khiến cô ngạc nhiên. Dù gần đây, hai người ít liên lạc với nhau do Tuyết Nhung bận thích nghi với cuộc

sống mới, song chỉ khi nào Ngô Vũ biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của cô, không đến Mĩ gõ cửa phòng nhạc như thế này thì Tuyết Nhung mới thấy bất ngờ.

Lúc này, Ngô Vũ đang đứng nghiêm chỉnh ngay trước mặt cô. Vì phòng nhạc hơi nhỏ, sau khi đóng cửa lại, khoảng cách giữa hai người đã gần thêm rất nhiều. Có lẽ do vậy nên họ bỗng thấy có chút ngượng ngùng.

Trong vài phút im lặng ngẩn ngui, Tuyết Nhung chăm chú ngắm nhìn Ngô Vũ. Những kỉ niệm ấu thơ trong sáng bỗng chốc ùa về. Cô như nhìn thấy cậu bé cắt đầu húi cua ngày nào đang nhoẻn miệng cười.

Cha của Ngô Vũ là thầy dạy đàn đầu tiên của Tuyết Nhung. Trước đây, mẹ cô và chú Ngô cùng dạy học ở trường Đại học Sư phạm. Chú Ngô là giáo viên dạy vĩ cầm của khoa m nhạc, còn mẹ cô là cô giáo dạy tiếng Anh của khoa Ngoại ngữ. Tuyết Nhung còn nhớ năm cô bốn tuổi, một ngày nọ, mẹ dẫn cô đến nhà chú Ngô, nhờ chú dạy đàn cho cô. Nói ra kể cũng thú vị, hồi đó, người ra mở cửa cho hai mẹ con cô chính là Tiểu Ngô Vũ. Vừa nhìn thấy khuôn miệng hơi nhếch lên của anh ấy, Tuyết Nhung liền bật cười khanh khách, bị cô cười nhạo, Ngô Vũ liền mím môi lại rồi chạy thẳng vào phòng.

Đó chính là ấn tượng đầu tiên của Tuyết Nhung về Ngô Vũ.

Sau này Tuyết Nhung mới biết, không chỉ cô học đàn, chú Ngô còn bắt cả con trai mình học đàn. Vì Ngô Vũ lớn hơn cô một tuổi, nên đương nhiên anh ấy bắt đầu học sớm hơn cô một chút. Hai người họ nghiêm nhiên trở thành sư huynh sư muội của nhau. Khi Tuyết Nhung kéo những nốt nhạc đầu tiên, Ngô Vũ đã kéo được cuốn sách nhạc thứ hai của nhạc trưởng Hidemi Suzuki[1]. Nhưng chỉ nửa năm sau, Tuyết Nhung đã đuổi kịp Ngô Vũ.

[1] Hidemi Suzuki: Nhạc trưởng tài ba của Nhật Bản.

Thấy tiến độ học nhạc của con trai mình quá chậm chạp nên chú Ngô muốn lấy Tuyết Nhung ra làm động lực thúc đẩy Ngô Vũ. Vì thế, ông quyết định để hai đứa trẻ học cùng nhau. Do căn nhà quá nhỏ, nếu cùng chơi đàn chúng sẽ làm ảnh hưởng đến hàng xóm, cuối cùng chú Ngô quyết định dẫn cả hai đến phòng tập đàn của khoa nhạc.

Cứ thế, hai đứa bé dần dần tạo nên một góc tranh riêng cho khoa nhạc. Mỗi ngày, cứ vào khoảng bốn năm giờ chiều, người ta lại thấy có hai đứa trẻ dắt tay nhau đi vào đi ra phòng nhạc. Đôi lúc, chú Ngô không ở đó, hai đứa lại ngồi cãi nhau ở cầu thang hoặc cùng đùa nghịch ở vườn hoa trong sân trường. Hồi ấy, tất cả những cô chú ở đó đều gọi hai đứa là “hai tiểu thần đồng vĩ cầm”.

Theo lẽ thông thường, hai đứa trẻ vô tư lớn lên cùng nhau như Tuyết Nhung và Ngô Vũ sẽ trở thành đôi bạn thanh mai trúc mã, song sự thật họ chưa bao giờ là cặp thanh mai trúc mã đúng nghĩa. Bởi vì ngay từ cái nhìn đầu tiên, Tuyết Nhung đã ghét cay ghét đắng cái miệng nhếch lên đó. Sau này nghe đứa trẻ khác kể, miệng Ngô Vũ sở dĩ thành ra như vậy là do trước đây mút sữa quá nhiều. Hồi nhỏ, Ngô Vũ rất thích khóc, đã khóc thì không ai có thể dỗ được, chỉ khi nào nhét núm sữa vào miệng, anh ấy mới chịu nín. Không chỉ có thế, nghe nói khi quá lớn để ngậm núm sữa, Ngô Vũ bắt đầu có tật mút tay: lúc đói mút tay, buồn ngủ cũng mút tay, thậm chí khi không vui cũng mút tay. Chính vì thế mà miệng của Ngô Vũ cứ dần bị nhếch lên.

Sau khi nghe những truyền kỳ thú vị này, Tuyết Nhung đương nhiên càng coi thường thằng nhóc thích mút sữa đó. Mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt ấy, cô lại tưởng tượng ra cảnh cậu ta mút núm sữa chùn chụt. Nhưng thời gian dần trôi qua, Tuyết Nhung không còn ghét Ngô Vũ như trước nữa. Đó là vì một vài chuyện xảy ra giữa bọn họ mà người lớn không thể biết được.

Lần đầu tiên là vào năm Tuyết Nhung chín tuổi, cô và Ngô Vũ cùng tham gia một cuộc thi văn nghệ của cung thiếu nhi thành phố. Tất cả người lớn, kể cả Tuyết Nhung đều cho rằng Ngô Vũ nhất định sẽ chiến thắng vì anh ấy là một thiên tài biểu diễn. Trong các bài biểu diễn báo cáo, chỉ cần đứng trên sân khấu, Ngô Vũ luôn phát huy rất tốt khả năng của mình. Thêm vào đó, khi đứng trước đám đông hoặc lúc đối mặt với áp lực quá lớn, với tính cách điềm tĩnh, anh ấy không bao giờ phạm những lỗi sai mà những đứa trẻ thường mắc phải như quên nhạc, kéo sai nốt.

Tối trước hôm thi đấu, Tuyết Nhung và Ngô Vũ cùng luyện đàn trong phòng nhạc. Luyện mãi luyện mãi, cuối cùng Tuyết Nhung bỗng nhiên đặt đàn vào hộp, rồi đi qua chỗ Ngô Vũ đấm một phát đau điếng vào lưng anh. Chẳng đợi cho Ngô Vũ kịp hiểu ra chuyện gì, Tuyết Nhung lập tức ngồi sụp xuống đất, ôm mặt

khóc tức tưởi. Thấy vậy, Ngô Vũ hoảng sợ quỳ xuống hỏi: “Em làm sao thế? Tại sao em lại khóc?” Tuyết Nhung vẫn khóc, càng khóc càng nức nở. Ngô Vũ lại hỏi: “Em đừng khóc, đừng khóc được không?” Ai dè, Ngô Vũ càng nói như vậy, Tuyết Nhung lại càng gào khóc to hơn nữa. Lúc đó, Ngô Vũ vô cùng bối rối: “Được rồi, được rồi. Em đừng khóc nữa. Em muốn thứ gì anh cũng sẽ cho em, chỉ cần em đừng khóc nữa.” Nghe thấy vậy, Tuyết Nhung liền ngẩng đầu lên, sục sục nói: “Rõ ràng là anh biết em muốn gì, vậy mà vẫn giả bộ ngốc nghếch! Đồ trướng thối! Đồ ngốc! Đồ bú tí mẹ!” Dứt lời, cô cầm hộp đàn lên, chạy ra khỏi phòng nhạc.

Ngày hôm sau, trong vòng chung kết của cuộc thi, Ngô Vũ bất ngờ kéo sai một nốt nhạc. Lỗi sai đó khiến anh kém Tuyết Nhung một điểm. Kết quả, cô chiến thắng, lập tức trở thành cây vĩ cầm số một của đoàn văn nghệ thiếu nhi thành phố. Những danh hiệu “tiểu thiên tài”, “tiểu thần đồng” cũng lũ lượt kéo đến với cô. Cũng từ đó, Tuyết Nhung chính thức chọn vĩ cầm làm nghiệp của đời mình.

Sau cuộc thi, chú Ngô vô cùng thất vọng về con trai mình. Trong khi đó, mẹ của Tuyết Nhung lại càng thêm tin tưởng con gái bà có tài năng âm nhạc thiên bẩm, chắc chắn thuộc về giới âm nhạc. Chỉ Tuyết Nhung và Ngô Vũ là hiểu đã có chuyện gì xảy ra. Song cô chưa một lần kiểm chứng những phán đoán của mình, cũng chưa từng nói lời cảm ơn với Ngô Vũ. Sự thay đổi duy nhất trong thái độ của cô với Ngô Vũ đó là không còn ghét chiếc miệng lúc nào cũng nhếch lên của anh, cũng không mắng anh là đồ trướng thối, đồ ngốc như trước nữa. Với Tuyết Nhung, Ngô Vũ không hề ngốc nghếch, tất cả đã quá rõ qua sự việc lần này.

Khi lớn thêm chút nữa, cha của Tuyết Nhung ly hôn mẹ cô. Do kĩ năng chơi đàn của Tuyết Nhung và Ngô Vũ ngày càng điêu luyện, nên chú Ngô đã tìm một thầy dạy vĩ cầm có tiếng cho cả hai. Chỉ đến khi thi đỗ vào khoa Cơ khí của trường đại học kĩ thuật hàng đầu ở Bắc Kinh, Ngô Vũ mới cắt hết duyên nợ với âm nhạc. Còn Tuyết Nhung, vì sức khỏe của mẹ không được tốt, nên cô phải học nhạc ở một trường đại học tại địa phương để có thể ở gần chăm sóc mẹ. Mặc dù ở hai thành phố khác nhau, song vẫn giống như hồi nhỏ, họ chưa từng thực sự rời xa nhau. Giống như một người anh trai, mỗi khi nghỉ hè hay vào những dịp nghỉ dài cuối tuần, Ngô Vũ thường về thăm Tuyết Nhung, cùng cô luyện đàn, đưa cô đi ăn uống, giúp cô làm các việc nặng.

Người lớn của hai gia đình, thậm chí cả người mẹ nghiêm khắc của Tuyết Nhung cũng rất yên tâm khi hai đứa ở bên nhau. Mẹ Tuyết Nhung biết từ nhỏ con gái bà đã không thích chiếc miệng héch lên của Ngô Vũ. Theo như bà phán đoán, nếu hai đứa trẻ có một phần một trăm khả năng yêu nhau, thì chắc đã không cần đợi đến bây giờ. Hai đứa chính xác là anh em của nhau, không ai có thể làm thay đổi tình bạn thuần khiết giữa chúng.

Sau khi tốt nghiệp đại học, với thành tích học tập xuất sắc, Ngô Vũ thi đỗ nghiên cứu sinh của đại học Massachusetts và sang Mỹ du học. Đó là lần đầu tiên hai người thực sự rời xa nhau, nhưng khoảng thời gian đó cũng chỉ kéo dài hai năm ngắn ngủi. Tốt nghiệp thạc sĩ xong, anh ấy được một trong ba hãng xe hơi lớn nhất nước Mỹ tuyển dụng, rồi nhanh chóng đảm nhận một chức vụ quan trọng trong phòng kĩ thuật thuộc chi nhánh công ty tại Thượng Hải. Sau này, cũng chính anh là người giúp Tuyết Nhung liên hệ với trường đại học Mi-chi-gân theo sự nhờ vả của mẹ cô. Khi mẹ Tuyết Nhung mất, công ty cử Ngô Vũ sang Đức phụ trách một dự án hợp tác. Vì anh phải đi công tác suốt nên trước khi Tuyết Nhung xuất ngoại, hai người không có nhiều cơ hội gặp nhau. Song Tuyết Nhung biết, giữa cô và Ngô Vũ không cần nói lời tạm biệt, vì từ khi mẹ mất đi, anh ấy chính là người thân, là anh trai của cô. Dù có đi đến phương trời nào hai người nhất định sẽ lại gặp nhau.

Vậy nên, khi Ngô Vũ bất ngờ xuất hiện, Tuyết Nhung chỉ cần nghe tiếng gõ cửa là đã có thể đoán ra đó chính là Ngô Vũ. Tất cả đều nằm trong dự liệu, cô chẳng có gì phải ngạc nhiên.

“Sao trước khi đến đây anh không báo cho em một tiếng để em đi đón?” Tuyết Nhung lên tiếng, phá vỡ bầu không khí im lặng.

“Anh đi gấp quá, lại phải giải quyết rất nhiều việc trong một khoảng thời gian ngắn nữa.” Ngô Vũ đáp.

Chỉ khi nói chuyện với Ngô Vũ, Tuyết Nhung mới có cơ hội để quan sát anh ấy thật kĩ càng. Cậu nhóc ngày nào giờ đã thay đổi nhiều quá. Đầu tiên là đôi môi, nó không còn nhếch lên như trước nữa. Mặc dù bây giờ những đường nét trên môi Ngô Vũ vẫn chưa rõ ràng, song khóe môi banh ra hai bên đã khiến anh ấy trông nam tính hơn rất nhiều. Một điểm khác biệt lớn nữa là cặp kính cận ngày xưa đã biến mất, có lẽ nó đã được

thay bởi một cặp kính áp tròng. Lần đầu tiên, Tuyết Nhung nhìn thấy rõ hàng lông mày, cặp mắt và sống mũi của Ngô Vũ. Cặp lông mày của anh rất dày, giống hệt của chú Ngô. Đôi mắt anh mặc dù không ánh lên vẻ tự tin như những chàng trai Mỹ, nhưng không hề có vẻ né tránh. Nét cá tính nhất trên khuôn mặt Ngô Vũ chính là sống mũi. Tuyết Nhung từng nghe nói “đàn ông đẹp, đẹp ở sống mũi”. Chiếc mũi thẳng đứng nhưng không kiêu ngạo khiến khuôn mặt Ngô Vũ toát lên vẻ nho nhã truyền thống của người Trung Quốc.

“Em thế nào? Đã quen với cuộc sống ở đây chưa?”

“Lúc mới đến vẫn chưa quen lắm, bây giờ thì tốt hơn nhiều rồi.” Tuyết Nhung thoải mái trả lời.

“Bây giờ em còn thiếu thứ gì không?” Ngô Vũ lại hỏi.

“Em vẫn ổn. Nếu thiếu thứ gì sẽ nói với anh sau.”

Đó là những câu trước đây họ từng nói mỗi lần Ngô Vũ từ Bắc Kinh trở về thăm Tuyết Nhung. Nếu như đang ở Trung Quốc, Tuyết Nhung nhất định sẽ cảm thấy rất ấm áp, rất gần gũi. Song đây là nước Mỹ, cách nói chuyện kiểu này của Ngô Vũ chẳng hiểu sao lại khiến cô thấy là lạ.

“Em vẫn dùng cây đàn đó ư?” Ngô Vũ liếc mắt nhìn cây đàn Tuyết Nhung đặt trên ghế. Cô bật cười lớn: “Đương nhiên rồi, lẽ nào anh muốn lấy lại nó à?” Dứt lời, cả hai cùng cười vang. Năm đó, chú Ngô phải khó khăn lắm mới nhờ người mua được cây đàn này từ nước ngoài cho cậu con trai cưng của mình. Kết quả, sau khi kéo thử một lúc, Tuyết Nhung liền mê mẩn nó. Ai dè Ngô Vũ lại nói với cha mình, anh căm ghét cây đàn đến tận xương tận tủy, anh hoàn toàn không có cảm hứng với nó. Nếu cha cứ bắt anh kéo cây đàn đó, anh sẽ không bao giờ học vĩ cầm nữa! Dưới sự uy hiếp của con trai, chú Ngô đành phải nhượng bộ, giao cây đàn mà đứa con trai cưng mình căm ghét cho cô bé không ghét bỏ nó – Tuyết Nhung.

Đó chỉ là một trong số rất nhiều những bí mật giữa Tuyết Nhung và Ngô Vũ. Tuyết Nhung biết, bất kể thứ gì của Ngô Vũ, nếu cô muốn, anh nhất định sẽ cho cô.

“Nhưng Nhi, sau này em sẽ kéo cây đàn này để mưu sinh, hay sẽ thay một cây đàn khác?”

Nghe câu hỏi này, Tuyết Nhung thực không biết phải trả lời thế nào. Ở Mỹ, đàn của những nghệ sĩ vĩ cầm chuyên nghiệp tối thiểu cũng trên một vạn. Đàn của những người bạn cùng lớp cô thậm chí còn lên đến vài vạn. Với một sinh viên nghèo như Tuyết Nhung, chuyện đó quả là quá quá sức tưởng tượng. Nghĩ đến đây, cô liền chuyển sang chủ đề khác: “Lần này anh đi công tác bao lâu? Em dẫn anh đi thăm quan trường em nhé!”

“Anh không đi công tác. Anh đã đề nghị công ty điều đến làm việc tại trụ sở chính ở Mỹ rồi.” Ngô Vũ vẫn thản nhiên nói.

“Trời ơi! Thế còn cha mẹ anh thì sao?” Tuyết Nhung sững sờ.

“Họ vẫn khỏe. Anh cũng đã thuê người giúp việc. Em cứ yên tâm!”

Lúc này, Tuyết Nhung không còn biết phải nói gì nữa. Cô không diễn tả được cảm giác thực sự của mình lúc này khi Ngô Vũ đột ngột đến bên cô. Một mặt, Tuyết Nhung rất vui mừng vì cuối cùng cô đã có người thân ở Mỹ để dựa vào, mặt khác, cô vẫn có chút lo lắng. Trực giác mách bảo Tuyết Nhung rằng, giờ đây cô không thể là một chú chim sổ lồng, tự do bay lượn trên giữa đất Mỹ xinh đẹp này nữa.

8. Chương 08

Chương 8: Người đàn bà nào có thể cưỡng lại sức hút của Lancer

Tuyết Nhung không thể nói rõ lý do tại sao lúc đó mình lại nhận lời mời đến vũ hội cùng Lancer. Từ nhỏ đến lớn, cô đã từng tham gia rất nhiều buổi party, nhưng tham gia một buổi khiêu vũ từ thiện được nhà trường đứng ra tổ chức như thế này là lần đầu tiên. Vậy nên, cô cảm thấy khá căng thẳng. Không phải

vì Tuyết Nhung không tự tin với bản thân mình, cũng không phải vì cô không biết nên mặc bộ váy áo nào, trang điểm như thế nào, để kiểu tóc nào. Điều khiến cô bối rối không biết phải làm gì chính là việc Lancer mời cô làm bạn nhảy của anh ấy. Khi đứng trước Lancer Tuyết Nhung sẽ xử sự như thế nào? Đó mới là điểm khiến cô căng thẳng. Nếu như cô cùng đến đó với Lancer, hai người khiêu vũ cùng nhau, đứng sát cạnh nhau, cô sẽ nói gì làm gì trong khoảng thời gian rất dài đó? Anh chàng quý quý Lancer đó sẽ nói gì làm gì với cô? Người khác liệu có coi họ là một cặp tình nhân thật sự không?

“Không được!” Đó là kết luận cuối cùng Tuyết Nhung đưa ra sau nhiều lần trầm trở suy nghĩ. Mặc dù không thể không thừa nhận cô đã bị Lancer thu hút nhưng bất luận thế nào cô cũng chưa hiểu rõ người con trai này. Mặc dù đã quen biết nhau một thời gian, cảm thấy chàng trai đó rất hấp dẫn, nhân cách cũng tốt, song lúc này cô không thể mở mắt được, tốt nhất là cứ mở to mắt quan sát kỹ lưỡng và kiên nhẫn tìm kiếm giống như lời mẹ dặn dò. Thích cũng được, cảm thấy rất tuyệt cũng được, thậm chí yêu một chút cũng được, nhưng để trở thành “tình nhân” thì tuyệt đối không thể dễ dàng. Nếu vượt qua ranh giới này thì sẽ không thể quay đầu lại nữa. Tuyết Nhung hiểu rất rõ bản thân mình.

Song vấn đề khó khăn mà Tuyết Nhung gặp phải trước mắt là cô đã nhận lời mời của Lancer trong lúc không tỉnh táo, làm sao để xóa bỏ ấn tượng về buổi hẹn hò đầu tiên của họ trong suy nghĩ của mọi người? Tuyết Nhung lập tức nghĩ đến Ngô Vũ. Đúng thế, nếu dẫn theo cả Ngô Vũ, rồi kéo cả Susan và Mia đi cùng, nhìn thấy cả đám người khiêu vũ cùng nhau, mọi người sẽ nghĩ bọn cô là một nhóm bạn thân, đương nhiên sẽ không hiểu lầm Tuyết Nhung và Lancer là một cặp.

Khi nhận được lời mời của Tuyết Nhung, Ngô Vũ đã hiểu ra phần nào câu chuyện vì trước khi đến Mi anh đã xem clip và những thông tin liên quan đến Tuyết Nhung và Lancer trên mạng. Cũng giống việc Ngô Vũ trên đất Mỹ không làm Tuyết Nhung ngạc nhiên, những bàn luận xung quanh hai người họ chẳng thể khiến anh thấy bất ngờ. Nhớ hồi nhỏ, trước một cuộc thi vẽ cầm, anh cũng đã từng ăn nắm đấm của Tuyết Nhung, giờ đến lượt tên ngốc da trắng kia được nếm sự lợi hại của cô ấy. Dựa theo những gì Ngô Vũ biết về con người Tuyết Nhung từ lúc còn nhỏ đến giờ, cô ấy là mẫu con gái trong cương ngoài nhu. Cô ấy xinh đẹp nhưng lại là một đóa hồng có gai. Điều quan trọng là cô ấy rất rõ ràng với đám đàn ông.

Song, Lancer trên mạng và Lancer trong buổi khiêu vũ từ thiện lại khác nhau một trời một vực. Điều này khiến Ngô Vũ không khỏi giật mình.

Khi Lancer bước vào từ cánh cửa mạ vàng rực rỡ, dường như tất cả con gái có mặt ở đó đều hướng ánh mắt về phía anh ta. Lancer trên mạng là một tên ướn như chuột lột, thâm hiểm và ngốc nghếch, còn Lancer ngoài đời thực lại anh tuấn, phong độ ngời ngời, có dáng dấp của con nhà quý tộc dù bộ lễ phục anh ta mặc chẳng sang trọng hơn những gã trai khác trong lễ hội là mấy. Lancer mặc lễ phục ánh bạc, hai cúc áo ở cổ tay được cài cẩn thận chần chu, cổ đeo một chiếc cà vạt màu xám bạc, áo sơ mi bỏ trong quần đen được cắt may vừa vặn và tinh tế.

Ngô Vũ nghe thấy cô gái da trắng bên cạnh thì thào vào tai cô bạn đi cùng: “Chúa ơi! Anh ấy đến đây làm gì chứ! Anh ấy phải đi đóng phim mới đúng!”

Tận mắt nhìn thấy Lancer, lại nghe những lời nói đó, Ngô Vũ bỗng cảm thấy hoang mang bất an trong lòng.

“Chào anh!” Lancer chìa tay về phía Ngô Vũ: “Tôi là Lancer! Rất vui khi được gặp anh!”

“Thực ra tôi đã biết anh qua mạng rồi!” Ngô Vũ hài hước nói, hai người liền bật cười lớn.

Lancer kéo Tuyết Nhung lại gần, đặt hai tay lên vai cô rồi nói với Ngô Vũ: “Nghe Tuyết Nhung nói anh đã luyện đàn với cô ấy từ nhỏ, là bạn lâu năm. Chào mừng anh đến Mi-chi-gan! Sau này chúng ta sẽ là bạn tốt của nhau nhé!”

Sự cởi mở của Lancer khiến cho Ngô Vũ có cái nhìn khác về anh ta. Trước đây, khi xem màn hoạt náo của Lancer và Tuyết Nhung trên mạng, Ngô Vũ vốn không xem “chàng Tây Starbucks” ra gì, nghĩ anh ta chẳng qua chỉ là một gã ngốc da trắng làm trò mà thôi. Nhưng từ cách ăn vận nói năng của Lancer hiện tại, Ngô Vũ nhận thấy anh ta là một kẻ thông minh hơn người, có gia thế không phải tầm thường. Song Lancer lại không có cái kiêu ngạo, tự cao tự đắc của những công tử nhà giàu, mà rất chân thành, hài hước, lịch sự và có khí chất. Được nhiều cô gái chú ý như thế, nhưng anh ta không hề liếc mắt nhìn, chỉ chăm chăm quần

quýt bên Tuyết Nhung. Trong khoảng khắc đó, Ngô Vũ chợt nghi ngờ không biết việc mình bỏ tất cả mọi thứ để đến Mỹ là đúng hay sai?

Từ lúc sáu tuổi, khi anh mở cửa ra và nhìn thấy cô bé đó, anh đã thích cô. Song anh cũng biết rõ Tuyết Nhung không hề thích mình. Hơn nữa thái độ đề phòng của mẹ Tuyết Nhung khi cô ấy tiếp xúc với con trai chẳng khác nào gà mẹ bảo vệ con, cứ nghĩ đến là Ngô Vũ lại không dám tiến gần đến bên Tuyết Nhung nữa bước. Anh biết, chỉ cần anh cả gan vượt qua ranh giới đó, Tuyết Nhung sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời mình. Vì thế suốt bao năm qua, Ngô Vũ chỉ có thể là một người anh trai ở bên giúp đỡ Tuyết Nhung, là một người đàn ông xa lạ chỉ dám đứng nhìn cô ấy từ phía xa. Anh vẫn còn nhớ bộ phim mình thích nhất hồi nhỏ “The great Gasby”[1], trong đó nhân vật chính Gasby chính là anh hùng trong lòng anh. Ngô Vũ từng mơ mình sẽ là Gasby phiên bản Trung Quốc, còn Tuyết Nhung là Lucy. Đợi đến lúc trưởng thành, anh cũng sẽ cố gắng kiếm thật nhiều tiền như Gasby, rồi đường hoàng đứng trước mặt Tuyết Nhung cầu hôn. Tất nhiên, kết cục cuối cùng của anh và Tuyết Nhung chắc chắn sẽ không thể thê thảm như Gasby và Lucy được. Họ sẽ giống như rất nhiều những cặp vợ chồng hạnh phúc khác, cùng sống vui vẻ bên nhau đến cuối đời. Giờ mẹ Tuyết Nhung – người không thích con mình được đàn ông Trung Quốc che chở đã ra đi, Ngô Vũ cũng đã đạt được ước nguyện, kiếm rất nhiều tiền từ việc chơi cổ phiếu. Tuyết Nhung lúc này chỉ có một mình ở Mỹ, đã đến lúc anh giống như Gasby xuất hiện trước mặt cô ấy. Hài, thật không ngờ, bên cạnh Lucy của anh đã có một hoàng tử bạch mã khác, hơn nữa tên hoàng tử này lại không phải là đồ rác rưởi giống như Tim trong tiểu thuyết!

[1] The great Gasby: một kiệt tác của nhà văn F. Scott Fitzgerald người Mỹ, được xuất bản lần đầu vào 10-4-1925.

Lúc này, trong tiếng nhạc trầm bổng du dương, Lancer đã mời Tuyết Nhung khiêu vũ. Khi anh nắm lấy tay và áp sát vào người cô, toàn thân Tuyết Nhung run rẩy, tim thất lại. Những phút đầu tiên, thậm chí cô còn không thể nhìn thẳng vào mắt Lancer. Trước mắt cô chỉ thấy những cửa sổ lớn được trang trí lộng lẫy, rèm cửa sổ màu nhung tím ánh vàng được vén lên tinh tế bởi những chiếc tua rua, ánh đèn chùm rực rỡ và trần thạch cao trắng chạm khắc tinh tế. Thậm chí Tuyết Nhung còn nhìn thấy cả quả bóng bay vàng đang nhấp nhàng nhảy múa bên mình và Lancer. Cô cảm thấy đầu mình chuyển choáng, hơi thở mỗi lúc một dồn dập.

Hồi nhỏ, vì mẹ là giáo viên tiếng Anh nên những câu chuyện mẹ kể cho cô hầu hết là chuyện cổ tích nước ngoài, phim cô được xem đều là phim hoạt hình Walt Disney bản gốc. Lớn lên một chút, Tuyết Nhung bắt đầu đọc tiểu thuyết, đương nhiên đa số các tiểu thuyết cô đọc là những tác phẩm kinh điển của văn học Anh-Mỹ. Tác phẩm cô thích và đọc nhiều nhất là “Kiêu hãnh và định kiến” và “Emma” của Jane Austen[2], “Jane Eyre” của Charlotte Brontë[3].

[2] Jane Austen (16/12/1775 – 18/7/1817): nữ văn sĩ người Anh, tác giả của những tác phẩm nổi tiếng như “Kiêu hãnh và định kiến”, “Emma”, “Lý trí và tình cảm” v.v...

[3] Charlotte Brontë (21/4/1816 – 31/3/1855): tiểu thuyết gia Anh, là chị cả trong 3 chị em nổi tiếng Brontë, tác giả của những tiểu thuyết xếp vào hàng kinh điển của văn học Anh.

Bây giờ, Tuyết Nhung như thấy chàng hoàng tử bạch mã trong những giấc mơ xa xôi thuở nhỏ, chàng trai tuấn tú, phong độ ngời ngời và muôn phần quyến rũ trong các tác phẩm của Austen bước ra khỏi trang sách, đến bên và khiêu vũ cùng cô. Cô đã hoàn toàn quên mất Lancer lỗ măng ngu ngốc mà mình gặp lần đầu, quên mất Lancer với bộ dạng ươn nhẹp thảm hại và đáng thương, quên luôn cả Lancer khiêm nhường và lém lỉnh thường gửi cho cô những khuôn mặt ngồ ngộ. Giờ đây, trước mắt Tuyết Nhung, Lancer mới chính là hoàng tử trong những giấc mộng của cô.

Toàn bộ máu trong người Tuyết Nhung như dồn hết lên hai má, rồi lại nhanh chóng tỏa ra khắp cơ thể. Cô thấy cả người mình như tan chảy, ngay cả bàn tay đặt trong tay Lancer cũng đang đổ mồ hôi. Có lúc cô nghĩ mình là Elizabeth, lúc lại tưởng tượng mình là Emma. Trong khoảnh khắc khúc nhạc đầu tiên kết thúc, cặp mắt xinh đẹp của Tuyết Nhung dừng lại trên khuôn mặt Lancer như thể muốn nói: Liệu ai có thể cưỡng lại sức hút của người đàn ông này?

Rất nhanh, những phán đoán của Tuyết Nhung đã được chứng minh là chính xác 100%.

Khi Tuyết Nhung vừa buông tay Lancer, cô bạn thân Susan lập tức đến mời Lancer cùng khiêu vũ. Tuyết Nhung nhớ một lần nói chuyện trên mạng, Susan đã từng nói như nhân vật Elizabeth: “Nếu cậu từ bỏ

Lancer thì tớ sẽ theo đuổi anh ấy ngay lập tức”. Lúc đó, Tuyết Nhung nghĩ Susan nói đùa, nhưng bây giờ xem ra không phải như vậy, cô ấy rất nghiêm túc. Song không chỉ có Susan, trong buổi khiêu vũ còn có rất nhiều cô gái khác công khai thể hiện tình cảm và mong muốn tiếp cận Lancer của mình.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Tuyết Nhung đã lấy lại được thăng bằng sau phút giây xao xuyến. Cô sửa lại đầu tóc, rồi dần dần hòa mình vào đám đông.

“Nhưng Nhi, anh có thể mời em nhảy được không?”

Ngô Vũ bất ngờ xuất hiện bên cạnh khiến Tuyết Nhung giật mình kèm theo một chút khó xử. Cô nghĩ bộ dạng hèn mọn như cô bé Lọ Lem đứng trước hoàng tử của mình vừa này đã bị Ngô Vũ nhìn thấy. Chính vì thế, cô thực sự không muốn đối diện với Ngô Vũ lúc này.

Những giai điệu trữ tình lãng mạn một lần nữa lại vang lên. Trong tiếng nhạc thánh thót vui tươi, Ngô Vũ nắm tay Tuyết Nhung, nhảy lướt qua Lancer và Susan. Đây là bản nhạc thứ hai hai người họ nhảy cùng nhau. Susan đang nhìn chăm chăm vào Lancer với ánh mắt say đắm, quyến rũ và đầy gợi cảm. Khi bắt gặp ánh mắt đó, trong lòng Tuyết Nhung bỗng dâng lên cảm giác bất an.

“Nhưng Nhi, em không thấy những thứ thực sự thú vị trên thế giới này không chỉ có em mà rất nhiều người khác cũng thích sao?” Tuyết Nhung chẳng thể nói gì, bản thân cô cũng không muốn trả lời bất kỳ câu hỏi nào lúc này. Cô bắt đầu cảm thấy chán ghét lễ hội này vì nó đã thay cô gỡ bỏ lớp mặt nạ của Lancer, khiến cô phát hiện ra ẩn sau lớp mặt nạ đó là một báu vật hiếm tìm. Trước kia, với tên người Mĩ này, Tuyết Nhung có thể tùy ý kén cá chọn canh, hò hét quát tháo, làm tình làm tội. Nhưng bây giờ hẳn đã bay đến một nơi cách cô hàng ngàn hàng vạn dặm, biến thành thứ báu vật quý báu mà bất kỳ phụ nữ nào trên thế giới này đều khao khát được quàng lên cổ. Sự hụt hẫng này quả thật quá lớn. Tuyết Nhung bỗng thấy mệt mỏi, sự mệt mỏi xen lẫn nỗi chán chường không thể diễn tả thành lời.

“Em muốn về kí túc xá.” Tuyết Nhung nói với Ngô Vũ.

“Hay là chúng ta qua kia uống chút nước trước đã!” Ngô Vũ gợi ý.

Sau khi lấy nước uống, hai người họ cùng đến một góc yên tĩnh. Tuyết Nhung từ từ uống từng ngụm nước cam. Lúc này, cô thực chẳng muốn nói gì.

Nhìn bộ dạng lạnh nhạt của Tuyết Nhung, mặc dù có trăm ngàn lời muốn nói nhưng Ngô Vũ chẳng thể thốt ra lời. Trong mắt người Trung Quốc, đặc biệt là trong mắt đàn ông Trung Quốc, Tuyết Nhung là giai nhân vạn người có một. Ông trời đã ban tặng cho cô ấy quá nhiều thứ đặc biệt mà nhiều người phụ nữ khác không có: sắc đẹp, trí tuệ, sự thuần khiết như băng ngọc, nét kiêu sa, lòng tự tôn. Cô ấy chính là người con gái trong mộng của biết bao đàn ông Trung Quốc. Nhưng nơi đây là nước Mĩ, với người Mĩ, Tuyết Nhung dù gì cũng chỉ là một cô gái da vàng, mắt của cô ấy dù có đẹp thế nào cũng là màu đen, da cô ấy có mịn màng thế nào cũng có màu vàng, thân hình cô ấy có thon thả thế nào cũng không thể gợi cảm bốc lửa. Người Mĩ, đặc biệt là đàn ông Mĩ, trong mắt họ, phụ nữ châu Á ai cũng giống ai. Liệu những gã đó có nhận ra vẻ đẹp của Tuyết Nhung không? Liệu họ có biết trân trọng cô ấy như đàn ông Trung Quốc không?

Từ một cô bé thất nơ trên đỉnh đầu, giờ Tuyết Nhung giống như một tiên nữ yêu kiều duyên dáng từ trên trời rơi xuống. Nghĩ lại thời gian hai người cùng nhau khôn lớn, lòng Ngô Vũ bỗng trào dâng nỗi xúc động khó tả. Bất luận là Tuyết Nhung khi còn nhỏ hay Tuyết Nhung đã trưởng thành thì với anh có một điều mãi mãi không thay đổi: ngày nào anh còn sống trên đời ngày đó anh sẽ dùng để chứng minh cho Tuyết Nhung thấy đàn ông Trung Quốc biết trân trọng người phụ nữ họ yêu hơn bất kỳ gã đàn ông Mĩ nào!

9. Chương 09

Chương 9: Khi nỗi cô đơn không còn như hình với bóng

Những ngày đầu tháng 12, Mĩ-chi-gân đón chào trận tuyết đầu tiên của mùa đông. Từ khi còn nhỏ Tuyết Nhung đã biết tên của mình bắt nguồn từ bài hát có tên “Edelweiss” – “Hoa tuyết”. Mẹ đã từng kể bộ phim

nước ngoài đầu tiên bà và cha cô cùng đi xem là “m thanh của âm nhạc”. Khi những giai điệu của bài hát chủ đề phim vang lên, hai người đã vô cùng xúc động và tò mò trước khung cảnh hoa tuyết rơi được mô tả qua ca từ của nó. Mẹ Tuyết Nhung là người miền Nam, vì thế bà chỉ biết đến tuyết và hoa tuyết qua phim ảnh, chứ chưa từng được ngắm tuyết rơi bao giờ. Sau đó, vào một năm nọ, cha mẹ cô lần đầu tiên được đến miền Bắc. Mặc dù ở đó hoàn toàn không xuất hiện những bông hoa tuyết độc nhất vô nhị của vùng núi Alps, nhưng cuối cùng trên Vạn Lý Trường Thành, họ đã được tận mắt ngắm nhìn những bông tuyết trắng bay liệng khắp không gian và phát hiện ra hoa tuyết thật đẹp hơn trong phim rất nhiều. Cũng trong chuyến đi đầu tiên đó, mẹ mang thai, rồi sinh hạ một bé gái đặt tên là Tuyết Nhung. Bất luận là hoa tuyết của thung lũng trong phim hay là hoa tuyết rơi giữa nhân gian, cô gái của họ đều thanh khiết và xinh đẹp như chúng.

Thuở nhỏ nghe mẹ kể chuyện này, Tuyết Nhung chỉ cảm thấy thú vị vì tên mình gắn liền với một câu chuyện tình yêu đẹp. Mặc dù không thật hài lòng với cái tên nghe quá ư yếu đuối, nữ tính, đa sầu đa cảm đó, nhưng trong sâu thẳm trái tim mình cô cũng có chung cảm xúc giống như cha mẹ. Tuyết Nhung tò mò muốn biết thêm về phương Bắc, về cảnh vật của những đất nước ở đó và những bông hoa tuyết xinh xắn.

Song sự hiếu kỳ của Tuyết Nhung chỉ thực sự được thỏa mãn ở Mi-chi-gân chứ không phải ở Vạn Lý Trường Thành.

Hôm đó, Tuyết Nhung đang ngồi làm bài tập bên cửa sổ kí túc xá. Bỗng nhiên có thứ gì đó mỏng manh như tơ liễu nhẹ nhàng đáp xuống khung cửa sổ trước mặt cô. Tuyết Nhung nghiêng mình, muốn nhìn thật kĩ xem đó là gì, nhưng trong khoảnh khắc chúng đã vụt tan biến mà không để lại bất kỳ dấu vết gì. Cô vội vàng mở cửa sổ ra. Một đợt gió lạnh tràn vào phòng, mang theo những bông tuyết trắng bay phấp phới! “A! Là hoa tuyết! Chúng mới đáng yêu làm sao!” Giữa không gian mênh mang của đất trời, những bông hoa tuyết nhảy nhót trước mặt Tuyết Nhung, tinh nghịch đáp xuống bàn, xuống ly, dừng lại trên những trang sách. Song khi cô đưa tay ra bắt lấy, chúng liền tan biến thành những giọt nước long lanh trong suốt. Lúc này, Tuyết Nhung bỗng thấy xúc động vô cùng: Mọi thứ thật quá kỳ diệu! Có một sự khác nhau rõ rệt giữa hoa tuyết trong phim ảnh và hoa tuyết thực sự. Thứ cô nhìn thấy trong phim ảnh chỉ là những khung cảnh đẹp được tạo nên từ tuyết, còn những gì cô tận mắt ngắm nhìn lúc này lại vô cùng sinh động. Những bông hoa tuyết nhỏ bé kiên định và nghị lực thả mình rơi từ khoảng không u tối xuống nhân gian, để rồi tan chảy trong lòng bàn tay Tuyết Nhung với vẻ mong manh và dịu dàng nhất.

Thật tuyệt vời! Tuyết Nhung thầm kêu lên vui sướng. Lúc này, cô hiểu vì sao những người miền Nam như cha mẹ lại đặt cái tên ngập tràn sắc trắng, vừa lạnh giá vừa dịu dàng cho cô như vậy. Chắc cha mẹ mong ước cô lớn lên sẽ xinh đẹp, trắng trong, thuần khiết như những bông hoa tuyết. Nhưng khi ánh nắng mặt trời chiếu rọi khắp không gian, khi mùa xuân đến mỗi lúc một gần, vẻ đẹp trong sáng và dịu dàng ấy có mất đi như nàng công chúa xinh đẹp bỗng chốc biến trở lại thành cô bé Lọ lem sau tiếng chuông đồng hồ mười hai giờ? Tuyết Nhung thực sự không dám nghĩ đến điều đó.

Hoa tuyết, là thực, cũng là cổ tích. Cuộc đời người con gái là thực, song cũng là cổ tích. Hoa tuyết vẫn mãi là những bông hoa xinh đẹp và thanh khiết!

Mùa đông, từng trận tuyết ào ào kéo đến, những khó khăn của Tuyết Nhung cũng theo đó mà nhiều thêm. Mặc dù khi còn sống, mẹ đã chuẩn bị một khoản tiền đủ cho cô đi du học, nhưng khi thực sự sống trên đất Mỹ Tuyết Nhung mới nhận ra rằng số tiền đó không thể giúp cô trang trải hết những chi phí của cuộc sống. Ngoài tiền học, cô phải chi trả đủ thứ phí phát sinh mà trước đây không tính đến: nào là phải mua đồ dùng sinh hoạt cần thiết, sắm thêm ít quần áo mùa đông, rồi lại đi xem phim, nghe nhạc v.v... Tất cả những thứ đó khiến Tuyết Nhung buộc phải nghĩ đến việc đi làm thêm như những người bạn của mình. Vậy nên, cô liền nhờ Tim để ý tìm giúp xem có việc làm thêm nào mình có thể làm được không. Tim lập tức nói rằng anh đang muốn tìm một giáo viên dạy vẽ cầm cho em gái và nhận thấy Tuyết Nhung là người phù hợp nhất cho vị trí này; nhà Tim ngay cạnh trường, chỉ cần đi bộ là có thể đến đó; nếu Tuyết Nhung đồng ý, ngay ngày mai có thể đến dạy học.

Ngày hôm sau, Tuyết Nhung bắt đầu làm công việc đầu tiên của mình trên đất Mỹ. Nhìn bản đồ trên mạng có thể thấy nhà Tim quả không xa nhưng nếu đi đến đó trên con đường đầy tuyết thì lại là chuyện không dễ dàng gì. Mặc dù Tuyết Nhung đã mặc chiếc áo lông ấm áp nhất của mình nhưng cũng không thể ngăn được cái lạnh thấu xương của những trận gió tuyết đang tới tấp tấp vào người vào cổ mình. Phong cảnh

lãng mạn của đất nước phương Bắc và hình ảnh những bông hoa tuyết xinh đẹp đã bị xóa khỏi tâm trí cô, thay vào đó là những phân đoạn mờ mờ của bộ phim “Bác sĩ Zhivago”. Cô nghĩ có lẽ khi một mình đơn độc đi trên tuyết lạnh bác sĩ Zhivago cũng có cùng tâm trạng như cô lúc này. Để rồi sau khi vật lộn với gió tuyết, Zhivago đến được ngôi nhà gỗ nhỏ, phát hiện ra chiếc chìa khóa Lara để lại cho mình, mở cửa bước vào và thấy lò lửa đang tí tách cháy, cảm giác ấm áp đó thật xúc động biết bao!

Cuối cùng Tuyết Nhung cũng đã đến được nhà Tim. Trước mắt cô, mọi thứ hiện ra giống hệt cảnh trong phim “Bác sĩ Zhivago”: Tim ra mở cửa cùng cô em gái khoảng tám, chín tuổi với mái tóc vàng được tết gọn gàng sang hai bên. “Em tên là Anbel”, cô bé mỉm cười. Nụ cười đầy ngọt ngào và ấm áp đó dường như đã xua tan lạnh giá trong lòng Tuyết Nhung.

Anbel, cái tên đó nghe thật đáng yêu làm sao, chỉ khác một chữ cái với từ “Angel” – “thiên sứ”. Sau khi bước vào căn phòng rộng lớn mang đậm phong cách Scotland, Tuyết Nhung mới thực sự cảm thấy những tế bào đã đông cứng vì lạnh của mình hoạt động trở lại.

Ánh sáng ở ngoài hiên yếu ớt, những bức tranh sơn dầu treo trên tường nhìn rất giống khung cảnh trong các câu chuyện cổ tích, khắp căn phòng phảng phất mùi thơm phức của gỗ thông bị đốt. Khi bước vào phòng khách, Tuyết Nhung mới phát hiện ra hương thơm đó tỏa ra từ lò sưởi trong phòng khách. Những ngọn lửa tinh nghịch nhảy nhót trong lò, tràn đầy sức sống mãnh liệt. Tuyết Nhung nghĩ, những ngày tháng ở Trung Quốc, cảm giác về nhà là mùi hương thức ăn mẹ nấu; còn ở đây, đó là sự ấm áp lan tỏa từ những ngọn lửa trong lò sưởi. Trên lò sưởi treo những bức ảnh của gia đình Tim, trong đó Tuyết Nhung bị thu hút bởi một bức ảnh đen trắng đã ố vàng. Đó là bức ảnh chụp chung của một thanh niên da trắng mặc áo dài Trung Quốc và một vài người Hoa. Từ cách ăn vận của họ và bối cảnh bức ảnh, Tuyết Nhung đoán bức ảnh này được chụp từ thế kỷ trước. Tuyết Nhung đang chăm chú ngắm tấm hình với vẻ đầy tò mò thì Tim bước đến, chỉ vào người thanh niên da trắng đang mỉm cười rồi nói: “Chắc em đoán không ra nhỉ, đây là ông nội anh, ông đã từng sang Trung Quốc truyền giáo mười năm đấy.”

“Ở Trung Quốc ư? Khi nào vậy ạ?” Tuyết Nhung tròn mắt ngạc nhiên.

“Ở một miền quê vùng Tứ Xuyên, từ những năm 30 đến những năm 40 gì đó. Nghe nói hồi đó ông nội anh là người truyền giáo phương Tây trẻ nhất ở Trung Quốc, sau này vì nhiễm sốt rét nên ông buộc phải về nước.”

“Trời ơi! Ở đâu của Tứ Xuyên hả anh? Em cũng là người Tứ Xuyên đây!” Tuyết Nhung lại càng tò mò.

Tim lắc lắc đầu: “Hình như là Giang Nam hay Giang An gì đó ấy? Thật xin lỗi em, cái tên đó khó nhớ quá, anh thực sự không nhớ chính xác được.” Tim tỏ ra áy náy.

“Trời, nếu là Giang An thì chính là quê ngoại em!” Tuyết Nhung càng phấn khích: “Tim, anh không cần phải xin lỗi đâu, em chỉ tò mò muốn biết liệu ông cha ta có quen biết nhau ở Trung Quốc hay không thôi? Nếu đúng như vậy thì thật là thần kì!” Dứt lời, cả Tuyết Nhung và Tim đều bật cười vui vẻ.

Góc phải phòng khách đặt một chiếc đàn pi-a-no lớn ba cạnh, chẳng cần hỏi cũng biết đây chắc chắn là đàn của Tim. Quả thật, Tim bước đến bên đàn, đặt giá kẹp các bản nhạc xuống đất rồi nói với Tuyết Nhung và em gái: “Hai em ở đây dạy đàn và học đàn nhé! Nếu cần gì cứ gọi anh!”

Mọi thứ đều được chuẩn bị, nhưng khi Tuyết Nhung định bắt đầu bài dạy của mình thì Anbel liền buông đàn, ngẩng đầu lên hỏi với vẻ ái ngại: “Em có thể hỏi chị một câu được không ạ?”

“Dĩ nhiên là được rồi! Em muốn hỏi gì nào?” Tuyết Nhung thân mật đáp.

“Nếu em chăm chỉ học đàn cùng chị, thì bao lâu sau em có thể kéo một bản nhạc cho ba mẹ em nghe?”

Câu hỏi của cô bé làm Tuyết Nhung hơi bất ngờ: “Kéo cho bố mẹ em nghe ư?”

“Vâng ạ!” Anbel bình tĩnh nói tiếp: “Bố mẹ em đang ở cùng Thượng đế và các thiên thần của Ngài trên thiên đàng, nên không cô đơn đâu chị ạ. Nhưng em nghĩ, nhất định bố mẹ sẽ nhớ anh Tim và em lắm, vì thế em muốn kéo nhạc cho họ nghe!” Anbel vừa nói dứt lời thì mắt Tuyết Nhung đã ướm tự lúc nào.

Tuyết Nhung ôm chặt Anbel vào lòng. Tim cô thấy ấm áp nhưng nước mắt vẫn tuôn rơi.

Không biết Tim đã đến bên họ từ bao giờ. Thấy anh trai, Anbel vội sà vào lòng anh, khóc nức nở.

“Xin lỗi em nhé! Vì Anbel nhớ bố mẹ quá.” Ánh mắt Tim thoáng trầm tư. “Có lẽ vì ảnh hưởng từ ông nội nên bố mẹ anh có tình cảm rất đặc biệt với Trung Quốc. Hàng năm, cứ đến kỳ nghỉ hè là họ lại tranh thủ thời gian đến những vùng quê nghèo của Trung Quốc, dạy các y sĩ ở đó cách phẫu thuật đục thủy tinh thể cho người dân. Hai năm trước, trên đường đến Vân Nam, họ gặp tai nạn ô tô.” Tim cúi xuống, chà má vào má em gái an ủi: “Nhưng anh luôn tin rằng, cha mẹ đang sống một cuộc sống vui vẻ và hạnh phúc trên thiên đường dưới sự che chở và ban phước lành của Thượng đế. Vậy nên, anh luôn bảo với Anbel, mỗi ngày hai anh em đều phải sống thật vui vẻ và hạnh phúc.”

Sau này, mỗi khi nhớ đến những hình ảnh ngày hôm đó, trong lòng Tuyết Nhung lại xúc động nghẹn ngào: “Hải nội tồn tri kỷ, thiên thai nhược tử lân” (Khấp trong biển, còn người tri kỷ, ở góc trời như xóm làng gần)[1]. Mặc dù đặt câu thơ cổ chúng ta học từ thời tiểu học này vào hoàn cảnh bây giờ rõ ràng là cổ hủ, không hợp thời, nhưng giữa người xưa, người bây giờ, người Trung Quốc, người Hoa Kỳ ắt hẳn phải có sự gặp gỡ giao thoa ở một khoảng thời gian không gian nào đó. Chẳng trách, khi gặp Tim lần đầu tiên, Tuyết Nhung có cảm giác gì đó rất gần gũi, thân quen, thì ra ông cha họ đã từng sinh sống trên cùng một mảnh đất. Sự trùng hợp khó lí giải này chính là duyên phận! Không những thế, họ đều đã mất người thân, đều muốn tâm sự với những người đã khuất thông qua âm nhạc. Tim à! Chúng ta hãy nắm tay nhau, đưa theo cả cô em gái bé bỏng của anh đi hết cuộc đời cô đơn này nhé! Cũng từ hôm đó, tình cảm giữa Tuyết Nhung và Tim càng trở nên gần gũi.

[1] Trích bài thơ “Tống Đỗ thiếu phủ chi nhậm Thục Xuyên” của nhà thơ Vương Bột (Trung Quốc).

Dần dần, Tuyết Nhung cảm thấy mình đã bắt đầu thích nghi được với cuộc sống ở Mỹ. Khi mới đến đây, cô giống như một mầm non được gieo xuống đất, song giờ đây mầm non ấy đã bén những chiếc rễ đầu tiên. Có những lúc, Tuyết Nhung lại nghĩ mình như một bông hoa tuyết cô độc. Trước tiên nó rơi lên một bông hoa tuyết khác, sau đó cả hai gắn kết với nhau, cùng rơi xuống một bông hoa tuyết khác, từ một bông biến thành hai bông, ba bông, rồi thành một khóm, một cụm. Cô quen Lancer đầu tiên, sau đó là đến Tim, Susan, Sarah, Mia, Brian... Dĩ nhiên, trong nhóm bạn đó còn có Ngô Vũ.

Bây giờ, ngoài khoảng thời gian dạy đàn ở nhà Tim, Tuyết Nhung và nhóm bạn của mình thường cùng nhau đến quán bar Casablanca nơi Tim thường xuyên đệm đàn pi-a-no. Đôi lúc, đám con trai gọi rượu uống còn Tuyết Nhung, Susan và những cô bạn sẽ gọi trà sữa hay nước cam ép. Họ cùng nhau nói chuyện, uống nước, giết thời gian.

Từ buổi khiêu vũ, họ đã gặp gỡ và quen nhau. Như có một sức mạnh vô hình nào đó, những con người có tính cách, hoàn cảnh khác nhau bỗng dưng gắn kết với nhau, tạo thành một vòng nhỏ các mối quan hệ xã hội. Về điểm này, Tuyết Nhung thấy rất lạ lùng. Nếu dựa theo những gì cô biết về con người Ngô Vũ thì người con trai Trung Quốc này chắc chắn không ưa gì những anh chàng như Lancer hay Brian, và cũng không bao giờ kết bạn với họ. Hay như Susan, rõ ràng biết Lancer thích cô, nhưng vẫn dính chặt lấy cô. Hay như chính bản thân Tuyết Nhung, cô biết rõ Susan là tình địch, nhưng lại không hề bận tâm đến điều này, vẫn coi Susan là bạn tốt. Dĩ nhiên còn cả Tim, song đến tận bây giờ Tuyết Nhung vẫn chưa thể hiểu hết con người anh ấy. Tim là một người hiền từ điềm đạm, hiểu biết và trưởng thành như một tiên bối, làm sao có thể nằm trong nhóm những đứa bừa bãi vô tổ chức của bọn cô được?

Song trong lòng Tuyết Nhung không thể không thừa nhận, những giờ phút vui vẻ, thanh thản nhất mà cô có từ sau khi mẹ ra đi là được tụ tập với nhóm bạn này. Từ nhỏ, Tuyết Nhung đã lớn lên trong ngôi nhà chỉ có hai mẹ con. Để tránh những lời gièm pha, mẹ ít khi giao lưu với mọi người. Với Tuyết Nhung, mỗi ngày ngoài giờ lên lớp học đàn, là thời gian dành cho luyện đàn và các cuộc thi. Có thể nói, những năm tháng tuổi thơ, ngoài Ngô Vũ, cô không còn người bạn nào khác.

Ngày vào đại học, do nhan sắc và thành tích học tập xuất sắc, các bạn nữ luôn ghen tức hoặc giữ khoảng cách với cô, không dám lại gần. Còn các bạn trai vì thấy mẹ lúc nào cũng bảo vệ Tuyết Nhung quá mức, nên nghĩ cô là mĩ nhân lạnh lùng, kiêu sa đài các, không thể với tới. Vậy nên, suốt quãng đời sinh viên, Tuyết Nhung lúc nào cũng cô độc, không thể hòa hợp với những người xung quanh.

Cuối cùng Tuyết Nhung đã có bạn, đã được biết thế nào là tình bạn trên đất Mỹ. Điều đó khiến tâm trạng cô lúc nào cũng vui tươi. Chỉ đến bây giờ, Tuyết Nhung mới có cảm giác được sống theo cách của mình. Cô yêu quý những người bạn này, và họ cũng yêu quý cô. Còn chuyện gì vui vẻ hơn được cùng họ tụ tập. Xem ra mẹ đã đúng đắn khi quyết định đưa Tuyết Nhung đến Mỹ, đó chính là món quà cuối cùng quý giá nhất

mà mẹ đã tặng cho cô.

10. Chương 10

Chương 10: Yêu kiểu Trung Quốc hay kiểu Mĩ

“Sống tiếp hay là chết?” Đó là câu nói trong vở kịch của Shakespeare mô tả hoàn cảnh cùng quẫn nhất của con người. Mặc dù vấn đề mà Tuyết Nhung đối mặt lúc này không nghiêm trọng đến mức phải lựa chọn giữa sự sống và cái chết, song nó cũng khiến cô phải nhìn nhận một cách thật nghiêm túc. Liệu cô nên “đón nhận cách này hay tiếp nhận cách kia”.

“Cách này” là phương thức theo đuổi kiểu Mĩ; ngược lại “cách kia” là kiểu Trung Quốc.

Trước khi đến Mĩ, Tuyết Nhung đã từng được tận mắt chứng kiến phương thức theo đuổi kiểu Trung Quốc. Thời trung học, trong lớp cô có một cậu bạn kiên trì theo đuổi một cô bạn khác; lên đến Đại học, không chỉ bạn bè cùng lớp theo đuổi nhau, mà các cậu bạn lớp khác cũng theo đuổi nữ sinh lớp cô, thậm chí đám con trai trường khác cũng đến trường cô tìm bạn gái. Tóm lại, cách theo đuổi con gái của đàn ông Trung Quốc, Tuyết Nhung nhìn đã quen, nghe đã nhiều, hiểu đã tường, giống như một câu trên mạng đã nói thế này: “Khi một gã đàn ông Trung Quốc thích một cô gái, anh ta sẽ giúp cô ấy xách đồ, xếp hàng, gọt hoa quả, nấu mì, cho cô ấy ăn kem; khi cô ấy bị cảm, anh ta ngồi bên giường, rót nước đắp chăn cho nàng; khi trời lạnh, anh ta sẽ đặt đôi tay buốt giá của nàng vào trong lòng.” Còn ở Mĩ, đến tận bây giờ, mặc dù Lancer đã giải vây cho cô trong lớp học, cũng đã xin lỗi cô sau khi gây ra chuyện âm ỉ ở quán cà phê Starbucks, rồi còn mời cô đi khiêu vũ v.v..., nhưng Tuyết Nhung vẫn không thấy những việc làm đó giống cách theo đàn ông theo đuổi phụ nữ. Nói cho cùng, bất luận Lancer hay Ngô Vũ có tốt thế nào đi chăng nữa, thì tình cảm giữa cô và họ cũng chỉ thân thiết hơn bạn bè bình thường một chút mà thôi.

Tuy nhiên, tâm trạng thoải mái đó của Tuyết Nhung không kéo dài được bao lâu. Cuộc chiến “đón nhận cái này hay cái kia” giữa cô và những chàng trai chỉ mới vừa bắt đầu, và người châm ngòi cho nó không ai khác chính là Ngô Vũ – anh chàng đến từ Trung Quốc.

Không lâu sau buổi khiêu vũ, vào một ngày cuối tuần, Ngô Vũ mang đến hai tấm thảm lớn. Phải khó khăn lắm họ mới chuyển được chiếc giường gỗ công kênh và cái giá sách trong phòng Tuyết Nhung ra ngoài rồi trải hai tấm thảm ngay ngắn xuống sàn nhà. Ở vùng đất nhiều sông hồ thuộc miền Tây nước Mĩ này, việc trải ngôi nhà có trải thảm hay không quyết định rất nhiều đến môi trường sống xung quanh. Nếu như không có thảm, khi mùa đông tràn về, dù bạn có bật lò sưởi trong phòng lớn cỡ nào thì cũng không cảm thấy ấm áp. Vậy nên sau khi Ngô Vũ trải thảm khắp sàn, cả căn phòng như được dát vàng. Từ tảng băng lạnh lẽo, nó bỗng chốc biến thành một chiếc tổ ấm cúng và thoải mái.

Hai ngày sau đó, Ngô Vũ lại mua đến một chiếc tủ lạnh nhỏ, đặt vào góc phòng, bên trong có cơ man nào là hoa quả, sữa, đồ uống... Anh còn mua thêm một chiếc lò vi sóng, đặt lên trên chiếc tủ lạnh, để Tuyết Nhung có thể tự nấu những món ăn đơn giản. Anh còn cẩn thận bày bên cạnh một bình pha cà phê nhỏ xinh. Mặc dù đây đều là những thứ Tuyết Nhung tha thiết muốn có nhưng nếu là của một người con trai khác thì chắc chắn cô sẽ thẳng thừng từ chối. Song khi cô nói anh không cần mua những món đồ này, Ngô Vũ lại đáp: “Từ khi em mới bốn tuổi, còn bé tí tẹo anh đã quen em rồi. Chuyện của em cũng là chuyện của anh. Trước đây không ít lần anh cũng mua đồ cho em còn gì nữa. Nếu bây giờ em cảm thấy áy náy thì đợi đến lúc tốt nghiệp kiếm tiền trả anh là được rồi!”

Tuyết Nhung chẳng biết nói gì hơn, đành ngoan ngoãn tiếp nhận. Hồi còn trong nước, cô vẫn coi những chuyện thế này là bình thường, bây giờ liệu có nên coi là chuyện bình thường như xưa không? Nghĩ vậy trong lòng Tuyết Nhung khó tránh khỏi cảm giác bất an. Ngày còn ở Trung Quốc, có mẹ ở bên, chuyện nào mẹ gạt đầu ưng thuận đều an toàn và thích đáng. Mẹ nói những điều ấy xuất phát từ lòng tốt nhà họ Ngô, hai mẹ con cô có thể đón nhận sự giúp đỡ từ gia đình anh, vì thế Tuyết Nhung vô tư nhận sự giúp đỡ của Ngô Vũ mà không hề có suy nghĩ gì khác. Bây giờ đã ở Mĩ, cô có nên tiếp tục đón nhận tình cảm giữa người với người, nhà với nhà này nữa không?

Song lúc này mọi chuyện đã hoàn toàn thay đổi, Ngô Vũ từ bỏ mức lương hậu hĩnh cùng môi trường làm việc lý tưởng trong nước để đến Mỹ, chấp nhận làm một chức quản lý nhỏ, rồi cuộc trong lòng anh ấy đang nghĩ gì? Tuyết Nhung cũng lơ mơ đoán ra câu trả lời, nhưng lại không muốn thừa nhận rằng mình biết. Cô chỉ có thể lấy lại được thăng bằng tâm lý bằng cách tự nói với mình: Ngô Vũ không phải là một người tình, anh ấy chỉ là một người thân, một người anh trai.

Với Lancer, Ngô Vũ làm như vậy rõ ràng là đang có ý theo đuổi Tuyết Nhung và công khai tuyên chiến với anh. Ngày mới quen Tuyết Nhung, Lancer đã áp dụng phương thức quá khích để theo đuổi Tuyết Nhung song đều không có hiệu quả. Tuyết Nhung dù sao vẫn là con gái phương Đông, anh thất bại như vậy có lẽ là do quá nóng vội hấp tấp, muốn đạt được kết quả ngay lập tức. Chính vì thế lúc này, anh phải giảm tốc độ lại. Vốn là người nhạy cảm nên lần đầu gặp Ngô Vũ ở buổi khiêu vũ, Lancer đã nhận ra tình ý và ý định của Ngô Vũ với Tuyết Nhung. Song anh không quá lo lắng mối quan hệ giữa mình và Tuyết Nhung sẽ gặp bất kỳ sự đe dọa đặc biệt nào. Thực ra Ngô Vũ vẫn là một người đàn ông Trung Quốc điển hình, anh ta chỉ tuấn tú, tài giỏi hơn những người đàn ông Trung Quốc bình thường khác một chút. Nhưng khi Lancer cố ý thể hiện vẻ đẹp trai và phong thái hơn người của mình trong buổi khiêu vũ, chàng trai Trung Quốc chỉ ưa nhìn hơn người bình thường một chút đó lại không hề tỏ ra tự ti. Từ trong ánh mắt, cách nói năng đi đứng và trong cả nụ cười của Ngô Vũ với Tuyết Nhung, Lancer tuyệt nhiên không thấy dấu vết nào cho thấy anh ta đang tự ti cả.

Cho dù Ngô Vũ xuất sắc hơn những gã trai Trung Quốc khác chút đỉnh, nhưng nếu so sánh bản thân mình với Ngô Vũ, thắng thắn mà nói, Lancer thấy làm thế chẳng khác nào đem một ly cà phê Starbucks đậm đà đặt cạnh cốc trà xanh không đường của Trung Quốc. Ở Trung Quốc, Tuyết Nhung chỉ có thể lựa chọn giữa trà ngon và trà không ngon, song ở Mỹ, cô ấy có thể chọn giữa cà phê Starbucks và trà xanh Trung Quốc. Lancer tự tin khẳng định mình sẽ chọn cà phê Starbucks và Tuyết Nhung cũng sẽ có cùng lựa chọn với anh. Cô ấy và anh giống nhau, cả hai đều là những con người sâu sắc. Cô ấy nhất định sẽ thích vị cà phê đậm đà chứ không phải vị nhàn nhạt, chan chát, không thể khiến người uống mê mẩn ngây ngất của trà xanh. Nếu Tuyết Nhung thực sự yêu thích trà xanh, thì Ngô Vũ có cần phải vượt ngàn dặm xa xôi, liều lĩnh bám theo cô ấy đến tận Mỹ.

Chính vì lập luận như vậy nên Lancer mới có thể giữ thái độ bình tĩnh, im lặng, chung sống hòa bình với Ngô Vũ. Nhưng sự yên bình đó cuối cùng đã bị Ngô Vũ phá vỡ. Lancer thấy trong chuyện này mình đã phán đoán hơi thiếu chính xác một chút vì cho rằng Ngô Vũ không phải là người hành sự tùy tiện. Nhưng bây giờ hẳn đã ra tay trước thì bản thân anh sao có thể bàng quan đứng nhìn được? Nếu Ngô Vũ vẫn cho rằng có thể dùng loại trà xanh quê mùa kia để đánh thắng trận này thì Lancer sẽ chứng minh cho cả thế giới này thấy: Không thể dùng cách này để chinh phục một viên kim cương đặc biệt như Tuyết Nhung. Vì vậy, Lancer quyết định sẽ xuất chiêu theo phương pháp kiểu Mỹ của mình.

Trong hiệp đầu tiên, Lancer nhận thấy rằng Ngô Vũ đã quen biết Tuyết Nhung từ nhỏ nên hai người họ ắt hẳn rất nhiều nhau. Vậy thì anh nhất định phải để cô ấy hiểu thêm về mình. Song không thể dùng cách ngốc nghếch, cứng nhắc, nhếch nhếch như trước kia được. Lần này anh nhất định phải tìm ra một cách vừa thật sinh động thú vị, vừa hài hước lãng mạn.

Máy tính chính là máy tính. Các chiêu thức của Lancer vẫn không thể xa rời một của những người trẻ hiện nay. Sau khi bộ phim Mỹ "You've got mail" được công chiếu, chiếc máy tính đã trở thành những ông tơ bà nguyệt, thành nơi chia sẻ tình yêu của những bạn trẻ. Nhưng Lancer đem đến sự mới mẻ cho cách thức truyền thống này. Lần này, anh cũng không dám tùy tiện gửi cho Tuyết Nhung hình những khuôn mặt ngộ nghĩnh nữa, đó chẳng qua chỉ là chút tài vật mà bất kỳ gã đàn ông nào cũng biết. Điều Lancer muốn làm lúc này là thể hiện hết trí tuệ, sự lãng mạn, ưu tú và hơn người của mình thông qua máy tính.

Như vậy, tất cả những yếu tố cần được thể hiện ra ngoài đã đem đến cho Lancer một ý tưởng: đó là tạo nên một tờ nhật báo điện tử. Song tờ báo này không giống với hàng ngàn, hàng vạn tờ báo khác bởi vì nó chỉ có một người sáng lập, kiêm biên tập và phát hành, đồng thời cũng chỉ hướng đến một độc giả duy nhất. Anh đặt tên cho tờ báo của mình là "Lancer ngốc nghếch số một thế giới". Đã là một tờ báo chính thức thì phải có nội dung phong phú với các mục tin tức, phỏng vấn nóng, hòm thư bạn đọc, dự báo thời tiết, thể thao, quảng cáo v.v...

Được, vậy thì mời các bạn hãy đến với bản tin thế giới nóng hổi đầu tiên dành cho Tuyết Nhung:

Ngày mùng 8, tháng 12, thông tấn xã Chi-ca-gô: Có một cậu bé từng nổi tiếng là thần đồng của vùng bắc Chi-ca-gô. Cậu bé đó không chỉ thông minh mà còn rất say mê đá bóng nên được mọi người vô cùng yêu mến và ngưỡng mộ. Bản thân cậu cũng ngạc nhiên nói với mẹ: “Mẹ ơi, vì sao con còn hot hơn cả chú David Beckham thế?” Chẳng ngờ đến một ngày nọ bị kịch xảy ra. Trong một trận đấu, một quả bóng lao thẳng vào bên phải đầu của cậu bé. Từ đó, cái đầu đẹp đẽ bị gọt mất một nửa, khiến tất cả các fan của cậu hoảng sợ bỏ chạy. Cậu bé ấy vô cùng tức giận, muốn kiện quả bóng đáng ghét kia. Mỗi ngày, người mẹ đều ép cậu ăn một bát canh rau chân vịt và nói rằng chỉ có cách ấy cậu mới đẹp trai và thông minh như xưa. Cũng kể từ đó, cậu bị người ta chế giễu là “thằng bé rau chân vịt”. Chỉ số IQ của cậu mãi chỉ dừng ở mức trên dưới 50. Tên đại ngốc ấy không phải ai khác, chính là Lancer!

“Ha ha ha ha ha ha ha!” Tuyết Nhung cười đau cả bụng, bởi vì ngoài cách kể chuyện hài hước đó ra, Lancer “văn hay vẽ đẹp” còn gửi cho cô vài bức biếm họa, mô tả lại toàn bộ quá trình từ một thần đồng thông minh biến thành một kẻ đại ngốc của mình. Thật là buồn cười đến chết mất! Tuyết Nhung đến giờ mới phát hiện ra Lancer là người đa tài như thế. Không ngờ anh ấy biết biên soạn báo, sáng tác các tác phẩm hài hước, lại còn biết cả vẽ tranh nữa. So với những bài thơ tình ướt át và những hành động theo đuổi kỳ quặc của đám con trai Trung Quốc, việc làm của anh ấy quả thực quá thú vị và hấp dẫn!

Ngày hôm sau, Tuyết Nhung bắt đầu nghĩ không biết tên ngốc người Mĩ đó sẽ nghĩ ra trò hay hóm gì nữa đây?

Hôm đó, tờ báo của Lancer đăng tải một bức thư của độc giả như sau:

Tòa soạn báo thân mến! Tôi là bà mẹ có con nhỏ 6 tuổi. Để con trai tôi nhận được sự giáo dục tốt và toàn diện nhất, tôi đã mua cho cháu một chiếc đàn vĩ cầm và mời một thầy đến tận nhà dạy đàn. Kết quả, trong buổi học đầu tiên, khi được thầy giáo hướng dẫn cách tì đàn vào cổ, thằng bé đã nói với thầy giáo như thế này: “Nếu thầy đút 25 xu vào chiếc lỗ chữ S trên đàn của em thì em sẽ kéo đàn cho thầy nghe một lần. Đến màn biểu diễn của những người nghệ sĩ đường phố cũng được người ta cho tiền như vậy, huống chi là em! Thầy nói có đúng không ạ?”

Thưa quý báo! Giờ chắc bạn đã đoán được kết quả rồi chứ. Nghe thấy vậy, thầy giáo tức tối bỏ đi, từ đó không còn ai muốn dạy đàn cho con trai tôi nữa. Là một người mẹ, tôi đang vô cùng đau đầu và buồn phiền, tòa báo có thể cho tôi vài lời tư vấn được không?

“Trời ơi! Ha ha ha ha ha ha!” Tuyết Nhung không nhịn được cười ngặt nghẽo, cười đến nỗi làm cho chiếc bàn máy tính cũng rung lên bần bật. Đây đúng là một thiên tài! Thì ra Lancer đã từng chơi khăm thầy giáo dạy đàn như thế! Chả trách anh ấy không phải ngày ngày luyện đàn khổ cực như mọi người! Ha ha ha ha ha ha ha! Thật là thông minh! Buồn cười chết mất!

Buổi tối ngày thứ ba, Tuyết Nhung đã ngồi trước màn hình máy tính trước giờ báo ra 10 phút, háo hức chờ đợi số báo tiếp theo của Lancer. Đúng 10 giờ, “Ting! Ting!” Một dòng chữ màu đỏ bắn ra màn hình! A ha! Báo đã ra rồi! Tuyết Nhung vội mở ra xem, đó là một bài xã luận có tiêu đề: “Những vấn đề nảy sinh trong mối quan hệ giữa cha mẹ và con cái ngày nay là trách nhiệm của các bậc phụ huynh hay trách nhiệm của con cái?”

Phóng viên thường trú tại Ana Arbor Mi-chi-gân đưa tin: Như các bạn đều biết, chúng ta đang sống trong một xã hội tự do dân chủ, xã hội chúng ta đang từng bước cải thiện mối quan hệ quốc tế, mối quan hệ giữa các dân tộc và các mối quan hệ liên quan đến đồng tiền. Nhưng xã hội rộng lớn của chúng ta lại đang thiếu quan tâm đến mối quan hệ quan trọng nhất, đó là mối quan hệ giữa cha mẹ và con cái, đặc biệt là giữa cha và con trai. Ví dụ như gần đây gia đình hàng xóm của tôi đã có một chuyện như sau xảy ra. Một ngày, ông bố phẫn khích chạy về nhà và nói với mọi người trong gia đình: “Cuối cùng hôm nay bố đã mua được một con xe 4X4”. Cậu con trai nhỏ 10 tuổi thấy vậy liền nhảy cẫng lên vui sướng rồi hỏi cha mình: “Bố ơi! Bố thật đã mua một chiếc xe 16 bánh về rồi ư? Thật là quá quá quá tuyệt!” Cả nhà bỗng im bật. Cuối cùng ông bố đành mở lời: “Bố muốn biết vì sao con lại nói bố đã mua một chiếc xe 16 bánh?” Cậu bé nghiêng nghiêng đầu, nói với vẻ đầy tự hào: “4X4 là 4 bánh nhân 4 bánh, 4X4 chẳng phải bằng 16 hay sao ạ? Bố à, con từng nói với bố rồi mà, con làm toán rất giỏi, bố chẳng chịu tin con gì cả!” Ông bố gần như phát khùng: “Con trai, con nói xem, đứa con trai như con sẽ làm được cái gì khi lớn lên?” Cậu bé lập tức đáp: “Bố, con đảm bảo với bố rằng, mai này lớn lên con nhất định không làm một thằng ngốc!”

“Ha ha ha ha ha ha ha!” Tuyết Nhung cảm thấy cảm mình sắp méo xệch. Cô thực sự rất muốn chia sẻ bài báo này của Lancer với mọi người. Trời ơi! Đây chính là một kiệt tác, nếu chỉ để một mình mình xem thì thật quá đáng tiếc! Vậy là, Tuyết Nhung hào hứng gửi tờ báo điện tử của Lancer cho Ngô Vũ và những người bạn khác.

Khi đọc tờ báo Tuyết Nhung gửi, trái tim Ngô Vũ tưởng như rơi xuống vực thẳm. Quen biết Tuyết Nhung 20 năm qua, thậm chí yêu trộm nhớ cô ấy cũng mười mấy năm trời, vậy mà trái tim anh vẫn không thể nào xích lại gần cô ấy. Lúc còn ở trong nước, mặc dù tình cảm giữa anh và Tuyết Nhung chỉ giống như tình thân, nhưng Ngô Vũ vẫn tự tin khi nghĩ đến tương lai của hai người. Đơn giản bởi vì anh quá hiểu Tuyết Nhung và Tuyết Nhung cũng quá biết anh. Anh biết dù Tuyết Nhung là con nhà nghèo, số phận thăng trầm, nhưng cô ấy tuyệt đối không phải là hạng con gái tự hạ thấp mình, dễ dàng yêu một kẻ hời hợt nông cạn. Ngô Vũ rất hiểu tính cách, hiểu tiềm năng và cả tấm lòng chân thành của mình. Về ba điểm này, khó có gã trai Trung Quốc nào đủ khả năng trở thành đối thủ xứng tầm với anh.

Song bây giờ, trong trận chiến này, đối thủ của Ngô Vũ lại là một người Mi! Những ngày gần đây, anh không thể tập trung tinh thần cho công việc, ăn uống cũng không thấy ngon, càng không có dũng khí đi tìm Tuyết Nhung. Anh chỉ không ngừng tự hỏi mình: So với gã người Mi kia mình có gì? Khi đặt một chàng trai da vàng khôi ngô và một chàng trai da trắng vô cùng tuấn tú bên cạnh nhau thì ai sẽ chiếm ưu thế trong mắt con gái, chẳng phải câu trả lời đã quá rõ ràng rồi sao? Hơn nữa, Ngô Vũ cũng không biết vẽ truyện tranh, không biết viết truyện cười, càng không có những ý tưởng sáng tạo và lãng mạn. Vậy phải chăng anh nên bỏ cuộc? Ngô Vũ đã suy nghĩ những câu hỏi này không biết bao nhiêu lần.

Trong đời mình, Ngô Vũ ghét nhất là hạng con trai cứ bám riết lấy người con gái không thuộc về mình. Anh thấy bọn họ chẳng khác nào những con sâu đáng thương. Không giống những gã con trai Trung Quốc bình thường khác, Ngô Vũ đẹp trai hơn, giỏi giang hơn và quan trọng hơn cả là anh có lòng tự trọng rất cao. Trong thời điểm này, dựa vào cái đầu thông minh của mình, anh đã có thể đoán ra kết quả trong trận chiến với Lancer. Lý trí và lòng tự trọng mách bảo anh đã đến lúc để buông tay, nhưng con tim anh lại không ngừng thổn thức: “Ngô Vũ à, liệu mày có buông nổi không?”

Trái tim này của anh vẫn chưa ngừng đập, nó đã thuộc về Tuyết Nhung kể từ khi anh sáu tuổi. Sau nhiều đêm trằn trọc không ngủ và bao lần đấu tranh nội tâm, cuối cùng Ngô Vũ đã nghiệm ra một điều: Yêu là gì? Thế gian này có bao nhiêu người thì có bấy nhiêu cách định nghĩa về tình yêu. Còn với anh, “yêu” là cho đi tất cả mà không mong đợi được báo đáp. Anh sẽ ở bên cô ấy cho đến ngày cô ấy không cần anh nữa.

11. Chương 11

Chương 11: Người tình dưới cây Giáng sinh và Lancer tri kỷ

Giữa không gian rắc đầy hoa tuyết trắng, Tuyết Nhung đón mùa Giáng sinh đầu tiên của mình trên đất Mi. Mặc dù đây là ngày lễ truyền thống của phương Tây song nó không quá xa lạ với cô. Bởi vì ở Trung Quốc, từ sau cuối thế kỷ 19, các thành phố lớn đã bắt đầu bắt chước phương Tây. Mỗi năm, khi tháng 12 sắp đến, những khu trung tâm mua sắm lại thi nhau dựng lên những cây thông Noel lộng lẫy. Trong tủ kính các cửa hàng và trên các con đường đi bộ, người ta treo đầy những chiếc đèn màu nhấp nháy. Nhưng Tuyết Nhung lại cảm thấy những tết Giáng sinh kiểu Trung Quốc như thế thật phù phiếm và sặc mùi tiền. Vậy nên cô không bao giờ đội mũ Noel đi tham dự những bữa tiệc Giáng sinh hay đổ xô đến trung tâm thương mại đông đúc mua đồ giảm giá như nhiều thanh niên khác. Giáng sinh với cô giống như trong truyện cổ tích mà mẹ thường kể, vẫn mang nét truyền thống cổ xưa của phương Tây chứ không phải là một chạy theo của số đông hoặc là thứ đã bị thương mại hóa.

Vì vậy, bây giờ ở nước Mi, trên nền tảng văn hóa phương Tây, Tuyết Nhung mới thực sự được trải nghiệm một lễ Giáng sinh đúng nghĩa. Mặc dù tại các khu thương mại đâu đâu cũng xuất hiện những cây thông rực rỡ, những ông già Noel mặc áo đỏ rực, và trong tủ kính của các cửa hàng bày đầy những mặt hàng giảm giá, song mùa Giáng sinh ở đây vẫn có điểm khác biệt lớn so với Trung Quốc, đó là bài hát “Silent night”

luôn vang lên ở khắp nơi. Cho dù ở trên đường, trong máy thu âm, hay trong nhà thờ, những giai điệu du dương của bài hát luôn khiến lòng người lâng lâng ngây ngất:

Đêm yên bình

Đêm linh thiêng

Giữa đất trời

Ánh sáng rực rỡ

Soi sáng Đức Mẹ và đàn con

Cùng ngủ yên dưới khung trời bình an

Cùng ngủ yên dưới khung trời bình an

.....

Cứ mỗi lần nghe thấy những giai điệu tuyệt vời ấy, Tuyết Nhung lại không kìm được nước mắt. Bài hát đã đánh thức những tình cảm tốt đẹp nhất, chân thành nhất trong trái tim cô, khiến cô nhớ đến mẹ, nhớ đến tình yêu của mẹ dành cho mình, nhớ lại tình bạn của những năm tháng tuổi thơ hồn nhiên. Mặc dù Tuyết Nhung không hoàn toàn tin vào sự tồn tại của Thượng đế, nhưng âm hưởng của bài hát luôn đem đến cho cô sự an ủi và cảm giác bình an sau nỗi buồn thương vô hạn. Nếu như trên thế gian này thực sự có Thượng đế, dưới sự che chở của Ngài, mẹ cô nhất định sẽ được ngủ yên, mãi mãi không phải chịu sự giày vò của nhân thế.

Ngoài bài “Silent night”, Tuyết Nhung còn thích một bài hát khác có tên “Green sleeves”. Trong buổi tối hội Giáng sinh của khoa, cô đã đọc tấu bài hát này. Trước đêm diễn, cô đã lên mạng tìm tất cả những câu chuyện truyền miệng và lời ca liên quan đến bài hát dân gian này. Tuyết Nhung phát hiện ra rằng thì ra phương Tây cũng có một câu chuyện tình buồn và cảm động như “Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài”. Câu chuyện đó vẫn được người ta kể cho nhau nghe từ thời này sang thời khác, năm này qua năm khác.

Tất cả khiến Tuyết Nhung cảm nhận đằng sau những yếu tố thương mại, lễ Giáng sinh của phương Tây vẫn mang đậm nét đẹp tinh thần. Ở đây, cô có thể nhìn thấy hình ảnh những nhà từ thiện mặc áo ghi-lê đứng bên ngoài các trung tâm thương mại giữa trời đông giá rét, một tay xách thùng tay kia rung rung những chiếc lục lạc đợi quỳên góp cho người nghèo; cũng thấy từng đoàn học sinh đến trại dưỡng lão, nấu cơm, giặt quần áo, biểu diễn văn nghệ cho các cụ ông cụ bà. Dưới ánh đèn Giáng sinh lung linh hòa quyện vào nhau của hàng ngàn hàng vạn ngôi nhà, Tuyết Nhung bỗng có một cảm giác gì đó rất lạ, giống như là biết ơn. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cô có cảm giác này.

Từ nhỏ tới lớn, vì là con gái duy nhất trong gia đình nên Tuyết Nhung luôn được che chở yêu thương, luôn là người đón nhận tình cảm từ người khác. Thậm chí với người mẹ đã hi sinh tất cả cho mình, cô cũng chỉ có thể yêu mẹ, thương mẹ, cảm thông với những nỗi khó nhọc đắng cay của mẹ mà thôi. Ngay cả khi mẹ ra đi mãi mãi, nhiều lúc Tuyết Nhung nghĩ, giá như mẹ đừng mang cô đến cuộc đời này thì tốt biết bao. Với cô, nhân gian này chẳng khác gì địa ngục tăm tối, ở đây đau khổ thì nhiều mà hạnh phúc lại chẳng có được bao nhiêu. Cô lại còn phải tận mắt chứng kiến cảnh người thân yêu nhất của mình rời xa cõi đời. Không biết trong cuộc đời này cô sẽ còn phải trải qua biết bao lần sinh lão bệnh tử, vui buồn hợp tan nữa. Con đường tương lai phía trước, chỉ cần nghĩ đến là cô đã thấy vô cùng mệt mỏi.

Với Ngô Vũ cũng vậy, cho dù suốt bao năm qua anh ấy đã làm rất nhiều việc cho cô, song Tuyết Nhung chỉ coi đó là biểu hiện của tình người, hay chính xác hơn là tình thân. Vì thế cô đã sớm quen được anh chăm sóc, xem nó như chuyện dĩ nhiên, chứ chưa từng nghĩ đến việc đền đáp và báo ơn.

Bây giờ, có lẽ vì bị “sốc văn hóa” như người ta thường nói đến, Tuyết Nhung dần dần có những cảm xúc mãnh liệt bất ngờ với những người, những chuyện xung quanh mình. Nhìn thấy người ta giơ thùng xin tiền, cô cũng nhanh chóng bỏ vào đó mấy đồng xu móc ra từ túi áo. Tuyết Nhung bỗng có cảm giác với tất cả những nỗi nghèo đói, sự cho nhận, lòng nhân từ bác ái, niềm biết ơn. Cô nhận ra trước đây mình đã quá ích kỷ, chỉ biết nhận lấy mà không biết cho đi. Nhưng bây giờ, cô đang dần dần trút bỏ lớp vỏ ích kỷ kia, để nuôi dưỡng trong mình một trái tim ấm áp. Ngoài nghĩ đến mình, cô cũng đã bắt đầu nghĩ đến người khác. Đó có lẽ là bài học đích thực mà nước Mỹ đã dạy cho cô.

Vài ngày trước lễ Giáng sinh, người Mĩ bắt đầu kỳ nghỉ lễ dài của mình. Trường học đã sớm thông báo các sinh viên bản địa tự giải quyết vấn đề ăn ở, còn lưu học sinh nếu không còn chỗ nào đi có thể xin nhà trường hỗ trợ chỗ ở. Cũng như những sinh viên khác, vào lễ Giáng sinh, Lancer trở về quê quán, tụ họp cùng gia đình hoặc đi nghỉ ở nơi khác. Trước khi đi, anh nói với Tuyết Nhung: “Các công ty và nhân viên sẽ nghỉ làm vào ngày lễ Giáng sinh, nhưng nhà xuất bản của anh sẽ vẫn làm việc. Em nhất định phải đón đọc tờ báo của anh đúng giờ đấy nhé!”

Lancer đi rồi, trong lòng Tuyết Nhung bỗng thấy trống vắng. Tội tệ hơn nữa là Ngô Vũ sau đó cũng phải đi xa. Công ty phái anh đi Trung Quốc công tác, và anh cũng muốn nhân dịp này về thăm và đón những ngày đầu năm mới với cha mẹ để tỏ lòng hiếu thảo. Hai người bạn họ đột nhiên rời xa cô khiến mọi thứ trở nên trống trải. Song nếu so sánh kĩ lưỡng, Tuyết Nhung cảm giác việc rời xa Lancer và Ngô Vũ không giống nhau. Cô đã quen với việc Ngô Vũ rời xa mình bởi từ khi anh ấy đi học đại học, họ đã sống ở hai thành phố khác nhau. Sau này đến Mĩ, thời gian gặp gỡ Ngô Vũ nhiều hơn, cũng dựa dẫm vào anh ấy nhiều hơn, nên việc anh ấy đi xa chỉ khiến Tuyết Nhung cảm thấy mình sẽ gặp nhiều điều bất tiện trong cuộc sống; ví như khi bị cảm sẽ không có ai mua thuốc cho cô uống, máy tính bị vi-rút không ai giúp cô diệt vi-rút, không ai đưa cô đi ăn những món ngon Trung Quốc, không ai giúp cô chuyển hành lý, không ai đưa cô đi siêu thị, không ai nói tiếng mẹ đẻ cùng cô. Chỉ khi những việc tưởng chừng vô cùng nhỏ nhặt, bình thường đó không tồn tại, ta mới thấy được sự quan trọng của chúng. Giống như mối liên hệ giữa cô với Trung Quốc, quê hương, người thân, bạn bè và mẹ thân yêu bỗng dưng bị cắt đứt, Tuyết Nhung lại đơn độc bước đi trên mảnh đất vừa quen thuộc vừa xa lạ này.

Với Lancer, anh chưa bao giờ xuất hiện với vai trò là người giúp cuộc sống của Tuyết Nhung trở nên thuận tiện hơn. Nhưng anh lại đem đến cho cô một thứ, đó là “niềm vui”. Lancer không hề biết Tuyết Nhung không thích ăn mì tôm mà chỉ thích ăn trứng; cũng không biết lúc nào trong tủ lạnh của cô đã hết sữa hết rau. Song những thứ anh ấy biết Ngô Vũ lại không biết và ngược lại. Ví dụ như, Lancer biết nam mình thích Tuyết Nhung hâm mộ nhất là Johnny Depp, còn Laura Jones là nữ diễn viên cô yêu thích nhất. Anh ấy còn biết cô thích truyện tranh Nhật Bản, thích xem các Talk show, càng thích những chuyện hoặc những kẻ có thể chọc cô cười nắc nẻ.

Lancer đã dùng cách tưởng như ngốc nghếch nhưng lại rất thông minh ấy để theo đuổi Tuyết Nhung.

Một thanh niên Mĩ và một thanh niên Trung Quốc có một điểm rất khác nhau, đó là thanh niên Trung Quốc từ nhỏ tới lớn thậm chí khi đã trưởng thành vẫn cứ là trẻ con trong mắt cha mẹ, lớn lên trong sự yêu thương, chở che của cha mẹ, đặc biệt là người mẹ. Vì trong từ điển Trung Quốc, hai chữ “trưởng thành” đã được giải thích khá hài hước như sau: “trưởng thành” vừa có nghĩa là lớn lên về mặt tuổi tác cũng như cơ thể, vừa có nghĩa độc lập, tự chủ và tự lực cánh sinh. Con cái trưởng thành thì vẫn mãi là cục cưng của cha mẹ, có thể ăn ở nhà, ở trong nhà, gặm nhấm của cải của cha mẹ. Đương nhiên ngay cả khi kết hôn thì con cái cũng sẽ được gia đình cho tiền, mua nhà và cùng sống những ngày tháng quần quýt bên bố mẹ.

Còn thanh niên Mĩ, cho dù gia đình giàu có thế nào thì hầu hết đều tham gia vào hội hướng đạo sinh, đi bán bánh và làm việc công ích từ khi mới là những cậu nhóc 5, 6 tuổi. Đến năm 15, 16 tuổi, họ đã tự mình tìm việc làm thêm ở các quán ăn nhanh, kiếm tiền tiêu vặt, mua đồ chơi, rủ bạn gái đi xem phim. Khi vào đại học, họ chính thức trưởng thành, biết tự tìm kiếm học bổng, tự sửa xe, tự làm bánh sandwich, tự mình làm tất cả mọi việc, tuyệt đối không làm phiền người khác. Mùa đông, họ hào hứng rủ nhau đến nhà tình nguyện nấu cơm cho người nghèo, nghỉ hè lại tham gia vào phong trào xây nhà cho người nghèo của các hội từ thiện. Vì vậy, ở Mĩ, bất luận là con trai hay con gái đều rất độc lập, tự chủ trong cuộc sống. Con gái không động tí là nhờ vả con trai và ngược lại con trai cũng chẳng bao giờ nghĩ đến việc phải giúp đỡ các cô gái như thế nào. Đương nhiên, Lancer cũng không phải ngoại lệ, anh ấy cũng không biết cách chăm lo từng bữa ăn giấc ngủ cho cô gái mình theo đuổi.

Mỗi ngày, Lancer chỉ chăm chăm nghĩ cách chọc cho Tuyết Nhung cười. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Tuyết Nhung dưới góc táo cho đến khi dần hiểu về con người cô, Lancer đã có một phán đoán hết sức chính xác: Người con gái phương Đông này không thiếu tài trí, không màng tiền bạc, cũng không cần sự đồng cảm, thứ duy nhất cô ấy cần là tình yêu. Vậy thì làm sao để yêu một cô gái xinh đẹp vừa thông minh vừa kỳ quái góc cạnh này? Lancer cho rằng, chiếc chìa khóa duy nhất để mở cánh cửa tình yêu trong tâm hồn Tuyết Nhung, đó chính là tạo cho cô ấy niềm vui.

Trước Tuyết Nhung, Lancer đang làm được điều này. Anh đã xuất hiện trước mặt cô với hình tượng một anh chàng đại ngốc thông minh nhất. Vì thế, khi anh rời xa cô để đón lễ Giáng sinh, lần đầu tiên cụm từ “trống vắng” xuất hiện trong từ điển của Tuyết Nhung. Giống như màn hình máy tính đang hoạt động bỗng tối thui vì mất điện, như nước nóng trong bình bị đổ ra ngoài và rơi xuống băng đá, như một chiếc đĩa nhạc đang hát bỗng dừng im bật, Tuyết Nhung cảm thấy vô cùng hụt hẫng.

Vậy còn hai chàng trai xa rời cô thì sao, họ sẽ phản ứng như thế nào? Mặc dù hai người chỉ tạm thời xa Tuyết Nhung, nhưng họ vẫn cố gắng để hình ảnh mình luôn xuất hiện trước mắt Tuyết Nhung theo cách riêng của mỗi người. Đương nhiên, mọi việc làm của Ngô Vũ đều nằm trong dự liệu của Tuyết Nhung. Trước khi lên máy bay, anh gọi điện thoại cho cô, thông báo đã đặt và trả tiền trước một căn phòng khách sạn, bảo cô có thể ở đó trong suốt lễ Giáng sinh. Ngoài ra, tủ lạnh trong phòng cũng đã được để đầy đủ đồ ăn. Căn phòng đó còn có cả bếp, nên Tuyết Nhung có thể tự nấu những món ăn Trung Quốc mình thích. Khi nhận cuộc điện thoại này, Tuyết Nhung rất hối hận vì trước đây đã không đối tốt với Ngô Vũ hơn một chút, chỉ ít cũng nên tiễn anh đến sân bay mới đúng. Lúc này, cô thấy vừa cảm động vừa áy náy trước những gì anh đã làm cho mình trong mùa đông.

Không chỉ có thế, trong thời gian nghỉ lễ, Tuyết Nhung còn nhận được bọc hàng chuyển phát nhanh từ Trung Quốc của Ngô Vũ, bên trong đựng một chiếc khăn len ấm áp và rất nhiều đồ ăn vặt quê nhà mà ở Mỹ không thể mua được như đậu phộng da cá, thịt bò khô hoa quế... Bọc hộp còn có một chiếc thiệp Giáng sinh theo kiểu Trung Quốc rất đẹp, màu đỏ, dập chữ màu vàng, trên viết:

Tuyết Nhung thân mến, dù sao anh cũng không yên tâm được khi Giáng sinh này không thể ở bên em, để mặc em một mình giữa nơi đất khách quê người lạnh lẽo. Chiếc khăn này rất lớn, lúc nào ra ngoài em nhớ trùm nó lên đầu và đội mũ áo khoác vào nhé, như thế thì gió tuyết mới không luồn vào được. Còn nữa, em nhất định không được quên uống vitamin hàng ngày nếu không sẽ dễ mắc cúm lắm. Những đồ ăn vặt này đều là những thứ em thích ăn từ nhỏ, anh gửi để em bớt thèm. Ngoài ra, anh cũng đi thăm bác rồi, cũng thay em tặng hoa cho bác. Anh nói với bác em đang sống rất tốt, bác cứ yên tâm. Anh sẽ quay lại nhanh thôi, em cần gì cứ bảo anh nhé, chúc em một kỳ nghỉ Giáng sinh vui vẻ!

Từ trước đến giờ, Ngô Vũ luôn là người giản dị, thật thà và giản dị. Trong mắt Tuyết Nhung, ngoài vẻ đẹp trai ra, Ngô Vũ của hiện tại không có gì thay đổi. Anh ấy khác hoàn toàn những kẻ thời thượng “tôn thờ tiền bạc, coi trọng cái tôi”. Tuyết Nhung đã rất cảm động trước món quà Giáng sinh của anh, nhất là việc anh đến thăm mộ và tặng hoa cho mẹ. Cô cảm thấy mình đã làm phiền anh nhiều quá. Tuyết Nhung nghĩ, nếu trên thế gian này có những người đàn ông “thấu hiểu tâm tư con gái” thì Ngô Vũ chính là người duy nhất hiểu cô.

Nếu như món quà của Ngô Vũ có thể làm ấm lòng trái tim một người con gái thì ngược lại món quà của Lancer lại vô cùng nguy hiểm, đầy thách thức và bùng nổ. Món quà của anh ấy chỉ là tấm thiệp với vẻ ngoài rất đối bình thường. Khi mới lấy thiệp ra khỏi hộp, Tuyết Nhung còn cười thầm trong lòng vì nghĩ Lancer lắm chiêu kia cuối cùng cũng đã hết trò. Nhưng bỗng nhiên bên trong thiệp rơi ra một chiếc thẻ cứng. Tuyết Nhung vội nhặt lên nhìn. Trời ơi! Thì ra là chiếc vé máy bay đến Las Vegas có in tên cô! Cô cần thận xem lại ngày tháng trên đó, 30 tháng 3 – chính là ngày nghỉ xuân đầu tiên của trường. Ôi chúa ơi! Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tuyết Nhung vội vàng mở tấm thiệp ra, đọc nội dung, là nét chữ của Lancer:

Tuyết Nhung thân yêu, xin em thứ lỗi vì anh đã dùng hai chữ “thân yêu” ở đây. Mới xa em có mấy ngày mà anh đã cảm thấy thế giới của mình chuyển hẳn từ cực dương sang cực âm như mấy nhà triết học phương Đông của bọn em vẫn nói. Thậm chí anh cũng không thể tưởng tượng nổi bản thân mình lại có thể biến từ Lancer ngốc nghếch thành một Lancer dần dạn: Anh thật ngu ngốc khi để em một mình lưu lại Ann Arbor, càng si đần hơn khi cho rằng mình sẽ tận hưởng một Giáng sinh vui vẻ ở miền Nam ấm áp mà không có em. Nhưng bây giờ anh mới biết, không có em cạnh bên, từ điển của đời anh mãi mãi không tồn tại hai chữ “hạnh phúc”. Cuối cùng, anh đã đưa ra một quyết định: từ giờ trở đi, anh sẽ cùng em trải qua tất cả các kỳ nghỉ của mình, không xa cách em thêm một lần nào nữa. Và kỳ nghỉ xuân sắp tới cũng vậy. Anh biết, việc này với em quá bất ngờ, nhưng chẳng phải niềm vui và hạnh phúc trong cuộc sống đều đến từ những điều bất ngờ và kịch tính đó sao? Anh chọn Las Vegas vì đây chính là nơi lãng mạn nhất dành cho những đôi bạn trẻ trên thế giới này. Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy em, anh đã nghĩ, cuộc đời này dù có thế nào cũng

phải đưa em đến Las Vegas, để em được làm công chúa thực sự một lần. Còn anh, anh sẽ là Lancer xấu xí bên cạnh công chúa để lúc nào cũng đem đến cho cô ấy niềm vui. Em không cần trả lời anh ngay, nhưng anh vẫn luôn tin rằng chúng ta sẽ cùng nhau đứng bên đài phun nước ở Bellagio, cùng nhau nghe những giai điệu tuyệt vời nhất của Sarah Brightman.

“Trời ạ! Thật kinh khủng!” Bức thư khiến Tuyết Nhung thực sự sững sờ. Anh ta đang nói linh tinh gì vậy? Là đang tỏ tình với mình? Hay dùng những thứ hào hoa để mê hoặc mình? Hay đang ra lệnh cho mình là bạn gái? Anh ta có quyền gì mà làm thế? Vì sao anh ta lại làm như vậy? Tuyết Nhung hoàn toàn bấn loạn, không thể tìm được sự giải thoát. Lancer rốt cuộc là người như thế nào? Anh ta không hề giống với con trai Trung Quốc, cũng không giống với con trai Mỹ, lại càng không giống một người con trai bình thường. Anh ta rốt cuộc muốn làm gì với mình? Anh ta thích mình thật chứ? Hiện tại rất có khả năng. Nhưng anh ta có thật lòng yêu mình không? Điều này lại không rõ ràng. Trong bức thư của anh ta cũng không hề xuất hiện chữ “yêu”. Cuối cùng anh ta có làm như vậy là vì âm mưu, mục đích gì? Anh ta liệu có phải là một gã tùy tiện, một tay ăn chơi? Sau vẻ ngoài ngốc nghếch của anh ta là thứ gì? Làm thế nào để Tuyết Nhung có thể nhìn thấu? Song cô lại cảm thấy vừa sợ hãi vừa tò mò vì điều đó.

Tuyết Nhung đến bây giờ không thể không thừa nhận, bản thân đã bị gã người Mỹ này mê hoặc. Làm sao đây? Làm sao đây? Nghĩ đi nghĩ lại, mặc cho bản thân bị mê hoặc như thế nào, có hai ngưỡng cửa cô cần phải vượt qua trước khi chấp nhận Lancer. Trước hết nếu ở một nơi nào đó mẹ hỏi cô: “Con gái, con có thể nói cho mẹ biết, Lancer là người như thế nào không? Cậu ta yêu con thật chứ? Cậu ta có đáng tin cậy không? Con có chắc chắn cậu ấy là chàng trai có tấm lòng đích thực mà con đã lặn lội tìm kiếm hay không?” Về cơ bản, Tuyết Nhung không thể trả lời những câu hỏi này của mẹ.

Vậy ngưỡng cửa thứ hai Tuyết Nhung phải vượt qua là gì? Đó chính là sự thừa nhận của Ngô Vũ. Ngô Vũ mãi giữ một vị trí đặc biệt trong trái tim cô. Ngày còn nhỏ, anh ấy là cậu người hầu bé nhỏ của cô, lớn lên anh ấy là cái thùng nước gạo để cô trút giặt; lớn thêm nữa, anh ấy là đối thủ cạnh tranh; thêm một chút nữa, anh ấy là anh em bạn hữu. Khi trưởng thành, Ngô Vũ là người anh trai; mẹ mất đi, anh là người cô có thể dựa vào. Sau khi đến nước Mỹ, vai trò của Ngô Vũ lại trở nên kỳ lạ, nhiều khi, anh ấy giống như người mẹ! Nói tóm lại, trong cuộc đời ngắn ngủi mà Tuyết Nhung trải qua, Ngô Vũ đã diễn rất nhiều vai, nhưng chưa một lần nào được vào vai tình nhân. Giá như Ngô Vũ chỉ cần bằng một nửa Lancer thì không chừng cô đã không rời xa quê hương đến nước Mỹ! Giữa đàn ông với đàn ông, giữa đàn ông phương Đông với đàn ông phương Tây sao lại có nhiều điểm khác biệt đến vậy?

Cho dù trong cuộc sống của Tuyết Nhung, Ngô Vũ có diễn vai nào đi chăng nữa thì có một điểm cô có thể khẳng định: Đi hay không đi Las Vegas, muốn hay không muốn tiếp tục với Lancer, cô đều cần có sự chấp nhận của Ngô Vũ. Vì sao lại cần như vậy? Bản thân Tuyết Nhung cũng không thể giải thích nổi. Tại sao chuyện giữa cô và Lancer phải có sự chấp thuận của Ngô Vũ mới được? Suy đi nghĩ lại, cô cũng chỉ tìm ra một đáp án duy nhất: đó là chỉ có làm như vậy, cô mới không làm tổn thương tình cảm của Ngô Vũ, mới không thấy lương tâm mình bị cắn rứt. Anh ấy thực sự đối xử với cô quá tốt. Mùa đông, anh luôn nhắc nhở cô mặc thêm áo ấm, thậm chí anh còn mở máy điện thoại 24/24 để cô có thể gọi đến bất cứ lúc nào khi cần. Mặc dù ngay từ khi còn nhỏ, Tuyết Nhung đã hiểu tấm lòng Ngô Vũ nhưng chưa bao giờ anh ấy trực tiếp nói với cô rằng “anh yêu em”, hay thậm chí chỉ là “anh thích em”. Như thế cũng tốt, cô sẽ giả vờ không hiểu lòng anh. Nếu như không có sự xuất hiện của Lancer thì e rằng Tuyết Nhung sẽ vẫn bước cùng Ngô Vũ dù anh ấy tiếp tục giả cảm giả điếc như vậy. Nhưng bây giờ vì có Lancer nên Ngô Vũ chỉ có thể là bạn thân, người thân, bạn tri kỷ của Tuyết Nhung.

Hai tuần nghỉ lễ, nếu như không có sự giúp đỡ của Tim, Tuyết Nhung nhất định sẽ không thoát khỏi cuộc đại chiến tình cảm do Lancer tạo ra. Đúng hôm Giáng sinh, Tim và em gái Anbel mời cô đến nhà ông bà ngoại họ ăn bữa cơm năm mới. Từ khi cha mẹ Tim qua đời, ông bà ngoại chính là gia đình của hai anh em anh. Mỗi năm cứ đến dịp Lễ Tạ ơn và Giáng sinh, ông bà ngoại đều dành một khoảng thời gian đến nhà hai anh em, làm cho họ những món ăn truyền thống Mỹ, giúp họ thu xếp việc nhà, rồi cùng nhau đến biệt thự ở Florida để nghỉ lễ.

Ông bà ngoại và hai anh em Tim đều tặng Tuyết Nhung những món quà đặc biệt, đối đãi với cô như người thân trong nhà. Tuyết Nhung thấy mình thật may mắn khi gặp được những người lương thiện như thế trên đất Mỹ. Nếu mai này có cơ hội, cô nhất định sẽ đối xử với những người cần giúp đỡ giống như gia đình Tim đang làm lúc này.

Không chỉ giới thiệu Tuyết Nhung với gia đình, Tim còn tìm được một công việc tạm thời cho Tuyết Nhung như đệm đàn cho các buổi văn nghệ của nhiều tổ chức khác nhau, thế chỗ biểu diễn bị thiếu v.v... Kỳ nghỉ lễ trôi qua thật nhanh. Thấm thoát, ngày đi học lại cũng sắp đến gần, dĩ nhiên Lancer cũng sẽ mau chóng quay lại trường. Lúc này, tâm trạng của Tuyết Nhung càng thêm trầm trở, mông lung.

12. Chương 12

Chương 12: Ba chữ và một cây đàn

Mọi thứ đều vượt qua sự tính toán của Tuyết Nhung, việc trước tiên Lancer làm khi trở lại trường không phải là liên lạc với cô, không điện thoại, không mail, càng không có bất kỳ bức thư nào. Buổi tối ngày đi học đầu tiên, mọi sinh viên đều quay trở lại. Họ gọi điện cho nhau, nhắn tin cho nhau hoặc đến tán gẫu với nhau. Song trong số những sinh viên đó vẫn không thấy bóng dáng của Lancer. Anh ấy quay lại chưa? Bây giờ anh ấy đang ở đâu? Tất cả các bạn bè đều không ai biết. Ngày mai đã phải lên lớp rồi, không biết Lancer đã chạy đến xó xỉnh nào vậy? Bị lỡ máy bay chăng? Hay có chuyện gì đó đã xảy ra? Tại sao anh ấy không đến chào hỏi cô một tiếng?

Ngày hôm sau, Tuyết Nhung vô cùng bận rộn. Buổi sáng cô phải lên lớp, rồi lại phải tập luyện buổi đầu tiên với dàn nhạc bộ tứ đàn dây mà cô vừa tham gia. Sau một ngày vất vả, Tuyết Nhung mệt mỏi bắt xe buýt về kí túc. Nhưng khi chuẩn bị mở cửa phòng ra, cô bỗng nhiên giật mình kinh ngạc vì những thứ ở trên cửa. Đó là ba con vật gấp giấy vô cùng xinh xắn, được dính lên cửa bằng băng dính trong suốt: Một cô mèo nhỏ màu cam, một chú ếch xanh, và chú hổ ly màu đỏ. Nhưng điều khiến Tuyết Nhung ngạc nhiên không thoát lên lời là ba chữ Trung Quốc nguệch ngoạc viết trên người chúng: “ !” (Anh yêu em). Mặc dù không có chữ ký nhưng chẳng cần suy nghĩ Tuyết Nhung cũng đoán ra đó là của Lancer! Chỉ có Lancer mới làm ra những chuyện như thế này!

Bỗng nhiên có ai đó bịt mắt Tuyết Nhung từ phía sau: “Ê! Buông tôi ra! Mau buông tôi ra! Tên đại ngốc kia!” Tuyết Nhung thét lên.

“Lí Hảo!” Lancer buông tay, toét miệng cười nói.

Câu chào lơ lớ bằng tiếng Trung khiến Tuyết Nhung bật cười khanh khách. Cô giơ tay ra véo tai Lancer rồi nói: “Anh đúng là đại ngốc! Nghe này, anh phải nói “Ní hảo” chứ không phải “Lí hảo”!”

“Khục khục khục khục, ha ha ha ha ha ha!” Hai người cùng bật cười giòn giã.

Đó đúng là Lancer – chàng hoàng tử lém lỉnh và vui vẻ trong lòng Tuyết Nhung! Ở đâu có sự xuất hiện của anh ấy là ở đó niềm vui tồn tại! Chỉ cần có Lancer ở bên, sự thù hận dần ông trong lòng Tuyết Nhung hoàn toàn biến mất. Cô không thấy sự có mặt của mình trên thế giới này là vô nghĩa, cũng không có cảm giác muộn phiền và sầu lo.

Cảm giác với Lancer rốt cuộc là gì? Chẳng lẽ mình đã thực sự yêu anh ấy rồi sao? Ngoài chữ “yêu”, còn cách lý giải nào khác không? Liệu đó có phải là tình bạn? Hay là cảm giác thấu hiểu lẫn nhau giống như của Tuyết Nhung với Ngô Vũ?

Không, những thứ đó đều không giống, cảm giác này chỉ có thể là tình yêu!

Với mẹ, bà ngoại và nhiều thế hệ phụ nữ Trung Quốc mà nói, “tình yêu” là hai chữ quá đối nặng nề. Lẽ nào trong thời xuân trẻ của Tuyết Nhung, tình yêu lại trở thành một từ chất chứa bao niềm vui, hạnh phúc? Thật không thể tin nổi! Bất luận thế nào Tuyết Nhung vẫn không dám tin mình đã yêu Lancer. Cô mãi không thể quên những lời hát trong vở Opera “Carmen”: “Tình yêu là một đứa trẻ lang thang, bạn muốn yêu quý nó, bạn phải cẩn thận!” Cô nhất định không thể yêu Lancer, vì nếu yêu anh ta là chết chắc chứ không chỉ là “phải cẩn thận”!

Cuối cùng, Lancer nói với Tuyết Nhung rằng anh đã dành cả kỳ nghỉ lễ để học tiếng và tìm hiểu văn hóa Trung Quốc. Anh không những học được các câu cơ bản như “Xin chào”, “Tạm biệt”, “Cảm ơn”, mà còn học cách ăn cơm, cầm đũa, và đương nhiên cũng học nói câu “Anh yêu em” một cách chuẩn nhất.

Lancer bộc bạch với Tuyết Nhung: “Ngày học cấp ba, bạn bè trong trường anh đã bắt đầu theo đuổi con gái châu Á, ăn món Trung Quốc, học võ công Trung Quốc. Cứ như thể bất cứ thứ gì dính dáng đến văn hóa phương Đông đều là thời thượng. Song anh lại chúa ghét những kẻ chạy theo số đông. Anh thấy chỉ những kẻ da trắng thất bại mới thấy hứng thú với đám người châu Á. Anh ghét con gái châu Á, ghét ăn món Trung Quốc, ghét cả phim võ thuật của Lý Tiểu Long. Tất cả những gì liên quan đến văn hóa phương Đông anh đều thấy phản cảm. Đến khi gặp em, anh bỗng thấy em và tất cả những người châu Á mình gặp lúc trước hoàn toàn không giống nhau. Em đích thị là một con tiểu tinh tinh. Em đã đánh bật những suy nghĩ bất lâu qua ra khỏi đầu anh, khiến anh phải điên đảo vì em.”

Không thể dùng hai chữ “cảm động” để miêu tả những lời bộc bạch này. Trước đây, Tuyết Nhung luôn nghĩ một anh chàng thông minh và hài hước như Lancer theo đuổi cô cũng chỉ vì bốc đồng, chạy theo thời thượng, gặp dịp thì chơi đùa tí cho vui. Ngay cả khi nhận được thư mời đi Las Vegas của anh, Tuyết Nhung vẫn thấy hoài nghi về sự chân thành trong đó. Nhưng bây giờ xem ra Lancer đã nghiêm túc hơn trong mối quan hệ này. Nghe nói, nếu một người con trai dành nhiều thời gian cho một người con gái thì cũng có nghĩa là anh ta muốn chứng minh cho cô ấy thấy tấm chân tình của mình. Hồi Lancer làm tờ báo điện tử cho cô, Tuyết Nhung vẫn cho rằng anh ấy chỉ làm trò cho vui. Bây giờ nghĩ lại, để có được nụ cười ngàn vàng của cô, mỗi ngày Lancer đã phải bỏ ra biết bao thời gian và công sức? Thậm chí anh ấy còn dành cả thời gian nghỉ lễ nỗ lực học tiếng Trung, nghiên cứu văn hóa Trung Quốc, rồi lại kiên nhẫn học gấp giấy – trò chỉ dành cho con gái. Cô thật không biết phải nói gì.

Tuyết Nhung cẩn thận kẹp ba con vật vào trong cuốn album mình nâng niu nhất. Mỗi ngày, cô đều lấy chúng ra, say sưa ngắm nhìn. Nhưng dù vậy, mỗi lần Lancer nhắc đến chuyện đi Las Vegas, Tuyết Nhung đều đáp: “Để em suy nghĩ một thời gian nữa.”

Thực ra Tuyết Nhung chưa bao giờ nghĩ về việc đi hay không đi một cách kĩ lưỡng, cô đang chờ Ngô Vũ trở lại. Mặc dù trong lúc đầu óc đang mụ mẫm này có khi Lancer muốn đưa cô lên cung trăng cô cũng đồng ý, nhưng Tuyết Nhung vẫn bắt mình phải thừa nhận một thực tế rằng: Làm công chúa trong mơ thì vẫn chỉ là mơ thôi. Đi cùng Lancer chẳng phải đồng nghĩa với việc chính thức tuyên bố hai người đã làm lành với nhau đó sao? Những việc xảy ra tiếp theo, Tuyết Nhung thực chẳng dám nghĩ đến. Họ sẽ thành một đôi tình nhân cũng sánh bước bên nhau, sẽ có những nụ hôn ngọt ngào, thậm chí sẽ ngủ cùng với nhau? Nghĩ đến đó, mặt Tuyết Nhung bỗng đỏ bừng bừng. Cô không dám nghĩ tiếp nữa. Làm vậy chẳng khác nào bỏ nhà trốn theo trai, liệu Ngô Vũ có chấp nhận không?

Ngô Vũ cuối cùng cũng quay lại. Trước khi trở lại, anh đã viết mail thông báo cho Tuyết Nhung. Cô nói nhất định sẽ ra sân bay đón anh. Vì sao lại dùng hai chữ “nhất định”, bản thân cô cũng không thể hiểu. Đây là một loại tình cảm phức tạp, không thể giải thích rõ ràng. Một mặt vì Ngô Vũ đã đi thăm mẹ, thay Tuyết Nhung tặng hoa bà; mặt khác có thể là do cô thấy áy náy vì vô tình thích Lancer trong khi được Ngô Vũ chăm sóc tận tình. Bất luận là Lancer hay Ngô Vũ, Tuyết Nhung đều cảm thấy vô cùng may mắn khi có hai chàng trai trái ngược về tính cách ở bên: Lancer mang đến cho cô niềm vui, sự nhiệt thành; còn Ngô Vũ lại đem đến cho cô sự ấm áp và vững lòng.

Sau nửa giờ chậm trễ, cuối cùng máy bay cũng hạ cánh. Từ rất xa, Tuyết Nhung đã nhìn thấy Ngô Vũ. Có một điểm không giống với những lần đón Ngô Vũ ở sân bay trước đó, lần này anh ấy mặc một bộ cánh được cắt may rất đẹp, đầu tóc cũng được chải gọn gàng. Vì vậy giữa đám đông tấp nập, Ngô Vũ thật sự nổi bật với vẻ trang nhã và chững chạc. Tuyết Nhung nghĩ nếu đây là sân bay New York, chắc người ta đã nghĩ anh ấy là anh tài phố Wall.

Về diện mạo của Ngô Vũ, Tuyết Nhung không có gì để chê trách. Mặc dù không có dáng vẻ cao lớn của người da trắng nhưng anh ấy vẫn có một thân mình khỏe khoắn và quyền rũ do thường xuyên tập thể thao và tham gia các hoạt động ngoài trời. Nhìn thoáng qua, anh rất giống một nam thần tượng trong phim Hàn Quốc, có thể nói là cực kỳ nổi bật so với đàn ông châu Á. Ở Trung Quốc, những chàng trai vừa có đầu óc, vừa có ngoại hình, tiền đồ lại xán lạn như Ngô Vũ không biết có bao nhiêu cô gái si mê chạy theo. Vậy mà anh ấy lại chọn đến Mỹ, chọn đi trên con đường đầy rẫy khó khăn, để rồi bị người ta coi thường và đem ra so sánh với những chàng trai da trắng như Lancer. Nghĩ đến đây, Tuyết Nhung thực sự không đành lòng.

Nhìn thấy Tuyết Nhung, hai mắt Ngô Vũ bỗng sáng lên: “Nhung Nhi, em đến thật đó à!” Anh không giấu nổi sự phấn khích của mình, những mệt mỏi sau một chuyến đi dài cũng đột nhiên tan biến. “Xem này, sao

em lại không đi giày thố, không lạnh sao?”.

“Hôm nay trời không lạnh, không có tuyết rơi mà!” Tuyết Nhung ngoan ngoãn trả lời. Lúc ấy cô bỗng cảm thấy Ngô Vũ thật gần gũi, giống như là người thân của cô vậy. Thực sự cô không thể tưởng tượng nổi cuộc đời mình sẽ ra sao nếu không có Ngô Vũ.

“Em xem, anh mang cho em thứ gì này?” Ngô Vũ lấy ra một hộp đàn vĩ cầm từ xe kéo hành lý.

“Trời ơi! Anh lại kiếm cho em một chiếc đàn nữa sao?” Tuyết Nhung kinh ngạc reo lên.

Những người xung quanh đều ngoái nhìn về phía hai người họ.

“Ha ha! Đương nhiên rồi! Trên đường, anh đã qua Ý chọn đó. Nè, cho em!” Ngô Vũ đặt hộp đàn vào tay cô.

“Đàn của Ý ạ, vậy chắc đắt lắm nhỉ! Sao lại cho em, anh điên rồi!” Tuyết Nhung đẩy tay Ngô Vũ ra.

“Em cứ mở ra xem thử xem có thích không đã. Anh tính cho em mượn dùng. Sau này dùng xong rồi trả lại anh cũng được!” Đoạn Ngô Vũ lại cười nói với Tuyết Nhung: “Nhìn bộ dạng hồi hộp của em kìa! Còn nhớ ngày bé em tranh đàn với anh thế nào không?” Anh vừa nói dứt lời, cả hai cùng bật cười lớn.

Hai người không thể chờ đợi được nữa. Họ mau chóng tìm một góc yên tĩnh ở sân bay, rồi ngồi ngay xuống đất. Tuyết Nhung vội mở hộp đàn ra: “Trời ơi! Chắc chắn là một chiếc CREMO rồi!”

“Dĩ nhiên rồi, anh đã đi CREMO và chọn mua nó ở một cửa hàng có tiếng ở đó.”

Tuyết Nhung dịu dàng vuốt ve cây đàn và ôm nó vào lòng, giống như bà mẹ vuốt ve đứa con thơ bé. Ngô Vũ ngồi bên cạnh, ngắm nhìn đôi má ửng hồng vì hạnh phúc của Tuyết Nhung, ngắm nhìn vết đàn hằn trên mặt cô, ngắm nhìn đôi bàn tay bé nhỏ lướt trên mặt đàn. Những hình ảnh ấu thơ bỗng chốc ùa về, hiện hiện ngay trước mắt anh. Giá như thời gian có thể quay ngược trở lại thì tốt biết bao, giống như Peter Pan trong câu chuyện cổ, mãi mãi không lớn lên! Nghĩ đến đó, trong lòng Ngô Vũ bỗng nhói đau: “Em thử chơi xem sao. Anh còn mua cho em một cây vĩ đi kèm nữa. Em thử xem!”

Tuyết Nhung chỉnh lại dây, sau đó kéo cung E: “Trời! m thanh rất vang và trong!” Sau đó cô kéo tiếp cung G: “Tuyệt quá, âm thanh rất nhẹ!”

Khi thử xong cả 4 dây đàn, Ngô Vũ liền nói: “Em kéo một bản nhạc tùy thích thử xem!”

Tuyết Nhung không do dự kéo bản nhạc “Vì sao lấp lánh”.

Tiếng đàn thu hút những người có mặt ở sân bay. Họ xúm lại xung quanh hai người trầm trồ: “Hay quá! Đây có phải bài hát “Vì sao lấp lánh” không vậy?”. Một bà mẹ bế con còn gõ nhịp chân, khẽ ngâm nga hát theo tiếng nhạc của Tuyết Nhung.

Mắt Ngô Vũ ướt ướt. Lúc này anh mới hiểu, bản thân không thể rời xa Tuyết Nhung vì không muốn bỏ qua cảm giác được ở bên cô như thế này. Tuyết Nhung mãi là vì sao bé nhỏ lấp lánh trong mắt anh. Cô ấy khiến anh nhớ những ngày tháng ấu thơ, mãi mãi hồn nhiên và ngây thơ.

Trên đường về, bầu trời âm u bắt đầu có tuyết rơi, xe trên đường cao tốc cũng thưa thớt dần. Ngô Vũ lấy một chiếc đĩa CD từ trong hành lý ra, nhét vào ổ đĩa trên xe. Tiếng violon hợp tấu bản nhạc của J.S.Bach vang lên thật mộc mạc và trong sáng.

“Ngô Vũ, đây chẳng phải là bản nhạc chúng mình chơi chung hồi nhỏ đó ư!” Tuyết Nhung bất ngờ reo lên.

“Đương nhiên rồi, sao có thể là bản khác được chứ?” Ngô Vũ cười đắc ý.

“Sao anh lại tìm thấy thế? Thật không ngờ!” Tuyết Nhung vẫn không ngừng reo lên.

“Năm ấy, khi chúng mình cùng biểu diễn tiết mục này trong trại hè thiếu nhi lần 61, cha anh đã dùng máy ghi âm ghi lại đó. Về sau, ông lại quên băng đi. Lần này anh quay về nhà, mới nhớ ra, may mà nó vẫn còn, thế là anh liền in nó ra đĩa.” Ngô Vũ lại mỉm cười: “Em cứ nghe tiếp, xem còn gì nữa?”

Sau đó, Tuyết Nhung nghe thấy bản giao hưởng số ba của Mozart mà mình độc tấu, cả phần ghi âm trực tiếp của cô và Ngô Vũ tại cuộc thi đó. “Ngô Vũ, những khúc nhạc này sắp làm em khóc rồi. Sao em tự

dừng lại nhớ nhà, nhớ mẹ thế!” Tuyết Nhung quay mặt đi, nhìn những bông tuyết bị gió tạt về phía sau ngoài cửa xe.

“Được rồi, Tuyết Nhung à, chúng mình không nghe những thứ này nữa. Hay là anh và em cùng nhau hát như ngày bé nhé!” Nói đoạn, anh liền cất tiếng hát:

Chiếc xe ba bánh à

Chạy nhanh nhanh

...

Tuyết Nhung bỗng chốc mỉm cười, rồi cùng cất tiếng hát:

Bà lão ngồi bên trên

Muốn 5 hào lấy một đồng

Bạn nói có kỳ lạ hay không

...

Tiếp đến, Tuyết Nhung hát tiếp bài “Giai điệu hạnh phúc”, rồi bài “Đánh rơi chiếc khăn”. Họ cứ hát, hát mãi, hát cho đến khi cả hai cùng cười ngặt nghẽo.

Tuyết Nhung ngẩng nhìn Ngô Vũ, trong lòng thầm nghĩ, từ nhỏ tới tận buổi tối ngày hôm nay, lần đầu tiên cô thấy anh vui vẻ và thoải mái đến vậy. Trước giờ cô không hề biết Ngô Vũ cũng lém lỉnh và trẻ con thế này. Nếu như anh ấy cứ như vậy từ sớm thì đã tốt biết bao! Vì sao anh ấy lúc nào cũng như ông cụ non khi ở bên cô? Thật đáng tiếc, bây giờ mọi thứ đều đã muộn mất rồi. Buồn quá! Không biết sau này cô phải đối mặt với Ngô Vũ thế nào đây?

“Tuyết Nhung, bây giờ chúng ta có hai chiếc đàn rồi, có thể giống như ngày bé, cùng nhau hợp tấu. Nếu vào ngày Lễ Tình nhân em không có dự định gì, thì chúng mình sẽ đến quán của Tim, cùng nhau chơi một bản nhạc, em thấy thế nào?”

Dù Ngô Vũ có khéo léo thế nào thì Tuyết Nhung cũng nhận ra ý định trong lời mời của anh. Ngô Vũ nói rất tự nhiên, rất thoải mái nhưng cô hiểu anh ấy đã tập trung hết dũng khí mới dám đưa ra đề nghị này. Theo lý giải trong từ điển yêu đương của người Trung Quốc: một chàng trai mời một cô gái cùng trải qua Lễ Tình nhân với mình đồng nghĩa với một lời tỏ tình. Ngô Vũ chắc phải khó khăn lắm mới vượt qua được rào cản tâm lý và tiến được tới bước này.

“Dù cho án đặt ngang mày, cuối cùng vẫn thấy lòng này băng khuâng”. Trong đầu Tuyết Nhung bỗng văng vẳng câu thơ trong “Hồng lâu mộng”. Dù có yêu quý anh như người thân, dù có tôn trọng và sẵn sàng làm mọi điều anh muốn, song trong thời khắc này, cô vẫn không thể không chế được cơn tim mình: “Ngày Lễ Tình nhân, bộ tứ đàn dây của chúng em có buổi biểu diễn, em sợ chúng ta không thể ở cùng nhau được.” Tuyết Nhung cố tỏ ra thoải mái nói với Ngô Vũ. Bản thân cô cũng không khỏi giật mình khi thốt ra những lời này. Thực ra, vào Lễ Tình nhân cô không có cuộc biểu diễn nào cả. Vậy tại sao cô lại dùng lời dối trá này để từ chối Ngô Vũ, thậm chí còn nói rất tự nhiên, rất ung dung? Lúc này, Tuyết Nhung thấy giận và coi thường chính bản thân mình. Ngô Vũ đã yêu nhầm người rồi. Bản thân cô cũng không xứng với tấm chân tình mà anh ấy đã dành cho mình.

Lời nói dối nhần tâm ấy đã xóa nhòa mọi sắc màu tươi đẹp trong buổi tối lãng mạn duy nhất cùng Ngô Vũ, và biến nó trở thành một trong những hồi ức đau khổ nhất của cuộc đời Tuyết Nhung.

13. Chương 13

Chương 13: Sự lãng mạn tuyệt vời của đàn ông Mĩ

Nhiều ngày nay, Tuyết Nhung chỉ nghĩ đến một vấn đề duy nhất: Phải chăng tình yêu luôn đồng hành cùng với sự dối trá, hận thù và phản bội, những thứ mà người ta vẫn gọi là “bông hoa đẹp nhưng độc” trong cuộc đời tôi.

Ngay sau ngày Tuyết Nhung từ chối cùng Ngô Vũ đón Lễ Tình nhân, cô nhận được lời mời của Lancer:

Tuyết Nhung, anh có thể mời em đi ăn tối cùng anh trong ngày Lễ Tình nhân được không? Nếu như có thể, chúng ta sẽ gặp nhau ở nhà hàng Reb Lobster đúng 7 giờ tối. Hãy tin anh, chúng ta sẽ có một buổi tối siêu lãng mạn!

Cuối bức thư mời điện tử là một dãy hình những chú lợn xinh xắn ôm tim hồng nhảy nhót sống động.

Mặc dù cảm thấy rất áy náy với Ngô Vũ nhưng Tuyết Nhung vẫn không chút do dự nhận lời mời của Lancer. Bởi trước đó, cô đã lựa chọn sẽ cùng Lancer đón Lễ Tình nhân. Cô tự thấy mình quá xấu xa, quá vô tình, quá sa ngã, nhưng bây giờ cô hoàn toàn không thể dùng lý trí để không chế tình cảm của mình.

Vài ngày trước Lễ Tình nhân, không khí lãng mạn tràn ngập khắp nơi. Những cây thông Giáng sinh chẳng đèn rực rỡ bên đường đã được thay thế bởi những chiếc đèn đỏ vô cùng tinh xảo. Trên cửa kính của nhiều ngôi nhà, người ta còn treo thêm đủ loại đèn hình trái tim. Tủ kính của các cửa hàng đều được trang trí đỏ rực, thậm chí đồ nội y bày trong đó cũng có màu đỏ. Tại các cửa hàng bán hoa và trang sức, người ra vào nhộn nhịp không ngừng.

Khi rảo bước trong khuôn viên trường, lúc đang ngủ trong kí túc xá hay ăn cơm trong nhà ăn, Tuyết Nhung đều nghĩ đến việc sẽ tặng gì cho Lancer vào Lễ Tình nhân. Thật là một quyết định vô cùng khó khăn. Đây là Lễ Tình nhân đầu tiên của Tuyết Nhung ở nước ngoài. Ở Trung Quốc, vào dịp này con trai thường tặng con gái hoa tươi và đồ trang sức. Song con gái, con gái lại ít khi tặng quà cho con trai, có tặng thì cũng chỉ tặng sô-cô-la, lãng mạn hơn nữa thì là cà vạt. Vậy nên tặng gì cho một chàng trai người Mỹ đây? Sau khi tìm hiểu trên một vài trang web như Yahoo, Amazon v.v... Tuyết Nhung liền phát hiện ra, người Mỹ đón Lễ Tình nhân không khác người Trung Quốc là mấy. Món quà được họ chọn tặng nhiều nhất cũng là hoa tươi, sô-cô-la và đồ trang sức. Nhưng thú vị hơn người Trung Quốc một chút, các chàng trai và cô gái người Mỹ còn tặng cho nhau những bộ đồ nội y gợi cảm. Cứ nghĩ đến chuyện này, mặt Tuyết Nhung lại nóng ran, không dám tưởng tượng người ta có thể tặng nhau mấy thứ đó.

Cuối cùng, chỉ còn hai ngày nữa là Lễ Tình nhân sẽ đến. Khi đang lang thang trong trung tâm mua sắm, không biết nên mua thứ gì, Tuyết Nhung bỗng nhìn thấy một đám trai gái đứng tùm tùm trước cửa hàng có tên “tự tay làm gấu cưng”. Cô nhanh chóng đến xem, thì ra mọi người đang đứng xếp hàng chờ đến lượt mình làm gấu nhồi bông. Nhân dịp Lễ Tình nhân, chuỗi cửa hàng này đã nghĩ ra cách kinh doanh các cặp gấu đôi ôm những trái tim hồng trong tay. Nếu là một chàng trai, bạn sẽ chọn một cô gấu trong cửa hàng, sau khi tự tay khâu gấu xong bạn có thể tặng nó cho cô gái mình yêu. Nếu bạn là một cô gái, thì bạn sẽ chọn chàng gấu, và tặng nó cho chàng trai trong trái tim mình sau khi làm xong.

Khi Tuyết Nhung bước ra khỏi cửa hàng này, trên tay cô là một chú gấu đáng yêu. Để làm được nó, cô đã phải đứng xếp hàng hàng giờ, sau đó lại tỉ mỉ khâu từng mũi kim đường chỉ. Bây giờ xem ra chú gấu của Tuyết Nhung không chỉ đơn giản là một món quà, mà giữa cô và nó còn được gắn kết bởi một thứ tình cảm nào đó. Tuyết Nhung nghĩ, tình cảm ấy giống như một tình yêu thương của người mẹ dành cho đứa con sau chín tháng mười ngày mang nặng đẻ đau. Cứ nghĩ hai ngày nữa sẽ mang gấu yêu đi tặng người khác, cô lại thấy không đành lòng.

Cuối cùng thì ngày Lễ Tình nhân cũng đến! Ngay từ sáng sớm Tuyết Nhung đã thử mặc bộ quần áo mình chọn riêng cho dịp này. Trên khắp các con đường, những thứ đồ hồng hồng đỏ đỏ được bày la liệt, nhìn trông thật phù phiếm. Song nếu mặc đồ màu nâu, hay xanh thì sẽ làm người khác mất vui. Gọi điện hỏi han vài cô bạn cũng chuẩn bị đi hẹn hò, ai nấy đều nói sẽ mặc đồ màu đỏ, vậy nên Tuyết Nhung cũng chỉ biết theo số đông, chọn riêng cho mình một chiếc váy đen ngang đầu gối có kiểu dáng đơn giản, mặc kết hợp cùng một chiếc áo đỏ rực cổ tròn không tay kiểu Trung Quốc viền ren đen ở cổ và ống tay áo, làm nổi bật đôi cánh tay trắng trẻo thon dài. Khi mặc xong quần áo đứng ngắm mình trước gương, Tuyết Nhung như thấy mình biến thành một cô nhân tình Trung Quốc đầy quyến rũ. Cô còn thả mái tóc bình thường vẫn cột đuôi gà ra, để nó bông bênh trên vai, và đánh thêm một lớp trang điểm nhẹ buổi tối. Sau khi đeo đôi bông tai ánh bạc lấp lánh, hoàn thành công đoạn trang điểm cuối cùng, Tuyết Nhung không ngừng nhắc nhở cô

gái trong gương: “Đinh Tuyết Nhung, hôm nay mày nhất định phải xinh đẹp và quyến rũ hơn bất cứ người con gái Mỹ nào. Mày nhất định phải làm được. Nếu như ở buổi khiêu vũ, Lancer làm tất cả con gái nghiêng ngả, vậy thì, trong Lễ Tình nhân tối nay mày cũng phải làm tất cả con trai nghiêng ngả.”

Ý nghĩ to gan và tầm thường chưa từng có trước đây khiến Tuyết Nhung cảm thấy như có điện giật trong người, mặt đỏ rần. Ngày Lễ Tình nhân còn chưa mở màn, song khắp người cô tiểu yêu tinh Trung Quốc đã toát lên nét quyến rũ mê hoặc lòng người.

Tuyết Nhung bước vào nhà hàng Red Lobster với vẻ đầy hấp dẫn và cuốn hút như vậy. Anh chàng lễ tân mặc vest đen, thắt nơ đỏ đứng ở cửa dẫn cô vào trong nhà hàng huyền ảo ngập tràn ánh đèn và rượu đỏ. Quả thật không ngoài dự liệu, sự xuất hiện của Tuyết Nhung đã thu hút nhiều ánh mắt, thậm chí còn có người huýt sáo treu chọc. Khi được dẫn đến bên một chiếc bàn được trang trí bởi ánh nến đỏ dịu dàng, cô đột nhiên phát hiện, chiếc bàn còn trống, Lancer vẫn chưa có ở đó. Tuyết Nhung thoáng thất vọng, sao lại có loại con trai đến muộn trong ngày Lễ Tình nhân được kia chứ?

Tuyết Nhung vẫn chưa kịp ngồi xuống thì bên ngoài cửa lớn bỗng rộ lên tiếng ồn ào. Cánh cửa bỗng mở ra, người xuất hiện trong con mắt sưng sờ của tất cả mọi người: chính là Lancer! “Trời ơi!” Tuyết Nhung bịt miệng kinh ngạc. Trước mắt cô, Lancer đột nhiên biến thành Johnny Depp, vị thuyền trưởng trong phim “Cướp biển vùng Caribe”. Trên đầu anh quấn một chiếc khăn màu đỏ, cố định lại những bím tóc đuôi sam lòa xòa và hoang dại. Đôi mắt to sáng có thần của Lancer được đánh đen đậm, càng làm toát lên vẻ ngạo nghễ, bỡn cợt với đời của một đấng anh hùng. Dĩ nhiên còn phải nhắc đến cả bộ râu giả đen nhánh được gắn trên môi, kết hợp với bộ vest bó sát, chiếc áo sơ mi trắng bằng vải lạnh, chiếc quần xếp cùng đôi boots cao cổ hầm hố. Cứ như thể chàng cướp biển Caribe nọ đã tái xuất giang hồ và đứng ngay trước mặt Tuyết Nhung.

Khi Lancer đứng trước cửa lớn trong tư thế đầy phóng khoáng, tất cả những ai có mặt ở đó đều kêu lên kinh ngạc và đồng loạt đứng hết cả dậy. Họ tưởng rằng đây là một tiết mục đặc biệt được nhà hàng dàn dựng nhân ngày Lễ Tình nhân. Ai dè lúc này, Lancer lại xách thanh kiếm cổ bên tay trái, tay phải ung dung nâng một chiếc hộp đựng kho báu giống hệt trong phim “Cướp biển vùng Caribe” lên trên đầu, mắt ranh mãnh liếc nhìn về một góc nhà hàng, cầm hát lên cao. “Bộp bộp bộp!” Sau những tiếng gõ nhịp chấn động, những giai điệu của bài hát chủ đề trong phim “Cướp biển vùng Caribe” bỗng vang lên rộn rã.

Tuyết Nhung từng nói với Lancer bộ phim nước ngoài cô yêu thích nhất là “Cướp biển vùng Caribe” và nam minh tinh người Mỹ cô hâm mộ nhất là Johnny Depp. Trong đoàn nhạc, bản nhạc cô thích chơi nhất cũng chính là bài hát chủ đề của bộ phim này! Những thứ cô yêu thích nhất đều được Lancer tái hiện trong buổi tối hôm nay. Tất cả đều sống động đến mức khiến ai nấy đều không ngớt trầm trồ thán phục.

Trong thời khắc tiếng nhạc được cất lên, Lancer giơ cao chiếc hộp, xách kiếm tiến từng bước từng bước về phía Tuyết Nhung.

Quá lãng mạn! Không khí lãng mạn cực độ khiến Tuyết Nhung ngây ngất đến ngộp thở! Toàn thân cô bắt đầu lạnh toát và run rẩy, khuôn mặt sưng sờ nhìn chàng trai oai hùng và quyến rũ đang tiến mỗi lúc một gần về phía mình.

Mọi người đều tỏ ra vô cùng hào hứng, tiếng cười, tiếng vỗ tay, tiếng reo hò, tiếng nhạc vang lên không dứt! Thậm chí nhiều người còn nhảy theo nhịp nhạc ngay trên lối đi của nhà hàng. Khi đám đông vây quanh vị thuyền trưởng Lancer và Tuyết Nhung, cô bối rối, đứng ngây một chỗ, không biết phải làm sao. Trước mặt, Lancer đang đứng nhìn cô bằng ánh mắt say đắm. Xung quanh, mọi người không ngừng reo lên: “Quỳ xuống đi! Thuyền trưởng quỳ đi! Còn đợi gì nữa! Mau quỳ xuống đi!” Trong tiếng thúc giục, Lancer quả nhiên quỳ ngay một chân xuống! Thấy vậy, ai nấy đều đập bàn đập ghế reo hò.

Bây giờ, vị thuyền trưởng quỳ dưới đất bỗng dùng tiếng Anh cổ nói với Tuyết Nhung rành mạch từng câu từng chữ: “Nàng có thể đưa bàn tay cao quý của mình cho ta được không?”

Tuyết Nhung hoàn toàn thần thờ, trong lòng hốt hoảng, không biết nên đưa tay nào cho Lancer. Vậy là đám đông lại ầm ỉ: “Tay phải, tay phải! Nhanh nhanh! Tay phải.”

Tuyết Nhung vội chìa tay phải ra.

Giống tư thế của các bậc thân sĩ trong những bộ phim kinh điển, Lancer đón lấy tay Tuyết Nhung, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên tay cô. Tuyết Nhung bỗng thấy như có dòng điện chạy qua người, mặt đỏ ửng vì bối rối. Thấy vậy, những người đứng xung quanh đều rộ lên cười. Trong tiếng cười rộn rã, thuyền trưởng Lancer đặt chiếc kiếm trên tay xuống đất, rút từ trong người ra một chiếc khăn giống hệt chiếc trên đầu mình. “Woa! Khăn đôi kìa!” Mọi người lại được một phen kinh ngạc! Lúc đó, Lancer lịch lãm dùng tay ra hiệu cho Tuyết Nhung nhún người xuống, sau đó nhanh nhẹn quấn khăn lên mái tóc dài của cô. “Woa! Tuyết quá!” Mọi người xung quanh lại không ngớt trầm trồ!

Từ trong áo, Lancer rút ra một chiếc chìa khóa nhỏ, kéo bàn tay kia của Tuyết Nhung lại rồi đặt nó vào trong đó. Sau đó, anh đẩy hộp đựng kho báu đến trước cô, nghiêng nghiêng đầu, dùng ánh mắt vô cùng lãng mạn và lém lỉnh của mình ra hiệu cho cô cầm chìa khóa mở chiếc hộp thần bí đó ra.

“Mở đi! Mở đi! Mau mở đi nào!” Trong lúc Tuyết Nhung sững sờ, không biết nên làm gì, đám đông lại bắt đầu hò hét... Lúc ấy, nhạc trong phim “Cướp biển vùng Caribe” cũng đang đến đoạn cao trào và cảm động nhất. Trong tiếng cổ vũ của mọi người, Tuyết Nhung run rẩy mở hộp ra. “Là một chiếc vòng cổ hình trái tim”, một ai đó tinh mắt đã nhìn thấy và reo lên. “Thuyền trưởng hãy đeo cho cô ấy đi! Mau đeo cho cô ấy đi nào! Oh haha!”

Giữa những người vây quanh, thuyền trưởng Lancer đeo vòng lên bờ vai trắng ngần như ánh trăng rằm của Tuyết Nhung.

“Hôn đi! Hôn cô ấy đi! Hôn đi!” Tiếng cổ vũ lại vang lên mỗi ngày một rộn rã. Nghe thấy vậy, Tuyết Nhung trực quay đầu bỏ chạy, nhưng cô đã bị Lancer tóm lấy eo giữ lại. Đôi mắt anh chớp chớp, nhìn cô say đắm: “Will you? Em đồng ý chứ?” Anh dịu dàng hỏi cô.

Không khí bỗng chốc im ắng, ai nấy đều đang nín thở chờ đợi câu trả lời của Tuyết Nhung.

Trong khoảnh khắc ấy, Tuyết Nhung bỗng thấy con tim đang không ngừng tranh đấu của mình hoàn toàn tan chảy, tan chảy thành một đám mây, tan chảy thành một ngọn gió, tan chảy thành một giọt nước, thành một bài hát... Hiện thực và hư ảo đều không tồn tại. Hai mắt cô từ từ khép lại. Một luồng điện bỗng chạy qua đôi môi mỏng manh của cô. Bờ môi của Lancer vừa mạnh mẽ vừa mềm mại, vừa mềm mại vừa ngọt ngào, vừa ngọt ngào vừa cháy bỏng, vừa cháy bỏng vừa quyến rũ...

Một dòng máu cháy bỏng dạt dào chạy khắp cơ thể Tuyết Nhung. Trong đầu cô lúc này chỉ có một hình ảnh duy nhất là bức hình kinh điển của bộ phim “Cuốn theo chiều gió”: Clark Gable ôm Vivien Leigh, phía sau là khói lửa chiến tranh và chôn hồng trần.

Ngày bé, lần đầu nhìn thấy bức hình quảng cáo này, Tuyết Nhung đã nghĩ tình yêu đích thực là phải như vậy. Nhưng ngay cả trong mơ Tuyết Nhung cũng không nghĩ đến, ngày hôm nay, bản thân cô lại có thể trở thành cô gái trong bức tranh ấy. Song đó không phải là một bộ phim, và cô cũng không phải là diễn viên, mà là một Scarlett O’har, một Vivien Leigh đích thực ngoài đời. Tuyết Nhung đã thực sự rơi vào lưới tình, thực sự hôn, thực sự trải qua khoảnh khắc cảm động nhất, quý giá nhất, kỳ diệu nhất của đời người.

14. Chương 14

Chương 14: Khi tìm anh đau, tìm cô cũng đau

Nửa đêm, tạm biệt những ồn ào và lãng mạn của nhà hàng Red Lobster, Lancer lái xe đưa Tuyết Nhung về kí túc. Trên xe, cô luôn né tránh ánh mắt của anh. Mặt cô đỏ bừng, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Rõ ràng Tuyết Nhung vẫn chưa thể bình tĩnh lại sau những cảm xúc mãnh liệt vừa rồi. Cô chỉ còn biết nghiêng đầu sang một bên, nhìn ra cửa sổ. Trong đêm khuya lạnh lẽo của tháng hai, tất cả những gì Tuyết Nhung thấy ngoài cửa sổ chỉ là hình ảnh âm u của thiên nhiên, thứ chân thực duy nhất cô có thể ngắm nhìn là khuôn mặt phản chiếu trên cửa kính ô tô của mình.

Lúc này, Lancer đã cởi bỏ trang phục cướp biển. Mọi thứ giống như những cơn thủy triều ào ào xô vào bờ, rồi để lại những bãi cát phẳng lặng sau khi rút đi. Lancer lại là Lancer của thường ngày. Song những thay đổi bất ngờ như thế của anh khiến Tuyết Nhung không khỏi bồi hồi. Cô tưởng tượng chuyện vừa xảy ra ở nhà hàng Red Lobster giống như một câu chuyện cổ tích. Khi tiếng chuông điểm 12 giờ ngân lên, cô sẽ bước ra khỏi giấc mơ rực rỡ để trở lại với cuộc sống hiện thực đầy nghiệt ngã.

Lancer hơi ngoảnh đầu về phía Tuyết Nhung, mỉm cười nói: “Em thích chứ?”

Tuyết Nhung bối rối quay đầu lại, cúi đầu khẽ nói: “Ừm.” Im lặng một lúc, cô mới mở lời: “Nhưng em có cảm giác mọi thứ vừa qua như một giấc mơ.”

“Ha ha ha ha ha”, Lancer không nhịn được bật cười lớn: “Đỉnh Tuyết Nhung đáng yêu của anh ơi, em có biết rằng khi tình yêu đích thực tồn tại thì mỗi thời khắc trong cuộc sống không chỉ giống trong mơ, mà chính xác là một giấc mơ, một giấc mơ tươi đẹp nhất!”

Tuyết Nhung thoáng đỏ mặt, cô đang nghĩ đến nụ hôn của hai người. Nụ hôn ấy không biết có phải tượng trưng cho tình yêu đích thực không. Đối với Tuyết Nhung, đó là nụ hôn đầu tiên trong suốt 24 năm cô sống trên đời! Nụ hôn đầu mà cô đã gìn giữ suốt bao nhiêu năm qua! Vậy mà trong khoảnh khắc thơ mộng đó, nụ hôn ấy đã bị chàng trai người Mỹ cướp đi trên danh nghĩa của một tình yêu chân chính. Lúc này, mặc dù cảm giác ngọt ngào đã lan tỏa khắp trái tim cô, song Tuyết Nhung vẫn thấy có chút bất an. Cô phân vân không biết liệu đó có đúng là tình yêu đích thực? Vậy nên cô khẽ hỏi Lancer: “Đây cũng là lần đầu tiên của anh chứ?”

Lời nói vừa thoát ra khỏi miệng, Tuyết Nhung liền thấy hối hận. Cô tự thấy câu hỏi của mình quá hàm hồ và ngốc nghếch: Tuyết Nhung à, mày định hỏi đây là lần đầu tiên anh ấy đóng giả hải tặc hay đây là nụ hôn đầu của anh ấy?

Nghe thấy câu hỏi của Tuyết Nhung, Lancer lập tức dừng xe bên đường. Sau đó, anh đưa tay ra, nhẹ nhàng nâng mặt Tuyết Nhung lên và nồng nàn nói với cô: “Tuyết Nhung thân yêu, em nghe đây, dù đây không phải là lần đầu tiên anh chơi bởi, không phải lần đầu tiên anh đóng cướp biển hay cũng không phải là nụ hôn đầu của anh thì tất cả đều không quan trọng, bây giờ điều quan trọng duy nhất chính là em là người con gái đầu tiên anh thực sự yêu trong cuộc đời này, và cũng là người con gái duy nhất trong cuộc đời này có được tình yêu của anh.” Đôi bàn tay Lancer khẽ run rẩy trên khuôn mặt Tuyết Nhung. Hai mắt anh chớp chớp mơ màng ngắm nhìn cô, để rồi cứ thế hai hàng lệ bỗng tuôn rơi.

Đôi mắt Tuyết Nhung lại khép chặt.

Ngọt ngào là gì? Ngày trước mỗi khi bắt gặp hai chữ này, Tuyết Nhung đều cảm thấy vô lý. Chẳng lẽ trên thế gian này thực sự có thứ cảm xúc được gọi là ngọt ngào hay sao? Hồi ở Trung Quốc, qua những câu chuyện của đám bạn nam nữ mà Tuyết Nhung quen biết, cô nhận thấy “hạnh phúc” có thể thực sự tồn tại, có thể nhìn thấy, có thể cảm nhận được; song trong cuộc sống tình cảm của người Trung Quốc cảm giác “ngọt ngào” lại nằm trong ranh giới của những suy nghĩ chủ quan, sự mơ mộng, niềm mong muốn khó đạt được. Nhưng trong đêm nay – một đêm lãng mạn tuyệt vời trên đất Mỹ, cô đã thực sự cảm nhận được sự ngọt ngào khi người con trai ấy ôm cô vào lòng và rơi nước mắt vì cô.

Cuối cùng, xe cũng dừng lại trước cửa kí túc, Tuyết Nhung liếc nhìn đồng hồ, đã sắp 11 giờ đêm. Lancer xuống xe trước mở cửa xe cho cô, sau đó cùng cô đi đến kí túc. Tuyết Nhung có thể cảm nhận được những luồng khí lạnh trong không khí đang táp vào mặt mình. Hai người nắm tay nhau, chậm chậm chạy trên đường. Khi mới vào cổng lớn, Tuyết Nhung bỗng sững sờ: Ngô Vũ đang đứng đợi bên cạnh thang máy, tay ôm một bó hoa hồng lớn: “Trời ạ!” Cô kinh ngạc bịt miệng, không thốt nên lời. Đúng lúc đó, Ngô Vũ nhìn thấy cô, không, chính xác là anh nhìn thấy hai người họ. Ngô Vũ thần thờ nhìn Lancer, rồi lại thần thờ nhìn Tuyết Nhung, bó hồng đỏ tươi trên tay anh bắt đầu run rẩy. “Vì sao em lại nói dối anh? Vì sao?” Những đóa hồng từ từ rút xuống đất, Ngô Vũ đau đớn ngoảnh mặt bước đi, thoáng một cái đã mất hút trong màn đêm đen đặc. Tuyết Nhung đang ôm mặt kinh hãi, đột nhiên sực tỉnh lại, vùng chạy ra cổng. Song đã quá muộn rồi, Ngô Vũ đã hoàn toàn biến mất.

Rất lâu sau đó, Ngô Vũ vẫn không nghĩ ra mình đã về nhà như thế nào vào tối hôm đó. Ngày còn nhỏ, mỗi lần thất bại trong các cuộc thi âm nhạc quan trọng, cha có đánh nhiều thể nào, anh cũng không cảm thấy

đau. Nhưng lúc này, anh hoàn toàn không biết mình đang đau ở đâu. Cả cơ thể lẫn tâm hồn anh đều đang đau đớn, đau đến tan nát cõi lòng, đau đến muốn chết.

Mở cửa bước vào nhà, việc đầu tiên Ngô Vũ làm là lao đến bên chiếc máy tính. Trái tim anh đang run rẩy, bờ môi đang run rẩy, cả đôi bàn tay cũng run rẩy. Loay hoay mãi mới mở được máy tính, Ngô Vũ điên cuồng tìm đặt vé trên trang web của các hãng máy bay. Anh muốn đi, anh phải đi, anh phải đi khỏi đất nước này ngay lập tức. Anh phải đi ngay, không thể chờ đợi thêm một phút giây nào nữa! Anh nhất định phải đi, đi ngay bây giờ, nếu không anh sẽ chết ở nơi này!

Sau khi vội vã đặt vé, Ngô Vũ bắt đầu lao vào thu dọn hành lý. Hầu hết đồ đạc đều bị anh vứt thẳng xuống đất hoặc ném vào thùng rác. Cuối cùng, anh lôi từ trong túi áo khoác ra một khung ảnh kỹ thuật số, là bức hình chụp chung của anh và Tuyết Nhung trong lần đầu tiên họ đứng chung một sân khấu. Thực ra, đây cũng chính là món quà anh chuẩn bị cho Tuyết Nhung nhân dịp Lễ Tình nhân. Lòng Ngô Vũ quặn đau. Anh nhắm mắt lại, ném khung ảnh vào trong thùng rác.

Thu dọn xong mọi thứ thì Ngô Vũ đã mệt nhoài. Anh bước đến bên cửa sổ, chậm chậm vén rèm cửa, bên ngoài bầu trời tối đen như mực, vài bông tuyết lác đác rơi trong không gian, bám vào khung cửa sổ lạnh lẽo. Ngô Vũ ngồi sụp xuống đất trước khung cửa sổ, lặng lẽ ngắm nhìn những bông tuyết trắng, kí ức về lần cha dẫn anh và Tuyết Nhung đi xem bộ phim “m thanh của âm nhạc” bỗng ùa về trong tâm trí anh. Khi nhân vật nam chính trong phim hát đến đoạn “Hoa tuyết...” Ngô Vũ hơi nghiêng đầu sang hỏi Tuyết Nhung: “Định Tuyết Nhung, tên của em có phải lấy theo bộ phim này không nhỉ, nếu như thế thì thật là trùng hợp”. Tuyết Nhung trừng mắt nhìn anh. Trong ánh sáng mập mờ, đôi mắt to tròn, sáng lấp lánh của cô khiến trái tim anh bỗng rộn ràng. Đây cũng chính là lần đầu tiên anh có cảm giác rung động trước Tuyết Nhung. Lúc ấy, anh mới chỉ là cậu nhóc 10 tuổi. Từ đó, cứ mỗi khi nhìn thấy cô ấy, tim anh lại đập loạn nhịp. Trái tim thốn thức đó vẫn theo anh từ khi còn nhỏ cho đến lúc trưởng thành, từ phương Đông sang phương Tây.

Kết quả thì sao? Vì sao cô ấy lại nói dối anh? Vì sao cô ấy lại gạt anh? Ngô Vũ nghĩ cả đêm cũng không thể tìm ra được đáp án. Chính xác mà nói là anh không muốn nghĩ đến chuyện này. Suốt 20 năm quen nhau, Tuyết Nhung chưa bao giờ nói dối anh một lần. Tuyết Nhung mà anh quen biết và yêu mến dù có đánh anh cũng được, ghét anh, chửi mắng anh thì vẫn luôn là người thẳng thắn và chân thật. Vậy mà giờ đây cô ấy lại nói dối anh, nói dối một cách tàn nhẫn. Vì sao phải làm như thế chứ? Lẽ nào là vì Lancer, gã dân chơi người Mĩ kia ư? Anh không muốn, cũng không dám nghĩ tiếp. Dù ngay từ lần đầu gặp hán ở buổi khiêu vũ, Ngô Vũ đã mơ hồ dự cảm đến kết cục ngày hôm nay, nhưng khi nó trở thành sự thật, anh vẫn thấy tức giận và tuyệt vọng. Anh đã yêu mến người con gái ấy suốt mười mấy năm, hi sinh cho cô ấy mười mấy năm. Thậm chí cuộc đời và tương lai của mình, anh cũng xây dựng nó gắn liền với cuộc đời và tương lai của người con gái ấy. Vậy mà không ngờ, thật không ngờ, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, gã Lancer ấy đã dễ dàng vượt qua anh. Giờ anh đã trở thành kẻ thất bại nhục cười và đáng thương!

Những bông hoa tuyết rơi xuống khung cửa mỗi lúc một dày và hỗn độn. Ngay sau khi đập vào cửa kính, chúng liền tan chảy, không cho ta một cơ hội để ngắm nhìn. Lúc này, tất cả lòng tự tôn, sự tự tin của Ngô Vũ dường như cũng tan biến theo những giọt băng tan chảy kia, từ từ chảy xuống khung cửa lạnh lẽo, rồi rơi xuống mặt đất buốt giá vô tình.

Với Tuyết Nhung, đó cũng là một đêm trắng. Sau lời nói dối trắng trợn đó, làm sao Tuyết Nhung có thể ngủ được khi ánh mắt tuyệt vọng và câu hỏi giận dữ của Ngô Vũ cứ ám ảnh cô? Trước giờ, cô chưa từng biết nói dối là gì. Trong khi đó, nhiều cô gái khác để đạt được mục đích của bản thân, thậm chí chỉ để ăn thêm một chiếc kẹo cũng có thể tùy tiện nói dối. Song Tuyết Nhung tuyệt đối không thể là kẻ dối trá. Sở dĩ như vậy không phải vì cô cao quý hơn người mà là vì cô luôn cho rằng bản thân mình không cần nói dối cũng có thể đạt được những thứ mà kẻ khác phải nói dối mới có được.

Vậy tại sao cô lại lừa dối Ngô Vũ? Vì sao lại làm anh ấy tổn thương? Khi nói dối chẳng nhẽ cô không nghĩ đến việc nó có thể bị vạch trần sao? Cô không nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng mà nó gây ra hay sao? Sao cô có thể lạnh lùng đến thế? Càng tồi tệ hơn, Ngô Vũ anh ấy tin những lời dối trá của cô là thật, nên mới đợi cô muộn như vậy. Kết quả thì sao? Anh ấy đã tận mắt chứng kiến màn kịch tàn nhẫn đó. Trong cuộc đời này, cô có thể không để ý đến ai, song không thể không quan tâm đến Ngô Vũ. Bởi vì anh ấy không giống tất cả mọi người. Cô có thể làm tổn thương bất cứ ai, nhưng tuyệt đối không thể làm tổn thương Ngô Vũ.

Suốt đêm đó, cô gọi điện cho Ngô Vũ, nhưng anh đều tắt máy. Không thể gọi điện, cô liền gửi tin nhắn điện thoại, gửi mail trên máy tính cho anh, nhưng vẫn không nhận được bất cứ hồi âm nào. Vào giờ làm việc ngày hôm sau, cô gọi điện đến công ty Ngô Vũ, như họ trả lời anh ấy chưa đi làm, cũng chưa xin nghỉ phép, có lẽ buổi chiều mới đến. Tuyết Nhung lại đợi đến buổi chiều, nhưng công ty vẫn nói Ngô Vũ không đi làm, ai nấy đều không biết đã có chuyện gì xảy ra với anh ấy.

Trong lòng Tuyết Nhung có dự cảm chẳng lành. Cô không thể chờ đợi thêm giây phút nào nữa, vội đội khăn lên đầu, chạy đi tìm Ngô Vũ.

Sau vài lần đổi xe, khó khăn lắm Tuyết Nhung mới tìm thấy khu chung cư Ngô Vũ đang ở. Lòng cô thầm nói chính mình: Ngô Vũ ơi, anh nhất định phải ở đây, nhất định phải ở đây! Ông trời ơi, lần này con xin nhờ cậy tất cả vào ông!

Số 215... đúng, đây chính là số phòng của Ngô Vũ. Tuyết Nhung ra sức gõ cửa, gõ cửa và gào tên Ngô Vũ. Bên trong vẫn không có bất kỳ âm thanh nào. Cô vẫn không ngừng đập cửa, cho đến khi người hàng xóm da trắng đi ra nói với cô: “Cô muốn tìm anh Ngô hả? Buổi sáng nay, khi đi làm ca đêm về, tôi thấy anh ta xách vali đi rồi”. Toàn thân Tuyết Nhung bỗng tê cứng. Cô ngồi bất động dưới đất, không thể đứng dậy nổi. Trục giác mách bảo cô rằng, Ngô Vũ nhất định đã quay trở về Trung Quốc. Anh ấy đã bỏ đi, mãi mãi không trở lại nữa. Từ nhỏ tới lớn, cô biết tính cách anh, biết sự tự tôn của anh, biết cả sự quyết đoán của anh nữa. Thực sự cô không muốn mãi mãi mất đi Ngô Vũ.

Tuyết Nhung bật khóc nức nở. Cô nhớ cậu bé ra mở cửa đón cô ngày nào, nhớ cú đâm cô dành cho anh trong cuộc thi đầu tiên, nhớ giây phút anh từ quê hương xa xôi đến nước Mỹ rồi bất ngờ xuất hiện trước phòng tập đàn của cô, nhớ hôm anh mua cho cô cây đàn mới... Suốt 20 năm qua, Ngô Vũ đã hi sinh rất nhiều cho cô. Tại sao cô lại không biết quý trọng? Cho dù có chọn Lancer đi chăng nữa, thì cô cũng tuyệt đối không nên nói dối, làm tổn thương Ngô Vũ! Vì sao cô có thể nói ra những lời dối trá vô nghĩa như thế. Nếu như khi đó, cô cứ nói thẳng với anh ấy là đã có kế hoạch đón Lễ Tình nhân với một người bạn khác rồi có phải hơn không, tại sao lại không biết xấu hổ buông ra những lời ngu ngốc đó?

Áy náy, hổ thẹn, đau lòng, hối hận, tất cả đều không thể diễn tả được tâm trạng rối bời của Tuyết Nhung vào lúc này. Cô cảm thấy hổ thẹn vì đã dễ dàng để Lancer chiếm giữ trái tim mình, nồng nức yêu say đắm chàng trai người Mỹ tự nhận là đã phát điên vì cô ấy. Tuyết Nhung thấy mình như con diều chao liệng trong cuộc đời. Khi mẹ còn trên đời, bà là người cầm dây con diều ấy, giữ cho nó bay cao thật cao nhưng không bao giờ bị mất phương hướng. Sau khi mẹ ra đi mãi mãi, người thay mẹ giữ con diều ấy chính là Ngô Vũ. Tuyết Nhung thừa nhận dù bản thân đã say đắm Lancer nhưng cô tuyệt đối không muốn mãi mãi mất đi Ngô Vũ. Cho dù trong tiềm thức Tuyết Nhung hiểu rằng một ngày nào đó cô phải chọn lựa giữa hai người con trai và rất có thể trái tim sẽ nghiêng về Lancer. Song nếu lựa chọn ấy phải lấy sự ra đi của Ngô Vũ làm tiền đề thì cô nhất định sẽ không từ bỏ anh. Dù vẫn biết suy nghĩ ấy là vô lý nhưng đó là mong muốn thực sự của cô.

Tuyết Nhung thấy vô cùng hổ thẹn vì tính ích kỷ và hèn mọn của bản thân. Bây giờ dù cô có phải rơi bao nhiêu nước mắt thì cũng không thể xóa nhòa những day dứt ân hận trong lòng vì đã làm tổn thương Ngô Vũ. Liệu cô đã yêu Lancer thật hay chưa? Nếu cô thực sự yêu anh ấy thì hạt mầm tình yêu chắc đã sinh sôi thành một “bông hoa độc” chất chứa đầy sự xấu xa và những lời dối trá. Sao trái tim đau đớn quá! Chính lúc này đây, lần đầu tiên Tuyết Nhung cảm nhận được tấm lòng Ngô Vũ một cách chân thực nhất.

Khi đến sân bay, ở phòng chờ, Ngô Vũ đã uống rất nhiều rượu. Sau đó, anh kéo vali lang thang đi trong hành lang cửa lên sân bay Detroit. Anh cứ quanh quẩn từ đầu này sang đầu kia, rồi lại quay lại. Chuyến bay hai giờ chiều mới cất cánh nhưng Ngô Vũ đã đến đây từ sáng sớm. Bởi vì anh không muốn chờ chạy trốn ở một nơi quá gần Tuyết Nhung, anh muốn cách xa cô, càng cách xa càng tốt.

Uống rượu rồi mà lòng Ngô Vũ vẫn thấy trống trải, đầu óc cũng rối rắm không. Anh như một chiếc bóng lơ mơ, không tìm thấy một điểm tựa. Đây là lần đợi chờ dài đằng đẳng và chậm chạp nhất trong cuộc đời Ngô Vũ. Chỉ bảy, tám tiếng đồng hồ ngắn ngủi vậy mà anh cảm thấy như dài hơn cả mười mấy năm chờ đợi Tuyết Nhung. Thời gian ung dung lướt qua 26 năm cuộc đời anh giờ giống như một ông lão già yếu, vụng về, chậm chạp lê bước. Cuối cùng cũng đến giờ lên máy bay, những hành khách xa lạ ở phòng chờ số 9 nhanh chóng bước về phía cửa soát vé. Ngô Vũ cũng xếp hàng theo họ. Nhưng đến lượt soát vé của mình,

anh bỗng thấy tức ngực, đầu óc choáng váng. Cô nữ tiếp viên thấy thế liền ân cần hỏi han: “Anh vẫn khỏe chứ?”.

Phút cuối, Ngô Vũ quay người bước ra khỏi cửa soát vé, ngồi sụp xuống một góc phòng chờ, nước mắt lặng lẽ lăn dài trên má. Đây là lần đầu tiên anh khóc sau khi chứng kiến màn kịch tối qua. Trước đó vì quá bất ngờ nên anh chỉ biết thần thờ, nước mắt cũng không thể trào ra vì đã bị những thất vọng và oán hận kìm nén. Nhưng bây giờ, đứng trước cánh cửa quan trọng nhất trong cuộc đời, con tim anh lại bất ngờ có cảm giác trở lại. Anh có thể cảm nhận được những nhịp đập của nó. Trừ khi phải chết, chỉ cần tim còn đập, chỉ cần anh còn sống, anh không thể rời xa Tuyết Nhung. Tình cảm đã lấn át lý trí, tình yêu đã tha thứ cho những hận thù. Mắt anh đã nhòa đi, chân anh đã không còn sức lực, anh không thể rời xa đất nước này!

“Khổng tước bay về phương Nam, ngập ngừng mười dặm đường mây bồi hồi”. Đây là câu thơ mở đầu trong bài thơ mà ngày còn nhỏ cô giáo dạy văn hay đọc cho lũ trẻ bọn anh nghe. Lúc ấy, Ngô Vũ còn thầm cười trong lòng, người xưa thật là hay than thở, là một chú chim, tự do tự tại, bay đi đâu tùy thích chẳng thích quá hay sao, làm gì mà viết người ta ngốc nghếch thế! Bây giờ anh mới hiểu, đến một chú chim tự do tự tại còn không nỡ chia ly, thì làm sao anh có thể bỏ lại mọi phiền muộn để ra đi?

Yêu là gì? Ngô Vũ từng quan niệm rất rõ ràng và đơn giản: yêu là hết lòng yêu mến một người, hi sinh tất cả vì cô ấy, tận tâm tận lực vì cô ấy. Bây giờ hai chữ “tình yêu” với anh chỉ có thể biểu đạt bằng cụm từ “khắc cốt ghi tâm”. Cho dù người con gái ấy làm chuyện gì tổn thương đến anh thì tình yêu đã khắc vào trong tim đó cũng sẽ không bao giờ phai nhạt.

Tuyệt vọng vẫn tồn tại, đau khổ vẫn bùng cháy, yêu cô ấy, yêu cô ấy, không thể không yêu cô ấy.

Cuối cùng, Ngô Vũ mang hành lý quay về căn hộ.

Trời đã tối. Bầu trời Bắc Mĩ ngập tuyết và băng, lạnh giá vô cùng.

Tuyết Nhung vẫn gục đầu, ngồi co ro trước cửa nhà Ngô Vũ. Nghe thấy tiếng bước chân, cô vội ngẩng đầu nhìn, rồi sung sướng hét lên: “Tiểu Vũ!” Sóng mũi cô lúc này bỗng thấy cay cay. Tuyết Nhung đứng bật dậy, nhào đến đánh Ngô Vũ một cái giống điệu bộ ám ức thuở nhỏ: “Anh thật xấu! Em vẫn còn chưa xin lỗi anh mà!”

Ngô Vũ nhặt chiếc khăn quàng cổ rơi trên đất, cẩn thận quàng lại cho Tuyết Nhung, rồi xót xa nói với cô: “Tuyết Nhung à, em trưởng thành thật rồi, không cần anh nữa. Nhưng anh vẫn quay lại.” Nói đến đây, giọng anh nghẹn ngào. Một lát sau, Ngô Vũ lại tiếp tục nói: “Anh vẫn sợ nhớ một ngày nào đó, gió rét tràn về, không có ai nắm tay em thì sao?” Đoạn anh kìm nén những cảm xúc trong lòng: “Từ hôm nay trở đi, anh không thể tự tin đối diện với em như trước kia, cũng không thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra. Giống như ngày nhỏ, anh chỉ có thể đứng từ xa, ngắm nhìn những ngôi sao bé nhỏ và nhớ em.”

Nghe đến đây, nước mắt Tuyết Nhung đã chảy tràn trên má. “Em đừng khóc, thấy em khóc như vậy, mẹ em trên thiên đường sẽ buồn đó”. Dứt lời, Ngô Vũ cũng rơi lệ. Anh lấy ra từ trong người tấm ảnh kỹ thuật số: “Đây là món quà hôm qua anh định tặng em, bên trên còn có bút tích ngày bé của hai chúng ta. Anh muốn em nhớ một điều: em đã từng có một người anh Ngô Vũ ngốc nghếch.”

“Anh đừng như vậy, anh đừng đối xử với em như thế! Anh hãy cho em thời gian!” Tuyết Nhung gào khóc thảm thiết, đau khổ tột cùng.

Ngô Vũ cầm lấy tay cô, đặt khung hình vào trong rồi nói: “Em không cần phải lo nghĩ cho anh đâu, hãy đi theo tiếng gọi của trái tim em. Từ giờ em phải tự chăm sóc bản thân. Em biết không, nếu em khóc thì con tim anh cũng đau đớn lắm.” Nói đến đây, Ngô Vũ nghẹn ngào không thốt nên lời. Cuối cùng, anh buông tay Tuyết Nhung ra, dứt khoát nói với cô: “Em đi đi!”

Tim Tuyết Nhung đau đớn như bị dao cứa. Nếu biết rằng mọi chuyện không thể trở lại như xưa, vậy thì hãy buông tay! Cô xót xa quay đầu bước đi, bỗng nghe thấy tiếng Ngô Vũ vọng lại từ phía sau: “Nhưng Nhi, anh đã từng hứa với em mọi thứ em muốn, anh đều sẽ đem đến cho em. Dù cho mai này cuộc sống của em có xảy ra chuyện gì, thì hãy nhớ, câu nói này mãi có hiệu lực!”.

Từ đó, Tuyết Nhung và Ngô Vũ biến trời cách mặt, không biết đến khi nào mới gặp lại?

15. Chương 15

Chương 15: Là rung động thoáng qua hay tình yêu thực sự

Từ đó, không thấy Ngô Vũ xuất hiện trước Tuyết Nhung nữa. Cuộc sống vẫn tiếp diễn, nhóm bạn vẫn tiếp tục đến quán bar của Tim. Nhưng khác trước kia, bây giờ trong bọn họ vắng bóng một người. Không khí trong quán bar vẫn nhàn tản như thường ngày. Sau những giai điệu sôi nổi, tiếng đàn của Tim bỗng lắng lại, làm dịu bớt sự mệt mỏi của mọi người. Từ lúc mới đến, Tuyết Nhung đã ngồi thần thờ một chỗ, dù Susan có kể bất kỳ câu chuyện cười nào cô cũng không thể vui vẻ.

Một ngày nọ, khi mọi người đã về hết, Tim vẫn thấy Tuyết Nhung ngồi đó, buồn rầu nghĩ về những tâm sự trong lòng. Anh liền bước về phía cô, cúi xuống, nhẹ nhàng nói: “Hôm nay để anh dành tặng riêng cho em một bài nhé!”. Nói đoạn, anh bước về phía cây đàn, quay đầu nhìn về phía Tuyết Nhung bằng ánh mắt tràn đầy tình thương và sự quan tâm. Cô nhìn anh, mỉm cười, gật đầu. Mười ngón tay điêu luyện của Tim lướt nhẹ trên phím đàn: “Rê, đô, đô, đô, mí...”. Mới nghe mấy nốt nhạc đầu tiên, Tuyết Nhung đã biết đây là điệu dân ca Scotland “Những ngày đã xa” trong phim “Cây cầu Waterloo”. Đó là khúc nhạc vô cùng thân thuộc với cô! Ngày còn trẻ, mẹ cô rất thích bài hát này. Thậm chí bà còn sưu tập những bản dịch tiếng Trung của bài hát, sau đó đọc và thưởng thức từng bài, từng bài. Tuyết Nhung vẫn còn nhớ mẹ và cô thích nhất lời dịch bài hát như sau:

Làm sao có thể quên người bạn cũ

Liệu quên rồi ta có thể cười vui

Dù bạn bè ta có thể quên nhau

Nhưng tình bạn vẫn luôn là vĩnh cửu.

Tuyết Nhung nước mắt lưng tròng, cất tiếng hát theo tiếng đàn của Tim:

Tình bạn tuyệt vời

Bạn bè, tình bạn thật tuyệt vời

Chúng ta cùng nâng chén

Cất tiếng hát ngợi ca tình bạn vĩnh cửu

Sau khi thay đổi một vài tiết tấu, Tim cũng cùng với Tuyết Nhung vừa đàn vừa ca:

Hai đứa tôi đã chạy trên những triền đồi quê hương

Cũng cùng lang thang khắp chốn

Trải qua bao gian khổ cùng nhau

Hai đứa tôi cũng đã tiêu dao tháng ngày

Trên những con sóng gợn

Sao giờ đây mỗi đứa mỗi nơi

Cách ngàn trùng xa xôi

Hãy cùng nắm tay nhau

Hãy cùng nâng chén rượu đầy

Để mãi hiểu nhau như ngày nào

Để tình bạn mãi là vĩnh cửu

.....

Khi bài hát kết thúc, Tuyết Nhung bước đến bên Tim, ôm anh thật chặt. Tim dịu dàng vỗ bờ vai cô, nói những lời thật chân thành và sâu sắc: “Tuyết Nhung à, tình bạn chân thành là vĩnh cửu. Nó mãi mãi tồn tại trong trái tim ta, mãi mãi được trân trọng, mãi mãi không bao giờ bị lãng quên, đúng không nào?”. Tuyết Nhung ngoan ngoãn gật đầu, cô thực sự thấm thía những lời Tim nói. Anh lại tiếp tục: “Trong đời người sẽ có những lúc chúng ta phải lựa chọn cho tương lai và tạm biệt những gì đã qua. Em cũng hiểu điều này chứ?” Song lúc này Tuyết Nhung đã không thốt nổi thành lời, chỉ có những giọt nước mắt lăn chầm rãi rơi.

Trong khi đó, Lancer cũng âm thầm hàn gắn vết thương lòng cho Tuyết Nhung.

Buổi tối ngày Lễ Tình nhân, khi anh và Tuyết Nhung bắt gặp Ngô Vũ, anh ta đã dùng tiếng Trung nói với Tuyết Nhung điều gì đó, anh hoàn toàn không hiểu, cũng không đoán ra những lời ấy có nghĩa gì. Từ đấy, anh cũng không hề chất vấn Tuyết Nhung xem giữa cô ấy và Ngô Vũ đã xảy ra chuyện gì và cũng không bao giờ nhắc đến tên Ngô Vũ trước mặt cô ấy. Là một đảng mày râu, Lancer biết trong trận chiến này, anh là kẻ chiến thắng. Song anh không ngủ quên trong chiến thắng. Nhận thấy biểu hiện đau đớn và sự tự trách móc bản thân của Tuyết Nhung, Lancer hiểu rõ vị trí của Ngô Vũ trong trái tim cô ấy. Thậm chí, đôi lúc anh còn cảm thấy xót xa trong lòng.

Trong lúc nỗi đau đang chất chứa, có một việc đã làm Tuyết Nhung phân tâm. Thì ra, ai đó đã quay lại mọi hành động của Lancer và Tuyết Nhung ở nhà hàng Red Lobster vào ngày Lễ Tình nhân và tung lên mạng xã hội. Ngay lập tức, chuyện cũ của hai người lại được lật lại, cộng thêm những tin tức nóng hổi, nên đã làm dấy lên một làn sóng mới. Trên mạng những người đã biết và những kẻ mới hay tập trung lại cùng nhau, bắt đầu cuộc đại chiến ngôn từ. Nhưng lần này có sự khác biệt lớn với lần hẹn hò ướm ất ở Starbucks vì Tuyết Nhung đã có rất nhiều fan và bạn tri âm là phụ nữ Trung Quốc. Thậm chí cô còn trở thành thần tượng của những cô gái Trung Quốc ở độ tuổi 20. Trong số họ có nhiều người còn theo dõi Tuyết Nhung và Lancer từ khi họ là một đôi oan gia ở quán cà phê Starbucks đến lúc trở thành một cặp tình nhân vô cùng lãng mạn. Tình yêu ngoại quốc đó đã làm biết bao cô gái ghen tị. Sự việc này còn trực tiếp cổ động cho một lấy chồng ngoại quốc vốn đã lắng xuống lâu nay.

Mười năm đầu tiên sau khi Trung Quốc cải cách mở cửa, vì dân vẫn chưa giàu nước vẫn chưa mạnh nên có nhiều cô gái Trung Quốc đã coi việc lấy chồng ngoại quốc như một con đường thoát khỏi kiếp nghèo khổ. Mục tiêu của hầu hết những người trong số đó chỉ là tiền bạc, địa vị, hư vinh và quốc tịch nước ngoài. Trước trào lưu lấy chồng ngoại đó, đàn ông Trung Quốc chỉ biết im lặng, không hề phản kháng, bởi thực tế cả họ và quốc gia của mình đều chưa đủ mạnh. Thật không ngờ sau 30 năm cải cách, Trung Quốc đã có những bước chuyển mình ngoạn mục, hoàn toàn thay da đổi thịt. Bây giờ, đàn ông Trung Quốc cũng không còn bao dung như trước. Họ bắt đầu lên tiếng thảo phạt. Đối với nhiều phụ nữ Trung Quốc, việc lấy chồng ngoại cũng không còn hào nhoáng và hấp dẫn như xưa. Bây giờ đàn ông Trung Quốc vừa có tài vừa có quyền, vừa nhiều tiền vừa nhiều tình cảm. Chính vì thế nên phụ nữ Trung Quốc đã có nhiều cơ hội hơn. Những người con gái Trung Quốc bình thường chỉ cần chấp nhận lấy một anh chàng Trung Quốc thế là xong, ý niệm lấy chồng ngoại quốc vì vậy cũng dần tiêu tan. Tuy nhiên cũng còn rất nhiều cô gái là dân trí thức thành phố tôn thờ chủ nghĩa độc thân, vì bản thân có thể kiếm được tiền nên họ thà làm gái ế, còn hơn làm nhân tình, bồ nhí của người khác, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đá đi không thương tiếc. Họ theo đuổi một thứ tinh thần cao siêu, vượt khỏi những thứ vật chất tầm thường được gọi là “sự lãng mạn huyền bí”. Nó đã từng xuất hiện trong sách vở song dần bị con người lãng quên, giờ đánh thức lại nhờ câu chuyện của Lancer và Tuyết Nhung. Nhiều thiếu nữ Trung Quốc đã lưu lại tin nhắn trên blog của Tuyết Nhung, có người nhờ cô giúp đỡ xây dựng cầu nối với những người Trung Quốc ở Mỹ, có người kêu cô mở hẳn một chuyên mục, chia sẻ những kinh nghiệm gặp gỡ người nước ngoài, có người còn thảo luận với cô về những ưu nhược điểm của việc tìm bạn trai trong nước và bạn trai nước ngoài. Song điều khiến Tuyết Nhung bất ngờ hơn cả là: nếu vụ Starbucks chỉ khiến tên tuổi của cô nổi lên trên mạng thì sự việc lần này đã khiến từ điển tiếng Trung xuất hiện thêm một cụm danh từ mới “tình yêu ngoại quốc”. Thậm chí cô còn được một nghìn netizen phong tặng danh hiệu “mẹ đỡ đầu cho tình yêu ngoại quốc”.

Thấy lượng người theo dõi mỗi lúc một đông, lòng Tuyết Nhung bỗng nhiên cay đắng. Nỗi buồn đau trong lòng cô giờ lại biến thành niềm vui của người khác. Cuộc đời này thật treó ngoe! Niềm vui của người này lại là nỗi đau khổ của kẻ khác, người này càng đau đớn thì kẻ khác lại càng vui mừng. Song nói đi cũng phải nói lại, cũng không thể trách những netizen kia, vì họ đâu có biết những chua xót đằng sau câu chuyện lãng mạn đó, cũng không hiểu sự áy náy đang giằng xé tâm can Tuyết Nhung.

Bất luận thế nào, những lần sóng trên mạng đã thu hút sự chú ý của Tuyết Nhung. Đúng là không nên đánh giá thấp sức mạnh của internet. Cuối cùng lại chính là internet cứu cô. Dù là đá kích hay “ném gạch”, cô đều làm hết sức nhập tâm, thực sự không còn có thời gian nghĩ đến chuyện giữa mình và Ngô Vũ. Đó mãi là câu chuyện đau lòng không ai biết đến giữa một chàng trai và một cô gái Trung Quốc.

Thời gian cứ thế trôi qua. Cho dù Tuyết Nhung chìm đắm trong thế giới mạng thì chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến, những việc cần đối mặt vẫn phải đối mặt. Bây giờ cô đang đứng trước sự lựa chọn khó khăn nhất trong đời: Đi hay không đi Las Vegas?

Chỉ còn ba ngày nữa là đến ngày khởi hành.

Trong lòng Tuyết Nhung biết rõ, nếu đồng ý cùng Lancer đi Las Vegas, thì mối quan hệ giữa hai người sẽ thay đổi. Không còn nghi ngờ gì nữa, chuyện này sẽ khiến họ chính thức trở thành người yêu của nhau. Đối với một cô gái Trung Quốc truyền thống như Tuyết Nhung, một khi đưa ra quyết định đi Las Vegas đồng nghĩa với việc trao cuộc đời mình cho người con trai đó.

Tuyết Nhung luôn cố gắng giữ cho đầu óc tỉnh táo nhất. Cô luôn nghĩ, nếu bây giờ có mẹ ở bên, mẹ sẽ nói như thế nào? Nguyên vọng cuối cùng của mẹ là đưa cô ra nước ngoài, để cô tìm được một bến đỗ tốt đẹp hơn bà. Vì mẹ cũng là vì bản thân mình, Tuyết Nhung phải đưa ra quyết định một cách lý trí và thận trọng nhất. Đi hay không đi? Cô cần phải đối mặt với con người thật của chính mình: nên chọn Lancer hay chọn Ngô Vũ? Bởi vì cô biết rằng, bất cứ khi nào, chỉ cần cô cất tiếng gọi, con thuyền nhỏ đang yên giấc sẽ chạy đến bên cô từ vùng nước sâu thẳm và lạnh lẽo nhất. Giờ cô nên lựa chọn tiến thẳng tới Las Vegas cùng Lancer hay quay đầu lại tìm Ngô Vũ?

Vậy rốt cuộc cô yêu Lancer hay Ngô Vũ?

Hình bóng hai người con trai cứ lần lượt hiện lên trong tâm trí Tuyết Nhung: lúc thì là hình ảnh cô và Ngô Vũ ở sân bay, cùng nhau chơi chiếc đàn mới, khi thì là dáng vẻ vô cùng điển trai trong bộ đồ cướp biển của Lancer, khi là những tháng ngày thơ bé cùng Ngô Vũ, lúc lại là tờ giấy “tuyên bố vừa kết hôn” ở quán Starbucks. Những năm tháng dài lâu bên cạnh Ngô Vũ dịu nhẹ và ấm áp như những dòng suối mát; trong khi đó những giây phút được ở bên Lancer lại đầy nguy hiểm, bùng nổ và mãnh liệt như những ngọn núi lửa phun trào hay những cơn sóng thần hung dữ. Có lẽ vì những năm tháng gắn bó với Ngô Vũ quá lâu nên những cảm xúc rung động trai gái của cô với anh đã dần mai một. Đến tận hôm nay, ngồi nghĩ lại, Tuyết Nhung mới nhận thấy do những tình tiết trong câu chuyện của hai người quá nhiều, quá dài dòng, nên mới trở nên bình thường và thẫm lặng như những hạt cát lắng đọng nơi đáy biển. Còn với Lancer, mỗi bước anh ấy tiến về phía cô là một lần ấy cô cảm thấy áp lực, choáng váng và ngộp thở. Song trong cuộc đời này, đa số mọi người đều ngợi ca những con sóng dữ dội nơi đại dương, chứ ít người tán dương những hạt cát nhỏ bé nằm yên lặng dưới đáy biển.

Đó chính là lý do vì sao cứ mỗi lần nghĩ tới nụ hôn của Lancer, Tuyết Nhung lại thấy rạo rực, tim đập loạn nhịp, mặt ửng hồng. Nhưng cô không bao giờ nghĩ đến chuyện một ngày nào đó mình sẽ hôn Ngô Vũ hoặc đón nhận nụ hôn của anh. Thậm chí đôi lúc ý nghĩ ấy còn khiến cô khó chịu vì nó đi ngược lại đạo lý. Với cô, hôn Ngô Vũ chẳng khác nào hôn một người anh trai thân thiết.

Cuối cùng Tuyết Nhung cũng sắp xếp ổn thỏa những cảm xúc rối ren trong lòng: Tình cảm cô dành cho Ngô Vũ là tình cảm ruột thịt, còn với Lancer là thứ khác hẳn với tình thân.

Vậy nếu tình cảm với Lancer không phải là tình thân thì phải chăng đó là tình yêu mà người ta vẫn nhắc đến?

Tuyết Nhung nhớ một nhà văn nào đó đã từng viết: “Hạnh phúc trên thế giới này đều giống nhau, còn nỗi bất hạnh thì vô vàn”. Cho đến nay Tuyết Nhung vẫn chưa tìm ra một khái niệm chuẩn mực nào cho hai chữ “tình yêu”. Cảm giác về tình yêu của cô phần lớn bắt nguồn từ những cuốn tiểu thuyết, phim ảnh hay những câu chuyện cùng bạn bè cùng lớp. Còn nhớ một ngày năm ba đại học, cô bạn thân Vận Lâm của cô yêu một cậu sinh viên ở khoa khác. Sau đó, anh chàng này lừa dối rồi chia tay cô ấy để yêu một cô bạn khác cùng khoa. Vì chuyện này, Vận Lâm đã bị kích động, hóa điên chỉ trong một đêm. Mỗi lần nhìn thấy gã trai nọ trong sân trường, cô ấy liền chạy đến bật ô, che cho anh ta vì hai người họ hẹn hò lần đầu tiên trong một ngày mưa và anh ta đã che ô cho cô ấy.

Câu chuyện của Vận Lâm ảnh hưởng sâu sắc tới Tuyết Nhung. Đây mà gọi là tình yêu ư? Tình yêu chân chính sao có thể khiến một người con gái bình thường đau khổ đến phát điên? Theo Tuyết Nhung, tình yêu đúng là một đóa hoa có độc. Nó có thể ngọt ngào, có thể đẹp đẽ, có thể khiến người ta mất đi lý trí; nhưng cũng có thể là liều thuốc độc, là lưỡi gươm sắc bén, khoét vào trái tim người con gái những vết thương lòng tê tái. Vì thế, trong suốt một khoảng thời gian dài, dù vẫn mong chờ tình yêu, song trong tiềm thức của mình Tuyết Nhung vẫn bài xích và phản kháng nó. Mọi thứ chỉ thay đổi khi Lancer xuất hiện. Nhưng Tuyết Nhung vẫn chưa mê muội vì anh. Cô chưa thích Lancer đến phát điên, đến mất ăn mất ngủ; đến mức nếu phải cách xa anh ấy thì thế giới của cô sẽ sụp đổ.

Chỉ có một điểm Tuyết Nhung dám khẳng định: Trong suốt 24 năm cuộc đời, Lancer là chàng trai đầu tiên khiến cô rung động, thậm chí thổn thức mỗi lần đối diện với anh ấy. Mỗi phút giây ở bên Lancer, cô đều thấy đặc biệt, lãng mạn, ngọt ngào và thơ mộng. Liệu còn từ nào khác để lý giải cho cảm giác này ngoài hai chữ “ái tình”? Trong lòng Tuyết Nhung thầm nghĩ, cho dù hạnh phúc và tình yêu trên thế giới này đều như nhau nhưng mức độ của chúng sẽ không giống nhau. Có người yêu mãnh liệt, yêu cuồng điên, giống như những cơn giông tố mùa hè; song cũng có người yêu một cách nhẹ nhàng, mộc mạc như dòng nước êm đềm giữa mùa xuân. Tình yêu của mỗi người không hề giống nhau. Tình yêu Tuyết Nhung dành cho Lancer giống như một khúc chim hót tươi vui rộn ràng. Cô nghĩ mình sẽ không bao giờ yêu ai hơn thế. Xuất thân, kinh nghiệm, nội tâm và lý tưởng khác với những người con gái bình thường khác không cho phép cô vượt qua ranh giới đó. Lancer là người con trai đầu tiên Tuyết Nhung yêu, cũng là chàng trai duy nhất trong cuộc đời cô. Thử nghĩ xem, trong số tất cả những người con trai cô gặp gỡ, có ai hoàn hảo như anh ấy?

Nếu bản thân thực đã yêu Lancer, vậy Lancer có đáng để yêu, đáng để cô gửi gắm cả cuộc đời? Anh ấy có phải là “một người đàn ông thực sự có tấm lòng” giống như mẹ nói hay không? Liệu chàng trai khiến cô lặn lội ngàn trùng xa xôi đến Mỹ kiếm tìm có phải là Lancer?

Trong con mắt một người bình thường, một chàng trai khôi ngô, tuấn tú, không chỉ bạn mà tất cả con gái trên thế giới này đều yêu thích. Yêu và giữ một người như thế bên mình là một chuyện vô cùng khó nhọc. Nhưng bao thách thức mà cô phải trải qua sẽ xuất hiện ở bất cứ nơi nào, bất cứ lúc nào. Nếu là một người con gái bình thường, Tuyết Nhung chắc chắn sẽ cảm thấy bất an. Song dựa vào những hiểu biết của Tuyết Nhung về Lancer, anh ấy tuyệt đối không phải hạng con trai suy nghĩ bằng nửa người bên dưới. Thử nghĩ mà xem, một người con trai tuấn tú như anh ấy chắc chắn được không ít cô gái theo đuổi. Nếu không có phẩm chất, không có tinh thần cầu tiến thì sau khi bị hất cà phê ở Starbucks, Lancer đã rút lui và chạy theo một cô gái khác. Trong buổi khiêu vũ cũng như trong cuộc sống thường ngày, anh ấy luôn được các cô gái nhìn bằng ánh mắt ngưỡng mộ, song không vì thế mà trở nên tự cao tự đại, mà vẫn chủ động đùa vui với họ.

Trong chuyện tình cảm, Tuyết Nhung thấy Lancer là người vô cùng lãng mạn nhưng cũng rất nghiêm túc. Từ ngày đầu tiên quen biết, cho dù giữa họ có xảy ra những chuyện gì, ánh mắt của anh chưa bao giờ rời khỏi cô. Tuyết Nhung cho rằng Lancer chính là người đáng để yêu và gửi gắm cuộc đời mình.

Tuyết Nhung thấy mình đã quá lý trí và nghiêm khắc với chuyện tình cảm. Giờ cô thấy không có gì phải hổ thẹn với mẹ và Ngô Vũ. Trong số những cô gái rơi vào lưới tình, bao nhiêu người có thể ngồi im suy ngẫm, để phân định rạch ròi tình cảm giữa đối phương và mình như có? 100% bạn bè của cô khi yêu đều không tỉnh táo. Họ mãi chìm đắm trong đại dương tình yêu, để rồi cuối cùng không thể tìm ra một con đường giải thoát. Kết quả một nửa trong số họ phải nhận lấy thương đau chỉ sau một khoảng thời gian ngắn ngủi. Một cô gái sáng suốt và có cái đầu lạnh như Tuyết Nhung nhất định sẽ không giẫm lên vết xe đổ của họ.

Hai ngày trước khi đi Las Vegas, Lancer gửi cho cô một tin nhắn trên mạng:

Bây giờ dù không biết em sẽ quyết định như thế nào, nhưng anh nhất định sẽ đứng đợi em ở sân bay!

Mặc dù đã suy nghĩ rõ ràng về quá khứ, hiện tại và tương lai giữa hai người, song tại sao Tuyết Nhung vẫn không thể đưa ra quyết định?

Buổi trưa, khi đang ăn cơm trong nhà ăn, Tuyết Nhung bỗng nhìn thấy cô bạn Susan bê thức ăn đi về phía mình. Hôm nay, cô ấy vẫn trang điểm như thường ngày: mái tóc thẳng hợp một kiểu truyện tranh Nhật Bản, mắt, mũi miệng đều được tô vẽ hết sức nổi bật. Susan đứng thẳng người, đầu hơi nghiêng về phía Tuyết Nhung, ánh mắt nhìn cô đầy khiêu khích: “Tớ có thể nói chuyện với cậu được không?”

Vẻ vô cùng nghiêm túc này của Susan khiến Tuyết Nhung vô cùng ngạc nhiên. Cô vốn nghĩ họ luôn đối xử với nhau rất tốt. Mặc dù hoàn cảnh gia đình và môi trường sống có nhiều khác biệt, song họ là những người bạn tốt của nhau dù chưa quá thân thiết. Họ vẫn thường cùng nhau đến quán bar của Tim, đi siêu thị và dạo phố.

Vậy tại sao hôm nay Susan lại trông có vẻ nghiêm trọng như thế? Cô ấy muốn nói chuyện gì với mình đây? Tuyết Nhung có chút thắc mắc. Nhưng cô vẫn làm theo ý của Susan, bê khay cơm đi cùng cô ấy đến một góc khá yên tĩnh.

“Chắc cậu thấy lạ khi tớ có chuyện riêng muốn nói lắm nhỉ?” Susan nhìn Tuyết Nhung, nói với giọng đầy khiêu khích. Thấy Tuyết Nhung vẫn ngơ ngác nhìn mình, Susan tiếp lời: “Tớ muốn nói với cậu chuyện về Lancer!”

“Nói chuyện về Lancer với tớ?” Ánh mắt Tuyết Nhung lộ vẻ sửng sốt.

“Tớ nói thẳng nhé, tớ muốn cùng Lancer đi Las Vegas, cậu hãy nhường cơ hội đấy cho tớ! Vì cậu, Lancer đã tạo ra biết bao kỳ tích thì chúng ta làm như vậy cũng coi như tạo cho anh ấy một kỳ tích!” Giọng Susan đầy kích động.

“Vì sao?” Tuyết Nhung hoàn toàn bất ngờ trước những lời nói của Susan. Cô cảm thấy mọi mạch máu trong người như ngừng chảy.

“Nghe nói cậu đến bây giờ vẫn chưa quyết định có đi Las Vegas với Lancer hay không. Tớ nghĩ cậu chưa đủ yêu người con trai này. Đã như vậy thì cậu cần gì phải miễn cưỡng bản thân, hay là hãy nhường vị trí này cho người yêu và trân trọng anh ấy hơn đi!”

“Cậu có tư cách gì? Lancer có mời cậu không?” Tuyết Nhung hét lên, tức giận tột độ.

“Tớ có tư cách gì à?” Hai mắt Susan chòng chọc nhìn Tuyết Nhung, dần từng câu, từng chữ: “Tư cách của tớ chính là: Tớ yêu anh ấy hơn cậu!” Khuôn mặt cô ấy lộ rõ vẻ đáng sợ, “Ba năm trước ngay ánh mắt đầu tiên nhìn thấy người con trai này, tớ đã trúng tiếng sét ái tình. Từ đó, tớ khổ công chờ đợi, theo đuổi anh ấy suốt ba năm! Lancer là người con trai hoàn hảo, đẹp cả bề ngoài lẫn nội tâm. Không sai, anh ấy chính là người con trai trong mộng của các cô gái. Anh ấy có quyền chọn lựa và có được bất cứ người con gái nào! Nhưng người con gái đó tuyệt đối không thể là cậu!” Susan cắn phần nói.

Tuyết Nhung giận dữ đứng bật dậy.

“Cậu ngồi xuống đi, chỉ có những kẻ hèn mới dùng cách thô lỗ như này để giải quyết mâu thuẫn”.

“Được”, Tuyết Nhung ngồi xuống, hết sức kìm nén cơn giận: “Vậy cậu hãy nói với tôi, vì sao người con gái đó tuyệt đối không phải là tôi?”

“Vì sao ư? Tôi đã quan sát cậu rất lâu rồi, mặc dù cậu là đứa may mắn được Lancer chọn nhưng cậu không thực sự yêu anh ấy, cậu chỉ bị sự lãng mạn của anh ấy làm cảm động chứ không thực sự rung động bởi trái tim của anh ấy...”

“Cậu nói sai rồi!” Tuyết Nhung ngắt lời Susan: “Cậu tự cho mình là đúng, nhưng cậu đã phạm một sai lầm lớn! Tất cả những gì cậu nhìn thấy sao có thể là cảm nhận đích thực của tôi được chứ? Bây giờ tôi sẽ nói rõ với cậu, tôi yêu Lancer, tôi yêu người con trai ấy. Bây giờ thì cậu hiểu rồi chứ?”

“Cậu mà yêu Lancer à? Chưa đến mức đấy đâu! Một người phải dùng cả trái tim để yêu một người, nhưng cậu chỉ dùng nửa trái tim để yêu Lancer! Cậu là một cô gái nghèo tình cảm và tự đại quá đáng! Cho dù Lancer cố gắng bao nhiêu, cũng không bao giờ khiến cậu thỏa mãn vì những quan niệm nghèo nàn của mình! Cậu không bao giờ biết trân trọng những gì cậu có được!” Susan ra hiệu cho Tuyết Nhung không ngắt lời mình: “Cả đời một người con gái chỉ cần nhận được 1/100 sự hy sinh của những người con trai như Lancer là đủ rồi! Những gì anh ấy làm cho cậu trong ngày Lễ Tình nhân có mấy ai nhận được! Là một người thông minh, lẽ ra cậu phải sớm nhận ra thế là quá đủ. Nhưng cậu vẫn không bao giờ thấy đủ! Cậu không xứng là người con gái được Lancer yêu thương, cậu hãy rút lui đi!” Dứt lời, Susan bưng khay cơm của mình lên, hất mái tóc dài ra đằng sau, rồi quay đầu bỏ đi.

Toàn thân Tuyết Nhung run lên gợn dữ. Nếu là ở Trung Quốc, cô có thể cho cô ta một cái bạt tai, nhưng đây là Mĩ, cô tuyệt đối không thể dùng cách của con gái Trung Quốc để giải quyết vấn đề. Cô thấy những lời của Susan toàn là vô nghĩa. Không hiểu vì sao cô lại kết bạn với tình địch mà bản thân hoàn toàn không biết? Cô ta dựa vào đâu mà nói cô là người nghèo nàn tình cảm chứ? Dựa vào cái gì để yêu cầu cô nhường lại cơ hội đi cùng Lancer? Thật là đứa con gái không biết sĩ diện là gì?

Buổi tối khi trở về kí túc, Tuyết Nhung ngồi xuống ngẫm nghĩ chuyện xảy ra ban sáng. Lúc này, đầu óc cô cũng dần dần bình tĩnh trở lại. Cô bắt đầu nghĩ về những lời của Susan. Những lời nói đó dù rất xấu xa nhưng Tuyết Nhung thấy có một câu cô ta nói rất đúng về mình. Cô là đứa con gái không biết thỏa mãn, không biết trân trọng những gì Lancer đã làm cho mình. Trong khoảnh khắc hiểu ra điều đó, trái tim cô bỗng bị kích động: Mày vẫn còn do dự gì? Sao không mau chạy đến nói với Lancer rằng em đồng ý, đồng ý cùng anh đi Las Vegas, cùng anh đi đến chân trời góc biển, cùng anh đến đầu bạc răng long, cả đời không rời xa anh.

Cô kiên quyết nói với bản thân: Đinh Tuyết Nhung à, đời người giống như canh bạc, gặp gỡ Lancer cũng là một canh bạc trong cuộc đời. Đã quyết tâm thì mày nhất định phải tiến về phía trước, để chứng minh rằng mình là người chiến thắng, để cả đời không phải ân hận nuối tiếc!

Buổi tối hôm đó, với tất cả trái tim chân thành của mình, Tuyết Nhung đã viết cho Lancer bức thư điện tử dài nhất trong cuộc đời mình. Bức thư mở đầu như sau:

Lancer thân yêu! Anh đã từng nói với em rằng: Em đã bước vào trái tim anh, nhưng lại không cho anh bước vào trái tim mình. Bây giờ, em muốn trao cho anh chiếc chìa khóa mở cửa trái tim em. Nếu sau khi đọc hết bức thư này mà anh không thay đổi ý định ban đầu, vẫn muốn cùng em đi Las Vegas, thì em sẽ đợi anh ở cửa lên máy bay đúng 10 giờ trưa ngày 23.

16. Chương 16 Part 1

Chương 16: Lá thư dài kể về những người đàn ông phản bội phụ nữ

1. Chuyện về bà cụ ngoại tôi

Muốn nói về bà cụ ngoại, thì trước hết phải bắt đầu kể từ ông cụ ngoại. Ông cụ ngoại của tôi họ Tô, gọi là Tô Hiền Lễ, là người huyện Giang An, Tứ Xuyên. Do Tô gia là con cháu đời sau của Tô Tuấn con trai Tô Đông Pha đời Tống, nên cũng là dòng dõi thư hương, là một gia tộc lớn của vùng đó. Vào năm chuyển giao cuối thế kỷ XIX đầu thế kỷ XX, ông cụ ngoại của tôi tham dự kỳ thi khoa cử toàn quốc của triều Thanh lúc bấy giờ đã đỗ thám hoa (học vị dưới trạng nguyên và bằng nhâm thời xưa), lập tức nổi danh trong thiên hạ. Đương nhiên, từ xưa đến giờ văn nhân Trung Quốc đều lấy việc “Học để làm quan” làm mục đích chính để dùi mài kinh sử, cho nên ông cụ ngoại tôi cũng thuận theo lý đó làm quan, bước vào con đường hoạn lộ.

Do tuổi trẻ trí lớn tài cao, tiền đồ thênh thang, nên hoàng thân quốc thích lúc đó thật không ngờ đã xem vị quan trẻ tuổi này như con rể của mình, liền nhân lúc ông cụ ngoại tôi vào triều đã gả bà cụ ngoại cho ông làm “chính phòng”. Có lẽ bạn cũng chưa thật hiểu “chính phòng” trong từ điển tiếng Trung Quốc có nghĩa là gì? Chế độ hôn nhân ở thế kỷ trước của Trung Quốc là chế độ “đa thê”, nói một cách thông tục hơn thì đó chính là kiểu hôn nhân năm thê bảy thiếp. “Chính phòng” chính là người phụ nữ đầu tiên được người đàn ông cưới về nhà làm vợ, chỉ có người này mới có thể được gọi là vợ, hiểu theo nghĩa đầy đủ của người phương Tây, còn những người phụ nữ sau này tuy cũng được cưới về làm vợ, nhưng chỉ có thể gọi họ là thiếp, hoặc là vợ bé. Trong số những người phụ nữ ấy, vợ được xem như là người đứng đầu. Trong gia đình, ngoài chồng và mẹ chồng ra, người phụ nữ này sẽ là người có quyền lực cao nhất.

Bà cụ ngoại tôi là con gái của một vị quan đương triều người dân tộc Mãn. Lúc đó, giới quý tộc Trung Quốc thường bị mọi người gọi là “Con cháu Bát Kỳ” (người Bát Kỳ là người dân tộc Mãn của Trung Quốc). Trong lịch sử Trung Quốc, sự thống trị của dân tộc Hán bị một dân tộc du mục gọi là “Mãn tộc” lật đổ, sau khi lật đổ triều Minh tiến vào chiếm cứ Bắc Kinh, tất cả những vị thủ lĩnh Bát Kỳ có công trong việc

mang quân đánh trận của dân tộc Mãn, đều được phong quan tiến chức, trở thành tầng lớp quý tộc thượng đẳng, bà cụ ngoại của tôi là một người xuất thân trong một gia đình quý tộc hiển hách như thế. Theo như lời của mẹ tôi nghe bà ngoại tôi và một số vị trưởng bối khác cùng tộc kể lại, thì bà cụ ngoại là một giai nhân tuyệt sắc, vô cùng xinh tươi duyên dáng, khuôn mặt trái xoan, nước da trắng ngần và dáng vẻ mềm mại tha thướt. Nghe nói ông cụ ngoại của tôi chọn trúng bà cụ ngoại là bởi vì đôi mắt của bà đã lọt vào tầm mắt của ông. Thậm chí có người còn nói, ông đã vì đôi mắt ấy mà viết cả một bài thơ tình lãng mạn. Đôi mắt mà vừa nhìn đã khiến ông cụ ngoại tôi trúng tiếng sét ái tình, hồn siêu phách lạc ấy chính là đôi mắt phượng của bà nói theo cách dân gian Trung Quốc thường nói.

Bạn nhất định sẽ vô cùng tò mò, thế nào là một đôi mắt phượng? Thực ra bạn chỉ cần nhìn kỹ hơn một chút vào đôi mắt của tôi thì bạn sẽ phần nào hiểu được điều đó. Đó chính là kiểu mắt mà phía trên mí mắt nhìn giống như hai nhưng không phải là hai, còn ở phía bên góc mắt giống như có một chiếc cánh nhỏ đang giương lên. Bắt đầu từ bà cụ ngoại tôi, mắt những người phụ nữ đời sau của gia tộc bao gồm cụ ngoại, bà ngoại và mẹ tôi đều là mắt phượng.

Lại nói về chuyện ông cụ ngoại của tôi, có thể là do yếu tố di truyền mà ông và ông tổ Tô Đông Pha Tô học sĩ có chút tính cách ngang bướng không phục tùng giống nhau, tự cho mình là siêu phàm, có chút hoang tưởng tự đại, rốt cuộc cũng có một ngày, do đắc tội với hoàng đế mà trong một đêm đã bị giáng chức xuống làm quan ở vùng Vân Nam xa xôi hẻo lánh. Do lúc đó, Vân Nam còn đang là một vùng đất hoang sơ, là nơi mà những gia tộc quý tộc không muốn đến đó ở, cho nên ông cụ ngoại tôi đã đưa bà cụ ngoại và những người con của họ từ Bắc Kinh về sống ở quê nhà Tứ Xuyên, rồi sau đó ông một mình đi Vân Nam.

Rời bỏ cuộc sống phồn hoa đô hội Bắc Kinh, chuyển về sống ở vùng quê nghèo Tứ Xuyên hoang vắng, sự tương phản rõ rệt của môi trường sống đã ảnh hưởng không nhỏ đến cuộc sống của những người trong gia tộc. Bà cụ ngoại tuy lớn lên vô cùng xinh đẹp, lại là người có văn hóa, nhưng sau khi chuyển đến sống ở quê nghèo hẻo lánh này, thì lại không có cách nào thích nghi được với cuộc sống nơi đây. Đầu tiên là việc bà nói giọng Bắc Kinh, dường như chẳng có người nào xung quanh có thể nghe hiểu được, lại thêm việc những thuộc hạ không còn quan tâm đối đãi tốt, nên cuộc sống bỗng chốc sa vào cảnh cùng quẫn. Nhưng vấn đề lớn nhất là ở chỗ, bà cụ ngoại có một thói quen rất xấu, đó là hút thuốc phiện, mỗi ngày người trong nhà phải cầm rất nhiều tiền đi mua thuốc phiện cho bà, thực sự là vô cùng lãng phí.

Khi mới chuyển về quê sống, ban đầu ông cụ ngoại còn gửi tiền đều đặn về trợ cấp tiêu dùng trong gia đình, cuộc sống vì thế mà cũng tạm ổn. Nhưng rồi khi con trai của bà cụ ngoại dần trưởng thành, lấy vợ, tức là cụ ngoại của tôi, rồi lại sinh ra bà ngoại tôi và hai người em trai của bà. Về sau, ông cụ ngoại từ Vân Nam chuyển đến Sơn Đông, con đường quan lộ lại rộng mở, tha hồ hưởng thụ, ông cưới luôn mấy người thiếp, cả ngày chỉ cùng bọn họ ngắm hoa thưởng rượu, rồi dần chìm sâu vào tử sắc. Từ đó, cũng dứt bỏ luôn người vợ ở Tứ Xuyên, không gửi tiền về để nuôi gia đình nữa.

Cả nhà bà cụ ngoại rất nhanh chóng sa vào cảnh khốn cùng nghèo khó, con trai của bà, tức ông cụ ngoại của tôi, hàng ngày đến ngồi ở bên ngoài cửa quan huyện giúp người ta viết đơn kiện, nhưng chút tiền công cón con ấy không thể nào đủ để nuôi sống cả một gia đình có đầy đủ già trẻ lớn bé. Cảnh nhà đã khó càng thêm khó, tất cả mọi người trong nhà đến cơm cũng ăn chẳng đủ no, lại còn phải gom hết tiền đưa cho lão tổ mẫu đến từ Bắc Kinh mua thuốc phiện về hút.

Có một ngày, đứa cháu gái đích tôn mà cụ ngoại tôi yêu thương nhất do nửa đêm đói quá không ngủ được, bèn chạy vào trong bếp muốn lấy chiếc bát sạch để múc nước uống, không ngờ do đói quá, hoa mắt chóng mặt ngã ở bên cạnh lu nước, suýt chút nữa thì mất mạng. Bà cụ ngoại ôm đứa cháu gái đáng thương vào lòng khóc gào thảm thiết, nói mình là đồ vô tích sự, già rồi mà không chết đi, chỉ biết hút thuốc phiện làm hại gia đình, giờ đây, thiếu chút nữa thì hại chết đứa cháu gái đáng yêu nhất này. Đến đêm ngày hôm sau, bà ở trong phòng ngủ của mình, treo cổ tự vẫn.

2. Chuyện về bà cụ ngoại tôi

Từ chuyện của cụ ngoại tôi xin kể một chút đến thời đại của cụ ngoại, lúc này triều đình nhà Thanh đã hoàn toàn sụp đổ, kể vào đó là thời kỳ dân quốc. Nhà mẹ đẻ của cụ ngoại tôi họ Vương, cũng là một trong những gia tộc lớn của huyện An Giang, Tứ Xuyên lúc bấy giờ. Cụ ngoại tôi là con gái một trong gia đình. Ngay từ nhỏ đã được cha mẹ vô cùng nuông chiều, cụ cũng là một đại mỹ nhân nổi tiếng của vùng, người theo đuổi cụ nhiều vô số. Đương nhiên cụ ngoại khi đó cũng là một nam nhân có phong độ, hào hoa phong

nhã, quân tử hảo cầu. Ông cụ ngoại nhanh chóng đến mở lời cầu thân. Phu phụ họ Vương thấy cụ ngoại là con trưởng trong một gia tộc lớn Tô gia, tuy gia đạo có chút sa sút, nhưng con người cũng là một nhân tài, thông thư đạt lễ, cảm thấy hai bên gia đình môn đăng hộ đối, vì thế đã đồng ý gả con gái cho, chấp nhận hôn sự này.

Nhưng bất hạnh của đại tiểu thư nhà họ Vương lại bắt đầu từ khi đặt chân vào gia đình họ Tô. Trong đêm động phòng hoa chúc, đúng thời khắc đáng giá ngàn vàng ấy, khi tân lang tân nương đang xoắn xuýt bên nhau cùng uống rượu ngâm thơ thưởng họa, thì tân lang đột nhiên phát hiện ra đại mỹ nhân ở trước mặt mình là người mù chữ, đến một chữ bẻ đôi cũng không biết. Ở thời đại ấy, kỳ thực đại đa số đàn ông Trung Quốc cũng không có yêu cầu gì đối với trình độ văn hóa của người phụ nữ, bởi vì theo quan niệm của người Trung Quốc lúc bấy giờ “phụ nữ bất tài là người có đức”. Thời ấy, số đàn ông biết chữ cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, nào dám mong chờ đàn bà chân yếu tay mềm có ít nhiều văn hóa. Có một số người phụ nữ thông thư đạt lý, biết đến sách vở thì phần lớn họ đều là nữ sinh sống ở chốn đô thành, còn ở chốn quê mùa hẻo lánh này thực đúng là vô cùng hiếm. Ông cụ ngoại tôi, cũng chỉ học qua trường tư thực, còn chẳng học qua một trường lớp có quy mô lớn nào, nhưng do ông bà truyền lại, nên cũng là người văn hay chữ đẹp, vì thế mà cụ cho mình là người tài giỏi, trong lòng sinh ra kiêu ngạo. Trong đêm động phòng hoa chúc khi phát hiện ra vợ mình là người không biết chữ, liền lập tức đập vỡ chén thề, giũ áo giặc dữ bỏ đi. Từ đó về sau luôn luôn ghét bỏ bà.

Cũng từ đêm đó trở đi, như số trời đã định, số phận bi thảm của cụ ngoại tôi ở Tô gia bắt đầu. Lúc bà được gả vào Tô gia, nhà họ Tô cũng đã bắt đầu sa sút, chồng bà kỳ thực cũng chỉ là một người văn thư nhỏ bé trong phủ huyện mà thôi, với số tiền công ít ỏi, cộng thêm việc lần lượt ra đời ba đứa con, cuộc sống của Tô gia ngày càng thêm khốn khó. Đặc biệt là khi bố chồng ở chốn Vân Nam xa xôi không đoái hoài hỏi han gì đến gia đình nữa, cũng không gửi tiền về, Tô gia lúc này đã bị dồn đến bước đường cùng, cơm không có mà ăn. Để nuôi sống gia đình, cụ ngoại tôi bắt đầu phải lao ra ngoài tìm những việc lặt vặt để làm thêm. Ban đầu là giúp người ta khâu thùa may vá, rồi nhặt rau nấu cơm, nhưng những việc vặt ấy trong thực tế cũng chẳng kiếm được bao nhiêu tiền, không đủ chi tiêu cho gia đình. Về sau, bà dứt khoát đòi đi giặt quần áo thuê cho người ta, bất luận là vào đông hay tháng chạp, mỗi ngày từ sáng sớm đến tối mịt, cụ ngoại tôi đều cúi gập lưng ngồi trước chậu quần áo lớn, hai tay chà xát trên tấm ván giặt đồ. Chưa đến 30 tuổi, cụ đã bị bệnh đau lưng.

Thực ra, nếu như cứ dựa vào sự lao động vất vả của ông cụ ngoại và bà cụ ngoại tôi, thì cái gia đình ấy cũng có thể tiếp tục gượng gượng duy trì được cuộc sống. Nhưng ông cụ ngoại tôi với bản tính ngang ngược kiêu ngạo, lại nghĩ rằng chính ở cái nơi xa xôi hẻo lánh này đã chôn vùi tài năng và văn chương của ông, cho nên vào một ngày mùa thu, ông đã xuống thuyền đi đến một thành phố lớn hơn tên là Du Châu (Trùng Khánh hiện nay). Không ngờ vừa đi được nửa đường, ông cụ ngoại đột nhiên mắc chứng thổ tả, miệng nôn trôn tháo, cả người xanh xao vàng vọt, cuối cùng ông không thể tiếp tục đi được nữa, đành xuống thuyền vào một huyện nhỏ gần đó, tìm một nhà nghỉ và ở lại đó. Nhưng chính trong thời gian ở đây, đã phát sinh ra một câu chuyện phong lưu bạc tình sau đó.

Ông cụ ngoại không chỉ kế thừa gen di truyền văn hay chữ tốt, mà còn đồng thời thừa hưởng luôn cả đức tính phong lưu đa tình của cha mình. Ban đầu ở nhà trọ vốn là để dưỡng bệnh, nhưng điều không thể ngờ được là cụ lại đầu mảy cuối mắt với bà chủ nhà trọ, cuối cùng hai người cũng qua lại với nhau. Bà chủ kia vốn dĩ là người phụ nữ đã có chồng, là mẹ của hai đứa con trai, nhưng thật không ngờ khi gặp cụ ngoại tôi lại giống như củi khô gặp lửa lớn, bùng cháy dữ dội, chỉ trong vòng một tuần, người đàn bà ấy đã vứt bỏ tất cả, cùng cụ ngoại tôi lén lút chạy trốn, chẳng để lại chút tông tích gì.

Nhưng điều không thể tưởng tượng được là chồng của người đàn bà họ Trương đó lại dẫn theo một đám người, tìm đến tận nhà cụ ngoại tôi ở An Giang, đòi cụ ngoại tôi trả lại vợ cho hắn, nếu không sẽ đến nha môn tố cáo Tô gia. Cụ ngoại tôi, một người đàn bà chân yếu tay mềm, tính cách nhu nhược, lại còn mù chữ, giờ không chỉ mất đi người chồng, mà còn bị chồng của người đàn bà đã cướp chồng mình đe dọa, bà chỉ biết nhỏ những giọt nước mắt khóc thương cho thân phận mình. Cuối cùng ở trong gia tộc vẫn còn một vị trưởng bối làm quan trong nha môn đã giúp bà đuổi đám vô lại ấy đi.

Giờ đây chồng đã trốn đi cùng người đàn bà khác, bỏ lại cho bà cả một gia đình nghèo rớt mồng tơi, nghèo xơ nghèo xác, đến ba bữa cơm cũng không đủ no. Ở đoạn trên khi tôi kể về việc cụ ngoại treo cổ tự vẫn trong phòng ngủ chính là ở giai đoạn này. Ba đứa con nhỏ, người con lớn nhất là bà ngoại tôi, lúc này mới

chín tuổi, đã phải vừa đi ra ngoài phụ giúp mẹ giặt quần áo cho người ta, vừa phải thay mẹ chăm sóc hai em, một trai một gái. Cụ ngoại tôi đã phải ngâm đắng nuốt cay như vậy để cáng đáng gia đình sống qua ngày. Cứ tưởng rằng như vậy đã được yên, nào ngờ một ngày cụ bất ngờ nhận được một bức thư, trong đó là tờ “giấy từ hôn” của ông cụ ngoại gửi về.

Cái gọi là “giấy từ hôn” ấy thực ra là gì? Đó chính là một trong những luật hôn nhân cổ hủ và hoang đường nhất của đất nước Trung Quốc ngày xưa: Trong một cặp vợ chồng, chỉ cần người chồng bằng lòng và có kinh tế, thì người đó có thể cưới năm thê bảy thiếp là chuyện hoàn toàn hợp pháp; và cũng chỉ cần người chồng này đưa ra bất kể một nguyên nhân hay lí do gì, hoặc chẳng cần có lí do gì cả, anh ta không muốn tiếp tục sống với người vợ hoặc người thiếp nào đó của mình thì có thể tùy ý viết trên giấy trắng mực đen rằng mình quyết định cắt đứt mọi quan hệ với người đó, tờ giấy này gọi là “Giấy từ hôn”. Anh ta chỉ việc gửi tờ giấy này cho người phụ nữ đó, thì lập tức lại được trở lại là người tự do không có ràng buộc gì, cũng không cần phải đến tòa án, không cần mời luật sư, không cần phải đóng góp tiền phụ cấp, không cần phải gánh vác bất kỳ một trách nhiệm gì; Còn người phụ nữ đáng thương, khi nhận được tờ “giấy từ hôn” đó, lập tức trở thành người vợ “hạ đường”[1], đại đa số đều bị đuổi quay trở về nhà mẹ đẻ, từ đó trở đi, không còn dám ngẩng mặt lên nhìn hàng xóm nữa, sống một cuộc đời thừa vô cùng thê lương buồn bã.

[1] Người vợ không còn ở trong chính phòng nữa.

Cụ ngoại tôi đã nhận được tờ “giấy từ hôn” như vậy. Nhưng nếu như chỉ là cụ một mình dẫn theo ba người con ra đi vùng vẫy khốn khổ kiếm sống qua ngày thì cũng còn là tốt, thế mà về sau còn phát sinh ra một việc mà việc ấy mới gọi là không thể chấp nhận được.

Sau vài năm, ông cụ ngoại và người đàn bà họ Trương đã cùng ông chạy trốn sinh được hai người con một trai một gái, có thể là do gặp phải sự quả báo của trời đất, mà vào một buổi chiều hoàng hôn, khi cả bốn người trong gia đình đang ở bên sông Trường Giang chuẩn bị xuống thuyền qua sông, có lẽ do sắc trời đã tối, lại thêm gió ở bên sông nổi lên rất lớn, người đàn bà đó không biết vì sao lại trượt chân rơi xuống dòng sông nước xiết, bị sóng nước cuộn cuộn nhấn chìm, vĩnh viễn không thấy nhân ảnh.

Bà ấy đã ra đi như vậy, để lại trên đời hai đứa con thơ dại. Ông cụ ngoại tôi lúc đó vẫn còn can đảm nhờ một người quen đưa hai đứa trẻ quay về quê nhà ở Giang An, bảo người vợ đã bị ông ta chối bỏ giữ lại và chăm sóc chúng. Nhưng hoang đường hơn cả là bà cụ ngoại tôi chẳng nói nửa lời, chỉ lặng lẽ gặt đầu đón nhận hai đứa trẻ thơ. Tất cả mọi người trong họ hàng làng xóm đều cho rằng cụ ngoại tôi nhất định đã bị điên, bởi chỉ có điên mới làm như vậy. Bọn họ cho rằng bà làm như vậy là bởi muốn người đàn ông trước đây đã từ bỏ mình nhìn thấy tấm lòng nhân ái của bà mà hồi tâm chuyển ý.

Ba đứa con của mình, cộng thêm hai đứa con của người khác, một người phụ nữ nhỏ bé yếu đuối chỉ dựa vào việc giặt quần áo cho người khác kiếm sống, cùng lúc phải nuôi đến sáu miệng ăn, mà lúc này đang là ở giữa thời kỳ tám năm kháng chiến chống Nhật, máy bay của người Nhật đã oanh tạc đến tận thị trấn nhỏ bé của vùng đất Giang An, Tứ Xuyên này, người dân nơi đây cả ngày phải luôn trong tư thế sẵn sàng để trốn tránh sự tập kích của máy bay, người người không thể sống được, trăm họ lâm than, cuộc sống cơ cực bần hàn, thử hỏi trong hoàn cảnh như vậy thì có thể tìm được ở đâu ra nhiều quần áo mà giặt?

Còn ông cụ ngoại, sau khi bỏ lại hai đứa con vốn là thứ gây phiền toái rườm rà cho mình cho vợ cũ, liền một mình vượt biển đến Thượng Hải, muốn nhân cơ hội đất nước đang loạn lạc tìm một sự đổi thay nào đó. Dựa vào gia thế và tài văn chương của mình, cụ đã bằng mọi cách tìm được một chức vị không đến nỗi nào ở trong Bộ Tư lệnh cảnh bị của Quốc dân đảng ở Thượng Hải. Sau này còn liên tiếp được đề bạt thăng quan tiến chức, con người trở nên hơn hớn đắc ý. Khi mới bắt đầu đến Thượng Hải, cụ còn thỉnh thoảng gửi tiền tiêu vặt về cho cụ bà ở quê nhà. Về sau, cụ lại yêu một người phụ nữ ở Giang Nam, rồi rất nhanh chóng cưới người ấy làm vợ. Từ đó đoạn tuyệt luôn tất cả liên hệ với gia đình ở quê. Bà cụ ngoại sau khi nhận trọng trách nặng nề nuôi hai đứa con riêng của chồng, đối lại không phải là việc hồi tâm chuyển ý của ông cụ ngoại, mà là giúp ông giảm bớt những khó khăn phiền toái, để ông rảnh rang sống cuộc sống phong lưu ung dung tự tại ở nơi khác.

Cuối cùng vào năm 1949, cách mạng Trung Quốc thắng lợi, mở ra một đất nước Trung Quốc mới, Cộng sản đảng thay thế cho Quốc dân đảng, một chính quyền mới thay thế cho một chính quyền cũ. Những người làm quan lớn trong Quốc dân đảng trước đây, kẻ thì bị xử bắn, kẻ thì bị bắt làm tù binh. Ông cụ ngoại của tôi may cũng chỉ là một viên quan nhỏ của Quốc dân đảng nên không bị quy vào hai hình phạt

trên, nhưng cụ vẫn bị xem là một phần tử phản động nên đã bị đuổi về quê nhà theo nguyên quán là ở Giang An, Tứ Xuyên, trở thành một kẻ sa cơ thất thế. Đương nhiên lúc này, người vợ người Giang Nam mà cụ đã cưới ở Thượng Hải không chút do dự đã dứt tình đoạn tuyệt với cụ, lập tức bỏ đi. Sau khi cụ về đến quê, liền quay về nhà đau khổ cầu xin bà cụ ngoại tha thứ, thật là thảm thương. Lúc này mấy người con của họ đã lớn, tất cả đều thống nhất ngăn cản không cho bà cụ ngoại tha thứ cho cụ, không cho bà mở cửa đón người đàn ông vong ân bội nghĩa ấy vào nhà. Nhưng bà cụ ngoại đã nói với các con của mình rằng: “Tuy ông ta không ra gì, nhưng ông ấy vẫn là cha của các con!” Ai dè, cuối cùng người đàn ông mà họ gọi là cha kia, do trải qua những biến động chính trị lịch sử, bị đày về nơi xa xôi hẻo lánh, đất đai khô cằn sinh sống. Trong một buổi chiều tà, người đàn ông ấy đột nhiên rơi xuống một cái hố bên bờ ruộng, làm cách nào cũng không thể bò lên được, cũng coi như là kết thúc một đời hoang đường phiêu bạt của ông ấy.

17. Chương 16 Part 2

3. Chuyện về bà ngoại tôi

Trong ký ức của tôi, bà ngoại thực sự là một đại mỹ nhân, bà đẹp vô cùng. Lúc tôi còn nhỏ, nghe mẹ tôi kể lại, hai chị em gái của mẹ cộng lại cũng không thể bì được với sắc đẹp của bà. Bà ngoại sinh năm 1929, là năm mà đất nước đang trong cơn chiến tranh loạn lạc. Bà chính là người cháu gái đích tôn được kị ngoại tôi vô cùng yêu quý mà tôi đã kể ở đoạn trên. Lúc bà chín tuổi, tận mắt chứng kiến cảnh bà ngoại của mình treo cổ tự vẫn, thật thê thảm. Sau đó vì kế sinh nhai, bà phải cùng mẹ ra ngoài giúp người ta giặt quần áo. Không những thế, bà còn tự mình cáng đáng nhiệm vụ chăm sóc hai đứa em, một trai một gái của mình.

Tuy nhiên số phận của bà ngoại tôi tốt hơn nhiều so với mẹ mình, hai số phận ấy về bản chất thực sự không giống nhau. Trước hết, bà ngoại tôi không phải là người mù chữ, mà là một người phụ nữ có tri thức, có văn hóa. Vì sao lại như vậy ư? Khi nói đến điều này thì công đầu thuộc về mẹ của bà, tức là cụ ngoại tôi. Cụ ngoại tôi luôn cho rằng, bản thân mình, ngay trong đêm đầu tiên động phòng hoa chúc đã gặp phải cảnh bị chồng ruồng bỏ, hoàn toàn là do bản thân mình không biết chữ, là người không có văn hóa. Cho nên bà đã hạ quyết tâm, con gái của bà, bà cũng sẽ quyết để cho con gái được đi học. Cho nên lúc bà ngoại tôi bảy tuổi, đã được đưa đến trường tư thục của Tô gia để học. Cái giá phải trả cho việc này là cụ ngoại tôi mỗi ngày bắt buộc phải giặt nhiều hơn ba chậu quần áo lớn, ngoài ra còn phải thức đêm để nhận may thêm quần áo mới cho những người có tiền.

Ở thời đại ấy, mọi người đều nói “Phụ nữ không có tài thì là người có đức”, nhưng chính từ cảnh ngộ mà bản thân mình gặp phải, cụ ngoại tôi nhận thức được rằng, người phụ nữ không có tài thì cũng sẽ là người không có đức, họ rất dễ rơi vào hoàn cảnh bị chồng ruồng bỏ, coi khinh. Chính vì nghĩ như vậy mà cụ ngoại tôi đã dốc hết sức, đem cả tính mệnh của mình ra để đổi lấy việc cho con gái được đi học.

Bà ngoại của tôi, không hổ là người xuất thân từ gia tộc họ Tô, bà có tư chất thông minh, chỉ cần đọc qua một lần là nhớ, ngâm thơ làm phú, xuất khẩu thành thơ, lại thêm việc viết chữ rất đẹp, chỉ trong một thời gian ngắn, bà đã trở thành đứa trẻ nổi trội nhất trong đám trẻ con của gia tộc họ Tô. Các chú thím trong họ, người nào cũng đều khen ngợi bà, đều nói bà là cô bé họ Tô xuất sắc, tiền đồ ngày sau nhất định sẽ rộng mở thênh thang.

Dưới sự cổ vũ và khích lệ của mọi người, bà ngoại tôi càng cố gắng chăm chỉ học hành hơn nữa, rất nhanh sau đó bà đã thi đỗ đầu vào trường trung học của huyện. Sau khi tốt nghiệp trung học, lại trải qua vô số gian khổ, thi đỗ vào một trường đại học danh tiếng của tỉnh. Trong cả quá trình cầu học của bà, cụ ngoại tôi đã đổ không biết bao nhiêu mồ hôi, nước mắt và tâm huyết!

Đến năm 1949, tức là sau một năm bà ngoại tôi đi học đại học ở trên tỉnh, xã hội Trung Quốc đã có một sự thay đổi lớn, Đảng Cộng sản với khí thế cuộn cuộn, sức mạnh như vũ bão, uy lực cực lớn đã dồn Quốc dân đảng đến tận Đài Loan. Dưới sự hiệu triệu của Đảng Cộng sản, bà ngoại tôi và tất cả những sinh viên tiến bộ giống như bà, trong lòng nhiệt huyết cách mạng đang trào dâng mãnh liệt, họ sẵn sàng dấn thân vào đội ngũ cách mạng. Đối với riêng bà ngoại tôi mà nói, con đường cách mạng của bà so với những sinh

viên khác còn triệt để hơn vài phần, bởi bà là người có thân thể quá bi thảm. Bà vươn lên từ đáy tận cùng của xã hội này. Con đường mưu cầu tri thức của bà, là do mẹ mình dùng cả tính mạng và sức khỏe để đổi lấy, là dùng từng đồng từng cắc đắp dựng nên. Bà mong muốn giải phóng được càng nhiều càng tốt những bà mẹ phải lao động khổ sở vất vả giống như mình, để tất cả các bà mẹ trong thiên hạ này đều không phải lo lắng vì không có cơm ăn, để mỗi đứa trẻ đều được đến trường. Lý tưởng như vậy chắc chắn đã trở thành niềm tin của bà.

Đó cũng chính là niềm tin cách mạng thuần chất nhất của bà ngoại tôi, chính niềm tin ấy đã khiến bà quyết định rất nhanh từ bỏ việc tốt nghiệp đại học, cùng những người đồng chí cùng chung chí hướng gia nhập vào đại quân cách mạng. Bà gia nhập vào giải phóng quân ở một đoàn văn công quân khu của bộ 4 Tứ Xuyên. ở thời điểm này có rất nhiều thanh niên có học thức gia nhập cách mạng giống như bà, trong lòng họ tràn trề những lý tưởng về một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Sau đó, bà ngoại tôi với tài năng nghệ thuật xuất chúng và diện mạo vô cùng xinh đẹp đã nhanh chóng nhận được sự quan tâm của đội ngũ lãnh đạo trong đoàn văn công. Trải qua một thời gian rèn luyện và khảo sát, cuối cùng bà cũng được kết nạp và trở thành đảng viên Đảng Cộng sản. Từ đó bà nhận được ánh mắt ngưỡng mộ của không ít những đồng chí nam giới trong đội ngũ cách mạng. Trong thời kỳ đầu của những năm năm mươi, rất nhiều quân nhân xuất thân từ công nhân nông dân đã trải qua nam chinh bắc chiến, có ít nhiều cống hiến cho Đảng Cộng sản, đa số những người đàn ông này đều sớm đã có vợ ở quê nhà. Những người vợ bị để mặc ở quê, do không hiểu biết, nên họ đã bị những người chồng của mình trói buộc trong gông cùm xiềng xích của những thủ tục hôn nhân của xã hội cũ còn rơi rớt lại, bị họ sẵn sàng từ bỏ. Họ theo đuổi, săn đón những chiến sĩ tham gia trong đội ngũ cách mạng vừa trẻ trung xinh đẹp phù hợp với thân phận là chiến sĩ cách mạng của họ lại vừa có văn hóa, tri thức. Trong số bọn họ, có không ít người đã dành sự quan tâm chú ý cho bà ngoại tôi.

Bà ngoại tôi tuy lớn lên trong một gia đình nghèo khổ bần hàn, nhưng dòng máu đang chảy trong người bà là dòng máu của một gia tộc có dòng dõi thư hương nổi danh thiên hạ. Chính vì vậy mà tận trong cốt cách của bà vẫn toát ra chút khí phách kiêu ngạo, khiến bà có chút xem thường những vị lãnh đạo thô lỗ quê mùa một chữ bẻ đôi cũng không biết ấy. Bà biết những người này có địa vị, có thực quyền, nếu lấy họ thì cuộc đời của bà có thể suốt đời nhàn nhã, một bước lên mây. Nhưng rồi bà cũng nghĩ đơn thuần rằng, làm cách mạng và lấy chồng là hai việc khác nhau. Đương nhiên, chẳng có chút nghi ngờ gì, mục đích của bà là nhất định phải tìm được một người đồng chí nam trong đội ngũ cách mạng, nhưng đồng thời đồng chí ấy cũng phải là người có tri thức, một người đàn ông vừa có thể ngâm thơ vẽ tranh, vừa có sắc thái tình cảm của giai cấp tiểu tư sản đáp ứng đúng với những gì bà mong muốn trong tiềm thức của mình để làm người bầu bạn trọn đời. Trong cả quân khu, những người tiếp xúc nhiều nhất với những nữ đoàn viên trong đoàn văn công chính là mấy nam đồng chí thuộc sở tuyên truyền bộ chính trị. Trong đó có một đồng chí trông khôi ngô tuấn tú, dáng người cao cao, hay đeo một cặp kính gọng đen, nghe nói trước khi tham gia cách mạng cũng là một sinh viên.

Lúc mà bà ngoại tôi để mắt đến người đàn ông ấy, thì đồng thời, người đàn ông này cũng để mắt đến bà ngoại tôi.

Mỗi lần bà ngoại tôi biểu diễn ở trong đoàn văn công, người đàn ông này đều ngồi ở hàng ghế đầu tiên vô cùng hứng thú theo dõi từng cử động của bà. Sau mỗi buổi biểu diễn kết thúc, người đàn ông này lại là người đầu tiên đứng dậy trong đám người xem, vỗ tay nói: “Đoàn văn công có thể biểu diễn thêm một lần nữa được không?”. Lúc này kiêu gì cũng sẽ là nhất hô bách ứng, tất cả mọi người có mặt đều lập tức đứng hết lên vừa vỗ tay vừa nói: “Thêm một lần nữa, thêm một lần nữa!” và bà ngoại tôi đóng vai chính trong buổi biểu diễn cùng các bạn của mình trong đoàn lại tiếp tục ca hát trong tiếng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt của mọi người.

Tình yêu nam nữ dần nảy sinh từ trong những hoạt động cách mạng như thế, nó hiện lên rất mơ hồ và lãng mạn. Thật khó tưởng tượng, trong lúc đấu tranh giai cấp đang đến hồi gay gắt kịch liệt, đánh cường hào, chia ruộng đất, dẹp phản loạn, trong cái nôi của cách mạng, dưới ô đổ của đội quân cách mạng, vậy mà cũng có thể nở ra một đóa hoa tình yêu mang đậm tính chất của giai cấp tiểu tư sản, vô cùng lãng mạn.

Bà ngoại tôi còn nhớ món quà đầu tiên mà bà tặng cho người ấy chính là tập thơ của nhà thơ cách mạng người Nga Maiacốpski một nhà thơ Nga đại diện tiêu biểu nhất của trường phái thơ vị lai của thế kỷ XX.

Người đàn ông đó đã đọc một mạch hết cả quyển thơ trong đêm, cả đêm không hề chớp mắt. Ngày hôm sau, người đó khe khẽ nhét vào tay bà một mẩu giấy, trên đó viết:

“Đây là những câu thơ hay và đẹp nhất mà tôi đã từng đọc trong cuộc đời, đây cũng là món quà quý giá nhất mà tôi nhận được trong cuộc đời.”

Lúc bà ngoại tôi cùng những nữ chiến sĩ trong đoàn văn công được cử đi lưu diễn ở vùng dân tộc thiểu số khu vực miền tây Tứ Xuyên, dọc đường đi bà thường ghi lại những phong tục tập quán đặc sắc của người dân tộc thiểu số và những phong cảnh tuyệt đẹp còn giữ được những vẻ nguyên sơ của vùng đất miền tây. Mỗi lần đến một trạm nghỉ nào đó, bà liền gửi cho người ấy một bức thư, kể về những nơi bà đã đi qua. Còn người ấy, khi nhận được những bức thư của bà, đều giữ chặt trong tay, đọc đi đọc lại, nói những bức thư này chính là những bài tản văn hay nhất mà anh đã từng đọc. Trong những lá thư hồi đáp, người ấy đều tán dương bà là “băng tâm đệ nhị”, một người con gái cách mạng tài giỏi chân chính.

Còn người thanh niên cách mạng thư sinh đeo cặp kính gọng đen ấy, cuối cùng được sự đồng ý và giúp đỡ của tổ chức đảng đã cùng bà ngoại tôi kết thành phu thê.

Trước khi kết hôn và thời kỳ đầu của hôn nhân, bà ngoại tôi luôn cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời này. Sự kết hợp giữa hai người có văn hóa, vừa theo cách mạng vừa lãng mạn theo kiểu tiểu tư sản chính là mối quan hệ nam nữ hài lòng nhất và là cuộc hôn nhân mỹ mãn nhất. Bà luôn cảm thấy cuộc hôn nhân của mình so với mẹ thì hạnh phúc hơn không biết bao nhiêu lần. Thật đúng là ông trời có mắt, đã bù đắp cho bà tất cả những khổ đau mà mẹ bà phải gánh chịu. Từ tận đáy lòng, bà thật sự cảm ơn mẹ mình, là mẹ đã cho bà kiến thức, cho bà văn hóa, mà nhờ có văn hóa bà mới có thể tìm được một người bạn cách mạng có văn hóa, mới có thể có được sự bình đẳng như thế này. Trong cuộc sống gia đình, mình luôn tôn trọng đối phương và cũng được đối phương rất tôn trọng.

Sau khi bà sinh người con gái thứ hai - người đó chính là mẹ tôi - không lâu, Đảng Cộng sản bắt đầu tiến hành một cuộc thanh lọc chính trị với quy mô lớn nhất lần đầu tiên từ sau khi giành được chính quyền, cuộc thanh lọc ấy gọi là cuộc vận động “Tam phản ngũ phản”, đồng thời cũng thanh lọc luôn cả đến quân đội. Người chồng trí thức cách mạng của bà, là ông ngoại của tôi, lúc bấy giờ đối với cách mạng luôn một lòng trung thành son sắt, nhưng trong một đêm bỗng bị vạch trần ra là “có vấn đề về lý lịch chính trị”, nói ông trước khi gia nhập vào bộ đội đã từng tham gia vào đoàn thanh niên của Quốc dân đảng. Trong phút chốc tất cả đã hoàn toàn thay đổi, ông ngoại lập tức bị bắt nhốt lại, bị cách ly để thẩm tra. Rồi theo đó, nhà cửa cũng bị tịch thu, bà ngoại cũng bị cách ly để khai báo rõ một cách thành thực về vấn đề của chồng bà.

Trong cái rủi có cái may, và điều vô cùng may mắn ấy là ông ngoại đã tìm được người cấp trên cũ của mình, người cấp trên ấy đã chứng minh ông ngoại tham gia vào đoàn thanh niên của Quốc dân đảng là do nhận nhiệm vụ hoạt động bí mật của đảng trà trộn vào hàng ngũ của địch để tiến hành hoạt động xúi giục làm phản. Ông ngoại nhờ thế mà thoát khỏi việc bị cách ly thẩm tra, vẫn giữ nguyên thân phận đảng viên của mình. Nhưng những dòng chữ “đã từng tham gia vào đoàn thanh niên Quốc dân đảng” đã trở thành một vết đen trong lý lịch của ông, khiến cho ông từ đó về sau trong cả chặng đường đời dài của mình đã phải nếm trải biết bao nhiêu khổ cực.

Đầu tiên là ông lập tức bị đá ra khỏi đội ngũ của mình, rồi bị chuyển chuyển đến làm một chân thư ký nhân rồi có cũng như không của một cơ quan thành ủy. Sau đó, bà ngoại tôi cũng bị điều đi khỏi đoàn văn công, chuyển đến làm giáo viên dạy nhạc ở một trường trung học. Trong các lần hoạt động chính trị, họ bị ép buộc viết tài liệu tố giác đối phương, từ đó mà giữa hai vợ chồng xảy ra những bất hòa lớn. Rất nhiều người bạn thân thiết của bà ngoại tôi có ý tốt đã khuyên bà ly hôn với người chồng “vận động viên” kia, anh đi đường anh, tôi đường tôi, để tránh về sau này gặp nhiều liên lụy phức tạp. Nhưng bà ngoại tôi nhìn hai đứa con trước mặt, nghĩ về tuổi thơ của mình đã phải trải qua những ngày tháng vô cùng buồn đau khi không có sự chăm sóc của cha, nên đã quyết định dù có thế nào đi nữa bà cũng không thể để con gái của mình không có cha được.

Đòn cuối cùng đánh vào mối quan hệ vợ chồng vốn đã rạn nứt mong manh, gần tan vỡ của bà ngoại chính là cuộc “Đại cách mạng văn hóa” diễn ra ở cuối những năm 60. Ông ngoại do “có vấn đề về lý lịch” nên bị điều xuống công xưởng dệt làm công việc quét dọn vệ sinh, chịu sự cải tạo lao động và giáo dục lại của giai cấp công nhân. Khi cải tạo được đến năm thứ hai, ở nơi mà mỗi ngày ông đều phải đến để quét dọn nhà vệ sinh, ông đã lén lút quan hệ với một nữ công nhân dệt ở đó. Có một đêm, sự việc bị bại lộ, ông

ngoại và người nữ công nhân dệt ấy quần áo xộc xệch bị bắt dẫn đến công xưởng của ủy viên hội cách mạng, bọn họ phê phán ông là phần tử phản cách mạng cũ, lấy nhục thể làm công cụ phản cách mạng để dụ dỗ nữ công nhân cách mạng, hòng mưu đồ hủ hóa đội ngũ giai cấp công nhân, thực hiện giấc mơ khôi phục địa vị cũ của giai cấp chủ nghĩa tư bản. Trong lúc bị lăng nhục, lợi dụng lúc người đội viên tuyên truyền công nhân không chú ý, ông đã từ cửa sổ trên lầu nhảy xuống, chết ngay tại chỗ. Thi thể của ông được bên phía công xưởng dệt thông báo cho bà ngoại tôi đến nhận về và đem đi hỏa táng. Đây là lần thứ hai trong đời, bà ngoại tôi tận mắt chứng kiến cảnh người thân nhất của mình tự sát. Sự ra đi của ông ngoại tuy giúp bà có được sự giải thoát trong chính trị, nhưng điều khiến bà đau lòng nhất và không thể nào hiểu được là người giống như ông ngoại tôi, vừa có tri thức có văn hóa, có nhân cách và có mục đích sống, lại là phần tử trí thức nhận được sự giáo dục có quy phạm nghiêm khắc của Đảng Cộng sản, vì sao lại có thể phản bội tình cảm với người đã từng cùng ông yêu thương khăng khít, vô cùng lãng mạn, sau đó lại còn vì ông mà đã phải chịu biết bao điều khổ cực để đi tòng tị với một người nữ công nhân? Bà yêu thương chân thành hết mực đối với người đàn ông này, đã vì người đàn ông này mà giao phó tất cả, và còn chuẩn bị vì ông mà hy sinh nhiều hơn nữa, nhưng đối lại, điều bà nhận được chính là một số phận cay đắng chịu sự phản bội và ruồng bỏ của chồng giống như mẹ mình.

Rất nhiều rất nhiều năm sau nữa qua đi, bà ngoại vẫn còn nói, chỉ cần ngày nào bà còn sống, thì vĩnh viễn ngày ấy bà không bao giờ tha thứ cho ông.

4. Chuyện về mẹ của tôi

Người mà tôi luôn gần gũi yêu thương nhất chính là mẹ. Kể từ khi tôi bắt đầu biết nhớ, thì tôi cảm thấy mẹ là người có vẻ đẹp rất đặc biệt. Mẹ tôi không phải kiểu người vừa nhìn là khiến cho người ta kinh ngạc vì vẻ đẹp rạng rỡ như những tiên nữ trên trời. Vẻ đẹp của mẹ tôi không chỉ toát ra từ dung mạo bên ngoài, mà nó còn tỏa ra nhiều hơn từ con người bên trong của mẹ. Mẹ đẹp theo kiểu khi có một người đàn ông nào đó lướt qua, thường sẽ không để ý đến, nhưng sau khi đi được vài bước, lại giật mình nghĩ phải quay đầu lại để nhìn cô gái mình vừa đi lướt qua một cái. Mẹ là người phụ nữ điềm đạm, nho nhã, hiền thực, nhưng độc lập trong suy nghĩ.

Mẹ tôi là con gái út của bà ngoại, cho nên trong gia đình, mẹ cũng được bố của mình, tức ông ngoại tôi, yêu chiều hơn chút ít. Mẹ tôi dường như cũng cảm nhận được trong hai chị em gái của mình chỉ có mẹ là người được thừa hưởng dung mạo xinh đẹp truyền thống của Tô gia. Mẹ cũng giống tôi, có một đôi mắt phượng đặc biệt, và cũng là một người viết chữ rất đẹp. Mẹ tôi sinh năm 1957. Sau khi mẹ ra đời không lâu, mẹ của mẹ, tức bà ngoại của tôi, do có vài “ý kiến hữu khuynh” nên bị cách ly để thẩm tra. Do sau khi sinh không được ăn uống và nghỉ ngơi đầy đủ, nên cơ thể của mẹ bị suy nhược, yếu hẳn đi, mẹ thường xuyên bị những cơn đau đốn quẩy rầy.

Lúc cha của mẹ nhảy lầu tự sát trong cuộc “Đại cách mạng văn hóa”, thì mẹ mới 12 tuổi, sự việc ấy đã khiến cho mẹ bị sốc nặng, có thể nói đó như là một sự hủy diệt. Trong rất nhiều những năm về sau, sau khi cha nhảy lầu chết, xác được khiêng đi, trên nền xi măng ở lầu dưới vẫn còn hai vết lõm sâu do thân thể cha khi nhảy xuống tạo ra, hình ảnh ấy vĩnh viễn in sâu trong óc mẹ, khiến mẹ thường xuyên mơ thấy ác mộng, sau khi tỉnh lại thì thường khóc không ngừng. Một trong những sự việc khiến bà ngoại tôi sau này hối hận nhất chính là không nên dẫn theo hai đứa con đến hiện trường đã xảy ra sự việc, để chúng tận mắt nhìn thấy cảnh tai họa của mối quan hệ giữa người với người, mà người đó lại là cha của chúng!

Sự việc ấy còn để lại cho ba người phụ nữ trong gia đình này một sự sỉ nhục vĩnh viễn không bao giờ xóa đi được. Thật khó có thể tưởng tượng được lúc ấy bọn họ đã phải chịu bao nhiêu nhục nhã khi ở trường và cơ quan.

Phải mất vài năm sau, việc của ông ngoại tôi mới được dư luận dần quên lãng. Chị gái của mẹ tôi hưởng ứng lời hiệu triệu của Mao Chủ tịch, làm người thanh niên trí thức, trở về quê nhà ở vùng xa xôi hẻo lánh Tứ Xuyên. Sau khi chị gái đi rồi, chẳng có ai bầu bạn cùng mẹ, cuộc sống của mẹ tôi lại càng trở nên cô đơn. Đa số thời gian trong những năm tháng ấy mẹ tôi đều ở nhà đọc hết đồng sách cũ mà ông ngoại tôi để lại. Do lúc sinh thời, ông ngoại tôi thông thạo nhiều ngoại ngữ, nên mẹ tôi đã giữ lại cuốn “Mác - Lênin toàn tập” với bản tiếng Anh, tiếng Đức và tiếng Pháp để tự học mấy ngôn ngữ này, sai sót ngẫu nhiên là đã tự mình lựa chọn một con đường nghề nghiệp cho tương lai.

Sau khi tốt nghiệp trung học, dựa theo chính sách lúc bấy giờ, vì mẹ tôi là người con còn lại duy nhất trong

gia đình, nên không cần phải giống như chị tôi đi về những vùng nông thôn định cư ở đó để chịu sự tái giáo dục của đội ngũ bần nông và trung nông lớp dưới. Nhưng mẹ tôi lại khẳng khái nhất định muốn đi khỏi ngôi nhà này, đi khỏi thành phố này, rời xa nơi đã khiến cho bà vô cùng đau khổ vì phải chịu biết bao điều tủ nhục và sự khinh bỉ của mọi người xung quanh. Bà muốn đi đến một nơi thật xa, càng xa càng tốt. Tuy bà ngoại tôi không bằng lòng chút nào, nhưng nghĩ đến việc nếu cứ giữ con ở lại nơi này, những vấn đề của chồng còn lưu truyền lại đến ngày sau có thể sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của con, cuối cùng bà cũng hạ quyết tâm tiễn con đến một nơi thật xa, để con được tự do tự tại bay đi trên đôi cánh của mình.

Chính vì vậy mà mẹ tôi tự nguyện xin đi đến vùng núi dân tộc thiểu số xa xôi nhất của tỉnh Tứ Xuyên. Cũng may nơi mẹ tôi đến là khu vực đồng bằng duy nhất của vùng núi đó, và cũng là nơi tập trung sinh sống của người dân tộc Hán, sản vật phong phú, điều kiện tốt hơn rất nhiều so với nơi mà chị gái của mẹ đã đi. Những người nông dân ở vùng đó đặc biệt rất yêu quý những thanh niên trí thức dân tộc Hán đến từ thành phố. Có sáu đội lớn của mẹ tôi đi đến công xã ấy, mỗi một đội lớn đều bố trí các thanh niên trí thức đến từ năm sáu thành phố khác nhau. Những thanh niên này hoặc là tập trung lại sống cùng nhau, hoặc là tản ra đến ở nhờ trong những gia đình nông dân bản địa. Cho dù là ở đâu, thì những người nông dân nơi này cũng giành những phòng tốt nhất cho họ ở, chia những loại gạo và mì tốt nhất cho họ ăn. Sự thuần phác và lương thiện của những người dân quê nơi đây đã làm mẹ tôi vô cùng cảm động. Từ nhỏ, ở trong một cơ quan lớn, điều mẹ trải qua toàn là những việc đấu tranh, tranh giành cầu xé lẫn nhau và cuộc vận động cách mạng đẫm máu, mẹ chưa bao giờ có thể hình dung ở trên thế giới này vẫn còn có một nơi tốt đẹp như vậy, vẫn còn một kiểu chân thành và thuần phác như vậy.

Do mẹ là một người viết chữ rất đẹp, lại cộng thêm việc đã từng học qua mấy ngoại ngữ, đúng lúc trường trung học trong công xã khôi phục lại việc dạy học tiếng Anh nhưng chưa tìm được giáo viên Anh ngữ, mẹ liền được chọn đến trường trung học của công xã làm giáo viên dân lập. Giáo viên dân lập không phải là trọn đời làm giáo viên công chức nhà nước, có công ăn việc làm ổn định, mà chỉ là công việc tạm thời giúp đỡ cho công xã dạy học, tất cả lương thực và toàn bộ tiền trợ cấp được khấu trừ ở trong đội sản xuất, và cùng với nông dân ở trong đội chia rau, chia lương thực, chia thịt. Bình thường lúc trường học bắt đầu khai giảng, thì ở trường dạy học, sau khi học sinh tốt nghiệp hoặc nghỉ đông, nghỉ hè, thì giáo viên dân lập lại quay về đội sản xuất của mình cùng với nông dân làm việc, sinh sống.

18. Chương 16 Part 3

Mẹ tôi vô cùng hài lòng với công việc giáo viên dân lập này. Bà cho rằng thật đúng là ông trời có mắt, đã run rủi bà lựa chọn đến nơi này, được sống và làm việc với những nông dân, học sinh ngây thơ thuần phác ở đây, cuối cùng cũng rời xa được bể khổ. Giai đoạn ngụ lại nơi này làm giáo viên dân lập chính là giai đoạn vui vẻ nhất trong cuộc đời của mẹ.

Mẹ và cha tôi quen nhau trong thời gian này. Mẹ tôi là thanh niên trí thức của đội sáu, còn cha tôi là người ở đội hai. Phía sau nơi mẹ tôi ở có một con sông nhỏ, trên sông có một phòng xay gạo, đến tận đêm khuya vẫn chưa nghỉ vì còn phải xay gạo cho xã viên. Bên cạnh phòng xay gạo có một phòng chuyên để dụng cụ, sau khi mẹ tôi nghỉ dạy học trở về đội sáu, đội trưởng liền quyết định sắp xếp cho mẹ tôi đến ở ở cái phòng chuyên để dụng cụ, có duy nhất một phòng và một cái sân ấy. Đó là sự đãi ngộ ưu ái nhất trong toàn bộ thanh niên trí thức của công xã. Đội trưởng nhận thấy nhà của người nữ thanh niên trí thức này so với nhà của những bạn thanh niên trí thức khác xa hơn rất nhiều, phải đi tàu hai ngày hai đêm mới đến, cho nên đã đặc cách chiếu cố cho mẹ. Lại cộng thêm việc mẹ tôi đích xác là một người nữ thanh niên xuất sắc, người nào gặp cũng đều yêu mến, viết đẹp vẽ đẹp, hát hay múa giỏi, những người dân ở vùng quê này đặc biệt yêu quý và tôn trọng mẹ.

Dòng sông nhỏ mà tôi vừa nhắc đến ở trên, là một dòng sông đã có từ lâu đời, với dáng dấp rất cổ xưa. Nó như một dải lụa hẹp chảy vòng quanh uốn lượn kéo dài mãi nối liền cả mấy đội sản xuất với nhau, sau khi nó chảy xuyên qua vùng đất mà đội sáu ở thì hướng tiếp ra xa, chảy qua một vùng đất khác, cũng có thể

là nhờ con sông này, nhờ chính sự êm đềm lặng lẽ của nó đã kết nối nên một mối tình vô cùng đẹp đẽ giữa cha và mẹ tôi.

Từ đội sáu đến đội hai, mẹ theo bờ sông mà đi, thì có lẽ là đi hết khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ. Giờ đây chẳng hiểu vì sao mà mẹ tôi không thể nhớ cho rõ ràng được vì sao mà lúc ấy mẹ lại quen cha. Mẹ chỉ còn nhớ một việc đã khiến cho mẹ xúc động vô cùng, vĩnh viễn không bao giờ quên. Đó là sau mỗi lần mẹ từ trường học hoặc kết thúc công việc của một ngày trở về, việc đầu tiên sau khi mở cửa phòng là vội vội vàng vàng đi nấu cơm, rồi ăn thật nhanh. Thông thường sau khi ăn cơm xong thì lúc đó trời cũng đã tối. Bấy giờ mẹ đi đến bên chiếc cửa sổ duy nhất ở trong phòng, ngồi xuống chiếc bàn gỗ đặt vuông góc với cửa sổ, dưới ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn lặng lẽ gióng tai ra ngoài cửa sổ lắng nghe tiếng nước chảy của dòng sông và tiếng xay gạo vọng lại từ xưởng xay xát. Ở phía xa xa, thỉnh thoảng cũng vẳng đến một vài tiếng chó sủa và tiếng quát tháo của người nông dân đuổi trâu về nhà. Trong màn đêm tĩnh mịch thơm nồng mùi đất và tràn đầy những ân tứ mà đất trời ban tặng, mẹ tôi rất nhanh nghe thấy một tiếng “Cộp”, đó chính là tiếng của một hòn đá nhỏ ném lên cánh cửa sổ. Mỗi lần nghe thấy âm thanh này, mẹ liền lập tức mở toang cửa sổ, ngó đầu ra, lúc này mẹ sẽ nhìn thấy cha tôi lúc còn trẻ đang đứng ở phía đối diện bên bờ sông bên kia. Trên đầu cha đội một chiếc mũ bộ đội cũ, mặc bộ trang phục bộ đội hơi cũ - phong cách ăn mặc này của thanh niên trí thức lúc bấy giờ là rất mode. Còn cha, khi vừa nhìn thấy mẹ ngó đầu ra, liền toét miệng cười. Mẹ kể, trong đêm tối, mẹ chỉ nhìn thấy hai hàm răng trắng toát mà lúc cha cười lộ ra.

Chỉ cần biết chắc là mẹ đang ở nhà, cha sẽ dùng hai tay của mình trèo lên một cành cây lớn cong cong vươn từ bờ sông bên ấy sang bờ sông bên này, rồi tùy theo lực đàn hồi của nó mà nhún người nhảy một cái, nhảy đến bên dưới của cánh cửa sổ ở bờ bên này, sau khi chân giẫm lên cỏ và đá, liền vịn theo chân tường lần đi vào phía bên trong phòng để gặp gỡ mẹ tôi. Mỗi lần mẹ kể đến đoạn mà cha mẹ hẹn hò nhau vô cùng lãng mạn này, thì nước mắt mẹ đã giàn giụa trên mặt. Mẹ nói, lúc đó đang là thời kỳ “Đại cách mạng văn hóa”, trong thời đại độc ác vô nhân tính đó, cha mẹ vẫn có thể tìm được một điểm tựa an ủi trong tâm hồn, hưởng thụ được một chút tình cảm lãng mạn thuần khiết của nam nữ tuổi thanh xuân, đó thật là một kỳ tích.

Mẹ còn nhớ, có một đêm lúc cha nhảy sang và đẩy cửa bước vào, trong tay cha vẫn còn cầm một cuốn sách được gói bằng giấy dai, cha nói đây là một cuốn sách đẹp nhất trên đời này, muốn tặng nó cho mẹ. Khi mẹ nghe được câu nói này, phản ứng đầu tiên của mẹ là cảm thấy dường như tất cả những điều này đều như là số phận đã định sẵn như vậy, không thể cưỡng lại được. Đầu những năm 50, lúc cha mẹ của mẹ bắt đầu yêu nhau, món quà đầu tiên mẹ tặng cho cha cũng là một quyển sách.

Mẹ vội vội vàng vàng nhận quyển sách từ tay cha rồi mở ra xem, hóa ra đó là một cuốn sổ tay, là tập thư “Gitanjali” (Thơ Dâng)[2] của nhà thơ nổi tiếng Tagore[3] người Ấn Độ do cha tự tay chép:

Em đã làm cho tôi sống mãi

Làm như vậy là hạnh phúc của em

Vừa đọc đến hai câu mở đầu này, trái tim mẹ đã hoàn toàn rung động. Mẹ nói lúc ấy mẹ hình như chỉ muốn nín thở đọc một hơi hết cả tập thơ chép tay ấy của Tagore:

Dưới sự vuốt ve của đôi bàn tay em mềm mại

Trái tim bé nhỏ của tôi

Chảy tan ra trong niềm vui sướng vô bờ

Không thể cất lên những vần điệu rõ ràng

Phần thưởng lớn lao của em trút hết vào trong bàn tay nhỏ bé của tôi

Thời đại đã đi qua

Mà trong bàn tay tôi vẫn còn tràn đầy lượng dư thừa

.....

(Tạm dịch)

Trên trang giấy trắng cuối cùng của tập thơ, cha đã đề một câu thơ tặng mẹ để cùng động viên khích lệ:

Để chúng ta trên trạm nghỉ chân của tuổi thanh xuân lưu lại những dấu chân sâu đậm

Đó sẽ là những câu chữ tỏa sáng lấp lánh trong cuốn sách lớn của cuộc đời chúng ta.

Mẹ tôi kể, khi cha tặng tập thơ đó cho mẹ, đã tạo thành một cơn địa chấn rung động trong tâm hồn mẹ mà trước đó chưa từng có. Thanh âm tự nhiên của những câu thơ tuyệt đẹp ấy giống như rót những giọt quỳnh tương vào trong cuộc đời gian khổ của mẹ, một lần nữa thắp sáng lên niềm mơ ước và hy vọng của mẹ về tất cả những điều đẹp đẽ nhất ở trên thế gian này.

Ở thời kỳ đầu tiên khi tình yêu bắt đầu nảy nở, điều khiến mẹ cho đến giờ này vẫn nuối tiếc nhất chính là cho dù cha và mẹ mỗi tuần đều lén lút hẹn hò gặp gỡ nhau hai lần, nhưng cả hai người tuyệt đối chưa bao giờ vượt quá giới hạn cho phép: cả hai đều chưa hề bày tỏ tình yêu, chưa hề hôn nhau, thậm chí đến cầm tay nhau cũng còn chưa dám. Kiểu tình yêu trong sáng thuần khiết ấy lại khiến cả hai người vô cùng hạnh phúc, vượt qua cả không gian và thời gian. Bọn họ đã dựa sát vào nhau, kề vai nhau, sưởi ấm cho nhau, cùng nhau vượt qua những tháng năm gian khổ đó. Ngoài chân thành vẫn còn chân thành, ngoài thuần khiết vẫn còn thuần khiết.

Sau này, cuộc “Đại cách mạng văn hóa” cuối cùng cũng kết thúc, Trung Quốc khôi phục lại chế độ thi đại học, những việc phát sinh về sau, thật sự nên gọi đó là sự an bài của số phận. Cả hai người bọn họ chẳng biết run rủi thế nào mà cùng ở trong một thành phố. Mẹ tôi vẫn còn nhớ, lúc đó, cơ hội để mọi người được xem những bộ phim nước ngoài rất ít. Mỗi lần trường đại học của cha chiếu phim nước ngoài, việc đầu tiên là cha sẽ báo cho mẹ biết. Mẹ nói lúc ấy mẹ vô cùng sung sướng. Lúc mẹ đi đến hội trường lớn của trường đại học mà cha đang học để xem phim, ở đó sớm đã đông nghịt người, thật khó để có thể mau chóng tìm được cha. Thường thường những lúc ấy, cha sẽ đứng ở trên một chiếc ghế gỗ dài ở trong hội trường, nhìn chăm chú vào đám người đông đúc, rồi hướng về phía cổng chính vẫy tay thật cao khi nhìn thấy mẹ đi vào. Điều làm mẹ cảm động nhất là lúc ấy, trong tay cha còn cầm theo một tấm thảm nhỏ, cha luôn vì mẹ mà chuẩn bị chu đáo cả chỗ ngồi cho mẹ. Bởi vì là mùa đông, những chiếc ghế gỗ trong hội trường đều rất lạnh, cha sợ mẹ ngồi lâu sẽ bị cảm lạnh. Những hành động chăm sóc quan tâm nho nhỏ của cha như vậy, đều làm cho mẹ cảm thấy vô cùng ấm áp. Sau khi tốt nghiệp bốn năm đại học, bọn họ đều xin với trường đại học của mình ở lại cùng một thành phố.

Về sau, cũng giống như tất cả những cặp tình nhân may mắn trong thiên hạ, cả hai người cuối cùng cũng đã trở thành người một nhà, vài năm sau thì mẹ sinh tôi. Lúc sinh tôi ra, cuối cùng mẹ cũng đã thở phào nhẹ nhõm, cho rằng mình rốt cuộc cũng đã được giải thoát khỏi vận mệnh khủng khiếp của mấy đời phụ nữ trong gia tộc của mình, có thể là kẻ chuyên bóp chết tình yêu hôn nhân trong gia tộc của mẹ đã bị câu chuyện tình yêu chân thành giữa cha và mẹ làm cho cảm động mà nhờ vậy đã bỏ qua cho mẹ.

Trong ký ức của tôi, từ khi tôi bắt đầu hiểu chuyện, chúng tôi luôn là một gia đình nhỏ vô cùng hạnh phúc, tuy cha mẹ thỉnh thoảng cũng có những tranh cãi về vài sự việc nhỏ nhỏ. Cả cha và mẹ tôi đều là giảng viên đại học, trường học của cha cách nhà khá xa, mỗi ngày đều tốn rất nhiều thời gian để đi làm, buổi tối lúc trở về nhà thì cũng đã mệt mỏi rồi gân cốt. Cho nên, tất cả những việc như đưa tôi đến nhà trẻ, vào lớp, tan lớp, ba bữa ăn của tôi trong ngày, rồi việc học tiếng Anh, học đàn... tất cả đều do một mình mẹ cáng đáng.

Còn nhớ khi tôi sáu tuổi, có một hôm mẹ đột nhiên nói với tôi với vẻ rất bí mật: “Hôm nay là ngày sinh nhật của cha con, chúng ta sẽ dành cho cha một món quà thật đặc biệt: Hai mẹ con mình đi xe buýt đến trường học của cha đón cha về có được không?”

Chúng tôi xách chiếc bánh sinh nhật, chuyển mấy lần xe, mới tìm được đến trường học của cha, rồi lại phải đi vòng qua mấy tòa nhà lớn mới tìm được phòng làm việc của cha. Sau khi bước vào, không biết cha đi đâu, tôi và mẹ liền ngồi trong phòng làm việc của cha để đợi. Mẹ ngẫu nhiên kéo chiếc ngăn kéo ở phía dưới bàn làm việc của cha ra, phát hiện ở trong đó có một tập thơ, bút tích trên bức thư rất đẹp, giống như nét chữ của một người con gái. Mẹ hiếu kỳ mở bức thư ra xem, trời ơi! Thì ra là bức tình thư của một người phụ nữ viết gửi cho cha. Mẹ vội vàng xem hết những bức thư còn lại, tất cả đều là những bức thư tình của cùng một người phụ nữ. Hai người bọn họ dùng từ “vợ chồng” để xưng hô với nhau, có lẽ đã được một thời gian rồi. Từ những bức thư này có thể biết được, người phụ nữ đó là nữ thư ký ở trong cùng một viện với cha. Số phận của mẹ mình giờ đây lại tái hiện trước mắt mẹ với cảnh tượng máu me đầm đìa: Mẹ cũng bị

người đàn ông mà trước đây mẹ cho là người chân thành nhất, cao thượng nhất, trung thực nhất trên thế giới này phản bội.

Lúc mẹ tôi nhìn thấy những bức thư kia, thì cha cũng quay trở về phòng làm việc. Cha vừa nhìn thấy chúng tôi thì sững người lại, lúc cha nhìn thấy mẹ đang đọc những bức thư tình kia của cha, cha liền chạy ngay đến, giật lại tất cả những lá thư ấy từ tay mẹ, rồi nhét chúng vào trong ngăn kéo, khóa lại. Mẹ ngồi chờ ra, ngẩn ngơ thần thờ, sắc mặt trắng bệch, chẳng thốt ra được lời nào. Tôi cũng sợ run lập cập, không biết giữa cha mẹ đột nhiên đã xảy ra chuyện gì. Lúc này, cha ngay lập tức dùng sức cổ gồng kéo mẹ ra khỏi phòng làm việc, nói một mạch: “Đây là nơi làm việc, mọi người đều là thầy cô giáo, có việc gì thì chúng ta về nhà hãy nói.” Tôi còn nhớ rất rõ biểu cảm trên gương mặt của cha lúc ấy, xem ra cha còn bình tĩnh hơn mẹ rất nhiều, vẫn ôn hòa nhã nhặn, giống như chưa từng phát sinh bất cứ chuyện gì.

Tôi và mẹ đã bị cha bắt ép như vậy rồi đưa về nhà.

Về đến nhà, mẹ tôi cố gắng kìm chế không để nước mắt tuôn rơi, hỏi một cách nghiêm túc về mối quan hệ của cha với người phụ nữ đó. Cha lại luôn miệng phủ nhận, còn nói mẹ là nói không thành có, dựng chuyện bịa đặt, vu cáo hãm hại cha. Cãi nhau cả một đêm, nhưng cũng chẳng có kết quả gì, buổi sáng hôm sau cha quay lại trường đi dạy học. Mẹ ở nhà càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng không hiểu, rõ ràng là cha đã sai, vậy mà lại còn có chết cũng không chịu nhận, cũng không xin lỗi, lại còn giả mồm át lễ phải, chẳng còn chút liêm sỉ nào. Mẹ không có cách nào chấp nhận được sự thật này. Thế là trong một phút tức giận, mẹ đã chạy thẳng đến trường của cha, tìm gặp lãnh đạo, tố cáo cha ngoại tình, muốn ly hôn với cha. Xã hội lúc ấy còn chưa mở cửa như bây giờ, những người có tư tưởng khoan dung, dễ dàng tha thứ cho việc này còn rất ít, họ thường đề ra những hình phạt rất nặng nề về chính trị và đạo đức cho những người mắc phải lỗi này.

Nhưng tuyệt đối không thể ngờ được là, cha tôi ở trước mặt lãnh đạo của mình, trèo lên bên cửa sổ của mấy tầng lầu cao dõng dạc xuống dưới. Ông nói với lãnh đạo của mình, tất cả những chuyện này đều là do thần kinh của mẹ trong một thời gian dài bị suy nhược, đã sử dụng thuốc ngủ hơi nhiều nên tạo thành ảo giác như vậy, cha hoàn toàn bị oan. Cha tự mình dấn thề với trời đất rằng mình tuyệt đối không làm những chuyện có lỗi như vậy đối với mẹ, nếu như mọi người không tin, cha sẽ từ bên cửa sổ này nhảy xuống, lấy cái chết để chứng minh cho sự trong sạch của mình. Tận mắt nhìn thấy cha định nhảy xuống, mẹ tôi vô cùng lo lắng, trái tim mềm nhũn, vội chạy lại kéo cha xuống. Lãnh đạo của cha nói với mẹ tôi: “Cô nói đồng chí này của chúng tôi có quan hệ bất chính với người phụ nữ khác, vậy cô có bằng chứng gì không?” Mẹ tôi ngẩn người, hai mắt tròn tròn chẳng nói được lời nào.

Cha và mẹ tôi từ đó trở đi không thể nào hòa thuận được nữa, hai người thường xuyên xích mích với nhau đến mức trở thành thù hận, cha cũng không quay về nhà ở nữa. Ông đi đến chỗ nào cũng nói mẹ có quan hệ không rõ ràng với thầy giáo Uông, một lòng muốn ly hôn với ông ấy, nên mới bịa đặt ra những lời nói dối rằng cha có quan hệ với người phụ nữ khác để vu cáo hãm hại cha, lăng nhục cha...

Việc cha đi đến đâu cũng tung tin đồn mẹ có quan hệ với người đàn ông khác, cũng bằng như là hủy hoại thanh danh của mẹ, làm cho tất cả những người không hiểu rõ chân tướng sự việc đều nhìn thấy mẹ là chỉ chỉ trỏ trỏ, cất đút tất cả những sự ủng hộ từ phía bên ngoài của mẹ, dồn mẹ đến chỗ chỉ còn một mình đấu lại với cha. Trong hoàn cảnh tứ bề khốn đốn, chỉ có mình gia đình nhà Ngô Vũ là luôn luôn kiên định đứng ở bên cạnh mẹ, giúp đỡ mẹ tất cả và an ủi động viên tinh thần cho mẹ.

Thời kỳ cha mẹ đang tranh cãi nhau việc ly hôn, tuy cuộc “Đại cách mạng văn hóa” đã qua đi được vài năm, nhưng xã hội Trung Quốc vẫn còn là một xã hội khá đóng khép, cổ hủ lạc hậu, phần tử trí thức đa số vẫn rất xem trọng danh tiết của mình. Cãi đi cãi lại, bộ mặt của cha ngày càng trở nên hung ác, mẹ thì trái lại lại không muốn ly hôn, mẹ không muốn để cho cha và người đàn bà kia tùy ý muốn làm gì thì làm như vậy, nhưng cuối cùng cha kiên quyết đòi ly hôn với mẹ, không ly hôn không được. Thời điểm ấy, hai vị giảng viên đại học đòi ly hôn, nếu như có một bên kiên quyết không đồng ý, mà bên kia lại nhất quyết phải ly hôn, thì quả thực là một việc cũng không dễ dàng gì, đặc biệt là trong tình trạng cả hai bên đều chỉ trích bên kia ngoại tình, mà không đưa ra được những chứng cứ xác thực, việc ly hôn đã khó lại càng thêm khó. Tuy nhiên, cha tôi lại vô cùng may mắn, người bác ruột của người phụ nữ cặp bồ với cha ở trong trường là người vừa có quyền vừa có thế, ngoài ra ông ấy còn có các mối quan hệ với bên ngoài, cha lợi dụng mối quan hệ và tiền bạc của cô ấy để hối lộ cho lãnh đạo của trường, cuối cùng cha cũng đã thành công trong việc ly hôn với mẹ, cha bước ra khỏi cuộc hôn nhân của chính mình mà hoàn toàn không bị chút tổn thương nào.

Ngoài tôi ra, mẹ tôi đã mất đi tất cả, bao gồm cả trái tim và sức khỏe của bà. Đối với đàn ông Trung Quốc và cả xã hội Trung Quốc lúc bấy giờ, mẹ tôi hoàn toàn không còn chút niềm tin nào nữa.

Tôi còn nhớ có duy nhất một lần sau khi ly hôn, cha tôi quay về nhà để lấy đồ, lúc ấy mẹ không có ở nhà, chỉ có bà ngoại đang kèm cặp tôi. Cha đã cãi nhau với bà ngoại, cuối cùng cha quay lưng đi đến lấy chiếc đàn phong cầm mà mẹ tôi yêu quý nhất, cha nói chiếc đàn này là do ngày trước cha đã bỏ tiền ra mua cho mẹ, cho nên bây giờ cha phải lấy đi. Không chỉ có thế, cha còn đến giật chiếc chăn lông ấm duy nhất của nhà chúng tôi trong tay bà ngoại, nói đó là đồ mà nhà trường đã phát cho cha.

Cha đã vứt bỏ mẹ con tôi như vậy. Tôi cảm thấy có dùng cả cụm từ “cào gan xé ruột” thì cũng không đủ để hình dung trái tim vụn vỡ của mẹ tôi lúc đó. Nghĩ mà xem, một chàng thanh niên năm đó men theo dòng sông nhỏ đến tặng mẹ tập thơ đầy lãng mạn, chàng thanh niên đó đã cùng mẹ đầu gối tay ấp, ý hợp tâm đầu, vậy mà giờ đây lại giống như sài lang hổ báo, thực đúng là không bằng loài cầm thú.

Sau đó mẹ nói với tôi: “Nhưng Nhi à, nếu như không phải vì con, mẹ đã sớm đâm đầu xuống sông Trường Giang rồi!”

Lúc đó, nhìn thấy cảnh ấy tôi đã vô cùng sợ hãi, nhưng may mà sau một thời gian dài, tôi đã không còn nhớ được vẻ mặt của cha tôi lúc đó.

Sau khi ly hôn với mẹ, cha tôi đã cùng người nữ thư ký đó lặng lẽ kết hôn, rồi thông qua mối quan hệ của cô ấy, cả hai người đã ra nước ngoài sinh sống. Lúc đó, đối với đại đa số những người dân Trung Quốc bình thường, xuất ngoại thực sự là một việc mà bất kể phần tử tri thức nào cũng vô cùng ngưỡng mộ và mơ ước. “Chẳng nhẽ chỉ vì muốn xuất ngoại mà ông ấy lại biến mình trở thành loài cầm thú ư?” Sau này lớn lên, có một lần tôi đã hỏi mẹ như vậy, mẹ nói: “Con gái ngoan, đó không phải là loài cầm thú, đó là thứ cặn bã!”

Lancer, trên đây, em đã kể cho anh nghe toàn bộ câu chuyện của gia đình em, anh có biết em đã dùng thứ tình cảm gì để viết ra câu chuyện này không? Em rất muốn biết anh đã dùng tình cảm gì để đọc hết lá thư dài dằng dặc kể những chuyện đến từ phương Đông chân thực đến mức không thể chân thực hơn được nữa. “Bị đàn ông ruồng rẫy và phản bội” dường như đã trở thành một số mệnh không thể nào vượt qua được của những người phụ nữ trong gia tộc em. Số mệnh này khiến cho mẹ em vô cùng lo sợ, sợ dĩ bằng bất cứ lý do gì, mẹ đều muốn em đi nước ngoài du học, là bởi mẹ muốn em thoát khỏi số mệnh đáng sợ của rất nhiều đời phụ nữ Trung Quốc ấy. Trước khi qua đời, mẹ đã dặn em đến đất nước phương Tây này, mở to đôi mắt của mình để tìm “một người đàn ông có tấm lòng”. Cho dù, đến giờ này, em vẫn chưa thực sự hiểu hết ý nghĩa thực sự của mấy chữ “người đàn ông thực sự có tấm lòng”, nhưng em tin chúng ta đều có thể cảm nhận được sức nặng của mấy chữ này.

Sau khi đọc hết lá thư này, nếu như anh cho rằng, anh chính là “người đàn ông thực sự có tấm lòng” mà em đang đi tìm, thì anh hãy lên tiếng nhé. Nếu như anh cho rằng anh không phải là người như vậy, thì xin anh đừng xuất hiện ở đây nữa, để chúng ta có thể từ lúc này âm thầm nói lời tạm biệt với đối phương trong trái tim mình, vĩnh viễn không bao giờ làm tổn hại đối phương!

19. Chương 17 Part 1

Chương 17: Las Vegas, nơi tình yêu thăng hoa

Những ngày đầu tháng ba, hơi lạnh mùa đông vẫn còn vương vất khắp các đường phố Bắc Mì. Cả đêm qua, Tuyết Nhung hầu như không chợp mắt. Từ sau khi gửi thư cho Lancer, lúc nào lòng cô cũng ngổn ngang trăm mối suy tư. Đã có lúc cô hối hận tự hỏi liệu tâm sự những chuyện đau lòng của mình và gia đình với Lancer có phải là việc làm đúng đắn? Dù sao anh ấy cũng là một người ngoại quốc, hơn thế nữa môi trường sống của anh lại hoàn toàn khác cô, liệu anh có thể chấp nhận một người con gái có hoàn cảnh thê thảm như cô hay không? Lúc này, Tuyết Nhung nghĩ, lẽ ra cô không nên gửi bức thư đó cho Lancer, mà cứ tiếp tục sống những tháng ngày yên bình trên mảnh đất Hoa Kỳ mơ ước này. Tại sao cô lại để bức màn đen tối của quá khứ ám ảnh cuộc sống mới tốt đẹp của mình? Lancer sẽ phản ứng thế nào đây? Anh ấy liệu có đủ

nhấn nài để đọc hết bức thư dài dằng dặc đó hay không? Sau khi đọc xong, anh ấy sẽ nghĩ thế nào, sẽ trân trọng cô hơn hay sẽ cho rằng phụ nữ Trung Quốc đều là những sinh vật kỳ quái?

Rồi Tuyết Nhung lại tự hỏi không biết Lancer có đến sân bay hay không? Hay là anh ấy sẽ dừng bước tại đây? Mong rằng chuyện đó sẽ không xảy ra. Lancer là một người lạc quan và can đảm, nếu anh ấy yêu cô thật lòng thì khi đọc thư xong nhất định sẽ hiểu lòng cô. Bức thư đó rất dài, nhưng chỉ để thổ lộ một điều duy nhất: Tình cảm cô dành cho anh là nghiêm túc và chân thành, khi cô đi với anh có nghĩa là cô đã tự nguyện giao cả cuộc đời mình cho anh. Cô không muốn sống cuộc đời bị kịch như những người phụ nữ trong gia đình mình, để rồi lại bị đàn ông phản bội, ruồng bỏ và chà đạp. Khi trải lòng với anh về những chuyện trong quá khứ, cô chỉ muốn anh chịu trách nhiệm đưa cô đi tiếp quãng đường tương lai. Đó chính là mong muốn trong sâu thẳm trái tim của những người phụ nữ Trung Quốc: “Anh thật lòng yêu em, có thể, em thật lòng yêu anh, cũng có thể. Nhưng muốn em đi cùng anh suốt cuộc đời thì anh phải dắt tay em cùng tiến lên phía trước. Như những đôi tình nhân Trung Quốc bao đời nay đã từng hứa, anh phải hứa với em rằng: sẽ cùng đồng cam cộng khổ, chia ngọt sẻ bùi, sống bên nhau đến đầu bạc răng long, mãi mãi không lìa xa”. Mặc dù đây là cảnh giới cao nhất của một cuộc hôn nhân hạnh phúc, và trên thực tế có vô số người đàn ông không thể làm được điều đó, nhưng nếu anh là Lancer của cô, là người con trai tốt bụng mà cô yêu tha thiết thì nhất định sẽ làm được.

Ngày 30 tháng ba, sáng sớm.

Sau khi sắp xếp xong hành lý, Tuyết Nhung bước ra cửa. Trước khi ra khỏi phòng, cô nán lại, chăm chú nhìn người con gái đối diện với mình trong gương. Thời tiết hanh khô của mùa đông thường khiến các cô gái phải bôi rất nhiều son dưỡng môi, nhưng Tuyết Nhung thì không. Dù vậy môi cô vẫn căng mọng và tràn đầy sức sống. Sau một đêm mất ngủ, mí mắt cô đã sụp xuống, chỉ còn lại một đường mờ mờ trên bọng mắt. Nhìn vào đôi mắt lơ đãng đó, cô cũng không hiểu mình đang vui hay đang buồn. Lúc này, lòng Tuyết Nhung bỗng dâng lên một nỗi xót xa vô hạn. Cô lẩm bẩm: “Mẹ, khi trở về từ Las Vegas, con sẽ không còn là con gái nữa, mà đã là một người đàn bà. Mẹ ơi, hãy nói cho con biết, liệu quyết định này của con có đúng hay không? Phải làm sao con mới có thể nhìn thấy hết được những con đường mà con phải đi qua hả mẹ?” Những con đường đó, đã có lúc, chúng đã hiện ra trước mặt cô, nhưng rồi lại biến mất. Nhưng Tuyết Nhung còn có thể rút lui được nữa không? Không, bất luận thế nào, cô cũng phải giữ đúng lời hứa của mình. Cô phải đến sân bay và chờ đợi số phận đưa ra phán xét cuối cùng.

Tuyết Nhung đến sân bay trước nửa tiếng. Tại sao Tuyết Nhung lại làm vậy? Bản thân cô thực sự cũng không biết. Cô mua một tách cà phê ở phòng chờ, sau đó kéo hành lý đến ngồi gần cửa soát vé của chuyến bay đi Las Vegas. Trong lúc chờ đợi, không biết làm gì, Tuyết Nhung ngồi nghịch chiếc đồng hồ màu hồng phấn đeo trên tay. Đó là món quà sinh nhật mẹ tặng khi cô mười sáu tuổi, một chiếc đồng hồ hiệu “Hello Kitty” - nhãn hiệu mà cô thích nhất. Mặt đồng hồ gắn hình chiếc đầu nhỏ xinh của chú mèo Kitty. Mỗi khi kim giây nhích thêm một chút, chiếc đầu đó lại lắc lư, trông đáng yêu vô cùng. Hồi nhỏ, cô rất yêu quý chiếc đồng hồ này. Chiếc đồng hồ mua đã lâu, nên dây đeo màu hồng đã dần ngả sang đen, nhưng Tuyết Nhung vẫn không nỡ vứt đi. Đó là món quà của mẹ cô, là tình thương mà mẹ dành cho cô. Và chính lúc này đây, món quà này lại tiếp tục cùng cô bước qua thời khắc quan trọng nhất của đời người.

Sắp đến giờ lên máy bay, cổng soát vé vốn lạnh lẽo, vắng vẻ giờ bỗng chật ních người. Tuyết Nhung ngồi im trên ghế, bất giác đưa mắt nhìn vào dòng người đông đúc, tìm kiếm một bóng hình. Không có, Lancer chưa đến, cô nhìn thêm lần nữa, nhưng anh vẫn không xuất hiện. Lúc này, những vị khách ngồi bên cạnh cô đều đã đứng cả dậy, chậm chậm di chuyển về phía cửa, rồi xếp thành hai hàng ngay ngắn chờ đến lượt soát vé.

Lancer vẫn chưa đến.

Bắt đầu soát vé. Dòng người từ từ nhích lên trước. Anh ấy vẫn chưa xuất hiện. Tuyết Nhung thấy mắt mình ướt ướt. Cô vội cúi đầu xuống, nhưng không ngăn được những dòng lệ trào ra khỏi khóe mắt... Tí tách... tí tách...

Bỗng nhiên, từ phía sau một vòng tay ấm áp và mạnh mẽ siết chặt lấy cô. Cô vội ngoảnh đầu lại, đó chính là Lancer.

Anh ôm cô chặt hơn, rồi thốt lên từng câu từng chữ thật rành rọt và tha thiết: “Em viết một bức thư dài như vậy chỉ để xác minh anh có thật lòng với em hay không, vậy thì anh cũng có cách riêng để kiểm chứng

tình cảm mà em dành cho anh, đó là chờ em rơi lệ vì anh. Bây giờ anh đã nhìn thấy những giọt nước mắt đó rồi. Em yêu à, giờ em không cần phải nói gì cả, chúng ta mau lên máy bay thôi!”

Nói đoạn, Lancer nhét vào tay Tuyết Nhung một thứ gì đó, rồi vội kéo cô đến cửa soát vé.

Sự xuất hiện của hai người khiến mấy cô tiếp viên hàng không đang đứng soát vé gần đó cứ ngây ra nhìn, mọi cử động đều ngừng lại như bị đóng băng. Thậm chí người phụ nữ da đen đứng tuổi này giờ vẫn làm việc như một chiếc máy bên màn hình máy tính cũng hướng mắt về phía Lancer và Tuyết Nhung, mà chính xác hơn là nhìn vào vật Lancer cầm trong tay. Tuyết Nhung đưa mắt nhìn theo ánh mắt người phụ nữ da đen nọ, mới biết thứ thu hút mọi ánh nhìn đó là gì? Đó là một chiếc gối, một chiếc gối vô cùng độc đáo. Trên gối vẽ hình một cậu bé theo kiểu hoạt hình. Nét vẽ đơn giản nhưng hết sức ngộ nghĩnh và đáng yêu. Tay cậu bé đang cầm một chiếc ống nói, đặt lên miệng. Từ trong ống nói, âm thanh phát ra tựa như những làn sóng uốn lượn, những nốt nhạc phía trên như muôn vàn trái tim hồng xinh vui vẻ nhảy nhót.

Chẳng đợi Tuyết Nhung kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, đám người nọ lại chuyển hướng nhìn, chỉ vào vật gì đó trong tay cô, rồi hét ầm lên. Lúc này, Tuyết Nhung mới phát hiện ra, thứ Lancer nhét vào tay cô cũng là một chiếc gối, hơn nữa kiểu dáng còn giống hệt chiếc gối của Lancer. Điểm khác duy nhất là hình vẽ một cô bé cầm túi, đang đặt tay lên đầu gối, cúi người lắng nghe những âm thanh phát ra từ chiếc ống nói của cậu bé nọ. Dưới những sóng âm thanh uốn lượn là một hàng chữ nguệch ngoạc đáng yêu: “Cậu thật xinh đẹp... trong mắt tôi!”, khiến hai má cô bé ửng hồng.

“A, đó là gối đôi đó!”, “Ôi chào, lãng mạn thật đó!” Xung quanh vẫn rộn lên những tiếng reo hò. Lancer bỗng dừng nói lớn: “Chắc là mọi người sẽ không khó chịu khi chúng tôi tựa đầu vào gối tâm sự với nhau trên máy bay chứ!” Vậy là một tràng cười lại rộ lên. Tuyết Nhung xấu hổ, tay ôm chặt gối, lao người qua cửa, rồi cứ thế cắm đầu chạy về phía trước. Còn Lancer thì vừa giơ gối lên cao, vừa la hét om sòm, chạy theo sau. Những người không quen biết họ, khi chứng kiến cảnh tượng hài hước này đều phải thốt lên rằng: chẳng có gì sánh được với tuổi trẻ và tình yêu, thật lãng mạn, thật ngưỡng mộ quá đi mất!

Chuyện của Lancer và Tuyết Nhung thu hút sự chú ý của bạn bè trên mạng, mà nói đúng hơn là các fan của họ. Mọi người tò mò không biết hai người sẽ nói gì và làm gì trên máy bay? Tuy nhiên, Tuyết Nhung vốn là người vô cùng kín đáo, nên họ chỉ khai thác được vài phân đoạn vụn vặt của toàn bộ câu chuyện giữa hai người thông qua Lancer.

Trong đó, có một chuyện như sau: Lancer ân cần kê gối cho Tuyết Nhung dựa đầu, rồi sau đó ngọt ngào nói: “Anh nghĩ chắc em đã mệt lắm khi phải viết một bức thư dài đến thế. Thế nên em yêu, em hãy tựa đầu lên chiếc gối đây ấp yêu thương này và nghỉ ngơi đi nhé. Anh sẽ tựa đầu lên chiếc gối còn lại, im lặng ngắm nhìn khuôn mặt đang ngủ xinh đẹp của em. Anh sẽ mãi mãi ở bên che chở bảo vệ em. Em yêu, từ giờ trở đi, em có thể ngủ một cách vô tư, tỉnh dậy một cách vô tư, yêu một cách vô tư, mà không cần phải lo lắng ưu tư gì cả. Em à, em hãy sống với chính con người mà em mong muốn nhé!”

Chiếc máy bay đang đầy yêu thương từ từ đáp xuống Las Vegas trong một buổi chiều rực nắng. Tuyết Nhung và Lancer dắt tay nhau bước ra khỏi sân bay. Song, phản ứng ban đầu của Tuyết Nhung không giống như đa số khách du lịch khác, thường kinh ngạc và kích động khi nhìn thấy những chiếc máy chơi may rủi được đặt khắp nơi, xếp hàng dài ngay ngắn như một binh đoàn hoan hỉ chào mừng bạn đến với Las Vegas. Chỉ khi cùng Lancer ngồi trên taxi vào trung tâm của thành phố nổi tiếng xa hoa bậc nhất này, cô mới thấy mình như đang lạc vào một hành tinh khác. Hai bên đường, những hàng cọ cao vút, điệu đà tỏa bóng xuống đường phố. Trên vỉa hè, khách du lịch nhàn nhã đi bộ dưới bóng cây. Nhìn họ, cô có thể hiểu Las Vegas là điểm đến của mọi tầng lớp, mọi màu da. Do thời tiết ở đây nóng và ẩm ướt, nên đa số nam giới đều mặc những bộ cánh mùa hè sắc sảo, còn các bà các chị lại chọn cho mình những bộ váy mát mẻ, hở vai và lưng. Dù là nam hay nữ, trên môi họ luôn nở nụ cười vừa hồn nhiên, vừa ngây ngô đến khó hiểu. Nói chung, ở đâu trên đường phố Las Vegas này bạn cũng có thể nghe thấy những tiếng cười khanh khách ngả ngón vang lên không dứt.

Nhưng, chẳng lâu sau, Tuyết Nhung liền phát hiện đám người đó chẳng hề thú vị bằng những thứ lạ lùng và cổ quái đang vây chào cô ở hai bên đường. Thứ đầu tiên cô nhìn thấy là sông bạc Vay-nơ nguy nga, đứng sừng sững giữa trời như con mắt của thần Dớt. Những tia sáng lộng lẫy hòa quyện trong màu nắng chiều vàng rực của Las Vegas, tạo nên một tuyệt tác nhân tạo, tô điểm cho trời đất thêm muôn phần tráng lệ. Sau đó, Tuyết Nhung còn nhìn thấy kim tự tháp Ai Cập, tượng nhân sư, nhìn thấy những tòa nhà chọc trời

của New York, nhìn thấy cung điện của hoàng đế Xê-đa nằm cạnh tượng nữ thần tự do, thấy tháp Eiffel của Pari, thấy những cây cầu ở Venice với những dòng xe chạy nhanh như gió.

Trước khi đến Las Vegas, Tuyết Nhung đã từng nghĩ, trên thế giới có rất nhiều thành phố nổi tiếng đáng để đi, ví như Pari và London cổ kính, hay New York và Thượng Hải hiện đại phồn hoa. Vậy tại sao có nhiều người lại mê một thành phố Las Vegas này đến thế nhỉ? Nhưng khi đặt chân đến đây, Tuyết Nhung đã tìm được câu trả lời. Những thành phố nổi tiếng như Pari hay London có vẻ đẹp độc đáo mang phong cách Châu u, ngược lại New York và Thượng Hải lại là tinh hoa của thế giới hiện đại. Trong khi đó, Las Vegas là sự giao thoa giữa hai vẻ đẹp đó, bản thân thành phố lại nằm giữa một vùng sa mạc nóng bỏng, nên đã hình thành một phong cách riêng biệt cho mình. Nếu dùng một từ tiếng Anh để diễn tả phong cách này, thì đó chính là “glamorous”. Bạn có thể dịch từ này thành “quyến rũ” hay “mê đắm lòng người”. Song Tuyết Nhung thấy dịch như thế vẫn chưa đủ để diễn tả được hết sự cuốn hút kỳ lạ của thành phố tuyệt mỹ này.

Cô thực sự không biết nên dịch từ “glamorous” sao cho chính xác nhất. Là “phồn hoa” ư? Không hẳn. Hay là “lộng lẫy vàng son” chăng? Cũng không phải. Thực ra, cô hiểu sở dĩ mình không thể diễn tả hết ý nghĩa từ “glamorous” là vì ở Trung Quốc không có nơi nào, người nào đạt đến mức được gọi là “glamorous”. Ở đây, bạn không thể dùng tiền bạc và phồn hoa để định nghĩa cho từ “glamorous”. Khi đặt chân lên vùng đất “glamorous” này, con người ta sẽ rũ bỏ chiếc áo khoác bức bối của cuộc sống thường nhật, để chìm đắm trong men say của sự hưởng thụ một cách trần trụi, để mặc sức đuổi theo sức mạnh đồng tiền và những dục vọng buông thả, để tìm thấy khoái lạc trong sự mất mát và tuyệt vọng tột cùng. Ở Las Vegas, sức mạnh của đồng tiền đã vượt qua cả nhân tính và lí trí, cũng vượt lên cả những giá trị văn hóa và đạo đức tồn tại bấy lâu nay. Ở đây, tiền là thượng đế. Las Vegas là thành phố của những linh hồn sa ngã, thành phố của tội lỗi. Song chính vì thế mà nó mới xứng với từ “glamorous”, mới khiến cho những kẻ đến đây có được tất cả những gì mình muốn, mới khiến họ sẵn sàng từ bỏ nhân cách của mình, sống phóng túng để đổi lấy thứ gọi là tự do tinh thần, giải phóng tinh thần một cách triệt để.

“Em yêu, em thấy thế nào?” Sau khi xuống xe, Lancer ôm chặt lấy Tuyết Nhung lém lỉnh hỏi.

“Em thấy như thể mình vừa đi du lịch vòng quanh thế giới vậy”.

“Ha ha ha ha!” Hai người cười vang.

“Nhưng tại sao anh lại chọn đến nơi này?” Tuyết Nhung không giấu nổi sự tò mò.

“Em muốn biết vì sao à?” Lancer nói giọng thần bí: “Đợi đến khi chúng ta nghỉ trăng mật xong, em sẽ có đáp án thôi.”

“Ai nghỉ trăng mật với anh? Anh còn dám nói nhảm nữa thì chết với em!” Tuyết Nhung giờ nắm đầm lên dọa. Lancer vội nhảy sang gốc cọ gần đó, giờ hai tay lên trời hét lớn: “Tôi... yêu... Đinh Tuyết Nhung”.

Hai người họ cứ thế vừa đeo ba lô, vừa đánh đánh đầm đầm đùa giỡn đuổi theo nhau đến trước cửa một khách sạn lớn. Lancer kéo Tuyết Nhung vào, rồi thì thầm khe khẽ vào tai cô: “Đây là khách sạn mà chúng mình sẽ ở. Ở đây, chúng mình sẽ trở thành công tử và quý cô thực thụ.”

“Đây là khách sạn gì vậy? Tại sao anh lại đặt một nơi xa xỉ như thế này chứ?” Tuyết Nhung nhìn về phía chiếc cửa xoay lớn bằng kính, đi vào toàn là những khách ăn vận lộng lẫy sang trọng, có vẻ đều là tầng lớp giàu có. Bên ngoài còn có những phục vụ ăn mặc-lê đen, lễ độ hướng dẫn khách dừng xe trước cửa khách sạn.

Nghe thấy câu hỏi của Tuyết Nhung, Lancer đứng im tại chỗ, rồi kéo cô đến trước mặt mình nói: “Em yêu à, giờ em hãy nhìn vào mắt anh đi, và để những lời anh nói sau đây khắc sâu trong tim em: Em, là người con gái đầu tiên anh yêu, cũng là người con gái duy nhất anh nguyện ước được cùng tận hưởng những khoảnh khắc xa xỉ và lãng mạn chỉ có một lần trong đời này. Hãy để cho tình yêu nảy mầm từ Mi-chi-gân của chúng ta đơm hoa kết trái trên vùng đất Las Vegas này em nhé!”

Khoảnh khắc đó, Tuyết Nhung chắc chắn được một điều, cô đã không nhìn nhầm người con trai này! Đó chỉ là cảm giác trong tích tắc, nhưng sao mắt cô lại ướt ướt khi nghe những lời anh ấy nói.

“Bellagio” - “Bách nhạc cung”. Tên của sông bạc này gắn liền với đài phun nước âm nhạc nổi danh khắp thế giới. Trước đây, khi nghe một bài hát của Sara Brightman. Từ đó, Tuyết Nhung đã hoàn toàn bị mê

hoặc bởi chất giọng trời phú của cô ấy. Sau này, khi tìm bài hát của Sara trên mạng, cô mới biết bài hát nổi tiếng nhất của cô ấy là “Time to say goodbye”. Đó lại là một trong những bài hát được đài phun nước của sông bạc Bellagio nổi tiếng này lấy làm nhạc chủ đề. Bây giờ, phàm là những người nghe danh mà đến Las Vegas đều sẽ bị mê đắm bởi những giai điệu du dương trầm bổng, rung động đáy lòng của bài hát này. Trước khi đến đây, Lancer đã từng hứa với Tuyết Nhung sẽ cùng cô nghe nhạc của Sara.

Khi đẩy cửa bước vào thế giới bên trong sông bạc, Tuyết Nhung lập tức bị phong cách bài trí độc đáo và dữ dội của sảnh tiếp tân làm cho kinh ngạc. Trần sảnh được trang trí bởi vô số những bông hoa thủy tinh sắc sỡ sắc màu, tỏa sáng rực rỡ. Nào là tím sẫm, đỏ, vàng, cam, xanh lá cây... đều đủ cả. Nhưng điểm tinh tế nhất chính là mỗi bông hoa không chỉ có một tầng màu đơn điệu, mà màu sắc như cuộn vào nhau tầng tầng lớp lớp, đậm nhất là phần nhụy hoa, nhạt dần ở cánh hoa rồi đến viền cánh thì trở nên trong suốt.

Càng đáng kinh ngạc hơn là sau mỗi bông hoa thủy tinh, họ còn lấp thêm những bóng đèn với độ sáng tối khác nhau. Nhờ hiệu ứng bức xạ ánh sáng, những bông hoa nhân tạo vô tri vô giác bỗng trở nên sống động như được thổi hồn vào đó, giống như một tác phẩm nghệ thuật, nhưng lại không hẳn là một tác phẩm nghệ thuật, giống như một đóa hoa, nhưng không hẳn là hoa, giống như một thiếu nữ, nhưng cũng không hẳn là thiếu nữ. Chúng mang trong mình một chút cuồng dại, một chút an tĩnh, một chút mạnh mẽ, một chút yếu ớt, đan xen vào nhau, tầng tầng lớp lớp. Chúng thích thú nhìn những kẻ đứng dưới, rồi trên ghẹo họ với vẻ vừa là lời vừa duyên dáng.

Tuyết Nhung không thể ngờ trong những công trình kiến trúc có vẻ phù phiếm này lại ẩn giấu những tuyệt tác nghệ thuật giá trị, tinh tế và sống động đến như vậy. Điểm này của Las Vegas cũng giống New York, sức hút của những thành phố như thế này không chỉ nằm ở những tòa nhà chọc trời, những con đường lộng lẫy xa hoa, mà còn ở những dòng sông lâu đời, những bảo tàng “Behind Silk Curtains” và hòn đảo Greenland xinh đẹp.

Rời mắt khỏi những bông hoa thủy tinh, hai người tiếp tục đi đến vườn hoa nằm trong Bellagio. Phía dưới vòm kính được làm bằng thủy tinh trong suốt, vệt trời, hoa dại, cỏ dại, cây dại được làm sống động như thật, phía trên những cánh bướm rực rỡ sắc màu, những cánh chuồn trong suốt đang tung bay như thể rất tự do. Thế giới thực đã được cường điệu hóa khi đưa vào đây, để rồi đã tạo nên một thứ vĩnh hằng: những hình tượng không phải hiện thực, nhưng lại vượt trên cả hiện thực đã khắc sâu vào tâm tưởng của những người được tận mắt ngắm nhìn chúng, mãi mãi để lại những dư âm không thể phai nhòa.

Theo như lời Lancer nói, những gì Tuyết Nhung nhìn thấy chỉ là một góc núi lạnh lẽo trong thế giới ảo của Las Vegas. Anh sẽ dẫn cô từng bước đi vào trái tim văn hóa Mỹ.

Đi dạo hết Bellagio thì thành phố đã lên đèn. Khi còn nhỏ, mỗi lần thầy giáo nhắc đến từ “thành phố sáng đèn” trong bài giảng, Tuyết Nhung lại liên tưởng đến cảnh đêm ven bờ sông Trường Giang và sông Gia Lăng quê cô. Hồi nhỏ, khi thành phố núi Trùng Khánh còn chưa sầm uất như bây giờ, những người dân quê cô luôn tự hào vì cảnh đẹp về đêm ở nơi đây. Mỗi dịp nghỉ lễ hay có bạn bè thân thiết đến thăm, mọi người đều hẹn nhau đến một nơi tương tự như công viên Nga Linh[1] ngày nay. Khi màn đêm dần buông, đứng từ trên cao nhìn xuống, bạn sẽ thấy những ánh đèn lung linh như những vì sao, điểm xuyết lên không gian đêm huyền ảo, mệnh mang không bờ bến.

[1] Công viên tư nhân sớm nhất được xây dựng ở Trùng Khánh.

Sau này, Trùng Khánh trở thành thành phố trực thuộc trung ương. Chính phủ lại cho xây dựng thêm những con đường ven sông, từ đó những tòa nhà cao tầng bắt đầu mọc lên như nấm, thấp đèn sáng choang. Những cột sáng sắc sỡ trên tầng cao nhất ở các tòa nhà giao thoa với nhau, phản chiếu xuống lòng sông, tạo nên vô số những hình vẽ và văn tự trôi nổi theo làn sóng nước. Nhiều lúc Tuyết Nhung nghĩ, so với những ánh đèn truyền thống trước đây, thứ ánh sáng hiện đại này liệu có được coi là sự lí giải cho bốn từ “thành phố sáng đèn” hay không nhỉ?

Tuyết Nhung cũng từng đặt chân đến Thượng Hải, và được ngắm nhìn bến Thượng Hải nổi tiếng khắp Trung Quốc. Nếu so với thành phố phồn hoa đô hội này, thành phố núi Trùng Khánh quê cô chỉ là “quạ so với thiên nga”. “Thành phố sáng đèn” bốn chữ đó nên tặng cho thành phố Thượng Hải trắng lè mới đúng. Nhưng thật tình cờ, khi đến Mỹ, vì phải chuyển máy bay, nên Tuyết Nhung lại có cơ hội được ngắm nhìn thành phố New York từ trên cao. Lúc đó, cô lại thấy những ánh đèn ở khu Ma-hat-phan mới xứng với bốn

từ “thành phố sáng đèn”.

Không ngờ hôm nay Tuyết Nhung lại cùng Lancer đến Las Vegas. Mặc dù vẻ đẹp của thành phố này vào ban ngày cũng đủ khiến người ta phải lóa mắt, nhưng vẫn chưa đến mức khiến cô phải kinh ngạc tột độ. Nhưng khi Lancer dẫn cô đến nhà hàng Pháp Mix trên tầng thượng khách sạn Mandley Bay, nhìn qua cửa sổ thang máy xuống dưới, Tuyết Nhung đã phải thốt lên kinh ngạc: “Trời đất ơi!”, thì ra “thành phố sáng đèn” thực sự trên thế giới chính là đây! Thành phố mà ban ngày chỉ giống như một tấm bản đồ văn hóa hỗn tạp, giờ như được phục sinh bởi bàn tay ma thuật của những ánh đèn lộng lẫy. Nó trở nên sống động và tinh tế, đâu rồi vẻ phù phiếm và nhộn nhạo của ban ngày, trước mặt Tuyết Nhung giờ chỉ còn lại một thành phố trong mơ huyền ảo và đầy mê hoặc. Nơi đây không chỉ hội tụ ánh đèn của một thành phố, một quốc gia, một nền văn hóa, mà hội tụ ánh đèn của mọi thành phố, mọi quốc gia, mọi nền văn hóa, hội tụ của những gì lộng lẫy nhất, chói lòa nhất, hài hòa nhất và sống động nhất. Nhân loại đã chứng minh được đầu óc thiết kế siêu việt nhất của mình khi màn đêm buông xuống ở Las Vegas. Những ánh đèn thông minh được thiết kế bởi những bộ óc siêu việt đã thu hút được ánh nhìn của cả thế giới, kích thích cảm quan của con người, khiến họ phải ngả mũ bái phục, rồi tâm phục khẩu phục ngoan ngoãn móc tiền từ trong hầu bao, kính cẩn và thành tâm dâng cúng cho thành phố kiêu diễm này.

20. Chương 17 Part 2

Nếu màn đêm ở Las Vegas có thể khiến bạn phải bàng hoàng kinh ngạc, thì nhà hàng Mix của khách sạn Mandley Bay lại khiến Tuyết Nhung gặp khó khăn khi cố gắng tìm ra một tính từ để miêu tả. Sang trọng ư? Không đúng. Hiện đại ư? Không hẳn vậy. Lộng lẫy? Không chỉ là lộng lẫy. Đẹp ư? Nếu vậy thì cụm từ “xa hoa tráng lệ” liệu có thể diễn tả được hết không nhỉ?

Lancer nói, nhà hàng Mix nằm trong top mười nhà hàng sang trọng và đắt đỏ nhất Las Vegas. Mấy năm trở lại đây, nhà hàng này liên tục đứng đầu danh sách bình chọn các nhà hàng quyền lực nhất của tạp chí du lịch và tạp chí Forbes. So sánh về độ chịu chơi của các nhà hàng ở Las Vegas, Mix luôn là một trong những nhà hàng chơi trội nhất, lịch sự nhất, lãng mạn nhất. Vì thế, Lancer mới chọn nơi đây để cùng Tuyết Nhung thưởng thức bữa tối đầu tiên ở Las Vegas.

Mặc dù Tuyết Nhung đã tìm ra được tính từ chính xác nhất để diễn tả vẻ đẹp của nhà hàng mang phong cách Pháp này, nhưng cô lại cảm thấy có vẻ cụm từ “chơi trội” mà Lancer nhắc đến cũng khá chính xác.

Tính về mức độ “chơi trội” thì Mix là nhà hàng có sảnh ăn hoành tráng nhất mà Tuyết Nhung đã từng thấy. Song, sự độc đáo và khác lạ của nhà hàng này không phụ thuộc vào việc nó cao bao nhiêu, rộng thế nào, vì có lớn đến đâu cũng chẳng thể nào sánh được với nhà ăn của Đại lễ đường nhân dân Trung Quốc. Sự cuốn hút của Mix nằm ở sự bài trí tinh tế và độc đáo của nhà hàng này. Thực sự, không gian ở đây cao rộng bao nhiêu, Tuyết Nhung không thể đoán được. Nhưng sau khi tính toán độ dài của những nhánh đèn chùm treo trên trần, cô nghĩ chiều cao của nhà hàng này chắc chắn là một con số đáng sợ. Mỗi nhánh đèn chùm dài độ 24 inch, được tạo nên bởi vô số bóng đèn nhỏ. Mỗi bóng đèn lại có kích thước khác nhau, vì được thổi thủ công nên rất trong và sáng. Trên trần, những chỗ đèn thủy tinh duyên dáng rủ xuống tựa như những bọt nước nhả ra từ miệng cá, rồi được xâu chuỗi lại bởi chính những chú cá trong suốt tưởng tượng đó. Nếu như nhà hàng Mix chỉ có vài chiếc hay vài chục chiếc đèn chùm như vậy thì chẳng có gì đáng kinh ngạc. Nhưng ở đây có hẳn một dàn đèn chùm lớn, được xâu lại bởi 15 vạn bóng đèn thủy tinh có kích thước to nhỏ khác nhau. Ngoài ra, giữa sảnh còn đặt khoảng hơn chục chiếc bàn ăn vuông vắn, quây lại với nhau thành một vòng tròn vừa vặn. Mặc dù phần trung tâm của vòng tròn này là đoạn ngắn nhất của dàn đèn, nhưng bù lại những quả cầu thủy tinh ở đây lại tỏa ra thứ ánh sáng màu bạc rất đẹp mắt. Khi hướng ánh mắt theo ánh sáng đó ra bên ngoài, bạn sẽ bắt gặp những dây đèn có độ dài đa dạng, thoát nhìn có vẻ lộn xộn, không có dụng ý, nhưng thực ra lại được sắp xếp rất có quy luật: trên những chiếc bàn ăn ở bên trái, các nhánh đèn sẽ rủ xuống phía sau ghế của thực khách, trong khi đó, tại những chiếc bàn ở bên phải, chúng sẽ treo lơ lửng, cách đầu các thực khách vài mét.

Màu sắc chủ đạo của nhà hàng là màu trắng và màu sữa, sàn được lát bằng đá tự nhiên, loại đá cẩm thạch màu sữa sống động và trang nhã. Khăn trải bàn và khăn ăn đều có màu trắng tinh khiết, chỉ có chân nến đặt trên bàn là có màu đỏ. Màu đỏ vừa lộng lẫy vừa cô đọng, nổi bật giữa màu trắng của chiếc bàn ăn và màu sắc chủ đạo của không gian xung quanh tạo nên một sự tương phản dữ dội. Giống như vẽ rồng điểm mắt, những chiếc chân nến nhỏ bé đã khiến cho nhà hàng vốn nổi tiếng hoa lệ lại càng thêm hoa lệ, vốn nổi tiếng lãng mạn lại càng thêm lãng mạn, và ngập tràn men say của tình yêu.

“Em thích nơi này lắm! Cảm ơn anh nhé!” Khi hai người ngồi vào chiếc bàn dành cho mình, Tuyết Nhung không kìm nén nổi xúc động nói với Lancer.

Lancer đưa tay dịu dàng vuốt những lọn tóc mái lòa xòa trước trán cô, mỉm cười nói: “Thế này thì anh phải ghen mất thôi! Đáng ra em phải thích anh hơn mới đúng chứ!”

Đây chính là Lancer, trong bất cứ hoàn cảnh nào, anh ấy cũng có thể khiến bạn từ buồn thành vui, từ vui thành vui hơn nữa. Tuyết Nhung thầm nghĩ, tại sao ông trời lại tạo nên chàng trai rất biết cách chọc cho người khác vui này kia chứ. Cô cảm thấy mình thật may mắn, thật sự rất may mắn.

Mặc dù nói là nhà hàng Pháp, đầu bếp Pháp nhưng thực đơn lại toàn bằng tiếng Anh. Mặc dù vốn tiếng Anh của Tuyết Nhung không tồi, nhưng đối với một cô gái trẻ mới đến Mỹ chưa đầy một năm như cô, thì những gì viết trong đó có vẻ hơi quá sức. Dù vậy, cô vẫn gọi món khai vị trước theo thói quen của người Mỹ. Món đầu tiên có thể đọc hiểu, đó là sa lát tôm hùm. Cô liếc nhìn sang bảng giá bên trái. Trời, những hai mươi sáu đô kia á! Những món phía sau cô chỉ hiểu lơ mờ, khó khăn lắm mới nhìn thấy tên một món có hai chữ “canh Thái”, có lẽ đó là “món canh được làm theo kiểu Thái” chẳng. Cô lại liếc nhìn bảng giá, mười bốn đô, là món rẻ nhất trong số các món khai vị. Được, sẽ gọi món này.

Tiếp đó, Tuyết Nhung lại đưa mắt xuống dưới, nhìn vào danh sách các món chính. Tất cả các món cá đều có giá từ hai mươi chín đến ba mươi sáu đô. Nhìn xuống tí nữa, các món thịt và gà đều có giá xê dịch từ ba mươi tư đến bốn mươi tám đô. Trời ạ! Sao thịt lại còn đắt hơn cả cá. Dù nghĩ thế nào cô cũng vẫn không thể hiểu nổi, đành quay lại với món cá. Xem ra, cô chẳng thể hiểu được những món ăn phức tạp chế biến với cá này. Loay hoay một lúc, cuối cùng cô cũng tìm thấy một từ quen thuộc trong một hàng tên dài dằng dặc - “Rice” - “Cơm”. Sao lại có cơm ở trong món cá này thế nhỉ? Tự dưng, Tuyết Nhung thấy mình thật ngốc nghếch và quê mùa, sự kiêu ngạo vốn có bỗng chốc tiêu tan, như thể bị những con cá to lớn ở vùng đảo Java[2] nuốt chửng mất.

[2] Một đảo ở In-đô-nê-xi-a.

Kệ đi, cứ gọi món “Rice” này vậy. Choáng thật! Món cá với gạo này cũng đến hai mươi chín đô. Thôi được rồi, chỉ cần gọi thêm một món tráng miệng nữa là xong. Nhưng tất cả những món có hai chữ “sô-cô-la” hoặc “bánh ga-tô”[3] đều có giá từ mười đô trở nên.

[3] Hai chữ mà cô có thể hiểu.

Song lúc này, Lancer lại cứ luôn miệng hỏi cô muốn uống rượu gì?

Tuyết Nhung trầm nhẩm tính trong đầu, vị chi tất cả đã là năm mươi ba đô rồi! Lại còn thêm tiền rượu, tiền bo, tiền thuế, trời đất ơi! Chỉ cần ăn vài bữa thế này, thì cô chắc sạt nghiệp mất thôi! Nhưng Tuyết Nhung vẫn thở phào nhẹ nhõm. May mà khi còn ở trên máy bay, cô đã hẹn với Lancer trước, tất cả chi phí của chuyến đi Las Vegas này sẽ được trả bằng số tiền biểu diễn của cô trong tất cả các buổi quyền góp từ thiện sau này mà anh ấy chủ trì. Lúc này, Tuyết Nhung đang mừng thầm trong lòng, cũng may cô còn có chút tài nghệ có thể đem ra làm vật thế chấp, nếu không, chuyến đi Las Vegas lần này... ôi thôi, chẳng dám nghĩ tiếp nữa đâu.

Vậy Lancer thì sao? Anh ấy cũng chỉ là một sinh viên bình thường như cô, lấy đâu ra số tiền lớn như vậy để chi trả cho chuyến đi Las Vegas này? Tuyết Nhung bỗng thấy có gì đó không công bằng. Cô đã nói tất cả bí mật về gia đình mình cho anh biết, vậy mà bây giờ mới phát hiện ra mình thực sự chẳng hiểu gì về người con trai mà cô đã từng nghĩ mình hiểu rất rõ này.

Chẳng bao lâu, món khai vị đã được bưng đến. Tuyết Nhung cầm thìa khuấy vào giữa bát canh màu sữa, rồi nếm thử một miếng. Ngay lập tức, cô liền nhận ra đây là món canh dưa thịt gà bình thường mình vẫn ăn. Ăn xong canh, đợi một lúc thì món chính cũng được bê đến. Giữa chiếc đĩa trắng to chỉ có một nhúm

cơm đen đen tượng trưng, một miếng cá bé tí rưới thêm ít nước tương nằm ngất ngưỡng bên cạnh như thể để trang trí. Đúng là cũng có cá đấy chứ! Tuyết Nhung cầm dao cắt một miếng ăn thử, trời ạ, cũng chỉ là món cá hồi bình thường thôi mà, mùi vị cũng chẳng khác món cá hồi ở những quán ven đường cạnh trường đại học Middlesex là mấy, đầu bếp Pháp cái gì kia chứ!

Vậy mà bên cạnh cô, Lancer vẫn không tiếc lời khen ngợi, cái gì mà tinh hoa ẩm thực Pháp ngon nhất mà anh ấy từng được ăn. Tuyết Nhung nhin không nổi, bật cười nói: “Mấy món u Mĩ của anh và mấy món em ăn trong nhà ăn sinh viên của trường đại học Mi-chi-gan chẳng khác gì nhau cả. Còn mấy món u Mĩ được làm trong mấy tiệm ăn Trung Quốc cạnh trường cũng giống mấy món trong nhà hàng Thiên Nga ở quê em, cái đó gọi là ‘hai con hổ, hai con hổ...’ cái gì nữa ấy nhỉ?” Lancer liền hát tiếp: “Chạy thật nhanh, chạy thật nhanh, một con không có tai, một con không có đuôi, thật kỳ lạ, thật kỳ lạ!” Hai người vừa hát vừa cười, cười đến mức đau cả bụng.

Sau khi ăn xong, đồ tráng miệng được đưa tới. Lúc này, Lancer cứ đòi gọi hai ly rượu vang sản xuất năm 1947. Anh nhìn đắm đắm ly rượu đỏ, trầm ngâm rất lâu, sau đó đột nhiên ngẩng đầu lên nói với Tuyết Nhung: “Anh biết một cô gái rất nghiêm túc với tình yêu và đàn ông như em nhất định muốn biết về anh khi đã nói cho anh tất cả chuyện của mình. Bây giờ đến lượt anh. Khi so sánh với chuyện mà em đã trải qua, anh thấy vô cùng xấu hổ vì câu chuyện đời hợt của mình. Sau khi uống cạn ly rượu này để có thêm chút can đảm, anh sẽ kể cho em nghe”.

“Anh sinh ra trong một gia đình giàu có. ‘Giàu có’ phải nói hai chữ này thế nào ấy nhỉ? Ý anh muốn nói là khi chúng ta lái xe qua đại lộ trung tâm của Las Vegas, hai bên đường có rất nhiều nơi thuộc sản nghiệp của gia đình anh, vì vậy mọi thứ ở đây anh đều nắm rõ như lòng bàn tay. Ngoài ra ở California, Florida hay Nam California cũng đều có gia nghiệp nhà anh. Song anh lại lớn lên ở New York. Từ nhỏ, anh luôn cảm thấy mình là người vô cùng may mắn và hạnh phúc vì được sống trong nhung lụa, muốn gì được nấy, được ngồi máy bay riêng của gia đình đi du lịch khắp nơi, được vào học những trường chỉ dành cho tầng lớp quý tộc. Anh cũng là một trong những kẻ được đám bạn ngưỡng mộ nhất, và có nhiều con gái đeo bám nhất. Nhưng vào khoảng năm mười bốn tuổi, anh bỗng thấy ngán ngẩm mọi thứ xung quanh mình, và bắt đầu sống buông thả. Nhớ hôm sinh nhật mười bốn tuổi, anh đã lén uống rượu, và chẳng bao lâu sau thì có bạn gái.”

“Em biết không, vì là con trai của một gia đình giàu có như vậy nên anh trở thành đối tượng theo đuổi của tụi con gái, chỉ cần vẫy tay một cái là sẽ có kẻ lao vào anh. Chỉ trong vòng vẹn một năm, từ mười bốn đến mười lăm tuổi, anh đã có đến sáu cô bạn gái, trong đó có một cô mới được vài ngày đã bị anh bỏ rơi như vứt đi một món rác. Mặc dù nổi tiếng là kẻ lãng nhãng và đểu cáng, nhưng vẫn có không ít con gái chạy theo, sẵn sàng làm bạn gái của anh. Đến năm mười sáu tuổi, anh bắt đầu thấy chán đám con gái, không, phải nói là chán tất cả đàn bà sống quanh mình mới đúng. Anh thấy bọn họ chẳng khác gì lũ ruồi nhặng hay đồng rác vứt đi. Anh bắt đầu cảm hận bản thân, cảm hận tất cả mọi thứ của thế giới này, cảm hận sự giàu có. Anh cho rằng căn nguyên khiến cuộc sống của anh rơi xuống vực thẳm là sự giàu có, và tiền bạc chính là thuốc độc. Anh nghĩ nếu mình sinh ra trong một gia đình bình thường như những đứa trẻ khác, thì chắc chắn sẽ lớn lên khỏe mạnh và vui vẻ, sẽ yêu thật lòng, được yêu thật lòng, mà không phải sống giữa những gì giả dối và phù phiếm.”

“Thế rồi, chẳng biết từ lúc nào anh đã hút thuốc phiện. Cuộc sống mỗi ngày một sa đọa của anh khiến cha mẹ sợ hãi và lo lắng, nhưng họ vẫn không nghĩ nguyên nhân khiến anh như vậy chính là sự giàu có, vì hai người anh và cả chị gái của anh vẫn sống rất nghiêm túc, chăm chỉ học hành giống như những cậu ấm cô chiêu khác. Họ đều vào học trường của Ivy League[4], sau khi tốt nghiệp lại về giúp cha anh mở rộng thêm cơ ngơi của gia đình. Họ còn tưởng anh có vấn đề, nên đưa anh đến gặp bác sĩ tâm lý... Nhưng cách đó chẳng có tác dụng gì với anh. Anh hận đến tận xương tận tủy cuộc sống và cách sống này. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, anh bỏ nhà ra đi, mang theo một vài thứ giản đơn đến miền Tây, cuối cùng vào học tại trường đại học Mi-chi-gan. Anh từ chối mọi trợ cấp của cha mẹ vì không muốn quay trở về cuộc sống quá khứ trước sự tác động của họ. Anh muốn trở thành một người bình thường nhất, tự do nhất, có thể sống một cuộc sống mà mình mong muốn mà không phải lo lắng gì cả. Anh không muốn lấy tiền bạc ra để chịu trách nhiệm, cũng không muốn mình phải chịu trách nhiệm với những đồng tiền đó”.

[4] Là một liên đoàn bao gồm tám cơ sở giáo dục bậc nhất ở miền Đông Bắc Hoa Kỳ.

“Nhờ vay mượn và làm thêm, anh đã tốt nghiệp được đại học. Ở trường, chẳng ai biết lai lịch của anh, cũng chẳng ai nhìn anh với con mắt khác lạ. Anh được sống cuộc sống bận rộn và đầy đủ như biết bao chàng trai khác. Đó là những tháng ngày vui vẻ nhất của anh, khoảng thời gian mà anh có thể cảm nhận được vị ngọt ngào của sự chiến thắng sau khi đã nỗ lực hết mình. Anh học về xây dựng, chẳng dính dáng gì đến nghiệp gia đình, nhưng chính vì thế càng thêm say mê. Mỗi lần thi cử, mỗi lần đạt thành tích cao, anh lại có cảm giác mình đã tiến thêm được một bước nữa trong cuộc đời. Mỗi khi bưng đĩa lên gặm miếng sandwich được mua bởi chính những đồng tiền mình đổ mồ hôi công sức làm ra, lòng anh xúc động muốn rơi nước mắt. Và sau đó, anh lại cảm thấy hạnh phúc, ngọt ngào, thấy mình tồn tại có ý nghĩa.”

“Khi học hết năm thứ tư, bà ngoại là người yêu thương anh nhất qua đời. Khi còn sống, bà có một trường đua ngựa vô cùng nổi tiếng ở phía Nam Florida. Trước lúc mất, bà đã bán trường đua này đi, rồi để toàn bộ số tiền bán được dưới tên anh, quy định đến năm anh hai tư tuổi sẽ được sử dụng. Mặc dù đang bắt tay vào nghiên cứu, và cũng đã qua hai tư tuổi, thậm chí đã tròn hai lăm tuổi, nhưng anh chưa từng động đến một đồng trong số tiền đó. Lần đến Las Vegas này là lần đầu tiên anh sử dụng đến nó. Anh nghĩ có lẽ đó là ý Chúa, Chúa đã ban cho anh khả năng này, để anh có thể cùng người con gái mình yêu nhất đời trải qua những khoảnh khắc đẹp đẽ nhất ở nơi đây. Anh nghĩ, lúc này, trên thiên đường, bà ngoại cũng đang mỉm cười hiền từ nhìn chúng ta”.

Lặng lẽ nghe câu chuyện của Lancer, trong đầu Tuyết Nhung cũng đang tự kể lại một câu chuyện khác, đó là chuyện về anh thợ săn Hải Lực Bồ[5]. Một ngày nọ, Hải Lực Bồ đi săn trong rừng, bỗng nhiên thấy chim chóc sợ hãi bay ra khỏi tổ, các loài động vật trong rừng cũng bỏ chạy toán loạn. Anh thợ săn Hải Lực Bồ hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra nên vội vã hỏi một chú chim tốt bụng. Chú chim nọ bèn nói: “Hải Lực Bồ, anh cũng mau chạy đi, cơn đại hồng thủy sắp tràn đến đây rồi, tất cả nơi đây trong chốc lát sẽ bị nhấn chìm hết.” Hải Lực Bồ thấy vậy liền nói: “Người trong thôn tôi vẫn chưa biết có cơn đại hồng thủy này, tôi phải quay về nói với họ đã.” Chú chim nhỏ nói: “Hải Lực Bồ, tin này ngoài anh ra, không được nói cho ai biết cả, nếu nói cho họ thì anh sẽ biến thành tượng đá đấy! Đừng ngốc nghếch nữa, mau mau chạy theo chúng tôi đi!”

[5] Một câu chuyện dân gian của Mông Cổ.

Nhưng Hải Lực Bồ vẫn chạy về hướng ngược lại với chú chim: Anh phải đi cứu những người thân ở trong làng! Khi chạy về đến làng, anh liền hét lớn với tất cả dân làng: “Cơn đại hồng thủy sắp đến rồi! Mọi người mau chạy đi!” Đúng lúc mọi người đang nháo nhào bỏ chạy, hai chân Hải Lực Bồ bắt đầu tê cóng và cứng lại. Anh không thể nhích chân nổi, dù chỉ một bước, nhưng vẫn cố gắng dùng toàn bộ sức lực cuối cùng của mình hét lên: “Cơn đại hồng thủy sắp đến rồi, mọi người mau mau chạy đi!” Cứ hét thêm một câu thì một bộ phận trên người anh lại biến thành đá, đầu tiên là chân, rồi đến eo, rồi đến ngực. Giọng nói của anh mỗi lúc một nhỏ dần, nhỏ dần rồi cuối cùng im bặt... Cả người Hải Lực Bồ đã cứng đờ như đá. Cuối cùng, anh bị nhấn chìm bởi dòng nước lũ tàn ác, trong khi những người khác lại được cứu sống.

Lúc này, cảm giác hoang mang tột độ đã xâm chiếm toàn bộ tâm trí của Tuyết Nhung. Cô cảm thấy như có một giọng nói nào đó văng vẳng bên tai mình: “Cơn đại hồng thủy đã đến rồi, mau mau chạy thôi!” Song cô lại đứng ngậy ra như tượng đá, không nhúc nhích nổi.

Tuyết Nhung cứ đứng im bất động như thế.

Từ nhỏ đến lớn, Tuyết Nhung cũng giống như biết bao cô gái khác, mơ ước một ngày mình sẽ trở thành cô bé Lọ Lem, và gặp được chàng hoàng tử bạch mã của mình. Lần đầu tiên tham gia lễ hội khiêu vũ từ thiện, cô cảm thấy giấc mơ của mình đã thành hiện thực. Lancer chính là Darcy còn cô là Elizabeth[6]. Sau đó, tại nhà hàng Red Lobster, anh ấy đã trở thành chàng hoàng tử bạch mã đích thực của Tuyết Nhung, khiến cho giấc mơ đẹp của cô lại càng đến gần hiện thực. Song giờ đây, khi màu sắc cổ tích đã bị xóa nhòa, khi hiện thực cuộc sống nghiệt ngã đã đi đến trước mặt cô như một tên quỷ ngang ngược và hống hách, Tuyết Nhung mới hiểu ra rằng thế giới trong mơ và hiện thực không thể là một. Cô bé Lọ Lem và bạch mã hoàng tử mãi mãi chỉ là một câu chuyện cổ tích đẹp đẽ. Còn trong hiện thực cuộc sống, cô tuyệt đối không nên là một cô bé Lọ Lem nhem nhuốc tội nghiệp, ngốc nghếch chờ đợi hoàng tử bạch mã đến thay đổi số phận của mình.

[6] Đôi tình nhân trong “Kiêu hãnh và định kiến” của nhà văn Anh Jane Austen.

Cô không thể ngờ chàng trai người Mĩ bình thường đang đứng trước mặt cô lại là một công tử đã từng sống buông thả, ăn chơi trác táng. Nhưng điều làm cô tức giận nhất chính là gia thế giàu có của anh ấy. Chẳng phải Lancer chính là “nhị thiếu gia”, “tam thiếu gia” gì gì đó mà người ta vẫn nhắc đến sao? Qua lại với những kẻ có gia thế như thế này quả là chuyện quá đổi nguy hiểm. Mặc dù, bây giờ Lancer đã ăn năn hối cải, quay đầu làm lại. Nhưng dòng máu ăn chơi đã ngấm sâu trong người anh ấy, chẳng qua anh ấy chỉ đang tạm thời trấn áp bản chất của mình, biết đâu một ngày nào đó nó lại phát tác thì sao? Tuyết Nhung vốn nghĩ tình yêu giữa cô và Lancer cũng bình thường như bao tình yêu khác. Mặc dù, anh ấy đẹp trai đến hoàn hảo, nhưng nhìn chung những chàng trai Mĩ có vẻ đẹp giống anh ấy không thiếu. Cho dù đó là một anh thợ điện, một người lái xe tải, một nhân viên bán hàng, chỉ cần khoác lên người bộ lễ, thắt thêm một chiếc cà vạt là sẽ trở thành những anh chàng cao to đẹp trai. Người da trắng bọn họ là thế, đẹp như Lancer chẳng hiếm gặp. Còn so với con gái Trung Quốc, Tuyết Nhung cũng được liệt vào hàng xinh đẹp. Xét về tài sắc, cô hoàn toàn có thể tự tin vào bản thân mình. Cô và Lancer quả là một đôi kim đồng ngọc nữ xứng đôi vừa lứa.

Song sự cân xứng đó, sự cân xứng mà Tuyết Nhung âm thầm tạo dựng nên trong sâu thẳm trái tim mình giờ đây đã hoàn toàn bị phá vỡ. Lancer bỗng chốc biến thành một hoàng tử bạch mã đích thực. Nếu so sánh với anh ấy, cô chính xác là một cô bé Lọ Lem bằng xương bằng thịt. Thật là mỉa mai thay! Cô không có nhà, không có người thân, không có tiền. Thậm chí ngay cả tư cách lưu lại lâu ở quốc gia này và một công việc tử tế cô cũng không có. Cô không phải là cô bé Lọ Lem thì còn có thể là ai được nữa.

Dù vậy, Tuyết Nhung tuyệt đối không cho phép mình là một cô bé Lọ Lem nhem nhuốc.

Khi còn ở Trung Quốc, vì đau ốm liên miên nên mẹ cô không thể nhận dạy thêm tiếng Anh nhiều như các giáo viên khác. Ngoài ra, bà còn để ra một phần lớn trong tiền lương của mình để dành dụm làm phí du học cho Tuyết Nhung sau này, và nộp tiền học đàn cho cô. Chính vì thế mà mẹ con cô luôn sống trong nghèo khổ, và phải chạy ăn từng bữa. Nhưng dù thế nào đi nữa, Tuyết Nhung vẫn không thấy mình giống cô bé Lọ Lem, và thua kém người ta. Cô luôn đứng thẳng người, ngẩng cao đầu, nhìn lũ công tử nhà giàu theo đuổi mình bằng nửa con mắt. Rồi khi đến Mĩ, cô lại là kẻ rách nát nhất trong số những lưu học sinh Trung Quốc ở đây. Tuy nhiên, Tuyết Nhung vẫn không thấy mình là cô bé Lọ Lem hèn mọn và kém cỏi. Cô luôn tin rằng, sự nghèo đói và khó khăn chỉ là tạm thời, cô có thể thay đổi bằng sự nỗ lực của mình, tại sao lại phải dựa dẫm vào một kẻ có tiền, để anh ta dùng tiền biến mình từ cô bé Lọ Lem thành công chúa cao quý chỉ sau một đêm? Tại sao lại phải đi đôi giày thủy tinh của đàn ông? Tại sao phải nhọc lòng chờ đợi kỳ tích xảy ra? Tại sao phải nhờ bọn họ thay đổi số phận của mình? Cô, Đinh Tuyết Nhung, không bao giờ tin vào người khác và sức mạnh từ bên ngoài. Cô chỉ tin vào sức mạnh của chính mình.

Song, giờ đây, dường như số phận lại đang trêu ngươi Tuyết Nhung, để “giấc mộng đẹp” đó trở thành hiện thực. Chỉ trong tích tắc, cô đã biến thành cô bé Lọ Lem may mắn chỉ có trong thế giới cổ tích.

Nhìn Tuyết Nhung đứng ngây ra như tượng gỗ, Lancer thực sự không biết phải nói gì. Anh chỉ ngồi lặng lẽ nhấp từng ngụm rượu vang. Khi đã uống cạn giọt rượu cuối cùng, anh nắm lấy tay cô, buồn bã nói: “Anh biết em sẽ phản ứng thế này, vì thế anh mới không dám nói thân phận của mình cho em biết. Anh rất sợ mất em.” Anh dừng lại một lúc nhìn sang bên cạnh rồi nói tiếp: “Mỗi người trong chúng ta đều không thể tự chọn cha mẹ và gia đình cho mình đúng không? Anh không thể rũ bỏ hết những chuyện trong quá khứ của mình, cũng không thể cắt đứt mối liên hệ với gia đình mình. Mặc dù anh đã cố gắng hết sức để làm, nhưng anh phải thừa nhận gia đình và quá khứ có ảnh hưởng không nhỏ đến anh. Có những thứ không phải cứ dùng lí trí là có thể thay đổi được. Nhưng anh nghĩ, chỉ cần hai đứa chúng mình yêu thương nhau thì sẽ không có vấn đề gì, đúng không em?”

Lúc này, Tuyết Nhung không còn tâm trí để trả lời bất kỳ câu hỏi nào của anh. Đầu óc cô vừa trống rỗng, vừa bức bối như thể bị nhét đầy bởi một thứ gì đó. Trước mắt cô lúc lại hiện lên cảnh tượng phóng túng của Lancer với một người phụ nữ khác, lúc lại lập lờ hình ảnh anh khúm núm sợ sệt khi đứng trước cha mẹ, anh chị. Người con trai này không đơn thuần như những gì anh ta thể hiện. Quá khứ của anh ta quá phức tạp. Vì thế, tương lai nếu sống cùng anh ta sẽ rất đáng sợ. Càng nghĩ, trái tim cô càng thêm lạnh lẽo, lạnh như thể sắp đóng băng.

Khi Lancer nắm tay cô lần nữa, Tuyết Nhung liền rút tay lại, rồi lẩm bẩm: “Em muốn về nhà”.

21. Chương 18

Chương 18: Tình yêu có thể khiến bạn trở nên yếu đuối

“Em muốn về nhà”, chỉ một câu nói thôi nhưng cũng khiến mặt Lancer tái mét. Trước đây, có hai lí do khiến anh không muốn nói cho Tuyết Nhung biết về gia thế của mình. Lí do thứ nhất là vì anh ích kỉ, muốn thăm dò xem Tuyết Nhung có giống như những người bạn gái anh đã qua lại trước kia, đến với anh chỉ vì danh vọng và tiền bạc. Những kẻ như thế anh đã gặp quá nhiều. Nếu anh sớm cho Tuyết Nhung biết sự thật thì sẽ không có cơ hội tìm hiểu mục đích thực sự của cô khi đến với anh là gì. Lí do thứ hai của anh lại càng ích kỉ hơn. Anh không muốn vừa mới bắt đầu đã nói quá khứ của mình cho Tuyết Nhung biết. Khi cả hai đều chưa xác minh được tình cảm đối phương dành cho mình, nếu làm vậy có thể sẽ để lại ấn tượng xấu về nhau, thậm chí còn làm tổn thương nhau. Chỉ sau khi biết Tuyết Nhung đồng ý đến Las Vegas, và xác định được tình cảm cô ấy dành cho mình, Lancer mới quyết định sẽ chọn một thời điểm thích hợp để thú nhận với cô. Ban đầu, Lancer không muốn nói thẳng quá khứ ăn chơi của mình với cô, nhưng sau biết bao lần trở, anh đã nghĩ thông suốt. Nếu như anh đã thực sự yêu thương người con gái này, thì nên kể lại tất cả những gì về bản thân một cách thành thật cho cô ấy biết. Giữa hai người không nên có bất cứ bí mật nào. Còn nếu Tuyết Nhung thực sự yêu anh, thì cô ấy nhất định sẽ thông cảm và tha thứ cho quá khứ của anh.

Lancer hoàn toàn không thể ngờ rằng, phản ứng của Tuyết Nhung lại dữ dội đến thế. Anh quen rất nhiều người Mỹ sống cực kỳ phóng túng, nhưng sau khi cưới vợ Trung Quốc, lại hồi tâm chuyển ý, ăn năn hối cải, và có được cuộc sống vô cùng mỹ mãn. Vợ họ không bao giờ truy cứu lại quá khứ ăn chơi của chồng mình, mà còn hãnh diện vì sự giàu có của chồng. Tại sao Tuyết Nhung lại không giống những người phụ nữ đó? Rốt cuộc cô ấy muốn gì? Cô ấy mong đợi gì ở anh? Tại sao cô ấy lại tức giận và thất vọng đến vậy?

Đứng trước những khúc mắc muốn hỏi mà không dám hỏi, Lancer đau khổ không thể thốt nên lời.

Giống như trái bóng da bị xì hơi, cả hai thất vọng và chán nản, nặng nề lê bước khỏi nhà hàng lộng lẫy và lãng mạn này.

Khi hai người trở lại Bellagio, có rất nhiều người đang đứng xung quanh đài phun nước nổi tiếng nằm bên ngoài khách sạn, đợi xem màn phun nước cứ 30 phút lại được biểu diễn một lần. Trong màn đêm Las Vegas, đám người đứng túm năm tùm ba, nói đủ loại ngôn ngữ, mặc đủ loại quần áo, hào hứng nghĩ đủ trò tiêu khiển để khuấy động không khí. Họ cười cười nói nói, thỉnh thoảng lại hò hét đầy phấn khích. Không gian đông đúc và chật chội khiến khung cảnh trở nên kỳ quái. Ánh đèn neon ở phía xa chốc chốc lại quét qua những khuôn mặt hoan hỉ chờ đợi, như dự báo thời khắc tuyệt đẹp sắp đến.

Phải khó khăn lắm Lancer và Tuyết Nhung mới lách được vào giữa đám người, và chiếm được một vị trí khá đẹp. Chỉ đứng ở đây, Tuyết Nhung mới có thể ngắm nhìn được vẻ đẹp của đài phun nước âm nhạc khi nó đang ngủ yên. Trước khi đến Las Vegas, cô đã từng dành thời gian để tìm hiểu các tài liệu liên quan đến đài phun nước này trên trang web du lịch, và được biết nó rộng khoảng 8.5 mẫu Anh, mỗi tia nước có thể bắn cao đến 28 inch, mỗi lần phun nước tiêu tốn khoảng 6.000 đô la Mỹ. Nghe nói, nếu đến Las Vegas mà không ngắm đài phun nước này thì chẳng khác gì không đến.

Trên thế giới này thực sự có dòng nước kỳ diệu đến thế sao? Khi còn ở Trung Quốc, Tuyết Nhung đã từng đến Quý Châu ngắm nhìn thác nước ở Hoàng Quả Thụ. Nhưng vì đến vào mùa khô, sông suối đều cạn hết nước, nên cô đành thất vọng quay về. Đến Mỹ, cô lại cùng bạn bè đến thăm quan thác Niagara, nhưng cũng chỉ có cùng một cảm nhận. Tào hóa đã tạo nên những kỳ tích, ví như tạo ra những sinh mệnh. Nếu so sánh với điều đó, thì dòng nước kỳ diệu kia chỉ có thể khiến cho người ta trầm trồ thán phục, mà không thể chạm đến phần sâu thẳm nhất trong tâm hồn con người.

Vì chuyện buồn bực xảy ra trong nhà hàng Mix, nên Lancer và Tuyết Nhung không nói câu nào với nhau, chỉ lặng lẽ đứng chờ màn xuất hiện của những vũ điệu nghệ thuật.

Bỗng nhiên, đám người trở nên náo loạn: “Đầu, đầu, phun rồi, phun rồi!” Những tiếng hò reo kinh ngạc và phấn khích vang lên không ngớt.

Những điểm sáng rạch ngang màn đêm, vọt lên trên cùng dòng nước trong suốt, tạo nên những cột nước sáng rực, vươn mỗi lúc một cao. Cùng lúc đó, giọng hát du dương, trầm bổng cũng vang lên, lúc xa vời vợi như vọng về từ chốn núi rừng sâu thẳm, lúc lại xao động kỳ ảo như những đợt sóng trên mặt hồ nước trong xanh:

Những lúc cô đơn,

Em mơ thấy chân trời

Những lời nói đã khiến em gục ngã.

...

“Trời ơi!” Trong lúc xúc động, Tuyết Nhung bắt giác quay người lại, nắm lấy tay Lancer: “Đây chính là bài hát của Sara Brightman, có phải em đang nằm mơ không anh?”

Lancer dịu dàng hôn lên má tóc mượt mà của Tuyết Nhung rồi ghé vào tai cô thì thầm: “Em yêu, đây không phải là mơ đâu”.

Hòa trong những giai điệu vừa ảo mộng cuồng dại, vừa pha chút kiêu sa, vũ điệu của nước mỗi lúc một làm lòng người say mê, choáng ngợp. Những cột nước sáng rực rỡ đua nhau bắn lên không trung, tựa như một dàn vũ công ba-lê đang nhảy múa say sưa trên nền sân khấu độc đáo được làm bằng nước. Thậm chí, so với những vũ công thực sự, điệu múa ba-lê của những nàng vũ công nước còn muôn phần say đắm bởi sự xuất hiện lộng lẫy, bởi sự đồng đều đến đáng kinh ngạc, bởi những cái uốn mình tinh tế, bởi vũ đạo mê đắm và sự biến ảo kỳ diệu. Các nàng xếp thành một hàng thẳng tắp, nhưng chỉ thoáng chốc lại hợp thành một vòng tròn hoàn mỹ. Điệu múa lúc gấp gáp theo tiếng nhạc dồn dập, lúc lại uốn mình duyên dáng theo những làn sóng nước. Màu trắng xóa của nước và ánh sáng rực rỡ nổi bật trong màn đêm đen huyền, tạo nên một sự tương phản lớn, kích thích thị giác người xem. Vẻ đẹp tương phản này kết hợp với những giai điệu âm nhạc đặc trưng của Las Vegas, từ từ đi vào lòng người, đưa họ đạt đến đỉnh cao của sự thăng hoa:

Không có ánh sáng trong căn phòng không ánh mặt trời

Và cũng không có ánh sáng nếu anh không ở bên em

Từ mỗi cửa sổ nơi mở ra trái tim em

Nơi đã thuộc về anh

Anh ban cho em nguồn sáng ở bên kia con đường

Đã đến lúc phải nói lời tạm biệt

...

Đúng trong khoảnh khắc đó, Tuyết Nhung cảm thấy vòng tay ấm áp của Lancer đang vòng qua eo mình từ phía sau, ôm cô thật chặt. Sau đó, anh vùi đầu vào cổ cô, khắp người bắt đầu run rẩy. Nước mắt anh từ từ lăn dài trên má, rồi thấm ướt tóc cô. “Đừng rời xa anh, xin em đừng rời xa anh, anh yêu em thật lòng, anh không thể sống thiếu em...”. Những giọt nước mắt nóng hổi ấy đã thấm ướt tâm hồn cô. Trong khi đó, tiếng nhạc vẫn ngân vang, sưởi ấm lại trái tim đã nguội lạnh biết bao ngày qua của cô:

Tạm biệt những nơi mà chúng ta đã đi qua

Giờ đây em sẽ dong buồm

Mang theo hình ảnh anh đến những đại dương không tồn tại

Và sẽ tiếp tục cuộc hành trình của chúng ta

Đã đến lúc phải nói lời tạm biệt.

...

Lúc này, Tuyết Nhung không thể ngăn nỗi hàng lệ đang chảy ra từ khóe mắt. Cô quay đầu lại nhìn anh, đau đớn nói: “Lẽ nào em yêu anh là sai sao?”

“Không, em yêu, em không sai! Tối nay, tình yêu đã nói với chúng mình rằng: chúng mình cần có nhau và sẽ mãi mãi ở bên nhau!”

Lancer ôm Tuyết Nhung bước ra khỏi thang máy. Trong lòng cô vẫn còn vương vấn dư âm của những lời ca. Anh dẫn cô đến trước cửa căn phòng được bài trí vô cùng sang trọng, trên cửa nổi bật hàng chữ “Cypress, Suite 10001” được mạ vàng. Tuyết Nhung đắm chiều nhìn căn phòng có cái tên thật đặc biệt. Thấy vậy, Lancer liền mỉm cười nói: “Đây là phòng Bách Thụ 10001 nổi tiếng của khách sạn Bellagio. Nếu sau này có thời gian rảnh, em hãy tra google. Lúc đó, chắc chắn em sẽ thấy tự hào vì mình đã từng được ở đây”. Lancer lại trở về với bộ dạng thường ngày của anh, hóm hỉnh và thích trêu chọc người khác.

Mở cửa bước vào, Tuyết Nhung hoàn toàn ngỡ ngàng khi chào đón cô là một bó hồng đỏ rực. Đây chắc chắn là sự sắp đặt của Lancer. Mỗi bước cô đi, mặt đất đều rắc đầy cánh hoa, thậm chí cả trên bàn, trên sofa cũng toàn một màu đỏ rực. Mùi hương nồng nàn quyến rũ tràn ngập khắp căn phòng. Màu đỏ rực rỡ trải dài trên sàn nhà, điểm xuyết lên không gian xám nhạt và trắng sữa chủ đạo. Chỗ nào trong căn phòng này cũng thấy gương và tranh màu nước đẹp lung linh. Tuyết Nhung đi qua phòng khách, tiến vào bên trong. Mặt cô bỗng ửng hồng khi nhìn thấy cửa phòng ngủ. Chiếc giường đôi duy nhất trong phòng được phủ kín bởi một lớp chăn mềm mại và ấm áp, hai chiếc gối lớn màu da thoải mái tựa đầu vào thành giường. Ánh đèn ngủ hai bên dịu dàng, mơn trớn vuốt ve lên từng lớp vải, khiến cho chiếc giường càng thêm gợi cảm và quyến rũ.

Lancer tiến đến cửa sổ đối diện với giường ngủ. “Tách”, rèm cửa sổ từ từ được kéo ra hai bên khi anh bấm vào một nút ở bên cửa sổ. Woa, thì ra cửa sổ này cách đài phun nước âm nhạc không xa. Lúc này, nó lại đang trình diễn vũ điệu nước của mình.

“Như thế này, khi ngủ em có thể nghe, khi thức em có thể ngắm, sẽ được thưởng thức một cách thỏa thích”.

Tuyết Nhung bật cười sung sướng. Từ đài phun nước nhìn ra xa, cô có thể thấy tháp É-phe-n của Pa-ri và toàn bộ khung cảnh về đêm của Las Vegas. Bây giờ cô mới hiểu tại sao căn phòng Bách Thụ 10001 này lại nổi tiếng đến thế.

Song điều khiến Tuyết Nhung thấy lí thú hơn là phòng ngủ có đến hai phòng tắm. Phòng bên trái dành cho nam còn bên phải cho nữ. Không chỉ có bể rửa mặt và bồn tắm được làm bằng đá cẩm thạch, trong mỗi phòng tắm còn lắp thêm một chiếc ti vi tinh thể lỏng. Tuyết Nhung hiếu kỳ kéo rèm phòng tắm ra xem, liền nhìn thấy một góc khác của thành phố Las Vegas về đêm. “Thật là kỳ diệu!” Ngoài tính từ này ra, Tuyết Nhung không thể tìm được bất cứ từ nào khác để diễn tả hết cảm xúc của mình lúc này. Rốt cuộc, trí tuệ là thứ gì vậy? Con người không chỉ tạo ra những vật thông minh và tiện lợi như máy tính điện tử bằng trí tuệ của mình, mà còn sáng tạo ra cả những thứ kích thích cảm quan đến mức tối đa.

Sau khi tắm rửa và thay đồ ngủ xong, Tuyết Nhung bỗng cảm thấy chân tay lỏng lẻo. Cứ nghĩ đến chiếc giường lớn kia, tim cô lại đập loạn nhịp. Thực ra, trước khi đến Las Vegas cô đã sớm chuẩn bị tâm lý. Nếu đã đồng ý đến đây với Lancer, thì có nghĩa là cô đã vứt bỏ sự trong trắng của mình. Cô sẽ không còn là con gái nữa, mà sẽ trở thành một người đàn bà thực sự. Nhưng khi phải đối diện với thời khắc trọng đại này, cô lại thấy hoang mang sợ hãi: Mình vẫn là một trinh nữ mà! Bây giờ lại ở đây, làm thế này, với một người con trai ư? Trời ơi, Tuyết Nhung thấy ngộp thở, nếu cứ tiếp tục ở lại đây thì cô sẽ chết mất. Vậy là, cô chỉ biết ngồi bất động trên sàn đá cẩm thạch, khóc tức tưởi.

Bỗng nhiên, cửa phòng tắm từ từ hé mở, một bàn tay thò qua khe cửa. Đúng lúc, cô đang định hét lên kinh hãi, thì bỗng nhìn thấy chiếc nhẫn đang phát những tia sáng bạc lấp lánh, kèm theo là giọng nói của Lancer: “Tuyết Nhung yêu dấu của anh, anh biết là em yêu anh, nhưng nếu tối nay anh đủ sức làm cho em yêu cả cơ thể của anh nữa, thì em sẽ đồng ý lấy anh chứ?”

“Trời ạ! Sao anh không mau tắt đèn đi hả?” Tuyết Nhung hét lên.

Trong chốc lát, Lancer đã bế Tuyết Nhung ra khỏi phòng tắm, đặt cô nằm lên chiếc giường gợi cảm kia, nhẹ nhàng cởi váy ngủ giúp cô. Khi đôi môi nóng bỏng của anh chạm vào hai bầu nhũ hoa đã cương cứng của Tuyết Nhung, cả người cô bỗng trở nên mềm nhũn và tê liệt. Cô có cảm giác cả cơ thể phía dưới của mình như một con dê bị vỗ tung, nóng ran, nhom nhóp nước, không ngừng mở rộng ra bốn phía. Hai tay cô bắt giắc ghì chặt lấy tấm lưng trần vạm vỡ của anh, ngửi thấy mùi hương đàn ông đặc trưng trên cơ thể anh. Thậm chí, ngực cô còn cảm thấy được cả những sợi lông ngực mềm mại, cơ ngực gợi cảm và hai cánh tay

vô cùng rắn chắc của anh đang cọ vào người mình. Sau khi đặt những nụ hôn nồng cháy lên khắp người Tuyết Nhung, Lancer nằm rạp người xuống cơ thể đang run lên và không ngừng rên rỉ của cô. Cơ thể nóng rực của anh không ngừng chà vào người Tuyết Nhung một cách phấn khích. Những cái cọ xát mỗi lúc một dữ dội và mạnh mẽ khiến người Tuyết Nhung bắt đầu co giật. Từ tim đến cổ họng, từ xương tủy đến từng mạch máu, từ trong ra ngoài, từ dưới lên trên, đều có chung một cơn thèm khát mà trước nay Tuyết Nhung chưa từng có. Tưởng như nếu không được thỏa mãn thì cô sẽ không tài nào sống nổi... Bỗng nhiên, trong bóng tối, Tuyết Nhung mở mắt, hét lớn: “Em muốn!” Ngay lập tức, một vật cương cứng thọc sâu vào cơ thể đang thèm khát một cách cuồng dại của cô. Cơn đau dữ dội khiến cô thấy dường như tất cả các mạch máu trong người đang phun trào. Rồi cảm giác đó lan dần đến từng bộ phận trong cơ thể, đem đến cho cô cơn khoái lạc phóng túng nhất của nhân gian. Cô, sẽ không bao giờ rời xa người con trai này nữa.

Họ giữ tư thế đó rất lâu vì Tuyết Nhung vẫn còn đang chìm đắm trong niềm hạnh phúc tột cùng, không chịu để Lancer thoát khỏi cơ thể mình. Anh vừa dịu dàng hôn cô, vừa khe khẽ hỏi: “Em yêu, em thích chứ?” Nghe thấy vậy, những mạch máu vừa mới chảy đều đều trở lại trong người Tuyết Nhung lại phun trào dữ dội. Hai bầu tuyết lê cũng bắt đầu cương cứng, phần thân dưới nóng rực và nhơm nhớp nước.

“Em muốn nữa!” Vừa dứt lời, cô liền cảm thấy đôi môi của Lancer đang lần tìm ngón tay mình. Cô chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì anh đã tìm đến ngón áp út của cô, rồi lồng chiếc nhẫn anh đang ngậm trong miệng vào đó. “Em, mãi mãi là của anh nhé!” Nói đoạn, Lancer lại ôm chặt cô vào lòng.

Hai người họ cứ quấn lấy nhau như thế, lăn lộn giữa những cánh hồng đỏ rực trên giường, trên ghế sofa. Suốt một đêm... Đó chính là đêm đầu tiên của một người con gái Trung Quốc.

22. Chương 19

Chương 19: Trên đường tình, sự lãng mạn là vô tận

Ánh mặt trời len lỏi chiếu qua rèm cửa màu cà phê vào phòng, rồi trườn lên chiếc giường ngổn ngang, đánh thức Tuyết Nhung dậy. Khi vừa mở mắt ra, cô tưởng như mình vẫn đang ở Trung Quốc, như quay trở lại ngày hôm đó, ngày cô vội vã đến đoàn nhạc, để rồi được người ta thông báo mình đã bị loại ra khỏi danh sách. Tuyết Nhung bỗng sợ hãi bưng tỉnh, toàn thân mướt mát mồ hôi. Lúc đó, cô mới phát hiện ra mình đang nằm trên giường trong phòng Bách Thụ 10001 nổi tiếng của Las Vegas. Tuyết Nhung nhìn sang bên cạnh, thấy Lancer đang ngủ ngon lành như một đứa trẻ. Tất cả những gì đã xảy ra ngày hôm qua lập tức hiện lên trước mắt cô như một thước phim quay chậm. Đó là một đêm cuồng si biết bao! Cô không còn nhớ rõ mình và Lancer đã làm tình bao nhiêu lần, cũng không biết hai người đã thiếp đi lúc nào. Bây giờ, một cánh tay của Lancer vẫn vòng qua eo cô, chẳng khác nào một đứa bé con nũng nịu không chịu rời xa mẹ. Vì chuyện hôm qua diễn ra trong bóng tối, nên Tuyết Nhung không nhìn thấy gì cả. Chỉ khi ánh sáng mặt trời chiếu qua ô cửa vào phòng, cô mới có thể thỏa thích ngắm nhìn toàn bộ người đàn ông đã thuộc về mình. Hàng mi vàng óng, cong vút rủ xuống đôi mắt đang khép chặt, mái tóc hơi bết lại vì mồ hôi sau một đêm cuồng si, bờ vai và bộ ngực gợi cảm, cường tráng, tràn trề sức trẻ... mọi thứ của anh đều hoàn mỹ.

Tuyết Nhung hít một hơi thật sâu, thỏa thích ngửi mùi hương vương lại sau những cuộc làm tình. Cái mùi tanh tanh có khả năng kích thích giác quan của con người, khiến khắp người cô dâng trào một niềm hạnh phúc và mãn nguyện trước nay chưa từng có. Đó chính là đêm đầu tiên cô làm đàn bà, là đêm mà cả đời này cô sẽ không quên.

Bỗng nhiên, Lancer gỡ mình. Trong cơn mê, anh quay người lại, ôm chặt lấy Tuyết Nhung, rồi lại ngủ thiếp đi trong khi vẫn ôm thật chặt cô trong lòng.

Nếu trên thế gian này có cảm giác nào được gọi là ngọt ngào thì đó chính là cảm giác của Tuyết Nhung lúc này đây. Cô chăm chú ngắm nhìn chiếc nhẫn đeo ở ngón tay áp út, nhớ lại lần đầu tiên hai người tình cờ gặp nhau dưới gốc cây táo nọ, nhớ lần cãi nhau trong quán cà phê, nhớ lần dán ba chữ “I love you” lên cửa, nhớ Lễ Tình nhân với những sáng kiến bất ngờ và ầm ĩ, và nhớ cả cảm giác hạnh phúc tột cùng mà khoái

lạc xác thịt đã đem đến cho cô đêm hôm qua... Lúc này, Tuyết Nhung không còn nghi ngờ tấm chân tình mà Lancer dành cho mình nữa, cũng không nghi ngờ vào sự lựa chọn của mình. Cô thầm nghĩ, liệu có chàng trai Trung Quốc nào, kể cả Ngô Vũ có thể khiến cô cảm thấy hạnh phúc và mãn nguyện nhiều như Lancer không? Liệu có chàng trai người Mỹ nào có thân thể như Lancer lại khiêm tốn và biết trân trọng một người con gái Trung Quốc như cô không?

Tình yêu dịu dàng, tình yêu nồng nàn, tình yêu lãng mạn, tình yêu xác thịt, tình yêu ngọt ngào... Tuyết Nhung tưởng như mình đang được bao bọc, được vỗ về bởi những đám mây tình yêu mềm mại mang vô tận. Mọi nỗi đau khổ mà cô phải chịu đựng trong quá khứ bỗng chốc tiêu tan, cứ như thể nó chỉ là sự chuẩn bị cho những tháng ngày hạnh phúc sắp tới.

Cô nhớ đến người mẹ thân yêu của mình, và khẽ nói với bà: “Mẹ, trên thiên đường, chắc mẹ đang vui mừng và chúc phúc cho con đúng không mẹ? Con gái mẹ đã không làm mẹ thất vọng, con đã tìm được một người đàn ông tuyệt vời ở vùng đất xa xôi nhưng xinh đẹp này. Từ giờ trở đi, con sẽ không còn đơn độc nữa. Anh ấy sẽ thay mẹ cùng con đi hết quãng đời sau này”.

Hai hàng lệ bỗng lăn dài trên má Tuyết Nhung, rồi nhỏ xuống cánh tay Lancer.

“Em yêu, em làm sao vậy?” Lancer bừng tỉnh, lấy tay vuốt những giọt nước mắt trên mặt cô, ân cần hỏi.

“Em nhớ đến mẹ em”. Tuyết Nhung buồn bã nói.

“Bây giờ, ở trên thiên đường, mẹ em chắc chắn đang vui mừng vì em lắm đấy!” Sau đó, Lancer nhắc bàn tay đeo nhẫn của Tuyết Nhung lên, rồi nói tiếp: “Mẹ à, mẹ nhìn xem, hôm nay con gái mẹ sẽ kết hôn với người con trai yêu cô ấy nhất trên thế giới này! Mẹ chúc phúc cho chúng con nhé mẹ!”

“Hôm nay?” Tuyết Nhung hỏi Lancer với vẻ nghi hoặc: “Anh chắc chắn là mình sẽ không hối hận khi kết hôn với em chứ?”

Lancer không trả lời câu hỏi ngay lập tức, mà xoay người, tụt khỏi giường, rồi rút một tờ giấy đỏ trong va li hành lý ra, đưa đến trước mặt Tuyết Nhung: “Em có còn nhớ lời tuyên ngôn này không?”

Vừa nhìn thấy, Tuyết Nhung liền phì cười: “Anh đúng là đồ ngốc, sao vẫn còn giữ thứ chán ngắt vô vị này chứ!” Tờ giấy này vốn là tờ “thông báo vừa kết hôn” mà Lancer đã tùy hứng thảo ra ở quán cà phê Starbucks, cũng chính nó là nguyên nhân của một trận sóng gió ồn ào suốt một thời gian dài.

Lancer vừa vuốt vuốt tờ thông báo, vừa nói với Tuyết Nhung: “Từ ngày viết tờ giấy này ở quán cà phê Starbucks, rồi bị em hắt cho ướt như chuột lột, anh đã thề nhất định sẽ cưới em làm vợ”. Anh lại cười đắc ý rồi nói tiếp: “Em xem, cuối cùng em vẫn không thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của anh. Bây giờ, em đã là người đàn bà của anh rồi. Thế nên, hôm nay chúng ta sẽ đi đăng ký kết hôn. Anh sẽ dùng tờ thông báo này để một lần nữa nói cho cả thiên hạ biết: Lancer không nói đùa, Lancer và Tuyết Nhung đã thực sự kết hôn”.

Las Vegas là một địa danh kỳ diệu nhất và giàu tính kịch nhất. Chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ, Tuyết Nhung và Lancer đã làm xong tất cả thủ tục ở tòa án địa phương, để cầm trong tay tờ chứng nhận kết hôn. Cũng chỉ trong đúng một tiếng sau đó, hai người đã mua được một chiếc xe mà Lancer gọi là “Chiếc xe chỉ dùng để chở cô dâu xinh đẹp nhất thế giới”. Đó là loại xe đua hiệu BMW Z4 ánh bạc mà Tuyết Nhung chưa từng nhìn thấy bao giờ, nói đúng hơn cô chưa bao giờ dám mơ đến. Tuyết Nhung không biết Lancer đã phải chi bao nhiêu tiền mới mua được chiếc xe này, thậm chí cô cũng không muốn hỏi anh bất kỳ thứ gì liên quan đến chuyện tiền nong. Cô tự đặt ra cho mình một nguyên tắc: Mặc dù bây giờ đã trở thành vợ của Lancer, nhưng vẫn phải giữ lòng tự tôn của mình, không bao giờ được quan tâm đến tiền bạc của anh ấy.

Họ cùng lái xe quay trở về khách sạn. Sau khi vào phòng, Lancer nói với Tuyết Nhung về thần bí: “Bây giờ chúng ta sẽ phải đến nơi tiến hành hôn lễ”.

“Không phải chúng ta đã đăng ký kết hôn ở tòa án rồi sao?” Tuyết Nhung chỉ vào tờ chứng nhận kết hôn nằm trên giường, sau đó lắc lắc ngón tay đeo nhẫn. “Chúng ta cũng đã đi trăng mật ở Las Vegas, như thế với em là đã quá đủ rồi!”

“Em đã làm cô dâu của anh, thì sao lại không tổ chức hôn lễ được?” Lancer trừng mắt: “Em không cần phải lo gì hết cả. Anh đã sớm chuẩn bị hết cả rồi. Em chỉ cần mặc thứ này lên người là được”. Nói đoạn, anh đưa Tuyết Nhung một chiếc túi giấy lớn. Cô mở ra nhìn, bên trong là một bộ váy cưới đẹp tuyệt và những

trang sức rườm rà đi kèm. Lancer lại nói tiếp: “Bên trong đó thứ gì cũng có, chỉ thiếu một đôi giày thủy tinh! Anh nghĩ em vốn không phải là cô bé Lọ lem, vậy nên cũng chẳng cần đến đôi giày đó làm gì, đúng vậy không?”

Tuyết Nhung không nhịn nổi cười, cổ yêu lên đầu Lancer: “Anh đúng là thông minh thật đấy!” Sau đó, cô liền tò mò hỏi: “Váy của anh đâu?”

Không biết từ đâu, Lancer lại rút ra một chiếc túi giấy khác: “Em đừng lo, của anh đều ở trong này cả rồi!” Anh đặc chỉ giờ chiếc túi lên trước mặt Tuyết Nhung đập đập, rồi nhìn cô cười tinh quái. “Em vào phòng tắm nữ thay đồ đi nhé, thay xong rồi hãy ra”. Dứt lời, anh chẳng nói chẳng rằng đẩy Tuyết Nhung vào trong phòng tắm, rồi đóng cửa lại giúp cô.

Nửa tiếng sau, trong phòng tắm, Tuyết Nhung đã thay váy cưới xong, bắt đầu soi gương tỉ mỉ trang điểm. Khăn đội đầu, váy cưới, bông tai ngọc trai, dây chuyền, lắc tay... tất cả đều đẹp lộng lẫy. Những thứ này chắc Lancer đã âm thầm chuẩn bị từ trước khi đến Las Vegas. Không ngờ anh ấy lại là một chàng trai chu đáo đến vậy. Nghĩ đến đây, Tuyết Nhung bỗng thấy ấm ức. Cuối cùng, cô đứng im lặng ngắm nhìn người con gái trong gương. Hôm nay, mình chính là cô dâu hạnh phúc nhất trên thế gian này! Nếu thượng đế có thật, thì xin Ngài đừng bao giờ lấy đi niềm hạnh phúc này của con!

Khi Tuyết Nhung ra khỏi phòng tắm, Lancer đang nhét một thứ gì đó vào trong găng giường. Nghe thấy tiếng bước chân của cô, anh liền đứng bật dậy. “Trời ơi!” Tuyết Nhung bịt miệng, ngạc nhiên đến không thốt nên lời. Lancer bỗng dưng biến thành con gái, một cô gái cao lớn nhưng lại vô cùng đẹp trai. Anh đội một bộ tóc ngang vai vàng óng ả, khoác trên mình chiếc váy cưới giống hệt cô, đeo bông tai, dây chuyền và lắc tay bằng thủy tinh, thậm chí còn nhét cả đôi chân to đùng của mình vào một đôi giày bằng thủy tinh nữa chứ. Vừa rồi Lancer loay hoay cúi xuống là để cố gắng xỏ chân vào giày.

Nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của Tuyết Nhung, Lancer liền ngẩng đầu lên, nhìn cô cười rất tươi. Khuôn mặt anh trát đầy phấn, lông mày, lông mi kẻ đen sì, môi bôi son bóng nhẫy. Nhìn bộ dạng đó của Lancer, Tuyết Nhung suýt tí nữa ngất xỉu. Thấy vậy, Lancer liền chạy đến đỡ lấy cô, vừa không ngừng vỗ lên mặt cô vừa cười nói: “Em yêu à, em tỉnh lại đi! Anh vẫn là Lancer của em đây mà!”

Lúc này, Tuyết Nhung mới dám mở mắt ra. Cô nhìn chằm chằm bộ dạng trang điểm lõe lẹt, nam chẳng ra nam nữ chẳng ra nữ của anh chỉ cách mình ba tấc, yếu ớt nói: “Mr Lancer à, em vẫn chưa được anh đưa về nhà thì đã bị anh dọa cho chết khiếp rồi!”

Được rồi, Lancer ôm lấy Tuyết Nhung xoay liên mấy vòng giữa phòng: “Em yêu à, không phải em vẫn thích chàng Lancer “hạt dẻ cười” luôn chọc cho em vui, luôn đem lại tiếng cười cho em đó sao?”

Đúng vậy, đây chính là chàng Lancer mà cô yêu! Đây chính là niềm vui của cô, là hạnh phúc mà cô đã lựa chọn.

Khi họ mặc váy cưới, cùng nắm tay nhau bước ra khỏi thang máy, tất cả mọi người đều dừng lại, hướng ánh mắt hiếu kỳ về phía họ. Đến ngay cả những người phục vụ lâu năm cũng bắt đầu xì xầm bàn tán với nhau.

Lancer nắm tay Tuyết Nhung, uốn cao bộ ngực giả tiến về phía trước. Trong khi đó, Tuyết Nhung thì xấu hổ đến mức chỉ muốn chui xuống đất. Cô vừa liếc nhìn xung quanh, vừa dè dặt nhích lên từng bước một. Chỉ đến lúc ngồi trong xe, cô mới thở phào nhẹ nhõm: “Hôn lễ như vậy là đã xong rồi đúng không anh?” Tuyết Nhung giờ tay lên, định tháo khăn đội đầu xuống.

“Em đừng có tháo xuống! Ai bảo với em là đã xong rồi? Hôn lễ vẫn chưa được tiến hành mà! Tại sao em lại vội vã thế nhỉ?” Lancer nói lớn.

“Anh đúng là đồ đáng ghét! Anh định để em phải mất mặt đến thế nào nữa? Em không...” Chẳng đợi Tuyết Nhung nói xong, Lancer đã ôm chầm lấy cô, rồi lấy miệng mình bịt kín miệng cô. Tuyết Nhung chỉ còn biết cam chịu, hôm nay dù có phải vào núi đao biển lửa, cô cũng chấp nhận đi cùng người con trai này.

Vài phút sau, xe của Lancer đã đỗ bên cạnh một tòa nhà trắng nằm cạnh đại lộ trung tâm. Tuyết Nhung ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy dòng chữ lớn màu đỏ “Nhà thờ tổ chức hôn lễ trắng” được sơn trên nền tường trắng. Cô cảm thấy dòng chữ này có gì đó rất thân quen, nhưng chưa kịp phản ứng gì thì Lancer đã lái xe

đến một góc nhà thờ. Một cửa hầm với những cây cột trắng hiện ra trước mắt cô, trên cửa nổi bật dòng chữ mạ vàng “Đường hầm tình yêu chào mừng các bạn đến đây kết hôn”.

“Trời ơi! Thì ra đây chính là đường hầm tình yêu nổi tiếng lãng mạn nhất thế giới”. Năm đó Britney Spear đã tiến hành hôn lễ chớp nhoáng ở đây. Năm đó, nhờ câu chuyện trần động báo chí khắp thế giới này, Tuyết Nhung mới biết đến sự tồn tại của nơi được gọi là “đường hầm tình yêu”. Nghe nói, rất nhiều người nổi tiếng, trong đó có cả minh tinh điện ảnh Demi Moore, cầu thủ nổi tiếng Micheal Jordan, ca sĩ nổi tiếng Frank Sinatra cũng đã đến đây kết hôn.

Lancer và Tuyết Nhung đến đây đúng vào 3 giờ chiều. Thật may, lúc này không có ai ghé thăm “Đường hầm tình yêu” ngoài họ. Vì thế hai người không cần đợi, mà được lái xe thẳng vào trong.

Lancer chỉnh lại váy cưới của mình, rồi lấy son trong chiếc sắc nhỏ của Tuyết Nhung ra, thoa lên miệng. Trong khi đó, Tuyết Nhung lại toát cả mồ hôi vì căng thẳng. Cô giật thổi son từ tay Lancer, rồi nói giọng cầu khẩn: “Em thấy hay là mình dừng lại ở đây thôi. Em sợ...”

Lancer quay mặt lại, nói như thể muốn nuốt chửng người khác: “Em yêu, em sợ cái gì chứ? Chúng ta có đến để ăn thịt họ đâu.” Nói đoạn, anh nắm chặt lấy tay Tuyết Nhung, hùng dũng tiến vào “Đường hầm tình yêu”.

Vừa bước vào trong, vẻ lãng mạn và thần bí của nơi đây đã khiến cô hoàn toàn bị choáng ngợp. Mái vòm hình cung được trang trí bởi hình trời xanh mây trắng, những thiên thần nhỏ đáng yêu đang mặc sức bay lượn, đánh đàn, thổi sáo, cùng nhau hát thánh ca, trêu ghẹo nhau trong vườn... Chính giữa trần nhà là dòng chữ tưởng như dài vô tận: “I love you, I need you, I never live with-out you...” Hai bên đường hầm, những cây cột hình trụ được nối với nhau bằng những hàng lan can trắng muốt, phía trên cứ cách vài bước lại xuất hiện một trái tim tình yêu xinh đẹp. Dọc đường đi, bạn còn có thể ngắm nhìn những khóm tường vi màu hồng phấn quần quýt lấy nhau. Thật là đẹp không bút nào tả xiết! Hèn chi có nhiều người trên khắp thế giới tìm đến đây để kết hôn đến vậy. Tuyết Nhung nghĩ, được cùng Lancer đi dạo một vòng quanh đường hầm này, thì cô đã không sống uổng cuộc đời này.

Nhưng chuyện khiến Tuyết Nhung phải nhớ cả đời vẫn còn ở phía sau.

Khi họ lái xe ra khỏi đường hầm, đến một vùng trồng toàn hoa hồng, không biết Lancer đã lăm bắm câu thần chú gì, mà một ô cửa sổ nằm giấu mình giữa những khóm hồng bỗng mở tung, giống hệt như cánh cửa trong truyện “A-li-ba-ba và bốn mươi tên cướp”. Cùng lúc đó, tiếng nhạc cử hành hôn lễ cũng ngân vang. Trong tiếng nhạc rộn rã, một vị mục sư trọc đầu, đeo kính, tay ôm một cuốn Kinh thánh xuất hiện ở ô cửa sổ. Khi cả hai nhìn chằm chằm vào vị khách không mời mà đến, kính của ông ta suýt tí nữa thì rơi xuống. Nhưng ngay sau đó, vị mục sư liền quay người lại, dùng tay ra hiệu cho những người ở bên trong, nhạc hôn lễ bỗng dừng lại. Sau đó, ông ta quay về phía hai người, chống tay sang hai bên cửa, hết nhìn Tuyết Nhung, lại nhìn sang Lancer, rất lâu sau mới cất tiếng hỏi đầy nghi hoặc: “Hai người đến đây để kết hôn thật chứ?”

Lúc này, đám phóng viên đã vây kín xung quanh, “tách tách tách” ánh đèn flash bắt đầu nháy sáng liên hồi.

Tuyết Nhung kêu lên kinh hãi, loạng choạng ngã về phía Lancer. Anh ôm chặt cô vào lòng trong khi ngực vẫn đeo bộ ngực giả. Đám phóng viên đã tiến mỗi lúc một gần hơn, “tách tách tách”. Tuyết Nhung còn nghe thấy tiếng tay phóng viên đang cầm micro dẫn chương trình trực tiếp: “Các bạn thân mến, đây là đường hầm tình yêu nổi tiếng thế giới của Las Vegas, chắc các bạn vẫn còn nhớ, đây chính là nơi đã từng diễn ra hôn lễ của Britney Spear. Song ngày hôm nay, đường hầm tình yêu lại là nơi tổ chức hôn lễ của... của hai cô gái.” Anh ta ngừng một lúc, đưa micro ra xa, rồi vừa nhìn về phía hai người vừa nói tiếp: “Đáng tiếc là bây giờ đôi vợ chồng này đang hoang mang sợ hãi vì thái độ thô lỗ của vị mục sư kia.” Anh chàng phóng viên lại liếc nhìn Lancer và Tuyết Nhung rồi đính chính: “Xin lỗi, có vẻ họ không chỉ hoang mang sợ hãi thôi đâu, mà sắp ngất rồi thì phải”.

Mặc dù gặp phải chuyện bất ngờ, nhưng vị mục sư trọc đầu vẫn tỏ ra rất điềm tĩnh, như thể ông ta đã quá quen với những việc như thế này. Có lẽ, đối với ông ta, chuyện này cũng chẳng có gì hiếm gặp. Điều ông ta cảm thấy kỳ lạ là tại sao hai cô gái lái xe BMW này lại có thể xuất hiện ở thánh địa tình yêu của đạo Thiên chúa. Cho dù Las Vegas có là thành phố của những canh bạc đi chăng nữa, thì ông ta vẫn là một bề tôi trung thành của Chúa, liệu có nên phản bội lời thề với Chúa để tác thành cho hai người con gái, giúp họ kết thành vợ chồng hay không?

“Trừ phi hai người được luật pháp bang Nevada cho phép kết hôn, nếu không tôi không thể đọc lời thề cho các bạn, xin lỗi”. Nói đoạn, vị mục sư kéo cửa sổ lại. Thấy vậy, đám phóng viên lại được thể nhón nháo hết cả lên.

Lúc này, Lancer mới bình thần rút tờ giấy đăng kí kết hôn từ trong chiếc túi đính ngọc trai xách trên tay ra, rồi ung dung tự đắc đưa cho vị mục sư nọ. Ông ta cầm lấy, nhìn vào tờ giấy với vẻ đầy nghi ngờ, nhưng khi ngẩng đầu lên, nét mặt lập tức thay đổi. Vị mục sư gấp giấy vào, trả lại cho Lancer rồi xoay người lại ra hiệu cho những người ở bên trong. Nhạc cử hành hôn lễ lại rộn rã ngân vang.

Tất cả phóng viên đều đứng ngây ra nhìn. Nhưng chỉ trong tích tắc, họ chợt hiểu ra điều gì đó, như thể vừa tỉnh dậy sau cơn mê. Ai nấy vội vàng chạy ủa về phía cửa, nhao nhao giơ micro về phía vị mục sư: “Nội dung tờ giấy mà ngài vừa cầm là gì?”, “Đó có phải là bộ luật mới của bang Nevada không?”, “Hôn lễ của người đồng tính có thể được tổ chức ở đây sao?”

Vị mục sư mặt không chút biến sắc, bình tĩnh đẩy ống kính và những chiếc micro đang gí sát vào mặt mình ra xa, sau đó nói với Tuyết Nhung và Lancer vẫn đang ngồi trong xe: “Hai người đã chuẩn bị xong chưa.” Cả hai không hên mà gặp, nhất loạt gật đầu. “Vậy thì, bây giờ ta sẽ làm lễ tuyên thệ cho hai người.” Sau đó, ông ta hỏi Lancer: “Anh Lancer, anh có đồng ý cưới cô Tuyết Nhung làm vợ không?” Mặc dù vị mục sư này phát âm tên của Tuyết Nhung thành “Thành Long”, nhưng Lancer vẫn nhanh nhẹn nói: “Con đồng ý.” Giọng giả gái ưỡn ẹo của anh suýt nữa làm Tuyết Nhung phì cười.

Trong khi đó, đám phóng viên nghe vị mục sư gọi Lancer là “anh”, mặt đều biến sắc. Anh chàng phóng viên dẫn chương trình trực tiếp lại nhìn về ống kính đưa tin: “Xem ra để cho được sự đồng ý của mục sư Kingston, cô gái đó đã đổi ngôi xưng hô thành “anh”. Liệu có phải họ đã dùng cách che mắt này để lách luật? Điều này tạm thời chưa rõ. Phóng viên ở hiện trường sẽ tiếp tục đi sâu tìm hiểu và đem đến câu trả lời cho các bạn...”

Lúc này, mục sư Kingston vẫn không đếm xỉa đến cảnh nhón nháo của đám phóng viên. Ông quay đầu về phía Tuyết Nhung, hỏi: “Thành Long Đình, con có đồng ý lấy anh Lancer Horton làm vợ không?”

Giọng Tuyết Nhung trở nên yếu ớt và gấp gáp: “Con đồng ý.” Thực sự, bây giờ, cô chỉ muốn đào một cái lỗ ở dưới gầm xe để chui xuống.

Sau đó, vị mục sư nọ còn lăm lăm nói gì đó, Tuyết Nhung chẳng còn tâm trạng để nghe xem ông ta nói những gì nữa. Cuối cùng, ông ta cất cao giọng tuyên bố: “Bắt đầu từ giờ phút này, hai con đã là vợ chồng của nhau”.

Lancer ôm chầm lấy Tuyết Nhung, rồi đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu. Không cần nghi ngờ gì nữa, nụ hôn đó chẳng khác nào một thứ gia vị đậm đà cho ống kính của đám phóng viên đứng đó. Cô chỉ còn biết trợn mắt nhìn Lancer, trợn mãi trợn mãi, cuối cùng không chịu nổi bật cười khanh khách.

Vị mục sư lại hỏi: “Bây giờ mời hai người xuống xe, theo thông lệ chúng tôi phải chụp một tấm ảnh cưới cho các bạn, để lưu làm kỉ niệm mãi mãi”.

Khi nghe yêu cầu này, Lancer liền ghé vào tai Tuyết Nhung thì thầm: “Ngày hôm qua đáng nhẽ không nên gọi điện kéo đám phóng viên đáng ghét này đến. Thế là xong, lộ hết cả rồi!” Lancer vẫn tỏ ra bình tĩnh, vuốt lại mái tóc dài ngang vai cho ngay ngắn lại, vui vẻ nhìn đám phóng viên, tay trái anh duyên dáng nắm lấy tay Tuyết Nhung, tay phải chụm lại như bàn tay thiếu nữ cầm hoa lan, điệu đà xách váy cưới lên, vung vẩy bước ra khỏi xe.

Trong khoảnh khắc Lancer đặt đôi chân trần của mình xuống đất, Tuyết Nhung thoáng giật mình. Thôi xong, thế này thì lộ hết rồi. Anh ấy nghĩ ra nhiều trò như vậy, chỉ để cô không phải trở thành cô bé Lọ lem, nhưng tại sao lại đến cả giày cũng không đi vậy?

Đương nhiên, hình ảnh đó đã lọt vào đôi mắt cú vọ của đám phóng viên. Bọn họ chạy ủa đến như ong vỡ tổ, suýt tí nữa đè Lancer và Tuyết Nhung ngã lăn ra đất. Những ống kính thì nhau đặc tả lại đôi chân của Lancer, thậm chí có cái còn gí sát vào chân anh. Tuyết Nhung nghĩ, chắc bọn họ còn muốn quay cả những chiếc lông tơ trên đầu ngón chân anh ấy mất. Nhưng cũng có một bộ phận nhỏ phóng viên chìa ống kính về phía bàn chân của cô. Tất nhiên, cô cũng có thể phán đoán được mục đích của họ là để mọi người có sự so sánh giữa hai bàn chân, và nhìn ra chân tướng sự việc.

Chẳng dễ dàng gì tay thợ chụp ảnh của nhà thờ mới đẩy được đám phóng viên ra, để chụp một tấm ảnh cưới cho Lancer và Tuyết Nhung. Cô bị dồn sang một bên giống như một chú chuột nhỏ đang sợ hãi, còn anh thì bắt chéo đôi chân to đùng của mình, đứng trơ trơ ở đó như một bé gái ngốc nghếch.

Chụp ảnh xong, đám phóng viên lại ào tới, giơ micro vào miệng Lancer, hỏi dồn dập: “Xin cho hỏi, bạn là nam hay là nữ thế?” “Xin cho hỏi, tại sao chân bạn lại mọc lông giống nam giới vậy?” “Tại sao hai bạn lại không đi giày?” “Tại sao vị mục sư đó lại có thể làm lễ tuyên thệ cho hai bạn?”

Nghe những câu hỏi ngốc nghếch này, đến Tuyết Nhung cũng không nhịn nổi, bật cười lớn.

Lancer nhanh chóng kéo cô nhảy lên xe. “Rầm!”, anh đóng cửa xe lại, một tay vòng qua ôm lấy người con gái mình yêu, tay kia nắm lấy vô lăng, nổ máy phóng đi, bỏ đám phóng viên lại phía sau. Hai người đi mỗi lúc một xa, để lại những tràng cười rộn rã vang vọng mãi trong đường hầm tình yêu này.

23. Chương 20 Part 1

Chương 20: Không có Tuyết Nhung, con đường của Ngô Vũ làm sao đi?

Sau khi Lancer và Tuyết Nhung kết hôn, do cô đã chán ngán và mệt mỏi vô cùng với cuộc sống ồn ào nhốn nháo ở nơi thành phố lớn nhộn nhịp, thích một cuộc sống tĩnh lặng không va chạm gì với thế sự ở một thành phố nhỏ, nên Lancer đã đến một công ty điện máy ở thành phố nhỏ Mi-chi-gân với phong cảnh đẹp như tranh vẽ để tìm một công việc phù hợp, rồi bọn họ định cư luôn ở nơi này. Ở đây cách trường học mà Tuyết Nhung còn đang theo học khoảng hai, ba tiếng đồng hồ đi xe hơi, vì thế Tuyết Nhung không thể không từ bỏ luôn việc học hành của cô, cùng Lancer dọn đến thành phố nhỏ này.

Sau khi sống tạm hai tháng ở căn nhà thuê, Lancer đã dùng số tiền mà bà ngoại anh cho để mua một ngôi nhà lát gạch màu đỏ được xây với lối kiến trúc từ cuối những năm 60. Căn nhà tuy là ở trong thành phố, nhưng lại tọa lạc ngay lưng chừng của một ngọn núi nhỏ, ba mặt đều được bao phủ bởi những hàng cây xanh mát, phía bên dưới của vườn cây nhỏ bên phải còn có một con suối nhỏ khe chảy róc rách xung quanh. Phía sau nhà có mấy thảm cỏ xanh mượt làm thành một sân chơi tennis rất lớn, xung quanh thảm cỏ là những hàng cây tùng cây bách đan xen cao gấp mấy lần chiều cao của một người được trồng ngay ngắn, vô cùng thoáng đàng và yên tĩnh. Điều làm Tuyết Nhung yêu thích chốn này nhất chính là nguyên nữ chủ nhân của căn nhà này là một nhà nghệ thuật về đá, ở xung quanh những căn phòng nhỏ của ngôi nhà nhỏ hai tầng lầu này đều còn lưu lại linh khí nghệ thuật của cô ấy. Men theo con đường đá nhỏ ở dưới chân tường, rải rác là những viên đá to hơn những viên đá bình thường một chút, chỉ cần bạn quỳ xuống, tùy ý nhặt một viên lên ngắm nghía, bạn có thể nhìn thấy những vết tích nghệ thuật ở trên bề mặt của những viên đá ấy: Có cái là sự tổ hợp đơn giản của Mặt Trăng và Mặt Trời; có cái là những hoa văn hình trái tim vô cùng độc đáo; có cái lại là những chữ viết rất trừu tượng mà có đọc cũng không hiểu. Nói chung, mỗi lần chỉ cần dạo một vòng quanh ngôi nhà, ngắm nhìn mọi thứ, Tuyết Nhung đều có cảm giác thích thú khác thường. Cô cảm thấy đây đúng là món quà tặng vô giá mà ông trời đã ban cho mình: Không chỉ đem đến cho cô một người chồng tốt đến như vậy, mà đồng thời còn ban tặng cho cô một nơi ở vô cùng lý tưởng. Đây đích thực là cuộc sống mà từ nhỏ đến lớn cô đã từng nghĩ đến và mơ ước: Có một người đàn ông yêu thương mình hết mực, sống trong một căn nhà yên tĩnh với phong cảnh đẹp như vẽ ở Bắc Mi, hưởng thụ cuộc sống nơi bát ngát đồng quê mà không phải người hiện đại nào cũng có được, chìm đắm trong thế giới nhỏ xinh của chính mình, không vướng bận gì với cuộc đời ồn ào xung quanh.

Ở phía sau ngôi nhà, giữa hai cây sồi lớn, cũng giống như rất nhiều gia đình người Mi điển hình khác, Tuyết Nhung buộc một cái võng được tết bằng sợi dây đay. Cô thường nằm trên chiếc võng ở dưới bóng cây và để cho những tia nắng Mặt Trời len qua kẽ lá chiếu rọi xuống người. Cô gối đầu lên một chiếc gối nhỏ làm bằng vải nhung mềm, trên người đắp một chiếc chăn mỏng, tay cầm quyển sách, lúc muốn xem, thì cô đọc qua vài dòng, lúc không muốn xem, cô thả lỏng người, ngẩn ngơ một lát rồi từ từ chợp một giấc ngắn, để mặc thời gian chậm chậm bò qua mặt.

Đối với tất cả những điều này, trong lòng Tuyết Nhung dành cho chúng rất nhiều tình cảm sâu đậm.

Còn Lancer, anh vẫn lãng mạn giống như trước đây. Anh đổi tên ngôi nhà mang nhiều dấu ấn của nữ nghệ sĩ nghệ thuật đá thành “Tổ tình yêu”. Tuyết Nhung cảm thấy cái tên này có chút gì đó hơi dung tục, nhưng cuối cùng cô cũng đồng ý. Sáng kiến của Lancer còn chưa dừng ở đó, sau khi bọn họ dọn đến “Tổ tình yêu”, thì nổi lửa để nấu bữa cơm đầu tiên, anh liền làm một món ăn Trung Quốc gọi là “Tổ tình yêu” thật khác lạ độc đáo. Đây là món ăn Trung Quốc đầu tiên mà hai người bọn họ sau khi thường xuyên đến ăn ở một nhà hàng Trung Quốc gần đó đã nhờ một vị đầu bếp ở đây dạy cho. Tuyết Nhung bỏ mì sợi Trung Quốc vào trong nước, sau khi luộc xong Lancer vớt chúng ra một cái rổ lưới cho ráo rồi bỏ vào chảo mỡ để xào. Sau khi xào xong, Tuyết Nhung lại cẩn thận đổ cái “tổ” đã được xào vàng ruộm ấy vào hai cái đĩa sứ to màu trắng. Rồi cô bắc cái nồi chuyên dùng để xào nấu những món ăn Trung Quốc lên trên bếp, Lancer bật lửa, Tuyết Nhung cho dầu ăn. Đợi sau khi dầu ăn nóng rãy bốc khói Tuyết Nhung mới bảo Lancer mau cho thịt vào. Váng mỡ nổ bắn tung tóe, Lancer vội vàng lấy hai cái găng tay, một cái cho mình còn một cái cho Tuyết Nhung đeo vào. Anh cầm chiếc muôi xúc làm động tác đảo đi đảo lại chảo thịt, động tác rất nhẹ nhàng. Trong lúc anh đảo thịt thì Tuyết Nhung cho thêm một chút gia vị; Lancer ném thử một miếng, rồi lại bảo Tuyết Nhung bỏ thêm vào một ít dầu vừng. Cuối cùng, chảo thức ăn xanh xanh đỏ đỏ đã dậy mùi thơm, vô cùng hấp dẫn. Tuyết Nhung tắt bếp, Lancer xúc những thứ vừa nấu xong cho vào một cái đĩa to thật chuẩn xác... “Ngon quá, đã nấu thành công rồi!” Cuối cùng, bên cạnh món ăn ấy, còn có nển, rượu vang đỏ, một ít cơm và cả dưa nữa. Đây là lần đầu tiên Tuyết Nhung và Lancer cùng thưởng thức bữa cơm tối dưới ánh nển lãng mạn trong “Tổ tình yêu” của mình, những khoảnh khắc tuyệt vời này đã được Lancer dùng máy ảnh lưu lại vĩnh viễn.

Cuộc sống sau hôn nhân của họ tuy trôi qua bình lặng nhưng vô cùng ấm áp, bọn họ đang cùng nhau bước từng bước chung trên một con đường hướng về phía trước. Vì cả hai cùng bắt đầu một cuộc sống chung cho nên giữa họ có rất nhiều thứ được gọi là “lần đầu tiên”: Lần đầu tiên cùng nhau sơn phòng ngủ của chính mình; Lần đầu tiên trên bàn sách của mình bọn họ cùng nhau bật máy tính để vào mạng; Lần đầu tiên bên khung cửa sổ nhỏ bé, bọn họ cùng nhau ngắm bình minh rực rỡ và hoàng hôn hoang hoải; Lần đầu tiên bọn họ cùng nhau làm tình trên chiếc giường mới trong phòng ngủ của chính mình. Tuy nhiên, trước mỗi lần làm tình, lần nào cũng vậy, bọn họ luôn tranh cãi một vấn đề duy nhất: Là bật hay tắt đèn? Và mỗi lần như vậy, phương thức “Đá cắt vải” là cách được chọn để giải quyết tranh luận. Đây chính là hương vị đích thực của cuộc sống gia đình mà Tuyết Nhung cảm nhận được từ trong trái tim mình, một hương vị vô cùng ngọt ngào êm ái.

Cuộc sống chung của Lancer và Tuyết Nhung đã có những bước đi đầu tiên như vậy.

Nhưng còn Ngô Vũ thì sao? Rời xa Tuyết Nhung, anh ấy làm cách nào để bước tiếp đây?

Ngô Vũ điếng người khi xem nghi thức hôn lễ của Lancer và Tuyết Nhung được truyền hình trực tiếp trên mạng Internet ở Las Vegas. Hầu như tất cả các trang mạng đều đưa tin và có cả phỏng vấn của phóng viên ngay tại hiện trường, tất cả đều rất vui vẻ và hạnh phúc. Con phản ứng của riêng anh thì hoàn toàn ngược lại: Tuyết Nhung không thông báo cho bất cứ người nào, cô ấy đã cùng với một người đàn ông Mĩ xác lão điên rồ tổ chức một đám cưới chẳng có nghĩa lý gì như vậy.

Lúc mới quen Lancer, đối với anh chàng này Ngô Vũ chẳng có một ấn tượng nào đặc biệt. Anh cảm thấy anh chàng người Mĩ này cũng giống như đại đa số những người Mĩ khác mà anh đã từng gặp. Tính tình thẳng thắn, vui vẻ lạc quan, tinh lực dồi dào. Anh ta chỉ có một đặc điểm duy nhất không giống với những người đàn ông Mĩ khác là rất thích thể hiện: Cuộc đời của anh ta dường như giống như một trò chơi vậy, việc anh ta theo đuổi Tuyết Nhung cũng giống như một trò chơi, tình yêu của anh ta, việc kết hôn của anh ta, tất cả đều giống như đang diễn trò. Ở Lancer thật khó có thể tìm thấy được tính nghiêm túc cần có quan trọng nhất của một người đàn ông đối với người phụ nữ, cho nên việc Lancer vội vàng kết hôn với Tuyết Nhung khiến Ngô Vũ cảm thấy trong lòng vô cùng đau khổ và không thể nào lý giải nổi. Vì sao cô ấy lại chọn một người đàn ông hay chọc cười người khác và thích thể hiện mình như vậy? Vì sao lại gả mình đi một cách qua loa đại khái như vậy? Lại còn ở tít tận cái nơi Las Vegas xa xôi ấy, chẳng có người thân đến chúc phúc, chẳng có bạn bè đến chung vui trong hôn lễ, vì sao lại như vậy? Vì sao?

Vì sao lại như vậy? Đó là vấn đề mà Ngô Vũ nghĩ hàng nghìn lần vẫn không tìm được lời giải đáp.

Tại sao Tuyết Nhung bây giờ và Tuyết Nhung ngày trước anh đã từng quen biết lại khác nhau một trời một vực? Người con gái có chút ương ngạnh trước đây mà anh biết, mà anh yêu sâu đậm là một cô gái rất thông

minh, lý trí và độc lập, là một người không cầu danh lợi, không đuối theo trào lưu, con người thanh nhã, giản dị. Còn giờ đây người con gái ấy lại giống như một kẻ điên loạn, để cho Lancer thao túng cầm tay chỉ lối, để cho cô xuất hiện như vậy. Những trò lố điên rồ đang diễn ra kia, nếu nói cho có vẻ hay ho và dễ nghe một chút thì đó chính là những việc rất lãng mạn. Còn nếu nói toẹt ra, khó nghe hơn, thì đó chính là những hành động thể hiện mình vô cùng xấu xa. Chẳng phải trước đây Tuyết Nhung vô cùng căm ghét những trò hư giả dung tục ấy sao? Vì sao bây giờ lại vợ vào cả như thế? Lẽ nào sau khi đến Mỹ, Tuyết Nhung đã thật sự thay đổi rồi sao? Hay thực ra, tính cách chân thực của Tuyết Nhung từ trước đến giờ vốn là như vậy, chỉ chẳng qua là sống trong hoàn cảnh cuộc sống của đất nước Trung Quốc nhiều áp lực chế ngự mà chưa có cơ hội bộc phát ra ngoài? Điều này hoàn toàn không giống một chút gì với Tuyết Nhung mà anh đã từng quen biết. Từ sau lần cuối cùng gặp Tuyết Nhung để chia tay cô ấy đến giờ, anh luôn cảm thấy Tuyết Nhung chỉ là bị chút nhiệt tình của người đàn ông ngoại quốc mà cô chưa từng gặp bao giờ làm cho u mê một chút thôi, tạm thời cô không thể phân biệt cho rõ ràng được đâu là Đông, Tây, Nam, Bắc. Đợi sau khi cô bình tĩnh lại, cô sẽ dùng lý trí của mình để cân đo, so sánh lại mối quan hệ giữa cô và Lancer. Thậm chí Ngô Vũ còn khẳng định một cách chắc chắn rằng, hiện tại Tuyết Nhung và Lancer chỉ là nói chuyện yêu đương nhăng nhít mà thôi, trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, giữa bọn họ không thể có được bất kỳ một kết quả gì. Bởi vì Tuyết Nhung vẫn còn chưa học xong, cô còn chưa lấy được bằng tốt nghiệp, cô ở nước Mỹ còn chưa có một chỗ đứng nào. Trong hoàn cảnh như vậy, Tuyết Nhung chẳng ngóc đến mức mà từ bỏ tất cả gốc rễ của mình để làm một việc mà nhỡ sa chân thì nghìn thu tiếc nuối như vậy.

Nhưng sự thật và kết quả đang diễn ra trước mắt đều chứng minh một điều: những phán đoán của anh hoàn toàn sai lầm.

Đồng thời tất cả những điều này cũng hủy hoại luôn niềm tin mà Ngô Vũ dành cho Tuyết Nhung trong suốt những năm tháng đã qua. Anh đã từng tận mắt nhìn cô bé Tuyết Nhung hoang dã thơ ngây lớn lên thành một cô gái duyên dáng yêu kiều. Anh luôn thầm lặng dành cho cô gái ấy một tình yêu, anh cũng luôn lặng lẽ bảo vệ người con gái ấy: Cô ấy chính là thiên sứ của anh, là lý tưởng, là tình cảm kỷ thác và là cả tinh thần mà anh theo đuổi. Giờ đây Tuyết Nhung giống như một trận gió, ở trước mặt anh đột nhiên cuộn cuộn bay đi, cùng với một người đàn ông Mỹ xa lạ mới chỉ quen biết nhau chưa được nửa năm, bọn họ điên cuồng bay đến một tỉnh cầu khác, như vậy thì có còn đáng để mình lưu giữ và quý trọng hay không? Có còn đáng để mình bỏ ra những tình cảm chân thành để yêu thương hay không? Nếu như trái tim anh cho đến giờ này vẫn còn tồn tại, thì đó chẳng qua cũng chỉ là một trái tim vụn vỡ, trắng bệch, khuyết thiếu hơi ấm và máu nóng. Một trái tim như chết đi rồi.

Nhưng Ngô Vũ rốt cuộc vẫn là Ngô Vũ, anh cũng đã từng phải chịu một đòn đả kích đánh thẳng vào trái tim mình trong Lễ Tình nhân năm ấy. Chỉ trong tiềm thức của anh, anh mới biết rất rõ, sẽ có một ngày, Tuyết Nhung sẽ cùng người đàn ông của mình bay đến một nơi nào khác, một nơi không có anh, chỉ chẳng qua là ngày đó đến sớm hơn dự liệu của anh mà thôi. Anh đã có cả trăm nghìn lần nghĩ đến việc sẽ rút lui, sẽ biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của Tuyết Nhung, trở về Trung Quốc từ từ gặm nhấm vết thương của chính mình. Nhưng mỗi lần anh nghĩ đến Lễ Tình nhân lần ấy, sau khi trải qua biết bao nhiêu đau khổ, bất luận là như thế nào anh cũng không đủ can đảm để bước ra khỏi đất nước này, anh không đủ dũng khí để nếm trải thêm một lần nữa sự thật bao nhiêu công sức của mình đổ xuống sông xuống biển. Tuyết Nhung chính là vàng thái dương, còn anh chỉ là một hành tinh vô cùng bé nhỏ, anh vĩnh viễn không bao giờ thoát ra được cái quỹ đạo cố định kia của nó. Anh chỉ có thể vĩnh viễn chuyển động xoay tròn xung quanh cô, xoay tròn, xoay tròn, xoay tròn...

May mà thời gian Ngô Vũ ở công ty không dài, trong mắt cấp dưới, anh là một người biết cư xử, đối đãi tốt với mọi người, là một người bạn đồng liêu thành thật, thận trọng, giỏi giang; Trong mắt những người cấp trên, anh là một người cấp dưới thông minh đáng tin, có thực lực và không bao giờ tính toán chi li; Trong mắt những đồng nghiệp nữ ở công ty, Ngô Vũ lại là một người vô cùng nghiêm túc đứng đắn, không “đong đưa uốn lượn”, những cô gái mà hành động chậm chạp, phản ứng lè mề, thì chẳng có cách nào đuối theo kịp bước chân của anh; Còn những người con gái hội tụ đủ ba yếu tố “tam cao”: địa vị cao, tầm mắt cao, vóc dáng cao thì lại không xem trọng những đối tượng như Ngô Vũ, nói có tiền nhưng lại không có tiền, nói đáng về đào hoa tuần tú nhưng lại chẳng có chút đào hoa tuần tú nào của một người đàn ông hiện đại; nói có tiềm lực phát triển nhưng thực ra lại chẳng có chút tiềm lực phát triển lớn nào. Có rất nhiều những người đàn ông Trung Quốc kiểu như vậy sang làm thuê cho những ông chủ ở những công ty lớn tại Bắc Mỹ, tất cả đều bị chụp cho một danh xưng vô cùng đặc thù là: “Người đàn ông Bắc Mỹ dung tục”. Trong số

những “Người đàn ông Bắc Mĩ dung tục” này, có một số người quả thực không chịu được sự cô đơn và vô, phần lớn họ đều trở về nước nhờ người quen giới thiệu cho một cô gái xinh đẹp trẻ trung như tiên nữ rồi dẫn qua Bắc Mĩ. Còn những kẻ tuy cô đơn nhưng vẫn muốn ở Bắc Mĩ đợi ăn thịt thiên nga, thì không ngừng qua lại một trường đại học ở gần bên cạnh, trong số những sinh viên mới đến, nếu có những nữ sinh Trung Quốc đến từ đại lục thì bọn họ đổ xô đến gần gũi chăm sóc với hy vọng có thể chinh phục được các cô gái đó. Nếu như sau một hồi bận bịu mà không thu được kết quả gì, thì những “Người đàn ông dung tục” này sẽ vùi đầu vào thế giới ảo ở trên mạng.

Sau khi biết hiệu “Người đàn ông Bắc Mĩ dung tục” này bị các nữ sinh ở Bắc Mĩ phát minh ra không lâu, thì những “người đàn ông Bắc Mĩ dung tục” cũng rất nhanh chóng phát minh ra biệt hiệu “Người đàn bà Bắc Mĩ dung tục” để tặng cho những cô gái của mình và những cô không có đủ điều kiện “tam cao”.

Mỗi lần vào mạng của người Hoa nhìn thấy biệt hiệu “Người đàn ông Bắc Mĩ dung tục” này, trong lòng Ngô Vũ đều nghĩ, cái biệt hiệu này quy chụp lên đầu mình chẳng phải là vô cùng chuẩn xác hay sao? Không có Tuyệt Nhung, không có tình yêu, không có động lực và mục đích sống, ở giữa mùa đông lạnh giá nơi tha hương đất khách này, muốn không làm người đàn ông dung tục quả cũng khó. Mỗi ngày, ngoài việc sáng chiều đi làm đối phó với việc ở công ty ra, thì anh toàn ở nhà ăn cơm, lên mạng rồi ngủ vùi.

Sau vài tháng, vào một buổi sáng thứ Bảy, khi anh đang miễn cưỡng tỉnh dậy vào lúc chính Ngọ, đưa mắt nhìn ánh mặt trời chiếu rọi bên ngoài cửa sổ, rồi lồm cồm bò dậy ăn một bát mì úp, cảm thấy vẫn còn một mớ rối rắm như lúc ban đầu, anh lại lăn kềnh ra giường úp mặt ngủ vùi. Khi giật mình tỉnh giấc, thì đã hơn tám giờ tối. Lúc này anh mới uể oải lê những bước chân vẫn còn vô cùng mệt mỏi vào nhà vệ sinh để đánh răng. Dưới ánh sáng không quá rõ của ngọn đèn trong nhà vệ sinh, trong chốc lát anh bị hình dáng của chính mình trong gương dọa cho giật nảy mình: trên trán, khóe mắt, ở chỗ nào cũng xuất hiện đầy những nếp nhăn mảnh mảnh. Anh vừa đánh răng vừa cảm thấy trong lòng ngổn ngang trăm mối, nước mắt đột nhiên từ trong hốc mắt túa ra. Một Ngô Vũ phong độ thanh thoát, thanh xuân tràn trề, tâm thế cao ngạo giờ đi đâu mất rồi? Nếu như tình yêu là một điều gì đó thần kỳ nhất, cao thượng nhất, tốt đẹp nhất của loài người trên thế gian, thì vì sao nó lại khiến cho một người đang có tuổi thanh xuân phơi phơi như anh trở thành một ông lão góm ghẹo như thế này? Làm sao nó có thể tàn nhẫn và thô bạo cướp đi sự sinh tồn và cuộc sống của anh?

Anh đánh răng xong, lúc buông bàn chải xuống, đột nhiên như tỉnh giấc từ trong mộng: Ta, Ngô Vũ, năm nay hai mươi sáu tuổi, không phải sáu mươi hai tuổi. Từ giờ trở đi, ta cần phải lấy lại dáng vẻ cần có của một chàng trai hai mươi sáu tuổi để tiếp tục sống cuộc sống của chính mình.

Và Ngô Vũ đã quen Nam Nam trong tâm thái như vậy.

Cũng giống như Ngô Vũ đã quen Tuyệt Nhung trong một buổi chiều bình thường đến độ không thể bình thường hơn. Lúc anh và Nam Nam gặp gỡ nhau cũng là một buổi chiều bình thường như thế. Ngày hôm đó, khi Ngô Vũ nhìn thời gian ở trên màn hình máy tính trong phòng làm việc của anh ở công ty, năm giờ đúng. Đã đến giờ tan tầm. Các đồng nghiệp rất nhanh ai cầm túi xách của người ấy, trong chốc lát đã về sạch cả, chỉ còn lại mỗi mình Ngô Vũ chậm rãi cập các tài liệu lại, sau khi xem xong những tin tức mới nhất trên CNN, mới chậm rãi rời khỏi tòa nhà cao tầng của công ty. Một ngày gần đây, anh luôn cố gắng để chính bản thân mình bước những bước đi của một chàng trai hai mươi sáu tuổi nên có trên đường. Tất cả quần áo của anh trước khi đi làm đã được đem đến cửa hàng giặt đồ giặt là sạch sẽ, trên quần áo vẫn còn lưu lại một chút mùi hương thoang thoang khiến cho anh cảm thấy tinh thần thêm phấn chấn, đầu tóc cũng đổi mới rực rỡ hơn. Từ đây, anh chàng Ngô Vũ hai mươi sáu tuổi sẽ sống vì chính mình, sẽ nói lời “xin lỗi” với những “người đàn ông Bắc Mĩ dung tục”.

Anh vừa đi vừa nghĩ, tối nay mình đến chỗ nào để ăn tối đây? Mình tự nấu lấy ăn hay đi ăn ngoài quán? Nếu như mình tự nấu, thì trong tủ lạnh còn những gì nhỉ? Cà chua có thể đã sớm bị hỏng rồi. Rau xanh thì vẫn còn một chút, nhưng thịt gà để trong ngăn đá tủ lạnh còn chưa lấy ra ngoài để rã đông, bây giờ trở về mới lấy ra thì chắc chắn là không kịp. Nếu như ra ngoài ăn, lần trước đã ăn ở một quán ăn tự chọn mới mở chẳng ra làm sao cả. Còn buổi chiều, anh bạn cũ người Mĩ Tony giới thiệu một nhà hàng Thái Lan nhưng hình như phải lái xe đi rất xa, có nên đi không nhỉ?

Anh vừa nghĩ vừa đi đến bên cạnh chiếc xe Ford màu bạc khiêm tốn của mình, đưa tay mở cửa xe.

“Ồi! vừa thò đầu vào trong xe, anh đã kêu lên kinh ngạc. Ở trên kính chiếu hậu của xe treo một đôi bông tai thạch anh hình quả trám. Đây nhất định không phải là xe của mình rồi! Anh kinh ngạc thầm kêu lên như vậy, rồi vội vàng từ trong xe thò đầu ra. Lúc anh còn chưa kịp xuống xe và đóng cửa lại, thì đã nhìn thấy đôi chân thanh tú của một người phụ nữ đi giày cao gót màu đen xuất hiện ngay bên cạnh. Anh ngẩn đầu nhìn, hình như là một người phụ nữ Trung Quốc. Ngô Vũ vô cùng lúng túng, anh vội dùng tiếng Anh để nói lời xin lỗi cô: “Tôi cứ ngỡ rằng đây là chiếc xe của tôi. Thật vô ý quá, xin lỗi cô, thật sự xin lỗi cô!”

Người phụ nữ kia nhìn thấy vẻ mặt Ngô Vũ lúng túng như vậy, liền cười khúc khích, dùng tiếng Trung nói với anh: “Xem ra anh cũng là người Trung Quốc đúng không? Không cần phải xin lỗi như vậy, chẳng sao đâu, thật sự là không sao mà”. Cô khẽ mỉm cười và nói với giọng vô cùng dịu dàng, nhã nhặn, tạm thời giúp cho Ngô Vũ cảm thấy thoải mái hơn một chút.

“Thật là có lỗi với cô quá! Nhưng tại sao xe của cô lại giống xe của tôi đến vậy nhỉ? Thế giới này thật là nhỏ phải không?” Ngô Vũ đưa tay xoa xoa đầu, vẫn còn có chút hối lỗi.

“Vậy xe của anh đâu? Có phải cũng đỗ gần đây hay không? Hay là mất tiêu đâu rồi?” Cô gái Trung Quốc ấy đột nhiên hỏi một cách rất quan tâm. Như chợt tỉnh ra, trái tim Ngô Vũ lập tức đập rộn lên, cả hai người không hẹn mà cùng chạy đi tìm xe cho Ngô Vũ.

“Ha ha! Có phải là ở đây không?” Ngô Vũ nghe tiếng cười của cô gái vội vàng chạy lại, đó thật sự là xe của mình. Thì ra, nó đã bị một chiếc xe du lịch to lớn che khuất. Nhưng cô gái kia quả thật cũng là một người cẩn thận. “Thì ra xe của anh cũng là xe Focus của Ford sao? Lại cũng là màu bạc nữa, thật là giống y hệt xe của tôi, tại sao lại khéo như vậy nhỉ?”

Ngô Vũ cũng không nhịn được cười ha ha, anh không còn nhớ rõ đã bao tháng bao ngày rồi anh không cười một cách thoải mái như vậy.

Cô gái ấy chính là Nam Nam.

24. Chương 20 Part 2

Theo cách nói của người Trung Quốc, lần đầu tiên gặp gỡ giữa anh và cô ấy như vậy là có duyên với nhau. Nam Nam cũng làm cùng một công ty với Ngô Vũ. Tuy cô sinh ra ở miền Đông Trung Quốc, nhưng nguyên quán của cha cô lại là người ở Hà Nam, nên đã dùng tên “Nam Nam” để đặt cho cô. Dáng người của cô gầy gầy, gương mặt thanh tú, ngoài cái mũi nhỏ thanh thanh nhìn giống với người phương Bắc ra, thì bất luận nhìn ở góc độ nào, cô cũng đều giống một người con gái phương Nam gốc. Tuy cô không thuộc hàng tuyệt sắc thiên hương, nhưng nhìn cô vô cùng hiền dịu ngọt ngào, trước đây khi còn ở trong nước, có người còn gọi cô là “tiểu Đặng Lệ Quân”. Cô có những cử chỉ, hành động vô cùng khoáng đạt, ăn vận nho nhã. Cô mặc áo gió và chân váy đen, kết hợp với giày cao gót, nhìn tổng thể toát lên phong cách nữ tính của một công chức. Lúc cô nhìn người khác, đôi mắt sáng long lanh, miệng khẽ mỉm cười, khiến cho người đối diện luôn cảm thấy cô là một cô gái nhỏ đáng yêu.

Sau khi Nam Nam tốt nghiệp khoa công trình ở một trường đại học danh tiếng ở Thượng Hải, liền đến nước Mỹ để tiếp tục làm nghiên cứu sinh, rồi lại học thêm hai bằng nữa về máy tính và quản lý. Sau khi tốt nghiệp, cô đã tìm được việc làm ở công ty này. Do là người thân thiết hòa nhã với mọi người, chịu khó làm việc, nên cô đã được thăng tiến rất nhanh. Bây giờ cô đang là quản lý cấp cao của công ty.

Từ sau lần gặp gỡ Nam Nam, Ngô Vũ bắt đầu nảy sinh chút tò mò đối với cô. Đầu tiên là anh cảm thấy rất hiếu kỳ với chiếc xe ô tô đó của cô. Nếu như nói mình lái chiếc xe nhãn Focus của Ford cùng một bậc với Civic của Honda, so với Corolla của Toyota thì kém hơn một bậc, và so với Camry cũng của Toyota thì kém hơn rất nhiều thì nghe còn có lí, đằng này Nam Nam dường dường là một người quản lý cấp cao đặc biệt của công ty, mà lại cũng lái chiếc xe giống mình thì thật đúng là hoang đường giống như trong truyện Nghìn lẻ một đêm vậy. Nếu như đó là một cách để cô có thể PR, cô không muốn lái xe của Nhật, thì trong những dòng xe của Mỹ, cô cũng có thể lựa chọn những dòng xe động cơ bốn kỳ vừa sang trọng thoải mái lại

vừa an toàn cơ mà, hà tất cô phải chọn kiểu xe vừa rẻ tiền lại vừa hết sức nhàm chán như vậy? Nghĩ mãi mà anh vẫn không thể nào nghĩ ra được lý do vì sao lại như thế, càng nghĩ anh lại càng thấy tò mò. Và chính vì sự tò mò ấy mà Ngô Vũ đã để cho người phụ nữ đầu tiên này ngoài Tuyết Nhung ra bước vào thế giới của anh.

Nam Nam bắt đầu thông qua hệ thống hòm thư điện tử nội bộ của công ty gửi e-mail cho Ngô Vũ. Lúc này cô mới biết, từ trước đến giờ Ngô Vũ hoàn toàn không tham gia bất kỳ hoạt động đoàn thể nào của cộng đồng người Trung Quốc ở trong công ty, cô cảm thấy không thể nào tin được. Bởi vì trong những công ty lớn như thế này ở Bắc Mĩ, tuy người Trung Quốc ở trong các phòng ban nhỏ xem ra chỉ có vài ba người, không đáng để mắt đến, nhưng khi tập hợp tất cả những người Trung Quốc ở các phòng ban của công ty lại, thì cũng được một nhóm khá đông. Sau đó có một số người nhiệt tình, thích những hoạt động sôi nổi đã phát động thành lập những tổ chức như “Hiệp hội người châu Á”, “Hiệp hội người Hoa”, tổ chức định kỳ các loại hoạt động, trong những dịp nghỉ lễ tết truyền thống của Trung Quốc, họ đều cùng nhau tập trung ở một nơi để vui chơi. Nam Nam hoàn toàn không thể ngờ rằng trong công ty, vẫn còn lọt lưới những người như Ngô Vũ, cô cố gắng thuyết phục Ngô Vũ tham gia vào một trong những hoạt động đoàn thể như thế cùng những người Trung Quốc khác.

Lần đầu tiên Ngô Vũ tham gia gặp gỡ cùng mọi người là vào dịp tết Đoan Ngọ của Trung Quốc. Lần gặp gỡ ấy được tổ chức ở hội trường lớn của công ty, hiệp hội người Hoa cũng mời những học sinh học tiếng Hoa người bản địa đến góp vui. Đám trẻ cất lời ca vô cùng đáng yêu trong sáng, hát những bài hát thiếu nhi của Trung Quốc mà anh vô cùng quen thuộc, rồi các bé còn múa quạt, thậm chí là biểu diễn võ thuật Trung Quốc nữa. Những người Trung Quốc khác ở trong công ty ai nấy cũng đua nhau trổ tài, mỗi người đều thể hiện bản lĩnh cao cường của mình. Có người hát “Tất cả đều có một trái tim rực sáng” trong vở kịch “Đền đỏ ký”, có người kéo đàn nhị, biểu diễn “Nhị tuyền ánh nguyệt”. Cứ mê mải lắng nghe, trong khóe mắt Ngô Vũ bỗng nhiên ươn ướt. Trước đây trái tim anh hoàn toàn bị Tuyết Nhung chiếm lĩnh, chưa bao giờ cảm thấy cô đơn, cũng chẳng nhớ quê nhiều đến như vậy. Nhưng giờ đây nhìn thấy biết bao nhiêu người Trung Quốc như thế này, anh mới một lần nữa tìm lại được cảm giác vô cùng thân thuộc, rốt cuộc mình vẫn là một người Trung Quốc.

Khi những tiết mục biểu diễn kết thúc, cũng là lúc những món ăn chính thức của Trung Quốc được bày lên. Bốn chiếc bàn dài trong hội trường được kê liền lại với nhau, ở trên đó bày rất nhiều các kiểu món ăn của Trung Quốc. Không chỉ có những món ăn mà mọi người ở Bắc Mĩ hay thấy như nem rán, cơm chiên hay bánh chèo rán, mà còn có cả những món ăn nếu có tìm ở trong những nhà hàng Trung Quốc ở đây thì cũng hoàn toàn không có, mà đó đích thực là những món ăn mang đậm phong vị quê nhà, chỉ quê nhà mới có như bánh chưng, xôi viên, bánh trôi, ột xào trứng gà... Có một cụ bà thậm chí còn bưng cả một chậu tào phớ đến, tất cả mọi người già trẻ lớn bé đều cầm một cái bát ở trong tay, xếp thành hàng, ăn một bát rồi lại bưng đi một bát. Đương nhiên Ngô Vũ cũng ăn cho no nê rồi mới thôi.

Lúc anh vừa bước vào cửa, Nam Nam đứng từ xa nhìn anh cười cười, cũng xem như là đã chào hỏi qua, rồi sau đó trong cả buổi biểu diễn và cả buổi ăn nữa, anh chẳng hề nhìn thấy Nam Nam ở đâu. Đợi đến khi buổi gặp gỡ kết thúc, Ngô Vũ mới nhìn thấy Nam Nam mặc tạp dề, đang thu dọn chén bát ở trên những chiếc bàn hội nghị dài, động tác của cô ấy vô cùng nhanh nhẹn, hoạt bát. Sau khi thu lại một đồng, cô lại bê vào bên trong nhà bếp, sau đó lại vội vàng chạy ra kiểm tra lại đồ một lần nữa xem có còn gì không, lau chùi bàn sạch sẽ, nhìn cô bận rộn vô cùng. Thì ra, cả buổi tối hôm nay Nam Nam ở trong phòng bếp làm những công việc nhà vừa bẩn vừa mệt như thế này, bây giờ anh mới liên tưởng đến chiếc ô tô của cô, thật không ngờ, cô ấy lại là người đơn giản và gần gũi như vậy, đột nhiên Ngô Vũ cảm thấy Nam Nam thật là một cô gái tốt.

“Haizzz! Thì ra cả tối cô bận bịu ở trong này sao? Có cần tôi giúp cô một tay không?” Anh vừa nói vừa xắn tay áo lên.

“Anh ăn có ngon không?” Nam Nam cười thân thiện với anh, vô cùng duyên dáng mà chẳng hề có chút sự giả tạo nào đó.

Ngô Vũ gật gù đầu, cùng cô thu dọn phòng bếp. Tuy chẳng nói thêm lời nào, nhưng trong lòng Ngô Vũ có một cảm giác rất rõ ràng: Đây là lần thứ hai gặp Nam Nam, nhưng tại sao trong lòng anh lại cảm thấy có giống như một người bạn cũ lâu ngày gặp lại, vô cùng thân thuộc? Có lẽ, đây là “Duyên phận” chăng?

Lần đầu tiên bọn họ hẹn hò là do Nam Nam đề nghị, cô nói với Ngô Vũ, bên cạnh trường đại học có một cái hồ nhân tạo có phong cảnh vô cùng thơ mộng, trong hồ có rất nhiều thiên nga hoang dã, cảnh đẹp ở đây nổi tiếng gần xa, chúng ta có thể đến đây để ngắm cảnh. Thế là vào một buổi chiều thứ bảy trời đầy nắng, bọn họ đã cùng nhau lái xe đến đây.

Trong hai mươi mấy năm trước đây của cuộc đời mình, do các nguyên nhân khác nhau, nên tuy anh đã đi qua rất nhiều nơi trên thế giới này, nhưng mỗi lần đến một nơi nào đó, thì anh cũng đều nhìn đại khái qua loa, lúc nào cũng vội vàng vàng từ nơi này di chuyển đến một nơi khác, trong đầu luôn chỉ nghĩ đến học hành và công việc, còn nếu có thời gian rỗi, thì đều bị người con gái có tên gọi Tuyết Nhung chiếm lĩnh, hình ảnh cô luôn tràn ngập trong trái tim anh. Từ trước đến giờ chưa có bất kỳ một người nào hoặc một phong cảnh đẹp nào có thể khiến anh dừng chân, từ từ thưởng thức, chậm rãi hưởng thụ chút dư vị ngọt ngào của nó.

Lúc xe của họ chạy đến bên bờ hồ nhân tạo gần trường đại học cộng đồng, trước mắt đột nhiên hiện ra một phong cảnh vô cùng đẹp đẽ mà khiến cho người ta không thể không trầm trồ. Cái hồ nhân tạo này là do mấy cái hồ nhân tạo khác nhỏ hơn một chút tạo thành, ở giữa có một đài phun nước, phun ra những cột nước nhỏ cao tới mười mấy mét, những cột nước ấy tản ra bốn bên rồi đổ xuống, tạo nên những gợn sóng nước lẫn lẫn nối tiếp nhau chậm rãi lan dần ra bốn phía. Tùy theo những gợn sóng trôi nổi dập dềnh ấy, mấy con thiên nga hoang dại màu nâu đen không thể gọi thành tên cũng dập dềnh theo trên mặt nước. Nam Nam nói, đó là mấy con yến hoang dã từ Canada bay đến, còn Ngô Vũ thì cảm thấy chúng giống như những con vịt cổ ngắn ở quê mình, chỉ chẳng qua là màu sắc đậm nhạt không giống nhau mà thôi. Mà cho dù chúng là yến hay là vịt thì cũng đều được cả, chúng vui vẻ thoải mái chơi đùa trên mặt nước, bơi lội tung tăng. Có lúc chúng đột nhiên từ mặt nước bay vọt lên không trung, rồi trong chớp mắt bỏ nhào xuống lặn sâu vào trong nước truy đuổi vài ba con cá mà chúng nhìn thấy dưới đáy nước.

Ở phía bên phải bờ hồ, có vài người Mĩ xem ra vô cùng nhàn tản, họ lấy từ trong ba lô mang theo của mình ra một ít bánh mì. Họ bẻ miếng bánh mì thành những mẩu nhỏ rồi vứt xuống nước cho đàn thiên nga hoang dã. Những chú thiên nga to khỏe mạnh dạn hơn, chúng dám bơi đến gần những người cho ăn, mổ một miếng bánh mì rồi vội vàng lặn người bơi ra xa. Còn những con khác nhút nhát hơn thì đợi người cho ăn bánh mì cầm bánh mì trên tay vứt xuống cho chúng. Khi bánh mì vừa rơi xuống mặt nước, cả bầy thiên nga hoang dã cùng nhau lao đến, tranh cướp bắt mọng. Thật đúng là một bức tranh vô cùng sinh động. Thật không ngờ, cảnh tự nhiên vẫn còn sức hấp dẫn không gì sánh được khiến cho con người ta vui vẻ thoải mái đến như vậy. Ngô Vũ cảm thấy những phiền muộn bấy lâu trong lòng mình đột nhiên tan biến mất, tâm tình anh lại vui vẻ trở lại.

Tuy nhiên, vẫn còn chưa được xem những con thiên nga trắng giống như trong truyền thuyết. Nam Nam nói, đó nhất định là do ông trời lại cho phép chúng xuống đây một lần nữa. Không nhìn thấy thiên nga trắng thì cũng chẳng cần căng thẳng làm gì, chúng ta cùng nhau đi dạo nhìn ngắm cảnh vật xung quanh đây chẳng phải càng thú vị hơn sao. Cô dẫn Ngô Vũ đi đến bên cạnh những bụi cây nhỏ được cắt tỉa rất ngay ngắn ở xung quanh hồ. Cô cúi người xuống dùng tay khe khẽ nhổ một khóm cây trồng ở bên cạnh lên, thì ra ở phía dưới là một ổ trứng thiên nga hoang dã trắng trắng.

Ồ! Những quả trứng thật là xinh xắn! Ngô Vũ không kìm chế được định thò tay ra để chạm vào chúng, nhưng tay còn chưa chạm đến những quả trứng xinh xắn ấy, thì ở bên cạnh đột nhiên vang lên những âm thanh “quác quác quác” ầm ĩ bên tai. Một con thiên nga mẹ đã xù lông lên, lo âu đứng bên cạnh ổ trứng, cả mặt đỏ lựng, hai cánh dang rộng ra hai bên, phần nộ nhìn anh, giống như một con gà trống hung hăng hiếu chiến, chỉ cần ai dám chạm vào ổ trứng của nó, nó sẽ ngay lập tức có thể đánh đổi sinh mệnh để bảo vệ những quả trứng ấy.

Ngô Vũ vội vàng thu tay lại, cùng Nam Nam cười vui vẻ. Thật là thú vị! Thì ra cuộc sống này vẫn còn nhiều niềm vui như vậy. Trong lòng Ngô Vũ cảm thấy vô cùng xúc động. Trước đây, vì sao mình lại không chú ý đến những điều như thế này nhỉ? Vì sao mình lại không nghĩ đến việc cùng Tuyết Nhung đi thưởng ngoạn những nơi thú vị như thế này, cùng nhau làm những việc vui vẻ tuyệt vời như thế này? Tuy cảm thấy trước đây mình đối với Tuyết Nhung đã tận tâm tận lực hết lòng, nhưng giờ xem ra, trong cuộc sống chỉ nghĩ đến việc mua thứ gì đó ngon ngon cho cô ấy ăn, hết lòng chăm sóc cho những sinh hoạt hàng ngày của cô ấy, thì những việc ấy so với bản năng nguyên thủy của tình yêu thì mãi mãi là không đủ. Thế giới này quả thực vô cùng phong phú, cuộc sống cũng có rất nhiều điều cần khám phá, và cả con người cũng có rất

nhieu nhu cầu khác nhau. Nếu chỉ như cách nghĩ của mình, dùng tình yêu của mình đáp ứng một nhu cầu của đối phương, lấp đầy một không gian của người mình yêu, thì tình yêu đó mãi mãi là không đủ. Thật là đáng tiếc biết bao! Vì sao đến bây giờ mình mới lĩnh ngộ được những điều này?

Ngô Vũ cuối cùng cũng đã giác ngộ, có thể nói đối với một người phụ nữ anh đã giác ngộ một cách triệt để rồi!

Khi cùng Nam Nam hò hẹn lần thứ hai, lúc cả hai cùng nhau đi xem phim, anh đã tặng cho Nam Nam một hộp sô-cô-la Thụy Sĩ, ở phía bên trên của hộp trang trí bằng một dải duy băng màu bạc sáng trông rất đẹp mắt, còn kèm theo một tấm thiệp nhỏ rất tinh tế.

Lúc anh biết Nam Nam cùng đồng nghiệp đi ăn liên hoan trong một nhà hàng hải sản nổi tiếng ở địa phương, anh đã đi đến nơi chuyên đặt hoa đặt một bình hoa tươi thật đẹp, rồi để người chuyển hoa đem đến tận phòng liên hoan tặng cho Nam Nam, trên tấm thiệp nhỏ viết: “Chúc em và các bạn đồng nghiệp của em có một buổi liên hoan thật vui vẻ!”. Đương nhiên đây là nguyên nhân để các bạn đồng nghiệp của Nam Nam la hét lên. Còn Nam Nam thì chỉ khẽ mỉm cười, rồi tiện tay để dóa hoa xuống dưới đất ở bên cạnh mình. Sau khi về đến nhà, cô liền gửi cho Ngô Vũ một email viết:

Tuy tôi không phải là kiểu người phụ nữ luôn mong chờ được đàn ông tặng hoa, nhưng khi nhìn thấy bó hoa của anh, cả đêm tôi đã vô cùng hạnh phúc!

Với câu nói có vẻ như rất bình thường này, nhưng đã hiện ra rất rõ cá tính của Nam Nam. Trong lòng Ngô Vũ cảm thấy người con gái này thật sự rất khéo léo, cũng rất giỏi hiểu được ý của người khác. Ngoài Tuyết Nhung ra, cô đích xác là người con gái đầu tiên khiến anh phải nghĩ nhiều đến như vậy.

Bình thường, trong giờ ăn trưa ở công ty, có lúc anh tải về một số bản nhạc chuông điện thoại mới nhất rồi gửi cho cô, hoặc có lúc anh lại hẹn cô cùng nhau đi ăn trưa. Ăn trưa xong, anh sẽ đưa cô về đến tận cửa phòng làm việc của cô. Điều khiến Ngô Vũ dương dương tự đắc nhất chính là việc anh luôn muốn vào lúc sáu giờ sáng gọi điện thoại đánh thức Nam Nam dậy, nói muốn trước khi đi làm cùng cô ăn sáng và uống cà phê. Mỗi lần đều làm cho Nam Nam vô cùng ngạc nhiên và thích thú!

Lần lãng mạn nhất là vào một ngày trời mưa, lúc Nam Nam từ trong phòng làm việc bước ra, Ngô Vũ đã sớm cầm ô đứng ở ngoài công ty đợi cô, khi thấy cô anh liền chạy đến che ô và đưa cô đến tận bên cửa xe, đợi sau khi cô ngồi vào xe ngay ngắn, Ngô Vũ mới rút từ trong ngực ra một lọ nước hoa được gói rất tinh xảo đẹp đẽ, anh đưa lọ nước hoa vào tay cô nói: “Hy vọng chút lễ vật nhỏ này có thể làm cho em thấy vui vẻ hơn trong ngày mưa u ám!”

Mỗi lần anh làm như vậy, Nam Nam đều rất vui. Sau khi trở về, cô đều gửi cho anh một tin nhắn vô cùng ấm áp. Ngô Vũ cảm thấy giờ đây mình như đã trở thành một quý ông chân chính. Tuy anh không biết anh giống như một quý ông Trung Quốc hay quý ông Mỹ quốc, nhưng có một điều anh có thể tự tin khẳng định: Giờ đây tự anh đã bổ sung thêm cho mình những điều mà người đàn ông Trung Quốc còn khuyết thiếu nhất. May mắn thay là cho đến giờ vẫn chưa phải quá muộn. Anh đã biết làm thế nào để làm một người theo đuổi người khác cho đúng nhất. Thậm chí anh còn rất tự tin khi cho rằng mình có thể làm một người tình và một người chồng xứng đáng nhất với cách gọi ấy.

Có thể xem là Ngô Vũ đã đuổi kịp tất cả những người đàn ông trên thế giới này, cũng có thể xem anh đã hội nhập được với trào lưu lớn của thời đại mà anh đang sống.

25. Chương 21

Chương 21: Đàn ông Trung Quốc chính xác là thiếu cái gì?

Đó là một trong những ngày hè tươi đẹp nhất còn lưu lại trong hồi ức của Ngô Vũ. Sau khi bọn họ bước ra từ một nhà hàng Nhật Bản, anh đưa Nam Nam trở về nhà, khi còn lại một mình, anh lái xe trên con đường nhỏ của vùng thôn quê và cứ lái như vậy không mục đích. Đêm hè ở Mi-chi-gân thật đẹp, muôn loại

lá cây đua nhau đung đưa trong gió, trong đêm đen, nhìn chúng giống như những mỹ nữ đang nhún nhảy nhẹ nhàng theo điệu nhạc du dương vậy. Còn những đóa hoa không chịu ngủ trong màn đêm kia, chúng ngào ngạt tỏa hương mê hoặc người đi đường. Làn hương thơm ấy thông qua cửa thông gió trong xe cứ từng luồng từng luồng bay đến, khiến Ngô Vũ cảm thấy có chút gì đó vô cùng quen thuộc. Anh hít một hơi thật sâu và mạnh, chợt thấy mùi hương này sao giống vô cùng với mùi hương quen thuộc mà anh đã từng ngửi thấy năm ấy ở trong vườn hoa phía bên ngoài khu nhà cao tầng của học viện âm nhạc trong nước. Ánh mắt anh đột nhiên trở nên mơ hồ xa xăm, trong tim anh cũng đột nhiên trào dâng chút xúc cảm đau nhói. Còn nhớ trong vườn hoa ấy, anh và Tuyết Nhung đã cùng nhau trải qua biết bao nhiêu buổi trưa hè vui vẻ. Sau khi luyện đàn xong, hai đứa trẻ ấy chẳng bao giờ có thể chờ đợi mà luôn vội vàng tay kéo tay nhau chạy đến vườn hoa phía ngoài học viện để chơi. Có lúc Tuyết Nhung hái một bông hoa vàng nhỏ xíu đưa cho anh xem, rồi có lúc anh đột nhiên bắt một con sâu bướm đến dọa cô. Đúng, chính xác là mùi hương ấy, mùi hương đã ngấm vào đến tận gan ruột của anh. Giờ đây, trong chốc lát một dư vị vừa ngọt ngào vừa chất đắng lan tỏa trong anh, làm thế nào mà khiến người ta khó quên đến vậy?

Đã mấy tháng nay, Ngô Vũ luôn cố ép mình đừng nghĩ đến Tuyết Nhung nữa, và cố gắng phát hiện ra thật nhiều điểm tốt của Nam Nam, cố gắng để bản thân mình có thể thích cô ấy, và cuối cùng anh tin là mình sẽ yêu cô ấy. Nhưng đêm nay, một làn hương thơm bất chợt ủa đến, đã khơi gợi lại trong anh tất cả những ký ức về Tuyết Nhung. Mới đó mà đã chẵn hai mươi năm tròn! Hồi ức này, tình cảm này cho dù anh có gắng gượng đem nó nhét thật sâu vào tận đáy trái tim, thì chỉ trong chốc lát, nó lại vụt hiện lên, nhảy ào ra, chiếm cứ toàn bộ tâm trí anh, nó khiến cho tình cảm của anh lại thêm một lần đảo điên hỗn loạn.

Trái tim anh giờ đây hình như đã không còn nghe theo sự điều khiển của lý trí của anh nữa rồi, trong vô thức, anh lại lái xe lên con đường đã từng vô cùng quen thuộc đó, con đường ấy có thể dẫn đến vườn trường đại học Mi-chi-gân. Dù anh biết, ở nơi đó người đã đi rồi, chỉ còn lại căn nhà trống rỗng, sẽ chẳng còn ai đứng đợi anh ở đó, cũng chẳng còn động lực nào khiến anh lái xe mà trong lòng tràn đầy mong đợi, tình thần phấn chấn. Nhưng đêm nay anh vẫn muốn đến đó, có một sức mạnh vô hình nào đó thúc giục anh khiến anh không lái xe đến đó không được.

Chẳng bao lâu, anh đã thuận theo con đường quen thuộc đi thẳng đến Piano bar của Tim.

Ngô Vũ đứng lại, tần ngần một chút ở dưới gốc cây bồ đào quen thuộc ngoài cửa, cánh cửa lớn ấy đã từng là nơi bọn anh cùng nhau ra ra vào vào mãi, giờ đây nhìn lại, nó chẳng có chút gì thay đổi, vẫn là phong vị u châu rất cổ xưa đó. Ở trong phòng, vẫn là cách thức cũ, treo những ngọn đèn mờ mờ tỏ tỏ ở phía trên cửa sổ để chiếu hắt những ánh sáng yếu ớt xuống, chiếu rọi muôn kiểu dáng hình thờ ơ, lơ đãng của những người uống rượu, họ chẳng bao giờ để ý đến những gì xung quanh. Nhìn cảnh sinh tình, trong lòng Ngô Vũ chợt cảm thấy vô cùng đơn độc, đơn độc quá đi! Vì sao còn muốn đến nơi đã từng làm tổn thương trái tim mình? Vì sao lại muốn thêm một lần nữa làm mình đau đớn như vậy?

Hay là quay về thôi. Đúng lúc anh đang quay người lại chuẩn bị rời đi, thì đột nhiên nghe thấy tiếng dương cầm khoan thai diu dặt từ phía bên trong vọng ra: “Làm sao bạn có thể quên đi ngày cũ...”, đó chẳng phải là bài “Tình bạn thiên trường địa cửu” hay sao? Chẳng cần phải nghĩ nhiều, anh cũng biết chính xác bản nhạc đó là do Tim đàn, chỉ có Tim mới có thể khiến cho bản nhạc ấy trở nên bình dị gần gũi, dễ dàng lay động lòng người đến vậy. Anh lắng theo tiếng đàn mà bước vào trong.

Quả nhiên là Tim! Anh ấy đang ngồi trước cây đàn piano, lúc thì cúi người lướt nhẹ trên phím đàn trắng như tuyết, lúc lại ngẩng đầu nhìn khắp không gian trong căn phòng; Anh ấy như đang nghĩ gì đó, mà lại cũng giống như đang chẳng nghĩ gì, chỉ là đang dùng âm nhạc ấy để dốc hết, thổ lộ hết cõi lòng. Lúc Tim nhìn thấy Ngô Vũ, anh không hề tỏ ra có chút gì đó là ngạc nhiên cả, chỉ khe khẽ gật đầu với anh, rồi lại tiếp tục chơi nốt bản nhạc, cho đến khi tay phải của anh vung lên, vẽ một đường parabol tuyệt Mĩ, thì mới kết thúc nốt nhạc cuối cùng.

Khi bản nhạc kết thúc, cả hai người đàn ông cùng lúc sa vào trầm mặc, Tim thì nhìn chăm chú vào cảm phổ đang mở ra trên cây đàn, còn Ngô Vũ lại đưa mắt nhìn những người khách trong quán rượu một cách mơ hồ. Cuối cùng, Tim đã lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc đó, anh nói với Ngô Vũ bằng giọng điệu rất bình tĩnh: “Hôm nay cậu có thể nghe được tổ chơi bản nhạc này, tổ cảm thấy vô cùng may mắn. Cậu biết không, sau vài ngày cậu và Tuyết Nhung cãi nhau lần cuối, cô ấy thường hay đến chỗ tôi, đau lòng đến mức nước mắt cứ chảy dài. Lần cuối cùng khi cô ấy đến, tôi đã vì cô ấy mà chơi bản nhạc “Tình bạn thiên trường địa cửu”

này. Đó là lần đầu tiên tôi đàn vì cô ấy, và có lẽ cũng là lần cuối cùng tôi chơi bản nhạc ấy”. Nói xong Tim gục đầu xuống, ánh mắt buồn bã, như có bao điều chất chứa suy tư.

Lúc này trái tim Ngô Vũ giống như đã chết vì cô đơn đột nhiên lại nhảy lên đập thình thịch liên hồi, “Cậu nói gì? Cậu nói Tuyết Nhung đã vì chuyện chúng tớ cãi nhau mà vô cùng buồn bã? Thật sự như vậy sao? Tim, đó là sự thật sao?”

Tim khe khẽ gật đầu, “Cậu còn hỏi như vậy sao? Cậu đúng là không hiểu gì về Tuyết Nhung cả”.

Trong lòng Ngô Vũ ngổn ngang trăm mối, tất cả những tình cảm phức tạp nhất bỗng ồ ạt ứa về trong tim: Tuyết Nhung thật sự đã vì anh mà buồn nhiều như vậy sao, lần đầu tiên anh biết, thì ra Tuyết Nhung vẫn rất quan tâm đến anh, cô ấy đã vì anh mà đau lòng đến mức rơi lệ. Anh cũng cảm thấy có chút gì đó nghi ngờ, lẽ nào mình thật sự không hiểu Tuyết Nhung giống như lời Tim nói nên để mất cô ấy hay sao? Nhưng rồi trong lòng anh lại có vài phần nhẹ nhõm, trong trái tim anh đối với Tuyết Nhung giờ đây không còn quá nhiều thất vọng và oán hận nữa. Hơn hai mươi năm cùng mơ một giấc mơ, tuy giấc mơ ấy đã tan thành mây khói, nhưng chính sự tan vỡ ấy cuối cùng lại chứng minh một điều chẳng hề có nhiều lầm lỗi và tàn nhẫn như ban đầu anh đã tưởng tượng. Anh thậm chí bỗng nhiên còn có cảm giác rằng công sức hơn hai mươi năm ấy anh đã bỏ ra hoàn toàn không hề lãng phí chút nào.

Lời của Tim đã phá vỡ sự trầm tư suy nghĩ của anh. Tim nói, lúc Tuyết Nhung đi, cô ấy còn cầm đến một chiếc đàn nói là muốn trả nó cho anh. “Lúc đó cậu không nhận điện thoại của cô ấy, cô ấy cũng không biết cậu đã chuyển đến chỗ nào. Tuy cô ấy biết địa chỉ công ty của cậu, nhưng cô ấy nói cô ấy hoàn toàn không có đủ dũng khí để đối diện với cậu, cho nên cô ấy đã đem chiếc đàn đến để ở chỗ tôi. Xem ra, Tuyết Nhung còn hiểu cậu hơn nhiều, cô ấy biết, rồi sẽ có ngày, cậu nhất định sẽ đến chỗ của tôi. Xem xem, chẳng phải giờ này cậu đã ở đây rồi hay sao?”

Sau khi đóng cửa quán bar, Ngô Vũ theo Tim đến nhà của anh ấy. Trên đường đi, Ngô Vũ luôn nghĩ, không biết Tuyết Nhung đem cây đàn nào trả cho anh? Nếu như cây đàn Tuyết Nhung trả cho anh là cây đàn mới, thì có lẽ anh còn cảm thấy được an ủi chút ít, bởi như vậy có nghĩa là trong trái tim Tuyết Nhung vẫn còn rất trân trọng và lưu luyến những tháng ngày thơ ấu mà họ đã lớn lên cùng nhau, như vậy anh cũng không phải là tổn công vô ích khi yêu cô. Còn nếu như Tuyết Nhung đem cây đàn cũ trả cho anh, thì quả thực, anh không dám tưởng tượng mình sẽ đón nhận đòn đả kích mới này như thế nào.

Kết quả là, khi Tim cầm chiếc đàn ra, anh nhìn thấy đó là chiếc đàn mới. Nước mắt Ngô Vũ trong thoáng chốc đã chảy tuôn rơi. Anh đã dùng thời gian hai mươi năm để mơ một giấc mơ vô cùng đẹp đẽ, giấc mơ đó đã từng khiến trái tim anh thổn thức, trong lòng anh tràn ngập những dịu dàng, nó khiến anh hạnh phúc không thể nào lý giải! Tuyết Nhung, ở thời điểm đó, chỉ cần nhìn thấy cô ấy, anh đã cảm thấy bản thân mình hình như hơi thở cũng đã ngừng lại; Chỉ cần vừa nghĩ đến dáng hình cô ấy, thì hai mắt anh như đã muốn khép lại. Làm một người đàn ông, trên đời chỉ có người con gái này mới khiến anh ứa lệ trong tim. Lệ rơi, lệ rơi không ngừng.

Trong làn nước mắt nhạt nhòa, anh chậm chậm mở hộp đàn ra. Đôi tay anh run run, trái tim anh cũng run run, tất cả những hồi ức có liên quan đến cây đàn này bỗng ồ ạt hiện về trong trái tim anh. Ngày đó, khi Tuyết Nhung ra sân bay để đón anh, chẳng biết thế nào anh đã đem cây đàn đặt vào tay của Tuyết Nhung, trên gương mặt cô ấy nở một nụ cười vô cùng xinh tươi và rạng rỡ; rồi cả hai người bọn họ chẳng biết như thế nào đã không kiềm chế được liền cùng nhau ngồi xuống ở một góc của sân bay lấy đàn ra chơi, lúc ấy đã có rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ nhìn bọn họ.

Anh đưa tay khẽ chạm nhẹ lên dây đàn, dường như muốn cảm nhận những nốt nhạc sau cuối của Tuyết Nhung còn lưu lại.

“Ở bên dưới cây đàn còn lưu giữ một bức thư Tuyết Nhung gửi cho cậu”. Tim nhắc nhở anh. Lúc này Ngô Vũ mới cầm cây đàn lên, nhìn thấy một phong thư màu xanh nhạt ở dưới. Đôi tay anh run run vội vã mở thư ra xem, trong thư viết:

Ngô Vũ, Ngô Vũ giống như một người anh thân thiết của em, xin lượng thứ cho em đã không đi tìm anh, để tự mình nói với anh lời tạm biệt và xin lỗi. Bởi em có thể cảm nhận được trái tim anh, giống như em có thể cảm nhận được trái tim của chính mình vậy, bất kể lời nào trong lúc này thốt ra cũng chỉ càng làm trái tim anh thương tổn thêm mà thôi.

Cho em giữ cây đàn cũ ở lại bên mình, bởi giữa em và nó có quá nhiều kỷ niệm tuổi ấu thơ, nó đã trở thành một phần cuộc sống của em, cũng giống như anh, đã trở thành một phần cuộc sống của em vậy. Đối với em mà nói, tất cả những thứ ấy vĩnh viễn không có bất cứ điều gì có thể thay thế được. Còn cây đàn mới, em xin gửi lại cho anh. Em nghĩ, từ nay về sau, cho dù chúng ta sống ở bất cứ nơi nào trên Trái đất này, chỉ cần mỗi lúc chúng ta lấy đàn ra, tiếng đàn sẽ mang đến cho chúng ta tất cả những hồi ức chân quý nhất về một tuổi thơ vô cùng đẹp đẽ.

Cảm ơn trái tim anh.

Tuyết Nhung

Xem xong thư, Ngô Vũ gục xuống bàn mà khóc. Tim vỗ vỗ vai anh, đưa cho anh một cốc rượu. Cả hai người đàn ông lặng lẽ uống. Một lúc sau, cả hai có vẻ đều ngà ngà say. Tim nhìn cốc rượu trong tay, rồi lại nhìn Ngô Vũ đang đau khổ đến mức khó mà tự mình thoát ra được, đột nhiên anh hỏi: “Giờ đây cậu đau khổ như vậy, tôi cảm thấy có chút kỳ lạ. Tôi luôn muốn hỏi cậu một điều, cậu đã gắng hết sức của mình để theo đuổi Tuyết Nhung hay chưa?”

Ngô Vũ ngẩn người ra, không biết phải trả lời thế nào. Đợi đến khi uống hết cốc rượu trong tay, anh mới sắp xếp ra được một chút đầu mối, anh nhìn Tim với vẻ không hài lòng, rồi buồn bã nói: “Chưa”. Rồi phải một lúc sau anh mới nói tiếp, “Trước đây tôi cảm thấy tôi đã dành tặng cho cô ấy cả trái tim mình. Hai mươi năm qua, tôi luôn cảm thấy trái tim tôi lớn hơn trái tim cô ấy rất nhiều, tôi có thể dùng trái tim của mình bao bọc lấy trái tim của cô ấy, truyền cho cô ấy những nồng nàn ấm áp, bảo vệ cô ấy, yêu thương cô ấy, dành cho cô ấy tất cả những gì tôi có, bao gồm cả sinh mệnh này của tôi. Tôi luôn cho rằng tôi giao trọn vẹn cả trái tim mình cho cô ấy, như vậy là đã đủ. Cho nên, khi mối quan hệ của Tuyết Nhung và Lancer ngày càng tốt lên, tôi tức muốn phát điên, tuyệt vọng đến mức chỉ muốn chết, tôi cho rằng cô ấy đã phản bội trái tim tôi, tôi cho rằng tất cả sai lầm đều là của cô ấy...”. Ngô Vũ để cho Tim rót cho anh thêm một cốc rượu nữa, sau khi uống vài ngụm, anh lại tiếp tục nói: “Nhưng chính thời gian, một người cao tuổi thực sự, đã dạy cho chúng ta rất nhiều điều, thời gian giúp chúng ta lớn hơn và trưởng thành hơn lên rất nhiều. Sau khi nhờ ngẫu nhiên mà tôi quen được một người con gái khác, lúc này tôi mới ngộ ra rằng, đối với một người con gái, đặc biệt là người con gái mà mình yêu thương nhất, thì việc chỉ dành cho cô ấy một trái tim chân thành là không bao giờ đủ. Rất nhiều người đàn ông đều có thể dành cho cô gái một trái tim chân thành, nhưng không phải tất cả những trái tim chân thành ấy đều có thể khiến cho cô gái xúc động, điều đó có thể gọi bằng một tính từ “glamorous” – đẹp quyến rũ, trong tiếng Trung, có thể gọi là “sức hấp dẫn lạ kỳ”. Tôi nghĩ, đây chính là điều tôi vừa nói lúc nãy, tôi đối với Tuyết Nhung còn chưa cố gắng hết sức để theo đuổi cô ấy. Thực ra không chỉ có sức hấp dẫn lạ kỳ của phụ nữ mới có thể dùng mọi cách để giành lấy, mà sức hấp dẫn của nam giới cũng có thể thông qua trái tim để học tập và lĩnh hội mà đạt được. Giờ đây nghĩ lại, có lẽ lúc ban đầu Lancer theo đuổi Tuyết Nhung, cậu ta cũng đã phải rất đề tâm và tốn nhiều công sức. Thực ra, nếu như ngay từ lúc đầu tôi có thể ngộ ra và lĩnh hội được tính quan trọng của việc “thể hiện sức hấp dẫn lạ kỳ của người đàn ông”, thì có lẽ tôi cũng sẽ bỏ công đi học, cho dù có phải đi ăn trộm, ăn cướp, tôi cũng đều có thể. Cái điều này, điểm mấu chốt là bạn có ngộ ra được nó hay không, hoặc là bạn có cảm thấy nó đáng giá hay không để mà chuyên tâm học lấy. Giờ đây, cũng xem như tôi đã hiểu được cái gì gọi là “sự theo đuổi có chất lượng” và cái gì gọi là “sự theo đuổi không có chất lượng”. Tôi cuối cùng thì cũng đã bước ra từ tương cà mắm muối, học lấy cách tặng hoa cho phụ nữ, tặng nước hoa cho phụ nữ, học cách ở trước mặt cô ấy mở cửa và đóng cửa, tùy từng lúc mà nói “Anh thích em”, “Cảm ơn em”, và thỉnh thoảng bất ngờ tặng cho cô ấy một sự lãng mạn lớn lao không gì sánh được. Tôi cuối cùng cũng đã học được những điều mà tối thiểu người đàn ông cần phải hiểu, những thứ này xem ra tuy không có liên quan nhiều lắm đến cuộc sống, nhưng nó lại có liên quan rất nhiều đến phong thái tình cảm. Một người đàn ông phải có phong thái tình cảm thì mới có sự quyến rũ, sức hấp dẫn, mà chính sự quyến rũ, sức hấp dẫn ấy mới có thể thực sự lay động được trái tim của người phụ nữ. Nếu như đời người có thể lại bắt đầu lại một lần, tôi và Tuyết Nhung có thể bắt đầu lại một lần nữa, thì chắc chắn tôi sẽ làm tốt hơn những gì Lancer đã làm”. Ngô Vũ hạ cốc rượu xuống, lại không kim chế được để nước mắt ứa đầm trên mặt.

Nhìn Ngô Vũ đau lòng như vậy, Tim gỡ cốc rượu trong tay anh đặt xuống, vỗ vỗ vai anh, “Thực ra, không phải người đàn ông Mĩ nào cũng đều có “sức hấp dẫn lạ kỳ” giống như anh nói, cũng không phải tất cả đàn ông Trung Quốc đều không có “sự quyến rũ” đó. Cha tôi, rất nhiều những người bạn tốt của tôi, và cả những người đàn ông Mĩ vô cùng bình thường giống như tôi đây, tất cả đều không có “sức hấp dẫn lạ kỳ”

mà cậu đã nói đó. Tôi cảm thấy, tôi cũng không muốn giống với người có “sức hấp dẫn lạ kỳ” mà cậu nói cậu muốn đi học, muốn theo đuổi đó. Theo tôi, đối với một người đàn ông mà nói, sự chân thành còn quan trọng hơn nhiều so với sự quyến rũ, đáng tiếc là trên đời này có rất nhiều cô gái, khi nhìn thấy sự quyến rũ của một người đàn ông thì đã cảm thấy như mình đã nhìn thấy sự chân thành và toàn bộ con người của anh ta. Những cô gái này căn bản họ chưa ý thức được, con đường đang đợi họ ở phía trước là một con đường vô cùng nguy hiểm”.

Lời nói của Tim dường như đã đánh thức điều gì đó trong Ngô Vũ. Đầu anh không còn u u mê mê nữa, sự chệnh choáng trong chốc lát đã mất đi hơn nữa. “Đúng vậy”, anh lẩm bẩm nói, “Tại sao mình lại không nghĩ đến điều này cơ chứ? Giờ đây Tuyết Nhung rất cuộc như thế nào nhỉ? Cô ấy đang đi trên một con đường hạnh phúc, hay là đang đi trên một con đường nguy hiểm? Chẳng phải mình đã từng nhận lời với cô ấy, bất luận cô ấy đi đến bất cứ nơi đâu, mình cũng sẽ mãi mãi bảo vệ cho cô ấy, đây chẳng phải là lý do duy nhất mà mình còn ở lại đất nước này hay sao? Tại sao mình lại cho phép mình quên đi lời đã hứa?”

26. Chương 22

Chương 22: Hôn nhân là tấm gương phản chiếu nhân cách

Trong trí nhớ của Tuyết Nhung về cuộc hôn nhân mới, hai người tuy mới chỉ sống cùng nhau vài tháng, nhưng thực ra cô đã nhắm đếm bọn họ cùng nhau trải qua biết bao nhiêu “lần đầu tiên” ở ngôi nhà xinh xắn bên bờ hồ Mi-chi-gân tuyệt đẹp này. Lần đầu tiên nấu cơm, lần đầu tiên ngắm mặt trời mọc, lần đầu tiên tiễn Lancer đi làm, lần đầu tiên cùng nhau chúc mừng tròn một năm ngày cả hai quen biết, lần đầu tiên mở tiệc ở nhà, lần đầu tiên cắt tía cỏ trong vườn, lần đầu tiên cùng nhau chạy bộ trên một con đường nhỏ, lần đầu tiên nhìn thấy con sóc ở trong rừng... Tất cả những “lần đầu tiên” này Lancer đều dùng tâm trạng vô cùng phấn khởi và sự nhiệt tình sẵn có để cùng Tuyết Nhung chúc mừng một cách long trọng mà chân thành. Nếu như anh dùng mấy pha cà phê mới mua về để pha một ly cà phê đầu tiên, thì Lancer cũng kéo Tuyết Nhung đến bên cốc cà phê lên để cùng nhau thưởng thức rất lâu. Lancer sẽ luôn luôn nói: “Nhưng yêu thương, chúng mình đang sống với nhau chẳng phải là rất thoải mái, rất hạnh phúc, rất vui vẻ hay sao? Đây chẳng phải là việc rất đáng để chúc mừng hay sao? Nhanh đến đây, có muốn hôn anh một cái, ôm anh một cái không?” Nói rồi, Lancer giả bộ nhắm mắt nhắm mũi. Nếu như lúc này Tuyết Nhung đang rửa bát, thì Lancer sẽ bắt cô bỏ bát xuống, cô không hôn anh một cái thật nồng nàn thì không được. Nếu như lúc này Tuyết Nhung không muốn cùng anh “chúc mừng một cách chân chính”, thì cô chỉ xoa xoa lên đầu anh rồi lại tiếp tục rửa bát, Lancer sẽ gào lên giống như một chú cún vậy, gào đến khi nào Tuyết Nhung bỏ bát xuống, đáp ứng mục đích chúc mừng của anh thì mới thôi.

Cũng như vậy, Tuyết Nhung âm thầm đếm, không biết Lancer đã làm cho cô bao nhiêu bữa điểm tâm. Sáng nào cũng vậy, Tuyết Nhung đều muốn ngủ nướng thêm một chút, và cũng đã quen với cách mà mình đã sống trước đây: Không ăn sáng, nhiều nhất cũng chỉ là uống một cốc sữa hoặc một cốc nước hoa quả. Nhưng từ sau khi cưới Lancer đến giờ, anh tuyệt đối không cho phép Tuyết Nhung bỏ bữa sáng. Mỗi sáng, anh đều dậy sớm, chuẩn bị đồ điểm tâm rồi mang vào phòng ngủ cho Tuyết Nhung, sau đó dùng một nụ hôn nồng nàn đánh thức cô dậy. “Em yêu ơi, hãy mở to đôi mắt đẹp của em ra đi, để xem người chồng đẹp trai nhất trên thế giới này hôm nay làm cho em một món điểm tâm thơm ngon gì nào?”

Mỗi lần bị hôn đến tỉnh ngủ như vậy, trong lòng Tuyết Nhung đều không muốn chút nào, nhưng cho dù như thế nào thì cô cũng đều phải phối hợp với Lancer, cô luôn phải lập tức tỏ ra vô cùng thích thú và ngạc nhiên nói: “Oa..., cưng à, hôm nay lại sáng tạo ra món điểm tâm gì nữa đây? Sao mà vừa nhìn đã thấy hấp dẫn như vậy, em nhất định sẽ ăn hết!” Lúc cô dùng dao và nĩa để cắt miếng xúc xích theo phong cách phương Tây thành những miếng nhỏ chuẩn bị cho vào miệng, thì thực ra trong dạ dày của cô đã cảm thấy buồn nôn kinh khủng. Lúc này cô chỉ muốn, thà rằng mình là một người Mĩ chính gốc cho rồi, mình có một cái dạ dày Mĩ chính hiệu, có như vậy cô mới thật sự tiếp nhận được sự chăm sóc chân thành của Lancer dành cho mình mà không phải giả vờ như thế này.

Nhìn cô ăn với vẻ say sưa thích thú như vậy, Lancer luôn hôn rồi lại hôn lên tóc cô, cổ cô, thậm chí là cả đầu ngón tay của bàn tay cô. Rồi bỗng nhiên anh nói: “Nhưng yêu thương, em xem, trước đây tổng thống Geogre W.Bush cũng chẳng qua chỉ là bê một tách cà phê cho phu nhân của ông ấy mà thôi, anh còn ga-lăng hơn ông ấy nhiều phải không?”

“Vậy thì anh mau đi ứng cử tổng thống Mĩ đi, em sẽ bỏ cho anh một phiếu!” Nói rồi Tuyết Nhung từ trên giường thò mấy ngón chân về phía Lancer lắc lắc với vẻ vô cùng dí dỏm.

“Ha ha ha ha!”, thông thường bữa sáng thường kết thúc trong tiếng cười vui vẻ như vậy. Còn cả một ngày, sau khi Lancer đi làm, cái dạ dày của Tuyết Nhung luôn duy trì trạng thái phản kháng bữa ăn sáng đầy dầu mỡ, nó luôn ậm à ậm ạch. Bữa trưa đương nhiên là bỏ qua luôn, cho đến tận buổi chiều lúc Lancer đi làm về, Tuyết Nhung mới xốc lại tinh thần, ép cái dạ dày của mình tiếp nhận sự thách thức khiêu chiến của bữa tối.

Đương nhiên Tuyết Nhung cũng không cam tâm chịu ở nhà từ sáng đến tối mà chẳng làm việc gì, cô cũng cố gắng đi tìm một công việc nào đó. Nhưng, đối với cô mà nói, ngoài chơi đàn ra, những việc khác cô cũng không thể làm được như những người nước ngoài khác, vậy phải đến chỗ nào để tìm việc bây giờ? Quả thực trời cũng không phụ những người có tâm, cuối cùng cô cũng đã tìm được một việc làm tạm thời ở ban nhạc cộng đồng. Một người chơi đàn ở trong ban nhạc đó phải đi công tác nước ngoài nên trong ban nhạc khuyết thiếu một chỗ. Tuyết Nhung cũng chẳng có sự lựa chọn nào khác, có thể được thay thế làm ở chỗ trống này đối với cô cũng là mãn nguyện lắm rồi.

Đêm đó, khi lần đầu tiên tham gia diễn tập cùng ban nhạc, cô đứng ở phía sau tấm màn trên sân khấu, cô muốn đứng ở đó đợi một lát rồi mới bước ra. Trong thời khắc này, cô bỗng có một cảm giác hưng phấn không thể nào giải thích được: Cuối cùng, cô lại được trở về với sân khấu mà cô vốn rất quen thuộc. Cô ngẩng đầu nhìn những bóng đèn chói mắt đang treo rất cao ở trên đỉnh sân khấu, nghe từ trên sân khấu những âm thanh lẫn lộn của các thành viên trong dàn nhạc đến sớm hơn cô đang luyện đàn vọng đến, cô không thể cưỡng lại được sự hấp dẫn vô cùng quen thuộc ấy, liền ôm đàn chạy vội vào sân khấu.

Các đồng nghiệp khác trong dàn nhạc đã ngồi ở vị trí của mình với dáng vẻ vô cùng thanh thoát, sau khi nhìn thấy cô, họ đều thân mật gật đầu, xem như cũng đã chào hỏi nhau. Tuyết Nhung rất nhanh tìm được chỗ ngồi thay thế của mình, cô vén chiếc váy đen sang một bên, ngồi xuống ghế, thuần thục kẹp đàn xuống dưới phía cổ, bắt đầu điều chỉnh âm thanh, tiếng đàn ầm ập vang lên, ngay lập tức hòa vào cùng với những thanh âm ồn ào của các loại nhạc cụ khác trước giờ khai mạc.

Đúng lúc này, trong thời khắc quan trọng vừa gấp gáp vừa vội vàng chuẩn bị cho giờ mở màn biểu diễn, tấm màn phía sau sân khấu bỗng mở ra, có một người cầm hoa đi đến. Đó là một chàng trai người Mĩ mặc đồng phục, chàng trai ấy chẳng có chút gì là do dự đi thẳng đến chỗ của Tuyết Nhung ngồi, lịch lãm cúi người xuống nói: “Cô có phải là Tuyết Nhung không ạ? Có một ngài tặng cho cô giỏ hoa này, và chúc cô có một buổi tối thật vui vẻ!” Tuyết Nhung vừa ngẩng đầu nhìn, lập tức mặt đỏ bừng lên vì ngỡ ngàng. Lúc này cả dàn nhạc đột nhiên như bất động, mọi người đều dừng hết những việc đang làm lại, đổ dồn ánh mắt nhìn về phía Tuyết Nhung. Chẳng cần phải ngẩng đầu nhìn, trong lòng Tuyết Nhung cũng biết lúc này mọi người đang nhìn cô với ánh mắt như thế nào: có kinh ngạc, có đổ cụng, có hiếu kỳ và đương nhiên có cả chút gì đó không hiểu. Mọi người có phản ứng như vậy cũng là hết sức bình thường mà thôi, bởi vì thời điểm này chỉ còn cách thời gian khai mạc hai phút. Tuyết Nhung nhanh chóng nhận lấy giỏ hoa rồi đi thật nhanh ra phía sau bức màn, đem giỏ hoa đặt ở bên cạnh chân tường, rồi vội vàng trở về chỗ ngồi của mình, cố gắng tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra. Đúng lúc này, màn từ từ mở ra, người chỉ huy dàn nhạc thông dong bước vào.

Là Lancer, chỉ có Lancer mới là người lãng mạn và thích thể hiện cho cả thế giới thấy mình là người vô cùng lãng mạn như vậy.

Sau khi trở về nhà, việc đầu tiên là Tuyết Nhung cẩn thận hỏi Lancer, vì sao anh không nói với em là anh sẽ mang hoa đến tặng? Lancer mở to mắt, hỏi lại một cách rất ngạc nhiên: “Em yêu à, lẽ nào em không thích được anh tặng hoa hay sao? Ngày hôm nay đối với em mà nói, chẳng phải là rất có ý nghĩa hay sao? Nếu như nói trước với em, thì làm gì còn khiến em ngạc nhiên vui mừng chứ?”

“Cưng à, em biết, nhưng lúc đó sắp đến giờ biểu diễn rồi, vả lại... vả lại... vả lại mọi người đều ở...” Tiếng của

Tuyết Nhung càng nói càng nhỏ.

“Phải đợi đến lúc đó, đợi đến lúc mọi người đều ở đó mới mang hoa đến tặng em, như vậy thì mới thu hút được sự chú ý của mọi người, mới có thể nhận được sự chúc mừng của mọi người, như vậy có gì không đúng sao? Người phương Đông bọn em có phải là đều cẩn thận quá như vậy hay không?” Tiếng của Lancer càng nói càng to.

“Không có, Lancer, hoàn toàn không có. Chỉ là em đang nghĩ, lần sau nếu như có một trường hợp tương tự như vậy, anh có thể là chỉ ít thì cũng nói với em một tiếng, để em còn chuẩn bị tâm lý...” Tuyết Nhung nghĩ, nếu như trước đó Lancer có gợi ý một chút, thì cô sẽ đợi anh ở cửa thông sang phía hậu đài, đem lẵng hoa để ở nơi đó. Như vậy có phải sẽ tránh được sự việc phát sinh khiến cô lúng ta lúng túng nhiều như vậy.

“Vì sao anh cần phải gợi ý với em trước? Nếu gợi ý với em trước như vậy, thì đó còn gọi gì là niềm vui sướng bất ngờ nữa? Tặng hoa như vậy thì còn ý nghĩa gì nữa chứ? Người đàn ông tặng hoa cho người phụ nữ mà mình thương yêu, đó là một việc hoàn toàn chính đáng, và cũng là việc mà người đàn ông nên làm cho người phụ nữ mà mình yêu thương nhất, điều đó có gì là không đúng hay sao? Lại còn hà tất phải để ý đến việc người khác sẽ nghĩ gì nữa sao?” Lần này có vẻ như Lancer đã giận thật sự, mặt anh đỏ ửng lên, ở các lỗ chân lông màu vàng trên mặt còn lấm tấm mồ hôi.

Trong thoáng chốc, Tuyết Nhung bị dọa cho sợ hãi. Đây là lần đầu tiên kể từ khi quen biết Lancer đến giờ cô nhìn thấy anh nổi cáu với mình. Thì ra, điều mà trước đây cô cứ ngỡ rằng Lancer sẽ mãi mãi là một người đàn ông ôn hòa nhã nhặn và rất giỏi trong việc hiểu được tâm ý của người khác, giờ đây xem ra không đúng như vậy nữa rồi. Tuyết Nhung cảm thấy như có một cơn gió lạnh đột nhiên thổi qua lạnh buốt sống lưng: Đối với người đàn ông này, rốt cuộc cô đã hiểu anh ấy được bao nhiêu?

Lần cãi vã nho nhỏ này tuy cuối cùng cũng kết thúc bằng việc xin lỗi nhau và một cuộc làm tình mãnh liệt vào buổi tối, nhưng rõ ràng sự việc này đã lưu lại một vết đen trong lòng của mỗi người. Tuyết Nhung dường như đã ý thức được rằng, cho dù trước đây giữa hai người đã từng yêu nhau say đắm, nhưng khi cùng nhau bước vào cuộc sống chung một cách chính thức, thì hoàn toàn không thể sống hạnh phúc cùng nhau đến đâu bạc răng long giống như công chúa và hoàng tử trong các câu chuyện cổ tích. Mà thực ra, cuộc sống giống như một chuỗi hạt ngọc vậy, là do từng hạt từng hạt nhỏ bé xâu kết lại với nhau mà thành, chỉ cần một hạt nào đó bị tì vết, thì sẽ ảnh hưởng đến giá trị của toàn bộ chuỗi ngọc. Thì ra, cái gọi là “cuộc sống hôn nhân” thật không hề đơn giản như Tuyết Nhung vẫn tưởng tượng trước đây: chỉ cần tình yêu, tình yêu chính là tất cả, tình yêu có thể chiến thắng tất cả. Đây chính là bài học đầu tiên mà Tuyết Nhung học được từ sau khi kết hôn với Lancer.

Từ đó về sau, cho dù là Lancer hay Tuyết Nhung đã điều chỉnh những việc làm của mình, thông qua việc tặng hoa lần này đã dẫn đến việc tranh cãi với nhau, Lancer cũng đã lĩnh ngộ được một điều giống như Tuyết Nhung: Muốn để cuộc sống vợ chồng của họ ngày càng thêm hòa hợp và hoàn mỹ, thì cả hai người đều phải cố gắng hơn rất nhiều nữa thì mới được. Mà Lancer thì cho rằng vấn đề giữa bọn họ là do sự khác biệt của hai nền văn hóa và chủng tộc. Trong suy nghĩ của anh, dù sao Tuyết Nhung cũng là một người ngoại quốc, cô đã sống hơn hai mươi năm trong môi trường văn hóa Trung Quốc, giờ đây chỉ trong một thời gian ngắn mà muốn cô phải tiếp nhận ngay cách sống và nền văn hóa nước Mỹ là không thể. Cho nên việc mà anh cần làm nhất lúc này là giúp cô hòa nhập vào dòng văn hóa chính thống của nước Mỹ, rồi dần dần hòa nhập với những người xung quanh.

Sau đó, Lancer ngày càng tích cực hơn trong việc giúp Tuyết Nhung “tham gia” vào các hoạt động diễn ra trong môi trường xung quanh bọn họ. Trước đây, anh thường cùng một người bạn người Mỹ thân thiết như anh em đi Chicago để xem bóng chày gì đó, bởi vì Tuyết Nhung xem không hiểu, nên cô cũng không hứng thú. Còn giờ đây, bất luận là bóng chày, bóng rổ, hay thậm chí là bóng đá, anh đều kéo theo Tuyết Nhung đi. Không chỉ là xem đấu bóng, mà còn cả những việc như đi nướng thịt, lướt sóng, câu cá, hay là đi casino đánh bài, anh đều kéo theo cô đi. Theo cách nhìn của Lancer, tất cả những việc này đều là những việc tiêu biểu đại diện cho nền văn hóa Mỹ chính thống, vì vậy Tuyết Nhung đều cần phải học. Anh không muốn Tuyết Nhung sau khi lấy mình rồi mà vẫn bị bài trừ khỏi xã hội Mỹ chính thống, trở thành “người ngoài cuộc”.

Vậy còn Tuyết Nhung thì sao? Đương nhiên cô cũng hoàn toàn hiểu được dụng ý của Lancer, và cũng điều chỉnh bản thân mình phù hợp hơn. Trước hết, cô tự nhủ mình rằng, sau này cho dù Lancer có làm những

việc gì đó mà cô không rõ hoặc không hiểu, thì cô cũng sẽ không quan tâm và tranh cãi với anh nữa, bởi như vậy sẽ làm tổn thương đến tình cảm vợ chồng giữa hai người. Cô còn nhớ, lúc còn nhỏ cha mẹ cô cũng vì một vài việc trong gia đình mà thường xuyên tranh cãi với nhau, sau khi cha cô phũ phàng dứt tình, vứt bỏ hai mẹ con cô lại đi theo người đàn bà khác, cô đã vô cùng hận ông ấy. Rồi sau khi cô trưởng thành hơn, tuy nỗi hận ấy không vì sự thay đổi của thời gian mà phai nhạt, nhưng trong đầu cô ngẫu nhiên có thêm một cách nghĩ: Nếu lúc ấy, mẹ không thường xuyên cãi nhau với cha, thì chưa chắc cha đã bỏ đi tìm người phụ nữ khác, và vì thế mà có thể đã không vứt bỏ hai mẹ con cô.

Lần đầu tiên cãi nhau với Lancer này giống như một hồi chuông cảnh tỉnh, khiến cô hạ quyết tâm, từ giờ trở đi nhất định không cãi nhau với Lancer nữa. Cho nên lúc Lancer dẫn cô hết đi đến sân vận động xem các loại đấu bóng, rồi đi câu cá, đi nướng thịt... cho dù trong lòng cô hoàn toàn chẳng có hứng thú gì với mấy việc này, thậm chí là còn có chút ác cảm, nhưng cô vẫn cố gắng hòa cùng Lancer, đi đến những nơi mà anh ấy muốn, chăm chú lắng nghe anh ấy giảng giải những quy tắc phức tạp của mỗi một môn bóng, rồi anh còn bắt cô học rất nhiều kỹ năng câu cá và nướng thịt. Có lúc cô nghe hiểu, có lúc cô nghe chẳng chút gì, có những lúc nghe hiểu rồi nhưng qua một hai ngày cô lại quên phết mất, lần sau lúc đi xem đấu bóng, lại không biết những cầu thủ kia đuổi tới đuổi lui làm cái gì. Nhưng lúc nào cô cũng làm ra vẻ vô cùng hứng thú, cố gắng tìm những chủ đề để cùng các bạn của Lancer giao lưu trao đổi, không để mình trở thành “người ngoài cuộc”.

Tất cả những hoạt động xã giao này, Tuyết Nhung cảm thấy đã là vợ của một người Mỹ thì nên học và cũng nên tham gia. Cô luôn cố gắng giữ nụ cười trên môi, cắn chặt răng kiên trì bước qua. Tuy nhiên điều làm cô khó mà có thể chịu đựng được là những việc diễn ra ở trong “nhà của chúng ta”. Chẳng hạn như, buổi tối lúc cô đang rất vui vẻ lên mạng dùng tiếng Hán tám với một vài người bạn người Hoa, thì Lancer thường hay đi đến, một lúc anh mang đến cho cô một ly cà phê, một lúc lại đi đến xoa xoa vào bàn tay của cô, một lúc lại thân mật hôn lên tóc cô, có những lúc còn ôm chặt lấy cô không rời, cho đến khi cô tắt máy tính lên giường cùng anh thì mới thôi.

Sau khi những việc như vậy phát sinh vài lần, Tuyết Nhung bắt đầu hoài nghi, phải chăng Lancer không muốn để cô gìn giữ những nét đặc trưng văn hóa Trung Quốc của mình, không muốn cô cùng đồng bào của cô qua lại với nhau trên mạng Trung Quốc?

Mà trong tất cả những việc này, điều khiến Tuyết Nhung đau đầu nhất chính là việc phát sinh ở mỗi buổi sáng thứ bảy. Bởi vì tối của ngày hôm trước, tức là vào mỗi tối thứ Sáu – theo như Lancer nói, thì đó là buổi tối quan trọng nhất trong tuần của hai vợ chồng, anh tốn rất nhiều công để sắp đặt sẵn những hoạt động công phu tỉ mỉ cho cả hai người. Sau khi anh đi làm về, trước tiên bọn họ sẽ đến một nhà hàng lớn sang trọng để ăn bữa tối, rồi sau đó hoặc là đến nhà bạn bè tụ tập, hoặc là đi chơi bowling, đi đến quán bar để uống rượu, trong đó điều hay phải thực hiện nhất là đi xem phim. Tất cả những điều này, Tuyết Nhung đều có thể phối hợp cùng Lancer. Đương nhiên, thường là sau mười hai giờ đêm bọn họ mới trở về nhà. Lúc về đến nhà, thường thì Tuyết Nhung đã mệt mỏi rã rời, cô chỉ muốn nằm lăn ra giường mà ngủ. Nhưng lúc này, hứng thú của Lancer mới bắt đầu. Anh cầm rượu và cốc lại, thỉnh thoảng còn có cả nến, hoa tươi và một món quà nhỏ xinh nào đó nữa, bảo Tuyết Nhung vừa cùng anh uống rượu vừa buông những lời tán tỉnh, sau đó cùng nhau đi tắm rồi mới lên giường. Sau khi trải qua màn dạo đầu đầy lãng mạn và đẩy lên đến cao trào, Lancer đã sớm như sói như hổ, lúc thì đè Tuyết Nhung xuống dưới, lúc thì lại nhấc cô lên trên, lúc thì chậm rãi như bản khiêu vũ nhịp ba của Bach, lúc thì ầm ầm dữ dội như bản giao hưởng anh hùng của Beethoven, cứ như thế quấn lấy nhau, có lúc phải thực hiện cả hai ba tiếng đồng hồ, ngẫu nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như trời đã bắt đầu tờ mờ sáng. Có nhiều lần, Tuyết Nhung thiếu chút nữa thì phát khóc lên. Tại sao giờ đây cảm giác làm tình với Lancer lại khác với cảm giác trước lúc kết hôn đến như vậy? Lần trước ở Las Vegas làm tình với Lancer, và cả rất nhiều lần trước đây nữa, chẳng phải bản thân cô đều cảm thấy rất thích, đều cảm thấy rất hạnh phúc, rất thỏa mãn hay sao? Vì sao bây giờ cảm giác lúc này lại giống như đang phải chịu hình phạt vậy, đáng sợ vô cùng.

Nhưng điều làm Tuyết Nhung không thể nào chịu đựng nổi là cả đêm vật lộn như vậy, khiến người cô rã rời như muốn tan ra, vừa ngủ được vài tiếng thì ánh mặt trời đã chiếu vào mặt, Lancer mặc xong bộ quần áo thể thao, tinh thần phấn chấn lôi cô dậy, vừa thân thiết vừa ồn ào, khiến cô không dậy đi chạy bộ buổi sáng sớm với anh không được.

Trời ơi, mỗi lần như vậy, cô chỉ hận không thể thò chân đá cho người đàn ông này một cái, hoặc bạt cho

anh ta hai cái bạt tai! Nhưng sau khi hết ngái ngủ, những bức tức trong lòng lại được cô áp chế lại, cô cùng anh đi chạy bộ. Anh chạy trước, cô lững thững chạy sau, vừa chạy vừa nuốt nước mắt vào lòng, lại còn phải gắng gượng khẽ nở một nụ cười hạnh phúc.

Đây là một cuộc sống mà cô mong ước ư? Đây là một mái nhà mà cô khát khao ư? Đây là một người chồng mà cô chờ đợi ư? Những lúc tĩnh lặng nằm một mình đung đưa trên chiếc võng mắc giữa hai cây sồi để mặc cho ánh nắng mặt trời chiếu rọi lên người, cô bắt đầu suy nghĩ cặn kẽ hơn về những vấn đề này.

Đối với câu hỏi thứ nhất, câu trả lời của cô chắc chắn là phủ định. Vậy thì rất cuộc, cô mong ước một cuộc sống như thế nào. Cho dù vấn đề này trước khi kết hôn cô chưa thật sự nghĩ nhiều về nó, nhưng giờ đây, dưới tình cảnh này, cô ngay lập tức có thể trả lời một cách rõ ràng, cuộc sống mà cô muốn chính là cuộc sống vợ chồng hoàn toàn bình thường, một cuộc sống phải có không gian của riêng mình, một cuộc sống phải duy trì được cá tính và sở thích riêng của mỗi người. Cô cảm thấy giữa hai vợ chồng không cần lúc nào cũng quấn quýt lấy nhau, lúc nào cũng chăm chăm để thay đổi đối phương, khiến cho đối phương cảm thấy vô cùng ngột ngạt, cảm thấy bị uy hiếp và áp lực vô cùng.

Vậy cô muốn một mái nhà như thế nào? Lúc này trong lòng Tuyết Nhung cũng có câu trả lời hết sức rõ ràng, nhà cô muốn chính là mỗi sáng thứ bảy không cần phải dậy sớm chạy thể dục, muốn ngủ đến lúc nào thì ngủ, rồi tự nhiên tỉnh dậy mà không bị ai đánh thức quấy rầy, rồi cứ để đầu tóc tự nhiên, mặc quần áo ngủ, đi từ phòng nọ sang phòng kia, từ nhà bếp ra nhà vệ sinh, rồi từ nhà vệ sinh lại vào phòng ngủ, nhà là nơi mình tùy ý hưởng thụ, nghỉ ngơi, làm những việc theo ý thích của mình.

Hai vấn đề đầu tiên, cô có thể dễ dàng có được câu trả lời chính xác, vậy thì còn vấn đề thứ ba? Lancer rất cuộc có phải là người chồng mà cô chờ đợi hay không? Với vấn đề này, quả thực Tuyết Nhung rất khó để có thể trong chốc lát dùng từ “phải” hay “không phải” để nhận định.

Trước hết cần phải làm rõ một vấn đề, cô phải biết cô cần một người chồng như thế nào? Trả lời cho câu hỏi này, đến chính bản thân Tuyết Nhung cũng cảm thấy kinh ngạc. Cô không thể trả lời nổi điều này. Không chỉ không trả lời được, mà cô còn thừa nhận, trước đây, trong đầu cô cũng chưa từng nghĩ về vấn đề này. Cô cho rằng Lancer mà cô gặp trước khi kết hôn và sau khi kết hôn đương nhiên là một. Cô chưa từng nghĩ, một người đàn ông ưu tú như Lancer, trước khi kết hôn và sau khi kết hôn sẽ mang lại cho mình cảm giác hoàn toàn không giống nhau. Lancer trước khi kết hôn là một bạch mã hoàng tử tuyệt vời. Lẽ nào sau khi kết hôn, anh không còn là một bạch mã hoàng tử tuyệt vời như vậy nữa? Cô cứ nghĩ mãi nghĩ mãi, nếu như nhìn từ cuộc sống hiện tại thì Lancer vẫn là một bạch mã hoàng tử, anh vẫn chăm sóc cô, quan tâm cô, bảo vệ cô vô cùng chu đáo, anh cố gắng hết sức để kéo gần khoảng cách giữa hai người lại, anh còn là một kẻ đa tình và lãng mạn. Vậy điều gì khiến cô không hài lòng và cảm nhận Lancer trước khi kết hôn và sau khi kết hôn không giống nhau? Có phải là Lancer không còn yêu cô nữa?

Tuyết Nhung lần giở tất cả những chi tiết nhỏ nhất của cuộc sống vợ chồng sau khi kết hôn ra để thêm một lần nữa nghĩ suy cặn kẽ. Cuối cùng cô cũng nghĩ ra một điều: Lancer vẫn yêu cô, chỉ có điều cách thức yêu của anh ấy đã thay đổi nên khiến cô khó tiếp nhận hơn. Cô cảm thấy Lancer lúc nào cũng lấy cô làm trung tâm, rồi dùng những cách thức của anh ấy để yêu cô. Nếu như anh muốn làm một điều gì đó cho cô, thì anh nhất định biến điều anh nghĩ thành hiện thực và muốn cô đón nhận và tán thưởng, thậm chí là phải cảm kích trước những hành động tình yêu mà anh dành cho cô, đồng thời anh cũng muốn cô có những hành động yêu thương tương xứng để đáp lại, chứ anh hoàn toàn không nghĩ đến những cảm nhận chân thực nhất trong lòng cô.

Vậy giờ đây cô hối hận hay không hối hận? Tuyết Nhung cảm thấy lúc này cô khó mà có được câu trả lời chính xác. Nói hối hận, cũng không phải. Hiện tại hai người không cùng chủng tộc, vừa kết hôn được mấy tháng, đương nhiên sẽ có những xung đột về văn hóa mà mỗi người đã sống và tiếp xúc hơn hai mươi mấy năm, chắc chắn phải cần có một thời gian nhất định để hai người dần dần hòa hợp với đối phương. Trước mắt cô cần phải xóa bỏ bớt những áp lực trong lòng, nên cởi mở hơn để hòa hợp với Lancer, hãy cho mình và Lancer thêm một cơ hội để sửa đổi và bổ sung những phần còn khuyết thiếu.

Nhưng nếu như nói cô hoàn toàn không hối hận thì cũng không phải. Chỉ ít là ở một vài thời điểm nào đó, hoặc là những lúc tâm tình trong cô không được tốt, thì cô thường nghĩ đến Ngô Vũ. Chỉ cần vừa nghĩ đến Ngô Vũ, là trong lòng cô lại có chút oán giận. Vì sao ngay từ lúc đầu, khi Ngô Vũ nhìn thấy cô nhảy vào cuộc hôn nhân không thể quay đầu lại này, anh ấy không đưa tay ra giữ cô lại, mà lại chọn cách từ bỏ cô?

Nghĩ đến đây, cô lại tự cười chế giễu mình. Lẽ nào lúc đó Ngô Vũ đưa tay ra giữ cô lại, thì cô sẽ từ bỏ không lấy Lancer ư? Thật là như vậy.

27. Chương 23

Chương 23: Bông hoa độc lặng lẽ nảy mầm

Con người, sao mà lại phức tạp như thế? Vì sao mà khi hạnh phúc vừa mới bắt đầu, sinh mệnh đã trở nên ảm đạm?

Tuyết Nhung cũng thường nghĩ đến mẹ. Nếu như mẹ cô còn sống, nhìn thấy cô như vậy, nhất định sẽ đau lòng và trách cứ cô? Chẳng phải lúc còn sống, mẹ đã bảo cô phải mở to mắt ra để tìm sao? Cô có nghe lời của mẹ không?

Trong lòng Tuyết Nhung nhỏ những giọt lệ bỏng rát.

Từ sau cuộc gặp gỡ ở quán rượu đó, cả Tim và Ngô Vũ đều có chung một ý nghĩ: họ muốn biết Tuyết Nhung và Lancer hiện tại đang sống như thế nào. Với Tim mà nói, Tuyết Nhung luôn là một người bạn tốt, vì thế đương nhiên anh có đủ lí do để đến thăm cô ấy. Còn với Ngô Vũ, mặc dù chẳng thể tìm ra bất kỳ lí do gì để đến thăm Tuyết Nhung vì những chuyện đã xảy ra trong quá khứ, nhưng thực sự lúc này anh vô cùng lo lắng, băn khoăn không biết Tuyết Nhung liệu có thích nghi được với cuộc sống hôn nhân sau khi rời xa trường học không? Dẫu rằng nếu bây giờ ghé thăm cô ấy, Ngô Vũ có thấy xấu hổ đôi chút, nhưng dù sao anh cũng có Nam Nam là bạn gái. Chỉ cần dẫn cô ấy đi cùng thì mọi chuyện sẽ trở nên hết sức tự nhiên. Việc bạn bè lâu ngày thăm hỏi nhau cũng là hợp tình hợp lý, mọi người chắc sẽ không vì thế mà nghĩ ngợi lung tung.

Nhờ sự nỗ lực của Tim, cuối cùng họ cũng liên lạc được với Tuyết Nhung. Vậy là, Tim, em gái Tim, Ngô Vũ, Nam Nam và cả cô bạn cũ Susan (vào đêm trước khi Tuyết Nhung rời khỏi trường hai người họ đã làm lành với nhau) cùng lên đường đến thăm nhà Tuyết Nhung.

Sau hơn hai tiếng đi xe, cuối cùng họ cũng đứng trước cửa nhà cô. Đó là một ngày thứ bảy của tháng tám. Đầu tiên, đập vào mắt Ngô Vũ là chiếc vòng mắc vắt vẻo giữa hai cây sồi, bên trên đặt một quyển sách, hiện ra lúc mờ lúc tỏ dưới nắng trưa. Lúc này, Nam Nam vẫn đang nắm chặt lấy tay anh. Thực ra, trước đây, hai người họ chưa bao giờ nắm tay nhau như thế này. Nhưng vừa rồi Ngô Vũ xuống xe trước, khi anh quay người lại nhìn xem Nam Nam ở đâu, cô ấy đã tiện thể nắm luôn lấy tay anh, từ đó không buông ra nữa.

Trước khi đến đây, Ngô Vũ đã nói với Nam Nam rằng anh và một số người bạn sẽ đến vùng ven hồ Mi-chi-gân để thăm một người bạn cũ, hỏi xem cô có muốn đi cùng mình không? Không chút do dự, Nam Nam gật đầu đồng ý ngay, nhưng vẫn hỏi han tình hình đại thể về Tuyết Nhung. Ngô Vũ cũng thẳng thắn chia sẻ, đối với anh cô ấy là bạn thanh mai trúc mã, là một người em gái, vậy nên anh muốn đến xem cô ấy sống thế nào sau khi kết hôn.

Tuyết Nhung và Lancer đang sống thế nào? Đó có lẽ là câu hỏi mà tất cả những ai đến thăm họ đều muốn biết câu trả lời.

Tiếng chuông vang lên, cánh cửa từ từ mở ra. Lancer xuất hiện trước cửa với bộ đồ ở nhà thoải mái, trông anh ta vẫn phần chần và đầy tự tin như trước kia, nhưng hình như có tăng cân đôi chút. Nhìn thấy họ, mặt Lancer rạng rỡ hẳn lên, ngoái đầu vào bên trong gọi: “Em yêu à, bọn họ đều đến cả rồi”. Tuyết Nhung đang bận rộn trong bếp, liền lau sạch tay, vội vàng chạy ra cửa. Tim là người đứng gần cửa nhất. Nhìn thấy anh, cô liền reo lên: “A, Tim”, rồi quàng tay qua ôm một cái thật chặt. Sau đó đến lượt Anbeier em gái Tim, so với trước đây, cô bé vẫn đáng yêu như vậy, nhưng có vẻ cao hơn một chút. Tiếp đến là Ngô Vũ, nhưng cô chưa kịp ôm thì anh đã vội vàng giới thiệu cô gái đứng bên cạnh mình: “Đây là Nam Nam, một người bạn tốt của anh!” Tuyết Nhung không bất ngờ khi nhìn thấy Nam Nam, vì trước đây khi trao đổi thư từ với Tim, anh đã kể cho cô biết tất cả mọi chuyện của Ngô Vũ và cô ấy. Rất nhanh, Tuyết Nhung dành cho Nam Nam một chiếc ôm thật nồng nhiệt. Trong khoảnh khắc ôm lấy Nam Nam, cô bất ngờ nhận thấy cơ

thể của cô ấy rất cứng cỏi và vững chãi, thực sự không giống vẻ mong manh và dịu dàng bên ngoài. Tuyết Nhung bắt giác liếc nhìn Ngô Vũ. Anh bối rối chuyển ánh mắt về phía Lancer và thân mật hỏi han.

Song, Nam Nam đã nhìn thấy được hành động vô cùng nhỏ đó của Ngô Vũ. Dựa vào trực giác nhạy bén của một phụ nữ, cô lập tức hiểu ra tất cả những gì liên quan đến Ngô Vũ và Tuyết Nhung, tất cả những gì Ngô Vũ chưa bao giờ nói với cô nhưng vẫn luôn tồn tại trong quá khứ, trong hiện tại và thậm chí cả ở tương lai. Bên ngoài, Nam Nam vẫn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng cô biết mình đã gặp phải tình địch, gặp phải một đối thủ cạnh tranh đáng gờm. Điều duy nhất cô cảm thấy may mắn là Tuyết Nhung dù sao cũng đã kết hôn, lại ở một nơi cách Ngô Vũ ba tiếng đi xe; hơn nữa, “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”, tình cảm giữa Ngô Vũ và cô không phải đang có những tiến triển rất tốt đó sao? Dù anh ấy có yêu thương lưu luyến cô Tuyết Nhung đó thế nào, thì mối quan hệ giữa hai người cũng không thể bị lung lay. Nam Nam hiểu rất rõ, nếu Ngô Vũ vẫn còn yêu say đắm Tuyết Nhung thì sẽ không bao giờ bắt đầu lại với cô. Nhưng bây giờ, anh ấy đã xây dựng tình cảm với cô, thậm chí còn đường đường chính chính giới thiệu cô với Tuyết Nhung, điều đó chứng minh cô ta đã dần trở thành quá khứ của anh ấy, còn cô mới chính là hiện tại. Điều duy nhất cô cần làm bây giờ là ngăn cản quá khứ ấy trở lại thành hiện tại.

Vào khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy Tuyết Nhung, trái tim Ngô Vũ lại đập rộn rã như bao lần đối diện với cô trước đây. Anh thực sự không thể ngờ, sau khi trải qua tất cả mọi chuyện và có Nam Nam ở bên, tim anh vẫn đập loạn nhịp như vậy. Anh hoàn toàn bất ngờ khi nhìn Tuyết Nhung với nụ cười trên môi. Nếu Lancer béo ra trông thấy thì ngược lại cô ấy đã gầy đi rất nhiều. Hai mắt Tuyết Nhung thâm quầng như thể đã mất ngủ suốt một thời gian dài, khuôn mặt vàng vọt hốc hác như thiếu chất. Nụ cười của cô ấy vẫn kiên cường và cứng cỏi như xưa, nhưng anh biết nó không xuất phát từ nội tâm. Dường như, mỗi bộ phận trên cơ thể của cô ấy, biểu cảm của cô ấy đều đang than thở: “Tôi mệt lắm rồi, thực sự mệt lắm rồi!”

Một nỗi xót xa trào dâng trong lòng anh.

Lancer và Tuyết Nhung mời bọn họ vào nhà mới và lần lượt giới thiệu từng căn phòng. Khi vào đến phòng bếp, Lancer để ý thấy Tuyết Nhung nhân lúc mọi người đang nói chuyện với Lancer, dùng giẻ lau chùi sạch những vết nước còn sót lại trên chậu rửa, sau đó làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra và tiếp tục câu chuyện.

Mỗi căn phòng trong ngôi nhà này đều sạch như lau như li, không có lấy một vết bẩn. Ngô Vũ bây giờ đã hiểu vì sao trông Tuyết Nhung lại mệt mỏi, căng thẳng và tiêu tụy đến thế, thực sự chẳng giống tính cách luộm thuộm bừa bãi của cô ấy trước đây. Những thay đổi dù là nhỏ nhất của Tuyết Nhung đều không lọt qua mắt Ngô Vũ. Anh đã quen Tuyết Nhung hai mươi năm trời, từng ấy thời gian giúp anh hiểu cuộc sống hiện tại của cô ấy như thế nào. Lòng Ngô Vũ bỗng đau nhói. Thậm chí, trong khoảnh khắc đó, anh thực sự muốn giải thoát cho cô ấy khỏi cuộc sống ấy. Nhưng đúng lúc đó, Nam Nam đến gần, dịu dàng tựa vào người anh, nắm lấy tay anh, đưa anh trở lại với hiện thực. Mọi chuyện với Tuyết Nhung đã là quá khứ, giờ cô ấy đã trở thành vợ của người ta. Đó là sự lựa chọn của cô ấy, hạnh phúc hay bất hạnh cũng là do cô ấy cảm nhận. Anh và Tim chỉ là những người bạn mà thôi, không nên can thiệp vào cuộc sống riêng tư của cô ấy. Nghĩ vậy, Ngô Vũ mới có thể bình tĩnh trở lại. Anh hết nói chuyện với Lancer, rồi lại nói chuyện với Tuyết Nhung, như thể mọi chuyện trong quá khứ đều đã tan biến thành mây khói. Bây giờ, anh đã thực sự trở thành đồng hương, thành bạn cũ của cô.

Sau khi uống hết đồ uống và chuyện trò chán chê, họ bắt đầu ăn đồ nướng. Để tổ chức bữa tiệc thịt nướng hôm nay, Lancer đã sớm học cách chế biến. Anh đã cất công đi mua xương sườn, lạp xưởng, đùi gà thượng hạng rồi chế biến từ tối hôm qua. Cách tẩm ướp được Lancer kết hợp từ bí quyết nấu ăn của bạn bè và kinh nghiệm bản thân. Anh muốn trước mặt Tim, đặc biệt là Ngô Vũ chứng tỏ mình là một người chủ gia đình có tài nấu nướng, đồng thời cũng muốn thể hiện mình là một người chồng xứng đáng. Nhận được tin Ngô Vũ sẽ tới thăm, Lancer có đôi chút nghi ngờ. Nhưng khi nhìn thấy Nam Nam xuất hiện bên cạnh anh ta, những nghi ngờ kia đều tan biến thành mây khói. Trái lại, Lancer lại càng nhiệt tình và niềm nở tiếp đãi Ngô Vũ. Đàn bà trên thế gian sở dĩ được gọi là đàn bà vì quá nửa trong số họ chỉ chấp nhận một người đàn ông. Trong khi đó, đàn ông trên thế gian sở dĩ được gọi là đàn ông vì bọn họ không chỉ có một người đàn bà bên cạnh. Đó chính là định nghĩa về đàn ông và đàn bà được Lancer rút ra.

Từ giây phút đầu tiên xuất hiện trong nhà của Lancer và Tuyết Nhung, Susan luôn giữ im lặng. Trước đây, giữa cô và Tuyết Nhung đã xảy ra tranh cãi vì chuyện đi Las Vegas, nhưng sau đó hai người đã làm lành và

trở lại là bạn bè. Hôm nay, cô mặc một chiếc váy liền màu vàng thêu hoa đỏ rực vô cùng gợi cảm, để lộ gần như toàn bộ phần thân người phía trên, đôi chân thanh tú đeo giày cao gót kết bằng mây, móng chân sơn đỏ tươi. Thoạt nhìn, trông Susan chẳng khác nào một cô gái Hawaii lả lướt phong tình, chỉ thiếu nước đội một vòng hoa lên đầu. Song mọi người cũng có thể hiểu vì sao cô lại ăn vận trang điểm như vậy. Bây giờ dù sao cũng là mùa hè, bọn họ lại đến tham dự một bữa tiệc thịt nướng ở một thành phố ven hồ, vì thế nên cách ăn vận này càng làm cho mọi người thêm hứng thú và vui vẻ.

Lò nướng được đặt ở sân sau. Lửa được đốt, bập bùng cháy trong lò. Lướt thịt đầu tiên được đặt lên vỉ nướng, khói đen nghi ngút bốc lên, quện vào không trung.

Vì là nữ chủ nhân của bữa tiệc, nên Tuyết Nhung chạy qua chạy lại giữa nhà và sân như một con thoi. Cô hết bày biện dao đĩa lên bàn, chốc lại chạy đi lấy nước hoa quả và đá, bận túi bụi đến mức không có thời gian để thở. Trong khi đó Lancer không hổ danh là đầu bếp chính. Anh đứng trước lò, dùng một chiếc xẻng nướng dài luôn tay lật những miếng thịt đang kêu xèo xèo trên vỉ nướng.

Không biết từ lúc nào, Susan đã đứng xán bên cạnh làm trợ lý cho Lancer. Cô hết sắp xếp lại thịt được tẩm ướp kĩ càng trên đĩa, tách chúng ra thành miếng đưa cho Lancer, rồi lại xiên ớt xanh, hành tây vào que tre, đặt vào đĩa bên cạnh anh. Bỗng Susan bất cẩn để rơi một miếng thịt xuống đất. Cô và Lancer cùng đưa tay xuống nhặt, và rồi tay hai người chạm vào nhau. Susan quay đầu lại, liếc nhìn Lancer bằng ánh mắt đầy mê hoặc, trong khi đó anh cũng tặng cô cái nhìn đắm đuối và mê muội. Đúng lúc đó, Tim đang định đến nói chuyện với Lancer, vô tình chứng kiến toàn bộ cảnh tượng này. Lòng Tim như thất lại khi nghĩ đến Tuyết Nhung. Cuối cùng nỗi lo lắng vẫn canh cánh trong lòng anh đã trở thành hiện thực. Mặc dù Lancer và Tuyết Nhung đều là bạn của Tim, nhưng anh vẫn luôn đặt một dấu hỏi lớn với con người thật của Lancer. Cả Tuyết Nhung và Ngô Vũ đều là người ngoại quốc, họ không thực sự hiểu người Mỹ cũng là điều dễ hiểu. Nhưng Tim lại là đồng bào của Lancer vậy nên sẽ hiểu rõ con người anh ta hơn họ. Mới đầu, Tim chung thành với nguyên tắc không can thiệp vào chuyện riêng tư của bạn bè. Vì thế khi Tuyết Nhung chọn Lancer, anh đã không nói bất kỳ lời nào mà bản thân cho là không cần thiết. Song giờ đây, khi nhìn thấy cảnh tượng này, anh bỗng cảm thấy hơi sốc. Hai người họ mới kết hôn chưa lâu vậy mà Lancer đã lén lút liếc mắt đưa tình với người phụ nữ khác, vậy sau này thì sao? Tim thấy đau lòng thay cho Tuyết Nhung. Liệu gã đàn ông đó có xứng đáng để một người con gái tốt như vậy hi sinh nghiệp học hành và tiền đồ của mình, giao phó toàn bộ cuộc đời cho hắn ta không?

Nếu đáp án là “không đáng” thì Tim nên làm gì cho Tuyết Nhung với tư cách của một người bạn? Sẽ là vô căn cứ nếu anh nói chuyện này với Tuyết Nhung. Nhìn nhận một cách nghiêm túc thì Lancer mới chỉ liếc mắt đưa tình với Susan mà thôi. Nếu chuyện bé xé ra to thì e rằng sau này không chỉ Lancer mà ngay cả Tuyết Nhung cũng không muốn làm bạn với anh nữa. Vậy có nên nói cho Tuyết Nhung không? Càng nghĩ càng thấy tốt nhất là không nên nói. Nếu chuyện này lọt đến tai Ngô Vũ, nhất định cậu ấy sẽ không chịu để yên cho Lancer và Susan, rồi sẽ làm cho mọi chuyện không còn đường cứu vãn. Thôi được, tạm thời cứ quan sát một thời gian đã rồi sau đó hãy tính. Tim tự nhủ sau này phải liên lạc với Tuyết Nhung thường xuyên và quan tâm hơn đến cuộc sống của cô ấy. Một cô gái mong manh như Tuyết Nhung thật khiến người ta không thể nào an tâm được. Nhưng tại sao số mệnh lại cứ trêu ngươi và đùa giỡn với cô ấy như vậy? Tim lặng lẽ lắc đầu, cảm thấy đời người thật khó hiểu.

Sau khi nướng xong thịt, Lancer và Tuyết Nhung dẫn họ đi dạo trên bãi biển. Mọi người còn cùng nhau chơi bóng chuyền ở đó. Lancer và Susan hợp thành một đội, đội bên kia gồm Tim và Ngô Vũ. Vì từ nhỏ đã luyện đàn, để tránh không làm tay bị thương, nên Tuyết Nhung trước giờ chưa từng chơi bóng. Cùng em gái Tim và Nam Nam, cô vừa ngồi một bên xem bốn người họ đánh bóng vừa vui vẻ chuyện trò. Tuyết Nhung không hề cảnh giác với Nam Nam, thậm chí đến cả ghen tị cũng chẳng có. Từ khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy Nam Nam, cô đã cảm thấy người con gái này rất hợp với Ngô Vũ. Có thể nói hai người họ đúng là “một cặp trời sinh”. Nam Nam rõ ràng không phải là người sống tùy theo cảm hứng như cô. Cô ấy hiền hòa, dịu dàng, sống lí trí, biết chiều ý của người khác và rất khiêm tốn. Tuyết Nhung nghĩ thật khó để tìm thấy một người con gái Trung Quốc tốt như thế ở đất Mỹ này. Mặc dù Ngô Vũ không phải là người coi trọng vẻ bề ngoài của phụ nữ, nhưng Nam Nam quả cũng khá xinh đẹp, rất xứng đôi vừa lứa với anh ấy. Cô thực sự khâm phục Ngô Vũ, anh ấy không chỉ có duyên với phụ nữ mà còn rất có mắt chọn bạn gái. Ở bên cạnh Nam Nam anh ấy nhất định sẽ thấy hạnh phúc hơn nhiều so với khi ở bên cô. Có thể thấy, việc trước đây cô không chọn Ngô Vũ chẳng phải chuyện không tốt, vì chính nhờ vậy mà cô đã vô tình tác hợp

cho hai người họ. Cảm giác áy náy với Ngô Vũ trong lòng Tuyết Nhung giờ đã nhẹ bớt đi nhiều. Chính vì thế mà cô mới có thể ngồi nói chuyện với Nam Nam một cách thoải mái và tự nhiên như thế.

* * *

Một tuần sau khi trở về từ Ann Arbor là đến sinh nhật của Nam Nam. Việc đầu tiên Ngô Vũ phải làm là đặt chỗ ở một nhà hàng I-ta-li-a nổi tiếng ở ngoại ô thành phố. Khi họ ngồi xuống bàn, sẽ có thật nhiều hoa tươi được đem đến tặng cho Nam Nam. Sau đó sẽ có hai em bé mang theo vĩ cầm tới trước mặt họ, cùng kéo những khúc nhạc cổ điển nổi tiếng nhất trong không gian lãng mạn. Cuối cùng khi dùng xong bữa, một nhân viên phục vụ sẽ đến, đặt lên bàn một chiếc bánh sinh nhật thật đẹp, đốt những cây nến lung linh sắc màu và hát vang bài ca chúc mừng sinh nhật:

Happy birthday to you

...

Hai má Nam Nam ửng hồng vì bất ngờ và hạnh phúc. Tối hôm nay, cô trông xinh đẹp, quyến rũ và gợi cảm hơn hẳn thường ngày. Trước khi đến nhà hàng, Nam Nam đã dành thời gian đến tiệm hớt tóc để thưởng cho mình một kiểu tóc mới: hai lọn tóc dài bên má được vắn ra phía sau đầu, sau đó được kẹp lại bởi một chiếc cặp màu bạc. Cô còn trang điểm thật gợi cảm, dày công chọn một bộ váy liền thân màu xanh đậm trước giờ cô chưa từng mặc, để lộ ra toàn bộ phần cổ đầy đặn. Dưới ánh nến dịu dàng, làn da trắng ngần của Nam Nam nổi bật trên lớp váy màu xanh đậm, khiến cô càng trở nên xinh đẹp và quý phái.

Trên đường trở về nhà, Nam Nam hạnh phúc vô cùng. Cô không ngừng kể cho Ngô Vũ những chuyện dở khóc dở cười mà mình đã gây ra thuở bé, chốc chốc lại hỏi anh những câu rất ngây ngô và đáng yêu như “Hồi nhỏ anh có đi hái trộm cây ở công viên không?” “Hồi đó anh có chơi khăm đám bạn gái bao giờ không?”... Những câu hỏi chẳng có đầu có đuôi như thế khiến Ngô Vũ không nhịn nổi bật cười. Tiếng cười của họ vang lên rộn rã, hòa vào màn đêm rộng lớn, truyền đến những cánh rừng của vùng ngoại ô thành phố, rồi bay đến nơi xa xôi. Cả không gian mệnh mang như được thổi hồn bởi những tràng cười không dứt.

Khi Ngô Vũ dừng xe trước cửa khu chung cư, Nam Nam bắt đầu cởi dây an toàn. Bỗng nhiên, anh nắm lấy tay cô, ân cần nói: “Đợi một chút, anh có thứ này muốn tặng em!” Nói đoạn, anh rút chiếc túi để ở ghế sau, lấy ra một chiếc hộp đưa cho Nam Nam. Cô hơi bất ngờ, nhưng ngay sau đó liền cầm lấy, cẩn thận mở chiếc hộp đồ thẩm ra nhìn. “Trời ơi!” Nam Nam bất giác kêu lên: “Đẹp quá đi mất!” Đó quả thật là một sợi dây chuyền rất rất đẹp. Ngô Vũ đã mất cả một tuần lễ mới chọn được món quà này. Nó không phải là một sợi dây chuyền bình thường, mà nhìn qua mặt dây chuyền có vẻ giống như một trái tim hồng, nhưng ngẫm nghía kĩ sẽ thấy đó là một trái dâu tây hồng xinh. Ngô Vũ biết Nam Nam thích ăn dâu tây, thích ngẫm nhìn những trái dâu chín mọng, thậm chí cô ấy còn muốn trồng cả dâu tây nữa. Vậy nên đúng như sở thích của cô ấy, anh đã cất công tìm mua một sợi dây chuyền hình trái dâu được làm hết sức tinh xảo. Đó chính xác là món quà mà Nam Nam thích nhất, cũng khiến cô ấy cảm động nhất. Cô tháo chốt khóa của sợi dây chuyền ra, cầm lấy hai đầu, vừa đưa về phía Ngô Vũ vừa nũng nịu nói: “Em muốn anh đeo giúp em!”

Ngô Vũ dịu dàng cầm lấy sợi dây chuyền từ tay Nam Nam. Khi hai tay anh vòng qua cổ cô, khoảng cách của hai người bỗng nhiên rút ngắn, gần kề đến mức có thể nghe thấy cả tiếng nhịp tim và hơi thở của nhau. Một bên tay Ngô Vũ vô tình chạm vào cổ Nam Nam. Dưới ánh trăng bàng bạc, vẻ đẹp nồn nà trắng ngần như đá cẩm thạch đó khiến hai má anh ửng đỏ, tim đập loạn nhịp. Còn Nam Nam đang khẽ ngẩng khuôn mặt xinh đẹp tựa trăng rằm của mình lên, hai mắt nhắm hờ như chờ đón một nụ hôn nồng cháy. Trong khoảnh khắc môi sắp chạm môi, Ngô Vũ chợt thấy người con gái trước mặt biến thành Tuyết Nhung. Anh bàng hoàng sức tỉnh. Tại sao lại là Nhung Nhi? Làm sao có thể là Nhung Nhi? Anh bất lực đẩy Nam Nam ra, dựa lưng vào xe, tuyệt vọng muốn khóc thật to.

Nam Nam im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Rất lâu sau, cô mới quay đầu lại, nói với Ngô Vũ vẫn đang chìm trong đau đớn tuyệt vọng bằng giọng vừa lạnh lùng vừa dịu dàng: “Anh đừng tự trách mình như thế, em sẽ đợi”.

Nhưng câu nói này của Nam Nam lại khiến cho Ngô Vũ càng cảm thấy không thể tha thứ cho bản thân. Anh đúng là kẻ hèn nhát, là đồ khốn nạn! Cuối cùng, hai hàng lệ cũng chảy ra từ khóe mắt anh. Ngô Vũ đau đớn nói với Nam Nam: “Nam Nam, em là một cô gái xinh đẹp và tốt bụng. Không hiểu tại sao ông trời lại đẩy em vào tay một kẻ đã không biết trân trọng lại còn giày vò em như anh. Thực sự xin lỗi em! Trước

đây vì nghĩ bản thân đã sắp xếp ổn thỏa những tình cảm trước đây, nên anh bắt đầu lại với em. Nhưng bây giờ, không, thực ra là mới chỉ vài phút trước đây thôi, anh mới phát hiện ra mình vẫn chưa thể xóa hết những tình cảm cũ. Mặc dù trước đây anh đã nỗ lực rất nhiều, nhưng rõ ràng vẫn cần nỗ lực nhiều hơn nữa. Xin em hãy cho anh thêm chút thời gian!”

Nam Nam kéo bàn tay đang ôm lấy mặt của Ngô Vũ đặt lên tim mình rồi mỉm cười nói: “Cảm ơn anh đã không đóng cửa trái tim mình với em. Em đã nói là em sẽ đợi rồi đúng không? Nhưng em có một yêu cầu, sau này anh đừng ép mình làm những việc thật lãng mạn vì em. Nếu lãng mạn không phải là tính cách của anh thì những việc làm đó chỉ khiến anh thấy mệt mỏi mà thôi. Em sẽ rất đau lòng vì điều ấy. Sau này anh chỉ cần xuất hiện trước mặt em với đúng con người thực của mình. Thứ em cần là sự chân thành của anh. Chỉ cần anh chân thành là đủ!”

Những gì Nam Nam nói khiến Ngô Vũ thấy hổ thẹn và cảm động. Anh thầm hứa với lòng mình: nếu trên thế gian này ngoài Tuyết Nhung ra anh còn có thể yêu một người con gái khác nữa thì người đó nhất định sẽ là Nam Nam.

28. Chương 24

Chương 24: Nhân gian có một sự mê hoặc khiến đàn ông tìm được lý do để phản bội

Từ sau khi đám người Ngô Vũ rời đi, Lancer bỗng thẫn như mất đi một thứ gì đó. Dường như lúc nào hình ảnh chiếc váy dài đỏ rực của những thiếu nữ Hawaii cũng rập rờn trước mắt anh, sống sánh như dịch kentone^[1] tiết ra từ cơ thể của người phụ nữ gợi cảm. Trong khi đó, ánh mắt huyền bí, hoang dại và đầy phản trắc của Susan hiện hữu khắp nơi, đầy ám ảnh.

[1] Từ chuyên môn trong y học: ở bệnh nhân tiểu đường, khi cơ thể không có đủ insulin để đưa đường vào trong tế bào, đường ở lại bên ngoài làm tăng đường huyết. Trong lúc đó, cơ thể lại cần nhiên liệu để hoạt động, nên bắt buộc phải dùng các nguồn nhiên liệu khác ngoài glucose như các axit béo lấy từ các mô mỡ dự trữ. Các axit béo này khi được sử dụng để trở thành năng lượng thải một số phế phẩm mà phần lớn là các thể ketone (ketone bodies). Ketone tích tụ trong máu và được thải ra ngoài qua nước tiểu.

Đàn ông và đàn bà luôn có nhiều thần giao cách cảm về chuyện này. Khi trong đầu một gã đàn ông không ngừng xuất hiện hình ảnh một người đàn bà, thì nhất định trong tâm trí của người đàn bà kia cũng hiện hữu hình ảnh của gã trai nọ. Nếu như vào thời cổ đại, cặp nam nữ này chỉ có thể nhìn trời mà thỏ dài cho số kiếp của mình, thì trong xã hội công nghệ cao ngày nay họ chỉ cần ấn một chiếc nút nhỏ là đã có thể chiếm được trái tim của đối phương. Điều quan trọng là ai sẽ bấm nút đó trước.

Susan chính là người đầu tiên ấn nút. Trong tin nhắn đầu tiên gửi cho Lancer, cô ta chỉ viết một dòng ngắn ngủi:

Em kiếm được hai vé chợ đen trận L.A Lakers đấu với Chicago Bulls, anh có muốn đi không?

Hai ngày sau, đối phương đã nhanh chóng hồi âm:

Khi nào, ở đâu?

Đúng hai giây sau, một tin nhắn khác lại đến:

7 giờ tối thứ Bảy tuần này ở trung tâm liên hợp Chicago.

“Để anh suy nghĩ được chứ?” Lancer tắt máy tính, tim đập liên hồi, toàn thân nóng rực. Ý định của Susan sau lời mời này là gì? Là một cao thủ tình trường, Lancer sao lại không biết. Nhất cử nhất động của cô ta đều nằm trong những chiêu tán tỉnh mà anh đã thuộc như lòng bàn tay: đầu tiên là viện cớ này nọ để mời đối phương đi xem phim hoặc xem đấu bóng, sau đó là đi ăn cơm hoặc tới bar, cuối cùng là lên giường và làm chuyện ấy. Nếu như sau tất cả các màn đó, cả hai đều không có cảm giác thì sẽ nói “bye, bye”, ngược lại sẽ tiếp tục lén lút gặp nhau.

Vậy có nên đi hay không? Đêm đó nằm trên giường, Lancer trần trọc không sao ngủ được. Anh nghĩ đến cuộc sống đều đều ngày nào cũng giống như ngày nào, nghĩ đến khuôn mặt cổ tở ra sung sướng của Tuyết Nhung mỗi lần làm tình, nghĩ đến thành phố khô khan vô vị mà mình đang sống. Trong khi đó cặp mắt đen nhánh của Susan mới rạng rỡ làm sao, nồng nàn làm sao! Rõ ràng cô ấy vẫn không quên anh là fan cuồng của cầu thủ Kobe Bryant đội L.A Lakers. Từ đó có thể thấy, Susan luôn nhớ những sở thích của anh. Để kiếm được một tấm vé xem Bryant đấu, cô ấy chắc đã bỏ ra 500 thậm chí có khi là 1000 đô. Cứ nghĩ đến cách Bryant uốn người đưa bóng vào rổ, tư thế tấn công dũng mãnh vạn người không địch nổi đó khiến Lancer thấy hưng phấn vô cùng. Đương nhiên, anh cũng tò mò về tài năng của Derrick Rose ngôi sao mới của đội Chicago Bulls. Mới chỉ 22 tuổi nhưng cậu ta đã được mọi người tung hô là người bay Micheal Jordan thứ hai. Đúng là một anh chàng thú vị, chỉ tiếc chưa được tận mắt xem anh ta chơi bóng như thế nào. Tất cả những suy nghĩ đó khiến Lancer ngứa ngáy như thể có một con sâu đang ngo ngoáy trong lòng. Haizzz, dù sao mình cũng là một gã đàn ông, đúng vậy không? Lancer thở một hơi thật dài: Mình cũng cần phải đi đổi gió một chút chứ, mình cũng cần phải có cuộc sống và bạn bè riêng chứ! Nhìn sang Tuyết Nhung đang nằm ngủ ngon lành như một đứa trẻ ở bên cạnh, anh thầm hứa với cô: “Em yêu à, em yên tâm, anh tuyệt đối sẽ không yêu Susan, trước giờ anh chưa từng yêu người phụ nữ đó! Anh hứa sẽ chỉ đi với cô ta để điều chỉnh lại cuộc sống một chút mà thôi. Chỉ lần này thôi, anh hứa chỉ duy nhất một lần này thôi, và sẽ là lần cuối cùng!”

Cuối cùng, Lancer đã tìm ra cho mình một lý do thỏa đáng. Anh lập tức đi đến trước máy tính, gửi cho Susan một tin nhắn chỉ có vắn vện hai chữ “anh đi”, sau đó quay trở lại giường và chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Lancer nói với Tuyết Nhung cuối tuần sẽ đi xem bóng rổ ở Chicago với một số anh em, sau đó đến bar uống rượu nên đêm có thể sẽ không về. Tuyết Nhung hỏi có cần cô đi theo hay không? Lancer nhần mặt nói đến đó toàn là đàn ông, không phải chỗ dành cho đàn bà. Sau đó, anh ôm cô vào lòng, âu yếm hôn lên trán: “Em yêu à, hôm đó anh sẽ cho em một ngày ở nhà để tận hưởng cảm giác tự do của cuộc sống đơn thân trước kia.”

6 giờ 30 thứ Bảy, Lancer đội mũ của đội L.A Lakers, mặc một bộ đồ thoải mái xuất hiện ở cửa lớn của trung tâm liên hợp Chicago. Anh nhìn đám đông huyền ảo xung quanh với tâm trạng vô cùng phấn chấn. Bỗng có ai đó chạm vào Lancer từ phía sau khiến anh giật nảy mình, quay đầu nhìn lại thì ra đó là Susan. “A, Susan.” Lancer vui mừng dành cho người bạn cũ một cái ôm nồng nhiệt. Nhìn kỹ lại, anh phát hiện Susan cũng đội chiếc mũ truyền thống có hai màu vàng xanh chủ đạo của đội L.A Lakers. Cả hai cũng nhìn vào người đối diện, rồi cùng bật cười lớn. Susan cười để lộ hàm răng đều đặn, trông thật tinh nghịch và đáng yêu. Cô mở to đôi mắt long lanh, cổ tình nói với Lancer bằng giọng hồn dỗi: “Chúng ta có khoa trường quá không khi đám đội mũ của đội L.A Lakers trên địa bàn của đội Chicago Bulls? Làm thế này rất có thể sẽ bị fan của bọn họ xử lý mất.”

“Không sao đâu, có anh ở đây rồi.” Lancer xắn tay áo lên, khoe cơ bắp rắn chắc của mình. “Ha ha ha ha!” Cả hai lại cười giòn giã, rồi cùng nhau đi vào trong sân bóng.

Chẳng bao lâu sau, trận đấu bắt đầu. Đội hình của cả hai bên đều mạnh rất khó phân thắng bại. Khi cầu thủ cao 1.98 mét Bryant linh hoạt luồn lách vào hàng phòng ngự dày đặc của đối phương, cướp bóng rồi thực hiện một cú ném bóng từ phía xa, Lancer kích động đến suýt rơi nước mắt. “Cảm xúc khi được xem các trận đấu đỉnh cao của NBA[2] ngay tại sân đúng là hoàn toàn khác với ngồi xem truyền hình trực tiếp ở nhà.” Lancer quay sang bên cạnh, định cảm ơn Susan nhưng cô đã rời khỏi chỗ ngồi đi mua đồ ăn vặt và nước uống từ lúc nào. Lúc này, Susan đang cố gắng len qua đám đông phấn khích để quay lại. Khắp người Lancer nóng rực, điều đầu tiên anh nghĩ đến lúc đó là Tuyết Nhung chưa bao giờ làm được việc đó. Nhưng ngay sau khi suy nghĩ này xuất hiện, anh liền thấy tội lỗi, làm sao có thể lấy Tuyết Nhung ra để so sánh với Susan được? Thật đáng ghét!

[2] NBA: giải nghề dành cho nam tại Bắc Mỹ.

Những phút tiếp theo của trận đấu, Lancer và Susan vừa ăn vừa nói chuyện rôm rả. Khi đội L.A Lakers giành được bóng, cả hai cùng nhảy lên reo hò; ngược lại khi bóng lọt vào tay đội Chicago Bulls, họ lại huýt gió và la hét om sòm. Susan thấy tay Derrick Rose ngôi sao mới của đội Chicago Bulls chẳng thần kỳ như lời người ta vẫn tán gẫu. Kỹ thuật của anh ta vẫn còn lộ rõ những điểm hạn chế chết người, có luyện thêm mười năm nữa cũng không xách dép được cho người bay Micheal Jordan. Giáo chủ của giải NBA chỉ có một

người, đó chính là Kobe Bryant.

Nghe Susan bình luận hết sức chuyên nghiệp như vậy, Lancer trầm nghĩ trong đầu cần phải nhìn nhận lại Susan – người phụ nữ trước giờ anh chưa từng để ý đến bằng một con mắt khác. Không ngờ trong đôi mắt đen trống rỗng đó lại ẩn chứa nhiều thứ sinh động đến thế. Những kiến giải về bóng rổ của Susan hoàn toàn giống anh, chỉ có thể diễn tả bằng một câu “sự đồng điệu tâm hồn”. Điểm này của cô ấy khác hẳn Tuyết Nhung. Khi ngồi xem bóng rổ với Tuyết Nhung, dù anh có giải thích hàng trăm nghìn lần thì cô ấy cũng chỉ giả vờ như đã hiểu. Dáng vẻ hào hứng hòa theo của cô ấy khiến anh cảm nhận được sự đồng cảm. Cuối cùng ngày hôm nay trên sân bóng, anh đã tìm được một người bạn tri âm. Lancer bỗng cảm thấy mỗi tế bào trong cơ thể mình đều đang rạo rực. Cảm giác đó anh chưa từng có lại kể từ khi kết hôn với Tuyết Nhung và chuyển về vùng đất quê mùa kia. Giờ đây, không hiểu tại sao nó bỗng nhiên trỗi dậy, trào dâng trong lòng. Thực sự, anh vô cùng cảm kích trước những gì mà Susan đã làm cho mình.

Đội L.A Lakers đã thắng với cách biệt mong manh. Song bất luận thế nào, đội bóng mà Lancer yêu thích cũng đã giành được chiến thắng. Cả Lancer và Susan đều cho rằng họ cần phải ăn mừng cho vị thần chiến thắng Bryant của mình. Nhưng nên đi đâu để ăn mừng đây? Susan nháy mắt nói với Lancer: “Anh chỉ cần đi theo em là được!”

Susan đưa Lancer đi vòng vèo qua các con phố, cuối cùng dừng lại trước cửa một nhà hàng nhỏ ở đường Broadview. Anh ngẩng đầu lên nhìn tám biển hiệu sồn cũ treo trên mái hiên chia ra đường, không khỏi ngỡ ngàng. “Cửa hàng xúc xích Wiener! Trời ơi!” Lancer reo lên kinh ngạc. “Đây không phải là cửa hàng xúc xích nổi tiếng nhất của vùng Chicago này hay sao?”

“Đương nhiên rồi!” Susan nói với vẻ đầy tự hào, sau đó cười sung sướng. Bất kỳ người dân nào của vùng Chicago này cũng biết đến cửa hàng xúc xích Wiener, thậm chí rất nhiều người nổi tiếng trong giới điện ảnh mỗi lần đến Chicago đều ghé thăm nhà hàng nhỏ này. Nhiều lần, Lancer đã định đưa Tuyết Nhung đến đây thưởng thức xúc xích, nhưng nghĩ đến khẩu vị Trung Quốc của cô ấy còn thua xa cả hamburger của Mc Donal’s nên đành từ bỏ ý định. Không ngờ hôm nay, anh lại được ăn món ngon mà mình đã mong được thưởng thức từ lâu.

Cửa hàng xúc xích này từ trong ra ngoài đều chẳng có gì đặc sắc, vừa nhỏ vừa tối tăm, vừa bẩn vừa lộn xộn, trông chẳng khác nào những tiệm ăn lỏi thoi của các nước thuộc thế giới thứ ba. Trong tiệm chỉ bày ra một hàng ghế băng cao lêu khêu dựa sát tường, đến cả một chiếc bàn ăn đằng hoàng cũng không có. Sau khi gọi món từ một cửa sổ bé tẹo, thực khách chỉ có thể mang đồ ra ăn tại vài chiếc bàn đơn giản bên ngoài cửa tiệm. Chỉ vậy thôi mà nó vang danh bốn phương, trong lòng Lancer cảm thấy không khỏi tò mò về điểm này.

Khách đến mỗi lúc một đông, Lancer và Susan nhanh chóng đứng vào hàng. Chẳng mấy chốc, hàng người đã xếp dài từ bên trong cửa hàng ra tận nơi cách đó cả vài trượng. Lancer liếc nhìn xung quanh, quả nhiên bắt gặp vài gương mặt quen thuộc: người ăn vận chỉnh tề đằng kia là MC nổi tiếng của đài truyền hình Chicago, còn gã luống tuổi đẹp trai đang đứng ôm eo cô bạn gái xinh đẹp tóc vàng kia là ảo thuật gia lừng danh mà anh đã nhìn phát chán ở Las Vegas. Nếu những người nổi tiếng này xuất hiện ở nơi khác, thì chắc đã bị fan vây kín mít từ lâu. Song ở cửa hàng xúc xích Wiener, dù là người da đen hay da trắng, người nổi tiếng hay người bình thường thì đều có những việc riêng, kể buôn chuyện, người nói điện thoại, có người thậm chí còn đứng ngậy người ra xếp hàng chờ đến lượt mình. Nói tóm lại, mục đích cuối cùng của tất cả mọi người khi đến đây là: ăn xúc xích. Nghe nói món xúc xích ở đây ngon đến mức ăn mà cắn cả vào lưỡi.

Hai mươi phút sau, họ đã mua được xúc xích. Hai người cầm bao giấy chen ra khỏi hàng người đông đúc. Phải khó khăn lắm, họ mới tranh được một chiếc bàn bên ngoài cửa hàng. Lancer vội vàng mở bao ra trực ăn, ai dè bị Susan lấy tay ngăn lại. Cô cười tinh quái, rồi đổ một nửa cốc nước sốt vào hộp giấy đựng khoai chiên của anh. Trước mắt Lancer mọi thứ bỗng rực sáng, hương thơm ngậy ngất lan tỏa khắp nơi. Anh cố cắn một miếng xúc xích thật to, rồi nhét một miếng khoai chiên đã rưới nước sốt vào miệng. Trời ơi! Đúng là một kỳ tích! Thực sự trong khoảnh khắc đó, anh đã không còn cảm nhận được đầu lưỡi mình. Lưỡi ư? Có lẽ nó đã bị nuốt vào bên trong mất rồi! Thật là đáng sợ quá!

Lancer yếu ớt nói với Susan: “Nói chung thì đồ ăn của người Mỹ chúng ta vẫn ngon tuyệt!” Nhưng đúng lúc đó, lòng anh bỗng dâng lên một nỗi sợ hãi mới: Anh sẽ phải quay trở lại vùng quê đó, trở về ngôi nhà

với cơm, với mì, với những bữa ăn toàn mùi nước tương. Trời ơi! Lancer thất vọng như sắp rơi xuống vực thẳm.

Susan dường như sinh ra là để hiểu hết mọi tâm tư của Lancer. Cô nghiêng nghiêng đầu, lém lỉnh nói: “Lancer, em còn nhớ trước đây anh không bao giờ cúi đầu thờ dài như thế này. Nếu anh thích thì sau này chúng ta có thể thường xuyên đến Chicago! Em là người sinh ra ở đây nên rất thông thạo địa hình. Em muốn đưa anh đi đến một loạt các nhà hàng Mỹ ngon tuyệt, đến tất cả những địa điểm vui chơi thú vị nhất ở vùng Chicago này!” Lòng Lancer bỗng đau nhói. Anh thần thờ nhìn Susan vài giây, tự hỏi sao cô gái ngồi trước mặt mình không phải là Tuyết Nhung?

Sau khi ăn xúc xích xong, trời đã nhá nhem tối. Mặc dù đã nói với Tuyết Nhung là sau khi xem bóng xong có thể cùng đám bạn đến bar uống rượu thâu đêm, nhưng Lancer vẫn chưa quyết định được có nên dừng cuộc vui và trở về nhà không. Khi anh còn đang lưỡng lự, Susan liền nói đã thuê hai phòng ở khách sạn gần đây, họ có thể đến đó nghỉ một đêm. Gợi ý này khiến Lancer giật mình bởi anh chỉ nghĩ tiếp theo họ sẽ đi uống rượu ở bar. Nếu Susan nói cô ấy đã đặt một phòng khách sạn thì nhất định anh sẽ từ chối ngay lập tức, nhưng giờ lại là hai phòng. Là một gã đàn ông, anh rất khó nói một tiếng “không”. Lancer bỗng thấy rất tò mò, không hiểu cô gái có đôi mắt đen láy này đang nghĩ gì trong đầu? Cô ấy sẽ làm gì? Hai người ở hai phòng khác nhau liệu có đảm bảo là sẽ không có chuyện gì xảy ra? Sự hiếu kỳ đã khơi dậy lòng ham muốn ẩn sau trong một gã đàn ông như anh. Khi nhìn lại Susan một lần nữa, Lancer bỗng thấy từ giây phút này, cô ấy không còn là một người bạn gái bình thường nữa mà đã trở thành một người phụ nữ đích thực.

Khi lái xe ra ngoại ô, Susan đột nhiên dừng lại ở một cửa hàng băng đĩa. Cô quay đầu lại nở nụ cười xinh đẹp với Lancer: “Em xuống thuê vài chiếc đĩa phim để đến khách sạn chúng ta còn có thứ giết thời gian. Anh ngồi chờ một lát, em sẽ quay lại ngay.”

Chẳng hiểu sao, mắt Lancer cứ đờ đẫn nhìn theo bóng hình của Susan. Chiếc váy ngắn màu xám bạc cô ấy đang mặc chắc chắn là của hãng Armani, nếu không sẽ không thể có đường cắt tinh tế đến vậy. Mặc dù bộ váy trông có vẻ đơn giản, nhưng lại khéo léo khoe ra ba vòng của Susan, khiến eo cô ấy thon gọn hơn, ngực nở nang hơn, hông quyến rũ hơn. Đôi giày cao gót Susan đang đi cao ít nhất 15cm, nếu thay chiếc váy kia bằng một bộ nội y, cô ấy chẳng thua kém gì mấy cô người mẫu của hãng Victoria Secret. Có lẽ, đó là nét quyến rũ nhất của một người phụ nữ như Susan. Mặc dù cô ấy không có một khuôn mặt kiều diễm, nhưng lại có một cơ thể nóng bỏng! Toàn thân Lancer bỗng nóng rực. Anh vội vàng kéo cửa kính xe xuống, để gió từ bên ngoài thổi vào trong, phủ vào khuôn mặt nóng rát của mình. Chỉ có làm như vậy, cơ thể anh mới bình thường trở lại.

Không lâu sau, Susan đã duyên dáng đi trên đôi giày cao gót, quay trở lại xe. Lancer cất tiếng hỏi: “Em đã thuê những đĩa nào thế?”

Susan cười vẻ thần bí: “Bí mật, đảm bảo sẽ đem lại niềm vui bất ngờ cho anh!”

Có thể đó là một bộ phim khoa học viễn tưởng đang hot hiện nay, cũng có thể là một bộ phim kinh dị nào đó kiểu như “Sự im lặng của bầy cừu”, hoặc là một bộ phim nghệ thuật lãng mạn say đắm? Càng nghĩ càng thấy không chính xác! Lancer vội vàng sắp xếp lại những suy nghĩ lộn xộn trong đầu mình, dựa lưng ra sau ghế, thả lỏng tinh thần.

Một chỗc sau, chiếc xe đỗ lại trước một khách sạn yên tĩnh. Họ đến quầy lễ tân lấy thẻ quẹt phòng của mỗi người. Susan mỉm cười nói với Lancer: “Anh xem, bây giờ chúng ta đã là hàng xóm, có chuyện gì cũng sẽ thuận tiện hơn!”

Những lời Susan nói lúc này khiến Lancer bỗng thấy đau nhói trong lòng. “Tối nay giữa chúng ta liệu có thể xảy ra chuyện gì?” Người Lancer lại nóng rần lên. Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ hồn nhiên vô tư của Susan, anh lại tự trách mình: “Hôm nay mình đúng là điên mất rồi! Tại sao lại toàn nghĩ đến chuyện xấu xa đó?”

Hai người vào phòng của mình. Susan mở phòng trước, sau khi vào còn ló đầu ra nói lớn: “Lancer, nếu anh không mệt thì lúc nào sắp xếp đồ đạc xong sang phòng xem phim cùng em nhé!”

Thực sự lời mời của cô không để cho anh bất kỳ lý do nào để từ chối. “Được rồi! Anh sẽ quay lại ngay!” Sau khi trở về phòng mình, Lancer vào phòng tắm chỉnh lại tóc tai quần áo cho gọn gàng rồi mới đi đến

trước cửa phòng Susan. Anh vốn định gõ cửa, nhưng phát hiện cửa vẫn khép hờ.

“Anh vào đi.” Từ trong phòng, Susan nói vọng ra. “Vào rồi anh đóng cửa hộ em luôn nhé!”

“Cạch.” Cửa được đóng vào hết sức nhẹ nhàng. Điện khắp phòng bật sáng rực như ban ngày, khiến Lancer chưa thể quen ngay được vì ở nhà Tuyết Nhung luôn vặn đèn ở mức dịu nhất. Song, anh lại thấy yên tâm phần nào khi mọi thứ đều sáng tỏ, như thế này chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra, anh cũng hi vọng sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Bọn họ đều ngồi im trên chiếc ghế sofa của mình. Susan bỗng nở một nụ cười thần bí hỏi: “Em đã thuê một đĩa phim ngắn và một đĩa phim dài. Anh muốn xem dài trước hay ngắn trước.”

Lancer không nghĩ ngợi đáp: “Xem ngắn trước đi!”

Susan hờ hững nhét đĩa phim vào đầu đĩa, trên màn hình lớn xuất hiện những hàng chữ mờ mờ không rõ. Sau đó, tất cả mờ hồ bỗng nhiên bị xóa sạch, màn hình chiếu đến hình ảnh một chiếc ly đế cao chứa đầy rượu vang. Vài giây sau, cốc rượu được nhấc khỏi bàn bởi một cánh tay đàn ông, máy quay liền di chuyển theo cánh tay đó đến góc phòng. Chiếc ly nghiêng xuống từ từ, từ từ đến khi những giọt rượu đỏ bắt đầu rơi xuống dưới. Máy quay lập tức lia theo dòng rượu đỏ, như thể muốn truy đến tận cùng đích đến của nó. Cuối cùng, ống kính dừng lại trên bầu ngực trần của một người phụ nữ. Một vài giọt rượu đỏ tươi sót lại trên đôi gò bồng đảo, điểm xuyết thêm vẻ quyến rũ khiến gọi cho hai đầu nhũ hoa phơn phớt hồng. Dòng rượu vẫn như một dòng suối nhỏ, từ từ chảy xuống phần dưới cơ thể phụ nữ theo những đường cong lả lướt.

Một người đàn ông lỏa thể, phủ phục xuống, dùng lưỡi chậm chậm liếm hết những giọt rượu còn vương lại trên bầu ngực đầy đà... Lancer bỗng đứng bật dậy, khắp người run rẩy, mặt đỏ bừng bừng giống như con thú phát điên. Trong khi đó, Susan trên người không một mảnh vải ngồi ở sofa đối diện, tay cầm ly rượu đỏ, mỉm cười quyến rũ dưới ánh điện rực sáng như ban ngày. Lancer điên cuồng lao đến, giằng lấy ly rượu rồi từ từ đổ xuống bầu ngực trần của cô, sau đó phủ phục người lên rồi điên dại như một con thú. Susan nằm bên dưới người anh ta, rên rỉ sung sướng.

Lancer, người đàn ông cao thượng chân thành mà Tuyết Nhung đã gửi gắm cả đời, vậy là anh ta đã...

Sau chuyện này, Lancer luôn bị ám ảnh bởi cảm giác tội lỗi với Tuyết Nhung. Mặc dù biết rõ Susan đã dùng thủ đoạn để mê hoặc mình, nhưng anh vẫn không trách cô ấy. Bởi vì sự thật đã chứng minh, cái bẫy này của Susan đã khiến anh giác ngộ hoàn toàn. Trước đây, Lancer luôn cho rằng Tuyết Nhung là người phụ nữ anh yêu nhất, phù hợp với anh nhất nhưng sau khi ở bên Susan, anh mới hiểu ra rằng mặc dù bản thân không yêu Susan như yêu Tuyết Nhung nhưng giữa hai người dường như có một sợi dây vô hình gắn kết tâm hồn và thể xác. Thậm chí có những lúc Lancer đã đem mối quan hệ tam giác của mình với Tuyết Nhung và Susan ra so sánh với câu chuyện của hoàng tử Charles, công nương Diana và Camilla. Cuối cùng anh cũng đã hiểu tại sao hoàng tử Charles lại không yêu công nương Diana có vẻ đẹp chim sa cá lặn, mà lại say đắm nàng Camilla quá đỗi bình thường.

Tình yêu và sự hi sinh mà Susan dành cho anh là 200%. Ở đó không có sự đĩnh đạc của Ngô Vũ, cũng không có những xung đột về văn hóa. Mặc dù Susan cũng là người châu Á, nhưng cô ấy lại sinh ra và trưởng thành ở đất Mỹ, còn có cha dượng là người Mỹ. Chính vì thế, cô ấy vừa là một người phụ nữ châu Á, vừa mang trong mình tính cách của phụ nữ Mỹ. Có thể nói Susan là sự kết hợp của nét dịu dàng, kín đáo đậm chất Á Đông và sự gợi cảm, nóng bỏng của người Mỹ.

Khi màn ngoại tình này mới bắt đầu, Lancer luôn nghĩ mối quan hệ giữa mình và Susan chẳng qua chỉ là đùa giỡn cho vui. Song thời gian ở bên Susan càng nhiều, anh lại càng thích, càng nhớ nhung người phụ nữ đó. Susan đã đem đến cho anh nguồn khoái cảm vô tận. Cô ấy vừa giống như tình nhân, vừa giống như một người mẹ, người vợ, có lúc lại giống như một con thú hoang... Bất luận ở góc độ nào, chỉ cần nghĩ đến cô ấy, Lancer lại nảy sinh những nhu cầu sinh lý. Mỗi lần ở bên cô ấy, anh đều cảm thấy rất thoải mái, rất phóng túng, vừa hạnh phúc vừa vui vẻ... Có lẽ, đây mới chính là thứ mà người ta vẫn gọi là mối quan hệ nam nữ hoàn mỹ.

Tình yêu mà Lancer dành cho Susan cứ lớn lên bao nhiêu, thì cảm giác tội lỗi của anh với Tuyết Nhung lại giảm đi bấy nhiêu. Lúc này, anh không thể hiểu nổi tại sao hồi đó mình lại nông nổi làm ra biết bao chuyện kinh thiên động địa để giành bằng được người con gái đó về tay mình. Thực sự, giờ đây

anh không muốn nhìn lại khuôn mặt gương cười của Tuyết Nhung thêm một lần nào nữa, cũng không muốn sống tiếp cuộc sống lúc nào cũng phải tương kính như tân, cẩn thận từng li từng tí. Anh càng không muốn nghĩ tiếp đến cuộc sống của hai người khi có con. Điều hạnh phúc nhất đối với Lancer lúc này là họ chưa có con. Vì thế nếu muốn bước ra khỏi cuộc hôn nhân này, anh có thể ra đi hết sức nhẹ nhàng.

29. Chương 25

Chương 25: Đàn ông Mỹ giống như một con sói: Lancer bỗng nhiên đòi ly hôn

Kể từ khi nhóm Ngô Vũ ghé thăm nhà Tuyết Nhung, đã vài tháng trôi qua. Thời gian thấm thoát thoi đưa, hạ qua thu tới đông về, cuối cùng cũng đến lễ Giáng sinh. Ngoài việc treo vài chiếc đèn trang trí từ trong nhà ra ngoài giống như những nhà hàng xóm xung quanh, Lancer không chuẩn bị bất kỳ tiết mục đặc sắc nào, chỉ cùng Tuyết Nhung lên phía bắc trượt băng một chuyến.

Vài tháng qua, Tuyết Nhung cảm nhận rõ ràng về sự thay đổi của Lancer. Mỗi lần đi làm về, ăn cơm xong là Lancer lại xem ti vi hoặc lên mạng. Cuối tuần, hai người họ cũng ít khi đến thăm nhà bạn bè. Nhu cầu làm chuyện ấy của Lancer giảm rõ rệt, những hành động điên cuồng trước kia không còn xuất hiện. Lancer dường như biến thành một người khác hẳn. Tuyết Nhung không hiểu nguyên nhân của sự thay đổi đó. Đôi lúc cô nghĩ, có lẽ do kết hôn đã lâu, nên anh ấy trở nên chín chắn hơn, không còn nông nổi như trước kia, mà giống như một người đàn ông trưởng thành hơn. Nói thực lòng, Tuyết Nhung thấy dễ tiếp nhận con người của Lancer bây giờ hơn. Vì anh ấy không còn ép cô phải làm những chuyện mà cô không thích, ví như buổi sáng không bắt cô phải dậy ăn sáng hoặc sáng thứ bảy hàng tuần không kéo cô ra khỏi chăn để cùng chạy bộ. Tuyết Nhung cảm thấy cuộc sống đã dễ thở hơn, cảm thấy ngôi nhà mình đang ở đã phần nào giống nhà của mình. Cô đã có thể tìm thấy không gian và vị trí của riêng mình trong đó. Song, trong lòng Tuyết Nhung vẫn canh cánh một nỗi lo lắng và bất an sâu sắc. Vì cô cảm nhận được trái tim của Lancer dường như mỗi ngày một rời xa mình. Cô thường không biết anh ấy đi đâu, làm gì hay nghĩ gì. Nhưng cô lại không dám hỏi, sợ nếu hỏi sẽ gây ra tranh cãi giữa hai người. Nói tóm lại, Tuyết Nhung thấy có điều gì đó không đúng, nhưng lại không biết nói bắt nguồn từ đâu. Có lẽ cô đã quá nhạy cảm chăng? Có lẽ trước khi kết hôn, tâm tư phụ nữ thường nặng nề thất thường, đến khi kết hôn rồi nỗi lo lắng sợ sệt kia mới dần dần lắng lại, giống như con thuyền đã tìm được một bến bờ bình yên. Đó không phải là cuộc sống hôn nhân mà cô vẫn mong đợi sao? Tuyết Nhung luôn trấn an bản thân: sẽ không có chuyện gì xảy ra, sẽ không có chuyện gì xảy ra, không được nghĩ ngợi lung tung, hãy chuyên tâm yêu Lancer, yêu cuộc hôn nhân này, gia đình này.

Bấm đốt ngón tay nhắm tính, năm mới sắp tới rồi.

Đêm giao thừa, Tuyết Nhung định nhìn Lancer sẽ dẫn mình tụ tập ăn uống với bạn bè, dù sao đây cũng là năm đầu tiên họ đón năm mới cùng nhau. Thời khắc tiễn đưa năm cũ, đón chào năm mới, đa số thanh niên Mỹ thường tùm tùm lại thành một nhóm cùng nhau ăn chơi. Song, Lancer lại không có bất kỳ sự sắp xếp nào, mà dự định sẽ làm “người đàn ông của gia đình”. Anh đi siêu thị cùng Tuyết Nhung, sắm đồ dùng cho một tuần, đến tiệm rượu mua vài chai vang đỏ mà hai người đều thích, sau đó ghé qua cửa hàng băng đĩa thuê vài bộ phim về xem cho hết đêm.

Tuyết Nhung vẫn còn nhớ hôm đó sau khi ăn cơm xong, Lancer ôm lấy cô rồi bắt đầu mở ti vi ra xem, bật hết kênh này đến kênh khác. Các kênh truyền hình đều tập trung ghi lại khung cảnh quảng trường Thời Đại ở New York, đồng thời giới thiệu một loạt những chương trình đặc sắc đón chào năm mới. Xem một hồi, Lancer vẫn không thấy hứng thú, nên lấy đồng băng đĩa đã thuê ra xem. Bộ phim đầu tiên là do Tuyết Nhung chọn, có tên “365 ngày của mùa hè”. Từ lâu, cô đã nghe nói bộ phim này rất tuyệt, nhưng lại chưa từng xem qua. Kết quả sau khi xem xong bộ phim nhiều xúc cảm này, lòng cô bỗng dâng trào nỗi niềm thương cảm, gắng sức dựa sát vào Lancer. Anh tiện tay kéo tấm thảm màu lông ngỗng trên sofa đắp lên người cô. Bên phải, lửa trong lò sưởi vẫn cháy rùng rục. Lancer lại bật một bộ phim khác. Tuyết Nhung nhớ đó là một bộ phim hoạt hình có tên “Up” do Lancer chọn. Nội dung chính kể về chuyến thám hiểm của một cậu bé châu Á với ông già hàng xóm. Hình ảnh phim sống động rực rỡ, nhân vật đối thoại dí dỏm,

tình tiết kịch tính, hàm ý sâu sắc. Đúng là một bộ phim rất hay! Tuyết Nhung vừa xem, vừa vuốt ve tay Lancer, lòng thấy thật hạnh phúc và bình yên. Trong khoảnh khắc đó, cô chợt nghĩ một người con gái như cô không nên kỳ vọng quá nhiều vào thế giới này, cuộc sống như vậy là đã quá đủ rồi. Thậm chí cô còn tưởng tượng giờ này năm sau, có khi trong bụng mình sẽ mang đứa con của Lancer, chẳng mấy chốc cô sẽ trở thành mẹ. Nghĩ đến đây, khuôn mặt Tuyết Nhung bỗng ánh lên nụ cười hạnh phúc.

Đột nhiên tiếng reo hò vang lên không ngớt trên màn hình ti vi đang chiếu hình ảnh quảng trường Thời Đại. Quả cầu thủy tinh treo tên cao tỏa ánh hào quang rực rỡ. Cả nước Mỹ bước vào thời khắc đếm ngược, tất cả cùng hô vang: “10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1!” “Tách!” Quả cầu thủy tinh rũ bỏ sự trôi buộc, hẫ hẫ trượt xuống mặt đất theo quỹ đạo của mình. “Oa!” Cả quảng trường như vỡ òa trong tiếng reo hò và vỗ tay. Bọn họ ôm lấy nhau, hôn nhau, chúc mừng nhau. Một năm mới nữa lại đến, mở ra một trang mới tươi đẹp cho cuộc sống của mỗi người!

Tuyết Nhung đẩy tấm thảm ra, ngẩng đầu lên, nhìn Lancer cười rạng rỡ: “Lancer, anh có dự định gì cho năm mới không?”

Đó chính là thói quen của người Mỹ: vào ngày đầu tiên của năm mới, họ sẽ đặt ra mục tiêu phấn đấu cho năm sau. Mặc dù mục tiêu đó phần nhiều là đặt ra cho vui, nhưng người Mỹ vẫn muốn vẽ ra cho mình một viễn cảnh, cho dù đến cuối năm thứ họ có được chỉ là một tờ ngân phiếu khổng lồ nhưng với họ, dấu sao như thế còn hơn là không có gì.

Nhìn thấy khuôn mặt hồn nhiên đang ngẩng lên nhìn mình của Tuyết Nhung, Lancer lấy tay vờ vờ lộn tóc lòa xòa trên trán cô, nói như đang đùa: “Dự định của anh chắc em không muốn nghe đâu.” Dứt lời, anh quay mặt đi, tự cười mĩa mai.

“Tại sao? Sao anh lại nghĩ là em không muốn nghe?” Tuyết Nhung bĩu môi, nũng nịu hất tay Lancer ra: “Anh nói cho em nghe đi, được không? Bây giờ em muốn biết.”

Lancer vỗ vỗ đầu cô, cười nhạt: “Ngày mai mới là năm mới. Ngày mai nhất định anh sẽ nói với em!”

“Được rồi, vậy chúng ta ngoắc tay nhé!” Tuyết Nhung giơ một ngón tay út ra.

Lancer cười chưa chút. Vậy là hai người họ đã ngoắc tay nhau.

Tuyết Nhung bỗng nhiên thấy phấn khích, một sự phấn khích trước nay cô chưa từng có. Cô muốn làm “chuyện ấy” với Lancer ngay lập tức. Tuyết Nhung dang hai tay ra, ôm chầm lấy cổ Lancer, sau đó không ngừng dụi đầu vào ngực anh. Nhưng không ngờ, Lancer lại lạnh lùng gỡ tay cô ra, nhích sang một bên sofa. Thấy vậy, Tuyết Nhung ngượng ngùng hỏi: “Anh làm sao thế?”

Lancer quay đầu nhìn ra hướng khác, hờ hững nói: “Tại sao ư? Chẳng qua anh không quen thấy em như thế này. Anh mệt rồi, ngủ sớm một chút đi!”

Đêm giao thừa đó, hai người cùng nằm trên một chiếc giường, nhưng trong khi Lancer đã say giấc nồng thì Tuyết Nhung lại trằn trọc không tài nào ngủ được. Rốt cuộc Lancer làm sao vậy? Là do hành động của cô quá khác thường, quá tùy tiện, hay là vì cô không còn sức thu hút với anh ấy? Anh ấy đang có tâm sự gì chẳng? Có điểm nào không hài lòng với cô chẳng? Gần đây Lancer luôn lạnh lùng như thế. Lẽ nào anh ấy có chuyện gì không vừa lòng? Liệu có phải là do chuyện ở công ty? Nghĩ đi nghĩ lại, Tuyết Nhung vẫn không thể tìm ra câu trả lời. Cuối cùng, không biết tự lúc nào, cô mệt quá thiếp đi.

Hôm sau, khi Tuyết Nhung mở mắt ra, mặt trời đã lên cao, tỏa nắng rực rỡ. Trên mặt đất, tuyết đã tan hết. Nhìn sang không thấy Lancer trên giường, Tuyết Nhung liền nghĩ dự định Lancer nói hôm qua là tiếp tục kéo cô đi chạy bộ vào buổi sáng. Vậy là, cô vội vàng mặc quần áo chạy ra ngoài. Không ngờ, Lancer lại bê đồ ăn sáng đi vào. Lần này đồ anh bê đến không phải là trứng gà luộc, mà là cơm và mỳ thần, bên cạnh còn có một đĩa cải muối kiểu Trung Quốc mà Tuyết Nhung thích ăn nhất.

“Trời ơi!” Tuyết Nhung kinh ngạc kêu lên. Cô nhảy lên ôm lấy cổ Lancer, hôn không ngớt lên khuôn mặt anh: “Anh đúng là ông xã tuyệt nhất thế giới!”

“Đây là bữa sáng cuối cùng mà anh làm cho em, em hãy ăn thật ngon nhé!” Lancer nói với vẻ nửa đùa nửa thật.

Tuyết Nhung hoàn toàn không để tâm đến những lời Lancer vừa nói, nghĩ anh chẳng qua chỉ muốn đùa giỡn cô mà thôi. Sau khi ăn hết sạch sành sanh “bữa sáng cuối cùng”, cô lau miệng, mở to mắt nhìn anh: “Dự định cho năm mới mà hôm qua anh bảo sáng nay sẽ nói cho em biết là kể từ hôm nay sẽ làm bữa sáng kiểu Trung Quốc thay vì kiểu Mỹ cho em đúng không?”

Nhìn thấy bộ dạng hồn nhiên lém lỉnh của Tuyết Nhung, Lancer liền kéo cô ra trước sô pha ở phòng khách, rồi ấn cô ngồi xuống. Khi Tuyết Nhung đã ngồi yên vị, Lancer liền ngồi xuống chiếc ghế đối diện với cô.

Tuyết Nhung ngạc nhiên hỏi: “Anh đang làm gì thế?”

Lancer không trả lời ngay mà thở một hơi thật sâu, sau đó mới nhìn thẳng vào mắt Tuyết Nhung, nói rành mạch từng câu từng chữ: “Nói thật lòng, anh đã phải suy nghĩ rất lâu mới đưa ra được dự định này và quyết định sẽ nói nó với em vào ngày đầu tiên của năm mới. Đây là một chuyện hết sức nghiêm túc. Có lẽ em sẽ không muốn nghe nó, nhưng xin em đừng cắt ngang lời anh. Hãy để cho anh nói hết những lời từ tận đáy lòng mình!”

Nghe giọng điệu nghiêm trọng của Lancer, Tuyết Nhung bỗng có linh cảm chẳng lành. Dường như sắp có một chuyện gì đó rất đáng sợ sắp xảy ra. Liệu có phải anh ấy lại có trò trêu chọc cô vào ngày đầu năm này? Tuyết Nhung đang định cất tiếng hỏi thì Lancer ra hiệu cho cô im lặng. Xem ra anh ấy không chỉ nghiêm túc mà còn rất căng thẳng. Lúc này Tuyết Nhung mới biết không phải Lancer đang đùa mà chắc chắn đã có chuyện xảy ra. Tim Tuyết Nhung bỗng đập liên hồi, nhưng cô cố gắng trấn an bản thân, chờ xem liệu điều Lancer muốn nói là gì.

Có thể nói, Lancer trước mặt Tuyết Nhung lúc này và Lancer cô quen trước kia giống hệt nhau, chỉ có điều anh ấy hơi béo ra đôi chút. Song, những lời mà anh ấy nói lại đẩy cô rơi vào trong đen tối nhất của cuộc đời:

“Anh tin là em cũng biết anh thật lòng yêu em. Nếu không phải vậy, em không đời nào chấp nhận cưới anh. Nhưng sau khi kết hôn và cùng sống chung trong một mái nhà, anh mới phát hiện ra chúng ta có nhiều điểm không giống nhau. Không chỉ là những khác biệt về văn hóa, về gia đình mà tính cách của cả hai cũng khác nhau quá nhiều. Những vấn đề trước khi kết hôn chúng ta sơ ý cho qua, giờ bỗng xuất hiện dồn dập. Khi mới phát hiện ra chúng, anh đã nghĩ cho rằng, đó chẳng qua là thói quen, chỉ cần nỗ lực thì sẽ khắc phục được. Vậy nên, anh đã cố gắng cải tạo em, cố gắng kéo em đi làm những việc em không thích làm như xem đấu bóng, chơi bowling, câu cá, làm thịt nướng v.v... Anh cứ nghĩ nếu làm những việc như thế, em sẽ dần hòa nhập được với nền văn hóa và cuộc sống của anh. Những việc anh ép em làm, em đều làm trong một mối, nhưng lại không bao giờ thể hiện ra, chỉ âm thầm chịu đựng. Lúc đó, anh mới nhận ra mình là một kẻ quá ích kỷ. Tại sao lúc nào anh cũng bắt em phải thay đổi, trong khi đó lại không thay đổi bản thân vì em? Thế là, anh lại cố gắng thay đổi chính mình. Mặc dù trước nay em chưa từng nói với anh mình thích gì và không thích gì, nhưng anh vẫn dùng trực giác để cảm nhận những cảm xúc của em, rồi dựa theo đó để sống cuộc sống mà em muốn. Thậm chí anh còn ép mình không được làm tình với em thường xuyên, hạn chế làm những chuyện điên rồ lãng mạn mà em khó chấp nhận. Thật sự, anh đã toàn tâm toàn ý dốc cạn sức lực của mình. Kết quả ư? Trái tim của chúng ta mỗi ngày một đi về hai hướng khác nhau. Cuộc sống tù túng đã khiến anh phản bội lại con người thực của mình. Trước đây anh bỏ nhà ra đi cũng vì không muốn chịu sự trói buộc của cha mẹ, muốn sống một cuộc sống tự do theo cách của mình. Còn bây giờ, anh lại thấy mình giống như một thằng hề, một tên vô dụng, thậm chí là một kẻ đầy ô nhục. Chính vì thế, anh nghĩ, nhân lúc chúng ta vẫn còn trẻ, em có thể quay lại trường hoàn thành nốt nghiệp học của mình...”

“Ý của anh là gì?” Tuyết Nhung cắt ngang lời Lancer. Giọng cô run rẩy, cả người cũng đang run rẩy.

Lancer gục đầu xuống, nói: “Ý của anh là, chúng ta ly hôn đi!”

“Gì cơ?” Tuyết Nhung như rơi xuống hố băng lạnh toát, toàn thân cứng đờ. “Trời ơi! Làm sao có thể?! Làm sao có thể thế được? Lancer, anh điên rồi! Anh nói lại lần nữa xem nào!”

“Anh muốn ly hôn! Đó không phải lỗi của em, cũng không phải lỗi của anh.”

“Anh muốn ly hôn? Tại sao? Tại sao có thể? Anh không yêu em ư? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Chúng ta cũng có thể từ từ giải quyết mà, sao lại phải ly hôn?”

“Vừa rồi anh đã nói rồi mà, giữa hai chúng ta có quá nhiều khác biệt...”

“Chúng ta đều đang nỗ lực mà, không phải anh đã nói là đã nhìn thấy sao? Dù gì chúng ta cũng đã cùng nhau cố gắng, chẳng lẽ lại không cho cuộc hôn nhân này một cơ hội? Tại sao lại dễ dàng bỏ cuộc như thế?”

“Anh nghĩ hai chúng ta đã đi đến tận cùng rồi. Anh thấy sự thay đổi này chỉ khiến anh thêm đau khổ và không cảm thấy hạnh phúc. Một người đàn ông không hạnh phúc liệu có đem đến hạnh phúc cho một người phụ nữ được không? Đó không phải là cuộc sống anh muốn.”

“Lancer, anh có biết là anh đang nói gì không? Anh còn nhớ trong lớp học trước mặt bạn bè anh đã nói những gì không? Trong bức thư rất dài em viết cho anh, anh có còn nhớ em đã nói những gì không? Khi ở Las Vegas anh đã cầu hôn với em như thế nào? Trước mặt mục sư của đường hầm tình yêu, anh đã thế nào? Lẽ nào tất cả những lời đó đều chẳng có nghĩa lý gì? Lẽ nào hôn nhân của hai người chỉ tùy tiện giống như lật một trang sách? Anh coi em, coi bản thân anh, coi cuộc hôn nhân của chúng ta là thứ gì vậy?” Tuyết Nhung nghẹn ngào, nước mắt chảy tràn hai bên má.

Thấy Tuyết Nhung phản ứng quyết liệt như vậy, giọng Lancer liền dịu lại: “Em yêu à, anh không nói là anh không yêu em. Chỉ có điều tình yêu và hôn nhân là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Hai người sống bên nhau, không đơn thuần chỉ cần có tình yêu là sẽ hạnh phúc. Sỡ dĩ trước đây anh hứa với em và hứa trong nhà thờ là vì những suy nghĩ chủ quan của một kẻ chưa từng trải qua cuộc sống hôn nhân. Trong khi đó hôn nhân là thứ hiện thực hơn những lời hứa và suy nghĩ chủ quan đó rất nhiều. Đó là những trải nghiệm được đúc rút từ mỗi năm, mỗi tháng, mỗi giờ, mỗi phút, mỗi giây. Anh thừa nhận mình là một kẻ kém cỏi, một kẻ thất bại trong chuyện này. Sau khi ly hôn, anh sẽ đền bù cho em thật xứng đáng. Ngôi nhà này sẽ là của em, sau khi em trở lại trường, anh sẽ trả phí sinh hoạt một năm cho em...”

Tuyết Nhung đứng dậy, mặt tái nhợt, nước mắt giàn giụa: “Lancer, anh đang đùa em đúng không? Anh thực sự muốn ly hôn với em, thực sự không cho em cơ hội nào sao?”

Lancer cũng đứng dậy, lặng lẽ đi khỏi phòng khách, vào phòng thu dọn hành lý.

Tuyết Nhung đột nhiên lao tới, ôm chầm lấy Lancer từ đằng sau: “Lancer, anh đang làm gì thế? Anh không thể rời xa em! Em không cần nhà của anh, không cần tiền của anh, chỉ cần anh thôi! Anh bảo em làm gì em đều đồng ý. Anh đừng đi, em yêu anh mà! Em thực sự rất yêu anh...”

Lancer vẫn không nói gì, chỉ gỡ tay Tuyết Nhung ra rồi tiếp tục thu dọn đồ đạc. Chẳng bao lâu, sau tiếng “rầm”, cánh cửa đóng lại, Lancer đã thực sự rời đi.

Tuyết Nhung tuyệt vọng ngã vật trên sàn nhà, vừa khóc vừa không ngừng gọi: “Mẹ, mẹ ơi! Mẹ hãy nói cho con biết chuyện gì đang xảy ra? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Mẹ, mẹ ơi, hãy giúp con, giúp con...”

30. Chương 26

Chương 26: Hai tháng ngắn ngủi liệu có thể cứu vãn hôn nhân?

Ngày mùng 1 tháng 1 năm 2010 có lẽ là ngày dài nhất trong cuộc đời Tuyết Nhung. Lancer mang theo một ít hành lý đơn giản, biến mất khỏi cửa như một cơn gió vô tình, để lại cô với căn nhà trống trải. Ngôi nhà này đã chứng kiến biết bao “lần đầu tiên” của hai người, cũng là tổ ấm tình yêu của họ. Vậy mà giờ đây, người đã bỏ đi, chỉ còn lại bốn bức tường trắng bệch lạnh lẽo và vô hồn như khuôn mặt một bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối.

Tuyết Nhung ngồi bệt trên đất, dờ dẫm nhìn ra cửa phòng khách. Lancer đã bỏ đi từ cánh cửa đó. Nước mắt không ngừng chảy ra từ khóe mắt cô, lăn dài trên hai gò má rồi rơi xuống. Khi thấm ướt, Tuyết Nhung gục đầu lên thảm, ngủ thiếp đi, nhưng ngủ được một chút lại giật mình tỉnh dậy vì ngỡ Lancer quay lại. Nhưng mỗi lần phát hiện ra tất cả chỉ là tưởng tượng, cô lại bắt đầu khóc nức nở.

Tuyết Nhung vẫn ngồi đó, hi vọng chuyện Lancer bỏ đi chỉ là một cơn ác mộng. Giống như những cặp vợ chồng khác bỏ đi khi cãi nhau, lúc nào người giận anh ấy sẽ vịn cớ để trở về. Cô hi vọng Lancer chỉ vì giận dữ nhất thời nên mới bỏ đi, khi hết giận và bình tĩnh trở lại anh ấy sẽ về. Làm sao anh ấy có thể nhẫn tâm

bỏ lại cô một mình như thế? Lancer tuyệt đối không phải là kẻ lòng lang dạ sói như vậy. Anh ấy là một chàng trai nhiệt tình và ấm áp. Anh ấy chắc chắn sẽ không thể đâu. Anh ấy chỉ hồn dỗi trẻ con một chút để được cô chiều chuộng hơn thôi.

Cứ kiên nhẫn đợi đã. Tuyết Nhung cũng giống như đa số phụ nữ Trung Quốc khác, sẵn sàng chờ đợi vì tình yêu, vì gia đình. Cô biết sẽ là ngốc nghếch nếu đi tìm Lancer lúc này. Chuyện vừa mới xảy ra nên chắc chắn anh ấy vẫn chưa thể bình tĩnh lại. Bây giờ mà đi tìm anh ấy, chuyện không những không thể giải quyết mà còn có tác dụng ngược lại. Cô nên cho Lancer một chút thời gian, để anh ấy tự sắp xếp lại những xúc cảm của mình. Sau đó, anh ấy sẽ suy nghĩ lại, sẽ tự động trở về bên cô. Cô tin nhắn nại chờ đợi là cách tốt nhất để giành lại trái tim của anh ấy.

Một ngày trôi qua, hai ngày trôi qua, thậm chí ba ngày đã trôi qua, nhưng Tuyết Nhung vẫn không dám rời khỏi nhà một bước. Mỗi phút giây, cô đều mong ngóng sự xuất hiện bất ngờ của Lancer. Hết lần này đến lần khác, cô tưởng tượng ra cảnh mình sẽ vui sướng phát điên khi Lancer quay trở lại, rồi câu đầu tiên cô sẽ nói với anh ấy là gì, biểu hiện của Lancer khi nhìn thấy cô sẽ như thế nào, họ sẽ cùng chúc mừng ngày trở lại bên nhau thế nào đây, v.v...

Những ngày chìm trong mộng mị tưởng chừng dài đằng đẳng như cả năm trời. Mỗi ngày trôi qua đồng nghĩa với nỗi tuyệt vọng và đau đớn thêm đè nặng lên trái tim cô. Sau mỗi đêm mất ngủ, khi ánh sáng ló dạng nơi chân trời, cô lại thấp lên hi vọng trong lòng: chưa biết chừng hôm nay Lancer sẽ quay trở lại.

Tuyết Nhung nhớ rất rõ đó là ngày thứ tư cô chờ Lancer. Sau một đêm nữa lại trần trọc không ngủ, cô bỗng nhiên muốn kéo đàn. Từ sau khi rời khỏi trường, ngoài hai lần diễn thay ngắn ngủi, ở nhà cô chưa bao giờ động đến cây vĩ cầm. Tuyết Nhung cũng không biết tại sao lại để cây đàn nằm lặng lẽ ở một góc tủ quần áo lâu như vậy. Hôm nay cô chơi đàn có lẽ vì vẫn còn nuối tiếc sâu sắc nghiệp học của mình, vì cây vĩ cầm đã chạm tới góc sâu thẳm nào đó trong tâm hồn cô. Ít nhất, nó có thể khiến cô nhớ tới mẹ, nhớ tới Ngô Vũ, nhớ đến những chuyện cũ mà mỗi một lần hoài niệm là một lần đau đớn.

Tại sao hôm nay cô lại muốn chơi đàn trở lại? Cô cũng không biết. Cô cẩn thận lôi hộp đàn từ tủ quần áo, đặt xuống ghế sofa trong phòng khách, sau đó mở hộp. Khoảnh khắc nhìn thấy cây vĩ cầm quen thuộc, nước mắt cô ứa nhoe khôe mi. Nhiều năm đã trôi qua, nó vẫn chẳng hề thay đổi, vẫn im lặng nằm ở vị trí của mình, ngoan ngoãn chờ đợi Tuyết Nhung. Cây đàn vẫn âm thầm bầu bạn với cô từ nhỏ đến khi trưởng thành, từ Trung Quốc sang Mỹ, trung thành dõi theo từng bước cô đi. Bất luận cô cần hay không cần, nó vĩnh viễn không bao giờ xa cô, vẫn đợi cô ở một nơi nào đó, đợi cô cất tiếng gọi.

Sau khi đã chỉnh lại âm cho cây đàn, Tuyết Nhung kéo lại bản nhạc “Vì sao lấp lánh”. Lần đầu tiên gặp Lancer đúng là lúc cô đang kéo bản nhạc này. Đó là vào lúc hoàng hôn của một buổi chiều mùa thu, dưới gốc cây táo đỏ, Tuyết Nhung đang đứng chơi đàn một mình thì Lancer xuất hiện. Còn nhớ lúc đó, anh ấy đã nói với cô: “Nếu để anh nhìn thấy em một lần nữa, em sẽ là của anh.” Sau đó, trong buổi chiều trả bài của khoa nhạc, khi cô đang kéo bản nhạc của Minkowski thì Lancer bỗng không mời mà đến. Buổi biểu diễn kết thúc, anh kéo xềnh xệch cô đến tiệm cà phê Starbucks, rồi dựng nên “màn hoạt náo Starbucks” kinh thiên động địa. Sau đó, hai người nổi tiếng như cồn trên mạng, thậm chí còn vinh dự nhận được hai danh hiệu “Anh chàng Starbucks” và “Cô gái Trung Quốc Starbucks”... Hòa trong tiếng đàn ngân nga, những hồi ức cũ lần lượt ứa về, khốc thương cho người con gái cô đơn. Làm sao Lancer có thể dễ dàng quên đi biết bao kỉ niệm đẹp đẽ và sâu sắc đến vậy? Tuyết Nhung vẫn luôn tin rằng, Lancer nhất định sẽ quay lại, chỉ cần cô tiếp tục kéo đàn, tiếp tục, tiếp tục...

Lúc này, chuông cửa bỗng vang lên, lấn át tiếng đàn, vang vọng khắp căn phòng trống vắng. Tim Tuyết Nhung đập liên hồi, tưởng chừng như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Cuối cùng anh ấy đã trở về. Cô vội đặt đàn xuống, lao ra cửa, nước mắt vẫn lưng tròng. Tuyết Nhung mở toang cửa, nhưng đón chào cô chỉ là những cơn gió lạnh thổi tung tuyết trắng vào trong, không phải là Lancer. Một nhân viên đưa thư khoác áo bông dày cộp nói với cô: “Cô là Mrs Đinh đúng không? Đây là thư của cô, vui lòng kí tên vào đây.”

Nhìn vào bức thư, Tuyết Nhung thấy tên mình được ghi ở phần người nhận, còn phần địa chỉ người đến ở góc trái ghi tên tòa án. Trời ơi! Tuyết Nhung loạng choạng, suýt tí nữa ngã nhào xuống đất. Thấy vậy, người đưa thư nọ liền lo lắng hỏi: “Cô làm sao thế? Có cần tôi giúp gì không?”

Tuyết Nhung lắc đầu, nói cảm ơn rồi thất thần đi vào nhà.

Không biết phải bao lâu sau đó cô mới có đủ dũng khí để mở bức thư đó ra, chỉ nhớ rằng khi đọc được ba chữ “Đơn ly hôn”, tay cô run rẩy để rơi phong thư xuống đất. Thì ra Lancer không đùa cô mà muốn ly hôn thật. Trời ơi! Sao cô lại có thể ngồi lì ở đây, ngốc nghếch chờ đợi như vậy. Tuyết Nhung vội cầm điện thoại lên, nhưng vì quá lo lắng và căng thẳng nên mãi mới bấm nổi số của Lancer.

“Tuyết Nhung à?” Giọng Lancer vọng lại từ đầu dây bên kia. Nghe thấy tiếng anh, Tuyết Nhung bật khóc nức nở. “Em yêu à, em đừng khóc, đừng khóc nữa, có chuyện gì từ từ nói.” Song Tuyết Nhung vẫn khóc. Một lúc sau, đợi cô bình tĩnh lại, Lancer mới thận trọng hỏi: “Em yêu, em có chuyện gì muốn nói với anh à?”

“Em nhận được thư của tòa án, anh thực sự muốn ly hôn với em...” Tuyết Nhung lại khóc nức.

“Tuyết Nhung, em nghe anh nói này...” Ở đầu dây bên kia, giọng Lancer lộ rõ vẻ lo lắng.

“Anh nói cho em biết có đúng thế không?” Tuyết Nhung gạt nước mắt, cắt ngang lời Lancer.

“Anh, anh, Tuyết Nhung, bây giờ em bình tĩnh nghe anh nói này, anh, anh, thực sự...”

Tuyết Nhung lại cắt ngang: “Bây giờ anh hãy nói cho em biết, anh có yêu em hay không? Nói ngay đi, em muốn nghe!” Giọng Tuyết Nhung mỗi lúc một lớn.

“Tuyết Nhung à, anh chưa bao giờ không yêu em, chỉ là...” Lancer ngập ngừng.

“Tại sao yêu em mà anh lại làm chuyện đó với em?” Tuyết Nhung lại nức lên ghen ngào.

“Tuyết Nhung, em bình tĩnh lại nghe anh nói được không?” Giọng Lancer cũng lớn dần.

“Em đang nghe anh nói đây! Anh nói vẫn yêu em, nhưng tại sao anh lại...”

“Em yêu à, em nên hiểu rõ, tình yêu và hôn nhân là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Chúng ta yêu nhau nhưng không có nghĩa là có thể sống cùng nhau. Hôm đó trước khi rời khỏi nhà chẳng phải anh đã nói rõ điều này với em rồi sao? Vậy nên...”

“Vậy tại sao hồi đó anh lại kết hôn với tôi? Tôi không muốn nghe, không muốn nghe những lời giải thích vô nghĩa của anh. Tôi chỉ hỏi bao giờ anh định trở về nhà?”

“Em yêu à...”

“Đừng gọi tôi là ‘em yêu’ nữa, tôi hỏi anh bao giờ về nhà?” Tuyết Nhung lại cắt ngang.

“Xin lỗi, anh sẽ không bao giờ trở về căn nhà đó nữa.”

“Trời ơi! Sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Anh có còn chút lương tâm nào nữa không? Mới kết hôn chưa được một năm, vậy mà anh đã vứt bỏ tôi như vậy ư? Rốt cuộc tôi đã làm sai chuyện gì? Tại sao anh lại đối xử với tôi như thế? Anh có thể dễ dàng quay người bỏ đi như vậy sao?” Tuyết Nhung lại bắt đầu khóc tức tưởi.

“Sau này em đừng gọi điện thoại cho anh nữa. Về chuyện ly hôn, luật sư của anh sẽ liên lạc trực tiếp với em. Nếu em cần thuê luật sư, anh sẽ trả tiền cho em.” Dứt lời, Lancer dập điện thoại.

Tuyết Nhung hoàn toàn sụp đổ. Cô nằm vật ra sàn nhà như một người bị bại liệt, cảm thấy có một luồng khí lạnh từ tim lan ra tứ chi rồi lên đầu. Dần dần, hai mắt cô cũng không còn mở ra được nữa. Trong mơ hồ, cô nhìn thấy mẹ đang nhẹ nhàng đi tới, dang đôi tay ấm áp ra như muốn ôm lấy cô. Nhưng khi cô ngồi dậy, trực ôm lấy mẹ thì lại bừng tỉnh.

Đêm đen đặc quánh. Mọi sinh mệnh như chìm trong bóng đêm tăm tối, vĩnh viễn không còn ánh sáng hi vọng. Tuyết Nhung cuối cùng cũng nhận ra, Lancer không hề đùa cô mà hoàn toàn nghiêm túc. Anh ta đã tính toán cách để rời bỏ cô. Cứ nghĩ đến đây, tim cô lại đau như dao cắt, tưởng như không còn trụ vững nổi được nữa. Tuyết Nhung lần tìm trong màn đêm, lặng lẽ lê từng bước nặng nề vào bếp. Cô cố gắng uống một chút nước và không ngừng nhắc nhở mình: lúc này không được gục ngã, nếu gục ngã mọi thứ sẽ kết thúc, mình phải kiên cường, kiên cường đến cùng, phải tiếp tục sống vì mẹ, không được dễ dàng bỏ cuộc như vậy, tuyệt đối không được bỏ cuộc!

Phải rất khó khăn cô mới nằm được lên chiếc giường quen thuộc. Nhưng rồi tất cả những kỷ niệm cũ lại ùa về khiến nước mắt cô lăn chã rơi. Tuyết Nhung cố gắng bình tĩnh lại, cố gắng dùng lí trí để suy xét mọi việc. Hai người mới kết hôn chưa đầy một năm, cũng chưa từng to tiếng với nhau lần nào, vậy tại sao Lancer đột nhiên muốn ly hôn? Tại sao anh ấy lại tàn nhẫn, tuyệt tình, không màng đến sự sống chết của cô như vậy? Cô không hiểu lý do gì khiến Lancer nhẫn tâm bỏ rơi cô như thế? Rốt cuộc là do lỗi của ai? Nếu như cả hai đều sai thì liệu đó có phải là do khác biệt quá lớn về văn hóa và tính cách hay không? Nếu họ đều sai, thì liệu Lancer có là người sai nhiều hơn không? Hình như là không phải. Trong suốt một năm qua, dù làm đúng hay làm sai, Lancer cũng luôn là người chủ động xóa bỏ những khác biệt giữa họ, ví như giới thiệu cô với bạn bè, giúp cô học những thứ mới, giúp cô hòa nhập với xã hội Mỹ. Trong sinh hoạt thường ngày, anh ấy cũng học nấu ăn, giặt quần áo, tất cả những gì một người chồng có thể làm anh ấy đều đã làm. Trong con mắt người Trung Quốc, anh ấy đúng là hình tượng một người chồng điển hình. Với những người chồng như thế, tất cả các bà vợ trên thế gian này đều không có gì chê trách. Nhưng nếu Lancer không có sai lầm to lớn nào, thì người sai nhiều hơn ở đây là bản thân cô chăng? Chẳng phải cô cũng đã nỗ lực cùng Lancer vun đắp cho cuộc hôn nhân này rồi đó sao? Song bất luận có làm gì thì so với Lancer cô vẫn luôn cảm thấy mình là người bị động và tùy tiện. Thực ra, cô chỉ vờ tỏ ra hào hứng, chứ chưa từng thực sự trân trọng những việc làm lãng mạn của anh ấy. Thậm chí có lúc cô còn coi nó như một món nợ phải chịu đựng. Đặc biệt là sau lần cãi nhau với Lancer khi anh ấy tự ý tặng hoa đến đoàn nhạc, cô đã chọn cách khép mình với anh ấy, giấu đi toàn bộ những cảm xúc và suy nghĩ thật sự của mình. Cô tự cho rằng đó là cách hài hòa nhất để giải quyết những khác biệt giữa hai người. Cô không muốn tình cảm của họ bị rạn nứt vì những trận cãi vã. Kết quả, cách làm đó của cô đã khiến Lancer cảm thấy không còn được trân trọng. Lòng tự trọng bị tổn thương khiến anh ấy cho rằng cô giả dối, không thật lòng, sự khác biệt giữa hai người quá lớn nên không thể tiếp tục sống cùng nhau.

Khi nghĩ đến đây, Tuyết Nhung thấy tim mình không còn đau đớn nhức nhối như trước nữa. Vì đã biết được nguyên nhân là do mình nên những oán hận trong lòng cô bỗng chốc biến thành sự hổ thẹn. Ở một mức độ nào đó, tâm hồn cô đã tìm được sự giải thoát, Tuyết Nhung rời khỏi giường, muốn ăn một thứ gì đó. Ngoài cửa sổ, trời đã tờ mờ sáng. Đầu óc cô lúc này cũng đã tỉnh táo trở lại, trong lòng không còn cảm thấy hoang mang và tuyệt vọng nữa. Cô, Đinh Tuyết Nhung không thể bị động chờ đợi may mắn đến với mình như thế được. Cô sẽ không ngồi im một chỗ trông ngóng Lancer hồi tâm chuyển ý trở về bên mình nữa. Cô phải nghiêm túc suy nghĩ một số vấn đề không thể không chứng thực: nếu Lancer nhất quyết rời khỏi căn nhà này vĩnh viễn thì cô sẽ phải làm gì? Cô có nên bỏ cuộc không? Để trả lời câu hỏi này, Tuyết Nhung thấy cô phải nghiêm túc vấn lại lòng mình. Liệu cô có thực sự yêu Lancer hay không? Mặc dù cách Lancer hắt áo ra đi, trốn tránh toàn bộ trách nhiệm đó rất tàn nhẫn, rất độc ác, nhưng dù vậy anh ấy vẫn chưa làm chuyện vượt qua ranh giới cho phép đó là ngoại tình, phản bội lại vợ như những người đàn ông xấu xa trong gia tộc của cô. Vậy nên, cô cho rằng cách làm của Lancer còn có thể tha thứ được. Cô cảm thấy Lancer thực sự yêu cô, nếu không anh ấy đã không nỗ lực thay đổi cô, bao dung với cô đến khi không thể chịu nổi mới bùng phát như vậy. Còn về bản thân mình, không nghi ngờ gì nữa, cô cũng yêu Lancer sâu sắc. Vì tình cảm của hai người vẫn còn, nên Tuyết Nhung không tin Lancer lại nhanh chóng thay lòng đổi dạ đến thế. Bây giờ, chương ngại lớn nhất trong hôn nhân của họ là thiếu hiểu nhau. Tuyết Nhung tin mình có thể điều chỉnh lại bản thân, thay đổi phương thức tiếp cận với Lancer. Sau một thời gian nỗ lực, cô và Lancer nhất định sẽ cùng nhau đi tiếp quãng đời còn lại. Nếu sớm từ bỏ, không cố gắng tới cùng, Tuyết Nhung thấy không cam tâm, làm vậy chẳng khác nào chưa lâm trận đã treo cờ đầu hàng, rồi sau này chắc chắn sẽ hối hận.

Tuyết Nhung ngồi trước bàn, mở đơn ly hôn ra. Không ngờ, dù đã cố gắng hết sức cô cũng chỉ có thể đọc hiểu được một nửa. Đa phần danh từ trong đó đều rất khó hiểu. Cái gì gọi là “contested”? Cái gì gọi là “uncontested”? Cái gì gọi là “affidavit”? Cái gì gọi là “arbitrary”? Nói tóm lại, để hiểu được vài trang công văn gửi từ tòa án này, Tuyết Nhung phải tra từ điển điện tử không biết bao nhiêu lần.

Sau một đêm vật lộn với đơn ly hôn, Tuyết Nhung mới hiểu được nội dung chi tiết của nó. Và phải mất đúng một ngày lên mạng tìm hiểu, cô mới biết được quy trình ly hôn theo pháp luật Mỹ. Thì ra nguyên tắc ly hôn chung của toàn nước Mỹ là: nếu một trong hai bên vợ hoặc chồng đưa ra yêu cầu ly hôn, thì tòa án có thể phán quyết ly hôn bất chấp bên còn lại có đồng ý hay không. Dưới nguyên tắc này, mỗi bang lại xây dựng luật ly hôn riêng cho mình. Ví dụ ở Mi-chi-gân nơi Tuyết Nhung sống áp dụng “luật ly hôn không lỗi”. Định nghĩa của cụm từ “không lỗi” là khi người vợ hoặc chồng yêu cầu ly hôn, không cần biết lỗi thuộc về

ai, cũng không cần chứng minh với tòa án cuộc hôn nhân của họ có vấn đề, nói cách khác nếu tồn tại bất kỳ lý do gì khiến cuộc hôn nhân đó không thể duy trì được nữa, tòa án sẽ giải quyết cho hai bên ly hôn. Một số bang thậm chí còn hơn, trước khi phán quyết ly hôn, tòa án đưa ra một khoảng thời gian pháp định, để đảm bảo hai bên có thể bình tĩnh suy nghĩ về mối quan hệ hôn nhân của mình. Luật Mi-chi-gan quy định thời gian pháp định này là 60 ngày, tức là tròn hai tháng.

Sau khi đọc hiểu toàn bộ nội dung của đơn ly hôn, Tuyết Nhung nghĩ tòa án thật vô lý khi chỉ cho cô vốn vẹn 60 ngày để cứu vãn cuộc hôn nhân của mình. Để hàn gắn lại cuộc hôn nhân đã rạn nứt, để khiến một người đàn ông hồi tâm chuyển ý, hai tháng ngắn ngủi liệu có đủ? Với một vụ ly hôn không có sự can thiệp của con cái và vấn đề phân chia tài sản, chờ đến lúc hai bên bình tĩnh lại thì tòa án đã sớm đưa ra phán quyết rồi. Chuyện này thật là quá hoang đường. Hai tháng bình tĩnh suy nghĩ đó chẳng phải là vô tác dụng sao? Vậy là, không chút do dự, Tuyết Nhung đề luôn ba chữ “Không đồng ý” bên dưới đơn ly hôn của Lancer.

Sau khi biết tin Tuyết Nhung không đồng ý ly hôn, Lancer đã cử luật sư của anh ta đến tiến hành đàm phán lần đầu với cô. Luật sư Derk là một gã người Mỹ da trắng tầm bốn năm mươi tuổi, bề ngoài trông có vẻ khôn ngoan mẫn cán nhưng lại khiến người đối diện có cảm giác ông ta là người gian xảo và đáng ghét. Vị luật sư này là người làm việc chuyên nghiệp, hiệu quả cao, biết mình đang làm gì, nói gì. Tuyết Nhung trình bày với ông ta lý do mình không muốn ly hôn, nói đơn giản là: vì thời gian kết hôn quá ngắn nên hai người vẫn chưa thực sự hiểu nhau, hi vọng Lancer cho cô và cuộc hôn nhân của họ một cơ hội. Anh ấy nên nhớ lại những gì mình đã hứa trong đám cưới, cùng cô hàn gắn lại cuộc hôn nhân hoàn toàn có thể cứu vãn với thái độ tích cực và có trách nhiệm.

Song luật sư Derk lại cảm thấy những lý do mà Tuyết Nhung đưa ra vô cùng trẻ con và buồn cười. Phụ nữ trên thế gian này đều giống nhau: kẻ nào đã nhận được khoản tiền mình mong muốn thì sẽ chấp nhận ly hôn, kẻ nào chưa nhận được thì chắc chắn không đời nào chịu buông tha cho đối phương. May mà hai mươi năm hành nghề luật sư đã cho Derk nhiều kinh nghiệm phong phú, nên ông ta vẫn rất tự tin. Trước khi đến gặp Tuyết Nhung, Derk đã sớm thảo luận vấn đề này với Lancer. Cho dù Lancer đã nói việc Tuyết Nhung không đồng ý ly hôn không phải vì tiền, nhưng một luật sư thông minh như Derk luôn tin không có chuyện gì là không thể dùng tiền để giải quyết. Từ những minh tinh điện ảnh, các ngôi sao thể thao đến đội ngũ ông chủ tai to mặt lớn, chẳng kẻ nào lại không dùng đến tiền để rũ bỏ vợ mình? Vậy nên, tại sao lại không thể dùng tiền để định đoạt vụ ly hôn của Lancer với một nữ sinh viên Trung Quốc hèn mọn?

Đợi đến khi Tuyết Nhung trình bày hết lý do vì sao không đồng ý ly hôn, luật sư Derk đi thẳng vào vấn đề: “Lancer biết sau khi ly hôn cô Tuyết Nhung tạm thời sẽ gặp phải một số vấn đề khó khăn trong cuộc sống, vậy nên ngoài ngôi nhà và phí sinh hoạt một năm như đã hứa, anh ấy sẽ bồi thường thêm một trăm nghìn đô la tiền mặt cho cô. Cô cũng biết đấy, về luật pháp, Lancer hoàn toàn có thể không chi trả khoản tiền này...”

Tuyết Nhung lập tức cắt ngang: “Ngài Derk, ngài đừng nhắc đến vấn đề tiền bạc nữa. Xin ngài chuyển lời với Lancer, lúc đầu tôi yêu anh ấy không phải vì tiền, kết hôn cũng không phải vì tiền. Anh ta muốn ly hôn, nhưng tôi không đồng ý cũng không phải vì tiền.”

“Vậy rốt cuộc là vì sao?” Derk vặn hỏi lại Tuyết Nhung.

“Để có được thứ còn đáng giá hơn cả tiền bạc!” Tuyết Nhung lạnh lùng trả lời.

“Thứ còn đáng giá hơn cả tiền bạc?” Luật sư Derk chau mày, nhìn Tuyết Nhung với bộ mặt khó hiểu.

Trước khi rời đi, luật sư Derk nhìn thẳng cô gái Trung Quốc tiêu tụy nhưng xinh đẹp và kiên cường trước mặt, thờ dãi nói: “Haizzz, một cô gái ngoại quốc đơn độc như cô cho dù có đồng ý hay không đồng ý yêu cầu ly hôn của đối phương, thì tòa án vẫn sẽ đưa ra phán quyết ly hôn. Luật pháp đã quy định như thế. Hai người mới kết hôn chưa đầy một năm, vẫn chưa có con và tài sản chung, hơn nữa Lancer lại không mắc tội ngoại tình, chính vì thế anh ta có thể bước ra khỏi cuộc hôn nhân này mà không phải trả bất cứ đồng nào. Bây giờ anh ta cho cô một số tiền không nhỏ như vậy đã là tốt với cô lắm rồi. Nếu ở hoàn cảnh này của cô, vì lợi ích của mình, tôi sẽ suy nghĩ kỹ lại vấn đề này. Khi không thể cứu vãn được hôn nhân nữa thì chỉ có tiền là quan trọng nhất đúng không? Đặc biệt là dựa vào tình hình hiện tại của cô.”

“Chẳng cần suy nghĩ gì cả!” Tuyết Nhung kiên quyết nói.

Nhìn theo bóng dáng khuất dần của luật sư Derk, lòng Tuyết Nhung bỗng dâng lên một nỗi cảm khái vô hạn: người Mỹ bọn họ cứ mở miệng ra là lại nhắc đến tiền, vậy những chuyện tình yêu vĩ đại như “Love story”, “Titanic”, “Mrs Winterbourne” đều là thứ rác rưởi mà Hollywood dựng lên để lừa gạt những cô gái ngây ngô hay sao?

31. Chương 27

Chương 27: Là chàng trai chưa trưởng thành, hay là vì cô gái đã quá ngây thơ

Tim là người đầu tiên biết tin Tuyết Nhung sắp ly hôn. Thực ra, ngay từ đầu cô đã giữ kín như bưng chuyện này. Bây giờ tâm trạng của Tuyết Nhung quá suy sụp, quá phức tạp, vì thế cô không muốn cho Tim và Ngô Vũ biết. Cô thấy vì khi đó mình đã quyết định kết hôn quá vội vàng, không nghe ý kiến của bạn bè vậy nên giờ chuyện đến nông nổi này thì phải tự mình gánh chịu, không nên kéo họ vào. Điều cô lo sợ nhất lúc này là để Ngô Vũ biết tình trạng thảm hại hiện tại của mình. Nếu sớm biết sẽ có ngày này, thì khi đó cô đã không làm vậy. Giờ đây, sự thật chứng minh cô đã chọn nhầm người, thật mất mặt và thê thảm. Nếu Tuyết Nhung để Ngô Vũ biết thì bất luận thế nào, anh ấy cũng sẽ không bằng quan đứng nhìn. Như vậy liệu Nam Nam có không ngại ngại được không? Chuyện này chắc chắn sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến tình cảm giữa hai người họ. Cô đã sai rồi, giờ chẳng lẽ lại sai tiếp nữa sao? Cô bị tổn thương chưa đủ hay sao mà còn muốn người khác cũng tổn thương vì mình?

Nhưng trên thế gian này làm gì có bức tường nào không có khe hở. Một người bạn ở Ann Arbor của Lancer khi đến uống rượu tại quán rượu của Tim đã vô tình tiết lộ chuyện của Tuyết Nhung cho Tim biết. Anh ta còn nói, sở dĩ hai người họ chia tay là do có kẻ thứ ba xen vào, người đó không ai khác chính là Susan; hơn nữa chuyện này cả thiên hạ đều biết, chỉ mỗi Tuyết Nhung là hoàn toàn không biết gì cả. Cô ấy không chịu ly hôn, mà vẫn ôm hi vọng có thể khiến Lancer hồi tâm chuyển ý, hàn gắn lại cuộc hôn nhân của họ. Khi nghe được tin này, Tim thực sự không lấy gì làm bất ngờ. Vì lần trước đến chơi nhà Tuyết Nhung, trực giác nhạy bén đã mách bảo anh ngày này sớm muộn gì cũng tới. Chỉ có điều anh không thể ngờ rằng, nó lại đến nhanh và đường đột hơn cả những gì mình đã tưởng tượng. Anh cũng hiểu lý do vì sao xảy ra chuyện động trời như vậy mà Tuyết Nhung lại không nói cho bất kỳ ai trong số họ.

Tuyết Nhung chỉ là một cô gái châu Á bé nhỏ và yếu đuối. Ở Mỹ, cô ấy chẳng có ai thân thích, vậy mà kết hôn chưa lâu đã phải gánh chịu sự đả kích khủng khiếp, bị người ta lừa dối, bị người ta ức hiếp. Chỉ nghĩ đến đây thôi cũng đủ hiểu cô ấy sẽ tổn thương và đau đớn đến mức nào? Cô ấy quá đáng thương, quá nhỏ nhoi. Làm thế nào đây? Liệu có nên nói cho Ngô Vũ biết? Tại sao Tim lại muốn nói cho Ngô Vũ biết, mà lại không tự kéo cô ấy về phía mình? Lúc này, anh thực sự khao khát được đến bên và bảo vệ cho người con gái ấy. Anh không hiểu sự khao khát này xuất phát từ bản năng muốn che chở cho một người con gái bé nhỏ và yếu đuối của người đàn ông, hay là vì tình cảm của anh với Tuyết Nhung đã có sự chuyển biến kỳ diệu?

Khi mới quen Tuyết Nhung, Tim là bạn diễn của cô. Anh có cảm giác từ đầu định mệnh đã sắp đặt để anh trở thành diễn viên phụ cho Tuyết Nhung, luôn đứng sau làm nền cho vai diễn của cô ấy trong bộ phim cuộc đời, chứ không phải là người nắm tay song hành cùng cô ấy. Vì thế, anh luôn âm thầm ở bên cạnh Tuyết Nhung, nhìn cô ấy và Lancer yêu nhau, nhìn cô ấy và Ngô Vũ hết phân rồi lại hợp, rồi lại nhìn cô ấy bị gã đàn ông điên rồ kia giằng bẩy lôi vào một cuộc hôn nhân nực cười. Mặc dù chứng kiến tất cả, đứng rất gần và nhìn rất rõ, nhưng anh vẫn chỉ làm một kẻ bàng quan đứng ngoài cuộc.

Vậy bây giờ từ một kẻ bàng quan, một bạn diễn, anh có nên can dự vào cuộc sống của cô ấy không? Sau vài ngày suy nghĩ, cuối cùng Tim đã nghĩ thông suốt. Trong vòng tròn tình cảm của Tuyết Nhung, nếu như Lancer là phần trung tâm, Ngô Vũ là phần ở giữa thì vị trí của anh chỉ có thể là phần bên ngoài. Nếu như phần trung tâm đã bị rút ra, thì thay vào đó sẽ phải là Ngô Vũ, làm sao anh dám mơ đến lượt mình. Mặc dù cứ nghĩ đến chuyện này, Tim lại cười cay đắng, nhưng vẫn thấy thảnh thơi trong lòng. Dù sao thì anh cũng vẫn có cái đầu tỉnh táo, không gây ra những chuyện hoang đường, phá vỡ tình bạn đẹp đẽ và thuần khiết giữa anh và Tuyết Nhung. Nhưng bây giờ, Tuyết Nhung đang rất cần một người ở bên động viên cô

ấy... Anh hiểu quá rõ loại người như Lancer. Tuyết Nhung vốn không phải là đối thủ, mà chỉ có thể là con rối trong tay anh ta. Những kẻ như thế sẽ không bao giờ đồng cảm và chia tay ra với cô ấy. Nghĩ vậy nên Tim đã viết một bức thư đơn giản, rồi gửi mail cho Ngô Vũ:

Ngô Vũ, Lancer đã đề nghị ly hôn với Tuyết Nhung, nghe nói Susan chính là kẻ thứ ba. Tuyết Nhung vẫn chưa biết, nên vẫn cố gắng níu kéo cuộc hôn nhân này. Tình hình cụ thể tớ cũng không biết rõ, chỉ muốn thông báo cho cậu biết chuyện này.

Nhìn những dòng thông báo ngắn gọn của Tim, Ngô Vũ ngồi chết lặng trước màn hình vi tính. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này, bên ngoài bão tuyết đang nổi lên dữ dội. Mặc dù đã hơn chín giờ sáng, nhưng bóng tối vẫn bao trùm khắp nơi. Gió lốc điên cuồng gào thét, hất tung những đám tuyết lạnh lẽo lên không trung, giạt dữ ném chúng vào cửa sổ, vào tường. Tòa nhà được làm bằng bê tông kiên cố dường như cũng đang rung mình sợ hãi trước sức mạnh khủng khiếp của cơn bão. Bỗng nhiên, Ngô Vũ đứng bật dậy, túm vội chiếc áo chống tuyết, khoác vội lên người rồi đi ra cửa.

Nam Nam và hai đồng nghiệp vừa đi ra khỏi thang máy tầng một. Nhìn thấy Ngô Vũ, cô lộ rõ vẻ kinh ngạc: “Ngô Vũ, anh đi đâu vậy?”

“Anh phải đi đến Saint Joseph.” Ngô Vũ vừa nói vừa lao về phía trước.

“Bây giờ anh đến đây làm gì? Không nhìn thấy bão tuyết bên ngoài sao? Anh bị điên rồi à?”

Ngô Vũ không đáp lại. Thoáng một cái, anh đã biến mất hút giữa cơn bão tuyết quay cuồng trước sự bàng hoàng của Nam Nam.

Giờ đây, anh thực sự không thể nói hay giải thích bất cứ điều gì với ai. Lòng anh rối như tơ vò vì bất ngờ, vì đau khổ, vì tức giận, vì hối hận. Mọi cung bậc dữ dội của cảm xúc đang giày xé tâm can, khiến anh chỉ có một suy nghĩ duy nhất trong đầu lúc này, đó là: Mau đến chỗ của Tuyết Nhung, đến chỗ của Tuyết Nhung, đến chỗ của Tuyết Nhung!

Khi chạy vào bãi đỗ xe, nổ máy phi ra đường, Ngô Vũ mới nhận ra trận bão tuyết đã che lấp tất cả, trước mắt anh bây giờ là một khoảng không mù mịt. “Làm sao để đến Saint Joseph được đây?” Miệng anh vẫn lẩm bẩm, nhưng nước mắt cứ trào ra từ hai khóe mắt. Nếu như không được gặp Tuyết Nhung thì mình thà chết còn hơn! Tại sao mình lại vô dụng như thế? Tại sao lại đưa cô ấy đến Mỹ làm gì? Mục đích mình chạy đến vùng đất lạnh lẽo này là gì? Không phải là để đem đến những điều tốt đẹp cho cô ấy sao? Không phải là để bảo vệ, che chở cho cô ấy sao? Nhưng kết quả thì sao? Kết quả là thế này đây! Làm sao mình có thể tha thứ cho bản thân được, làm sao tha thứ được?

Bất luận thế nào, anh cũng phải lái xe lên phía trước. Chỉ cần tiến lên phía trước, nhất định anh sẽ đến được bên Tuyết Nhung. Cô ấy không nói cho anh và Tim biết chuyện ly hôn của mình, như vậy có nghĩa là chuyện này đã rất nghiêm trọng. Bất luận cô ấy cần hay không cần anh, bất luận cô ấy muốn hay không muốn gặp anh, anh vẫn sẽ đi tìm cô ấy. Bất luận thế nào, anh cũng sẽ mau chóng được gặp cô ấy. Cô ấy không chỉ có một mình, tuyệt đối không đơn độc một mình, cô ấy còn có anh, còn có anh.

Gió cuốn theo tuyết, điên cuồng đập vào cửa xe, Ngô Vũ nhét đĩa CD vào chiếc máy nghe nhạc trước vô lăng, vặn loa lên mức to nhất. Trong xe ngập tràn giai điệu du dương trầm bổng của bản nhạc do J.S Bach sáng tác mà anh và Tuyết Nhung đã biểu diễn cùng nhau thuở nhỏ. Những giai điệu thiêng liêng và kiên cường tranh đấu với tiếng gào thét của gió tuyết bên ngoài, đem đến cho Ngô Vũ sức mạnh, giúp anh tin rằng mình nhất định sẽ đến được Saint Joseph.

Cuối cùng Ngô Vũ cũng đã đến, giờ đã hơn năm giờ chiều. Lúc này, xe của tòa thị chính đang xóc tuyết ra khỏi những con đường chính. Ngô Vũ phải dừng xe ở nơi cách nhà Tuyết Nhung vài con phố. Anh cố gắng đạp lên lớp tuyết dày đến tận đầu gối, lê từng bước nặng nề đi về phía nhà cô.

“Đình doong! Đình doong!” Cuối cùng Ngô Vũ cũng đã đến được nhà Tuyết Nhung. Anh bấm liên hồi chuông nhưng vẫn không thấy ai ra mở cửa.

Ở thành phố nhỏ Saint Joseph, trận bão tuyết đã tan, chỉ còn sót lại sự tĩnh lặng và lạnh lẽo đến rợn người bao trùm khắp không gian. Trên đường lớn không có một bóng người, trong những con ngõ nhỏ cũng chẳng thấy ai, toàn bộ thế giới bằng bạc này đều được nhường lại cho thiên nhiên. Thiên nhiên giống như một

người mẹ trẻ vừa trải qua cơn đau sinh nở, nằm trên chiếc giường làm bằng tuyết, đắp chăn làm bằng tuyết, gối đầu lên chiếc gối cũng được làm từ tuyết, rồi dần dần thiếp đi, thiếp đi, thiếp đi...

Trong phòng, Tuyết Nhung ngồi tựa vào sofa, mê man trong những nỗi đau giằng xé tâm can. Ngay từ khi tiếng chuông cửa đầu tiên vang lên, cô đã biết người đó là ai. Ai có thể vượt qua cơn bão tuyết điên cuồng, ai có thể phá vỡ bầu không gian im ắng đáng sợ đang xâm chiếm khắp nơi. Đó chắc chắn không thể là Lancer. Anh ta vốn không có lương tâm, vì thế chắc chắn sẽ không vì hối hận và cắn rứt mà quay lại. Đó cũng chẳng thể là người đưa thư, bởi vì không có ai có thể đưa thư trong thời tiết như thế này, càng không thể là hàng xóm, vì họ chắc chưa kịp xúc lớp tuyết dày tích lại trước cửa nhà. Ngoài Ngô Vũ, thế giới này ngoài Ngô Vũ ra, thì chẳng thể là ai được nữa. Nhưng, Tuyết Nhung không muốn ra mở cửa. Cô không muốn để Ngô Vũ nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình bây giờ. Tất cả là do cô tự chuốc lấy. Chút tự trọng còn sót lại không cho phép Tuyết Nhung đối diện với người con trai Trung Quốc đó, người không bao giờ bỏ lại cô trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

Ngô Vũ biết rõ Tuyết Nhung đang ở trong nhà. Giữa thành phố đã hoàn toàn bị tê liệt sau trận bão tuyết, một mình cô ấy còn có thể đi đâu? Anh cũng đoán ra lý do tại sao cô ấy lại không ra mở cửa cũng như không muốn gặp mình. Lúc này, lòng anh lại càng xót xa: “Tại sao? Tại sao ông trời lại tàn nhẫn với cô ấy như thế? Tại sao vậy?”

“Tuyết Nhung! Nhung Nhi, em ra mở cửa đi, mở cửa đi!” Ngô Vũ bắt đầu gõ cửa: “Anh biết em đang ở trong đó, anh cũng biết em đang nghĩ gì! Em mở cửa cho anh có được không?”

Sau cánh cửa lạnh lẽo, lòng Tuyết Nhung đang rối như tơ vò. Giữa thời tiết khủng khiếp này, Ngô Vũ vẫn liều mình đến tìm cô, anh ấy đã phải vất vả thế nào mới đến được đây. Nghĩ vậy nên có lúc cô đã định ra mở cửa. Nhưng mỗi lần như vậy, cô lại rụt tay lại, vì thấy mình chẳng còn tư cách để đối diện với Ngô Vũ. Lúc này, cô chỉ thấy xấu hổ và đau đớn. Rõ ràng Tuyết Nhung biết, Ngô Vũ vì lo lắng và quan tâm đến mình mới đến đây, nhưng càng như thế, cô lại càng không thể tha thứ cho bản thân mình. Giờ đây, sự kiêu hãnh và lòng tự tôn của cô đã hoàn toàn biến mất.

“Nhung Nhi, em nghe anh nói, anh đến đây không phải để trở thành kẻ cứu vớt cuộc đời em, cũng không phải vì thương hại em! Anh đến để thực hiện tiếp lời hứa của mình trước đây! Em có còn nhớ anh đã từng nói gì không? Lời hứa ấy vẫn luôn có hiệu lực, em còn nhớ không? Có còn nhớ không em?”

Nghe đến đây, sống mũi Tuyết Nhung bỗng cay xè, nước mắt trào ra, lăn dài hai bên gò má. Sao cô lại không nhớ kia chứ? Đó là khi Ngô Vũ kéo va li trở về từ sân bay, lúc chia tay, lời cuối cùng anh nói chính là lời hứa đó. Nhưng bát nước đổ đi làm sao lấy lại được! Liệu cô có còn tư cách giúp anh thực hiện lời hứa của mình? Tuyết Nhung ngồi sụp xuống đất, khóc không thành tiếng.

Lúc này, cảm giác tuyệt vọng đã bao trùm lấy Ngô Vũ: “Nhung Nhi, Nhung Nhi à!” Anh lại gõ cửa: “Em nghe anh nói được không? Em đừng coi anh là một gã đàn ông, mà hãy coi anh như người thân của em, em hiểu chứ?” Ngô Vũ dựa người vào cửa, rồi không kìm nén nổi lòng mình, nấc lên từng tiếng nghẹn ngào. Bên trong và bên ngoài, giữa một lớp cửa, hai trái tim đang cùng rơi lệ - “đồng thị thiên nhai nhân, đồng thời tâm bi thích, thương thương bạch tuyết lân, bi động chi vô ngữ”: cùng là người nhân gian, cùng đau đớn tâm can, tuyết rơi trắng bốn phương, xót xa không thành lời.

Vào đúng lúc khoảnh khắc Ngô Vũ tuyệt vọng quay người bước đi, thì cửa bỗng mở. Tuyết Nhung lao ra ngoài. Tóc cô buông xõa, đôi chân trần đứng thẫn thờ trên tuyết lạnh. Ngô Vũ quay lại, bắt gặp anh mắt thất thần và bộ dạng tàn tạ người không ra người của cô: “Nhung Nhi, em làm sao vậy? Anh là anh Ngô Vũ của em đây! Em vẫn còn có anh là người thân nữa mà.” Hai người ôm chầm lấy nhau, khóc nức nở.

Giây phút này, Ngô Vũ hận mình không thể đưa Tuyết Nhung đi khỏi nơi đây, đi khỏi cái nơi không khác gì địa ngục này.

Một lúc sau, khi hai người đều đã bình tâm trở lại, Ngô Vũ đưa Tuyết Nhung đến một nhà hàng Trung Hoa gần thành phố. Nhìn bộ dạng thất thần vì đau khổ của cô, anh chưa xót không thốt nên lời. Nhưng anh vẫn cầm thực đơn lên, gọi món vẫn thẩn mà cô vẫn thích nhất, rồi gọi thêm cho cô cả món đậu phụ sốt. Anh còn không quên dặn phục vụ thay một ly nước khác không có đá cho Tuyết Nhung vì cô luôn nói uống nước lạnh ẽ răng và không tốt cho dạ dày.

Trước đây, những việc bình thường và nhỏ nhặt thế này Tuyết Nhung luôn cho là chuyện đương nhiên. Thậm chí có lúc, cô còn cảm thấy Ngô Vũ lẩm nhừ như bà già khó tính, chẳng hào phóng cũng chẳng lãng mạn. Nhưng bây giờ, khi phải chịu đựng những đả kích từ cuộc hôn nhân đổ vỡ, cô mới hiểu những việc làm nhỏ bé mà cô đã từng không thèm để tâm đến đáng quý biết nhường nào. Cô hối hận vì lúc đó đã không biết quý trọng sự quan tâm và hi sinh chân thành ấy, mà lại chạy theo vẻ lãng mạn và hào nhoáng bên ngoài, bị mê hoặc bởi những lời lẽ ngọt ngào êm tai. Tất nhiên, tất cả những gì mà Lancer đã làm cho cô khi đó, có lẽ cũng xuất phát từ những tình cảm chân thành, một tình yêu chân thật. Nhưng giờ đây quay đầu nhìn lại, cô mới biết một người đàn ông lãng mạn cuốn hút và một người đàn ông thực tế nhàm chán, ai mới là kẻ đi đến tận cùng của tình yêu. Tuyết Nhung không kim nỉ lòng mình, thở dài: Đúng là thế gian không có thuốc cho sự hối hận, chỉ khi vấp ngã người ta mới trưởng thành. Câu nói này khi còn trẻ cô không hiểu, nhưng sau cuộc hôn nhân thất bại, sau những trải đắng của cuộc đời, cô đã thấm thía ý nghĩa sâu sắc của nó.

Ngô Vũ dùng đũa gắp vài miếng đậu phụ trắng muốt từ đĩa của mình cho vào bát của Tuyết Nhung: “Em đừng quá đau buồn, ăn hết chỗ này đi, rồi từ từ nói cho anh biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.”

“Tất cả đều là do em tự làm khổ mình! Bây giờ mọi chuyện đang rối rắm, anh không cần phải quan tâm làm gì!” Tuyết Nhung tỏ ra cứng rắn, miệng nói nhưng mắt không hề ngước lên nhìn.

“Biết chuyện đang rắc rối, vậy tại sao em lại không mau chóng giải thoát cho mình. Dù sao thì càng níu kéo lại càng rơi vào bế tắc. Em làm vậy chỉ giày vò chính bản thân mình thôi.”

“Ngô Vũ.” Tuyết Nhung ngẩng đầu lên, chua xót nhìn anh: “Người khác không hiểu vì sao em lại cố gắng níu kéo cuộc hôn nhân này, nhất quyết không chịu buông người đàn ông đó ra; nhưng chẳng nhẽ ngay cả anh cũng không hiểu sao? Anh đã tận mắt chứng kiến em và mẹ em bị cha ruồng bỏ như thế nào đúng không? Em không muốn giẫm lên vết xe đổ đó. Em nhất định phải bảo vệ cuộc hôn nhân của mình, không thể dễ dàng từ bỏ như thế được.”

Nghe những gì Tuyết Nhung nói, Ngô Vũ thực sự không biết nên nói gì với cô. Nếu bây giờ anh tiết lộ chuyện liên quan đến Susan, nhưng lại không có bằng chứng gì cả thì Tuyết Nhung nhất định sẽ không tin, có thể còn nghĩ anh là kẻ giầu đồ bìm leo, tiểu nhân đê tiện. Nếu dựa vào mối quan hệ trước đây và lập trường hiện giờ của hai người, anh hoàn toàn không thể tìm ra cách nào nói rõ chân tướng sự việc cho Tuyết Nhung biết, chỉ có thể giương mắt bắt lưc nhìn cô ấy nhảy vào biển lửa. Trong nỗi xót xa, anh không thể thốt nên lời nào được nữa. Im lặng hồi lâu, cuối cùng Ngô Vũ nghĩ: bất luận thế nào cũng nên thức tỉnh hay ngầm ám chỉ cho Tuyết Nhung biết có lẽ sẽ tốt hơn. Nghĩ vậy, anh liền mở lời, phá vỡ bầu không khí ảm đạm: “Em cho gã đàn ông đó xứng đáng để em phải làm như thế vì hắn sao? Có bao giờ em nghĩ lý do tại sao hắn lại đòi ly hôn không? Lẽ nào em chưa từng nghĩ cuộc hôn nhân này của em đang có vấn đề sao?”

Không khí im lặng lại bao trùm. Tuyết Nhung chìm trong những suy tư. Một lúc sau, cô mới cất lời: “Tiểu Vũ à, em biết anh đang muốn nói điều gì, cảm ơn anh đã nhắc nhở em. Nhưng em rất hiểu Lancer, anh ấy tuyệt đối không phải là một gã đàn ông xấu xa, hèn hạ. Nếu trước đây không chắc chắn điều này thì em đã không kết hôn với anh ấy. Lúc này, em vẫn luôn tin tưởng anh ấy còn rất yêu em. Anh ấy muốn ly hôn là vì vẫn còn chưa đủ chín chắn, chúng em chỉ cần có thêm thời gian mà thôi.”

Những lời nói ngây thơ đến ngốc nghếch của Tuyết Nhung như cào cào xe nổi đau trong lòng anh. Ngô Vũ hận mình không thể làm gì giúp cô, để cô không mù quáng vì tình yêu nữa. Nhưng Nhi à, đến bao giờ em mới trưởng thành, đến bao giờ em mới chịu tỉnh ngộ đây? Em có biết mình sẽ phải gánh chịu hậu quả kinh khủng thế nào vì sự ngây ngô đó của em không? Bọn anh không trải qua tất cả những chuyện của em, vì vậy không thể đưa ra những góp ý tốt nhất cho em được. Dù sao đó cũng là sự lựa chọn, là cuộc đời của em. Ngô Vũ chán chường lắc đầu: “Vậy thì để anh giúp em mời một luật sư tốt nhất nhé!”

“Em có thể đại diện cho mình!” Tuyết Nhung cố chấp nói.

“Dù sao thì nhiều người cùng nói vẫn hơn là một người đúng không?”

Tuyết Nhung thoáng mỉm cười. Đã nhiều ngày qua, cô không cười như vậy. Lúc này, cô không còn cảm thấy nhỏ bé đơn độc nữa, cũng không còn vẻ tội nghiệp và thê thảm nữa. Sự xuất hiện của Ngô Vũ đã khiến cho tảng đá đè nặng tâm hồn cô suốt bao ngày biến mất. Giờ đây Tuyết Nhung lại có được một nơi

để tựa vào, có thêm sức mạnh để tiếp tục đối mặt với hiện thực cuộc sống tàn khốc này.

32. Chương 28 Part 1

Chương 28: Bất kể gian dân trên giường, Tuyết Nhung muốn tìm đến cái chết

Song chút sức lực nhỏ nhoi của Tuyết Nhung làm sao đủ để đối phó với hiện thực tàn khốc này. Từ đầu đến cuối, cô đều không thể rũ bỏ được vai nữ chính bị kịch bị tiêu khiển, bị lừa dối của bộ phim cuộc đời.

Lần đầu tiên gặp luật sư của Lancer, Tuyết Nhung không hề biết đó chính là “cuộc hòa giải phi chính thức” mà luật ly hôn đã nhắc đến. Do không mời luật sư, lại nói ra những lời ngốc nghếch vì không thực sự am hiểu luật pháp, nên Tuyết Nhung đã khiến cho vị quan tòa tiếp quản vụ ly hôn này có ấn tượng không tốt, nghĩ cô “coi thường luật pháp”. Khi luật sư của Lancer xin quan tòa đưa vụ việc ra xét xử, ông ta đồng ý rất nhanh. Lúc này, Tuyết Nhung mới nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, mọi chuyện đang trở nên ngày càng bất lợi cho cô. Một khi quan tòa đã quyết định đưa vào xét xử thì có nghĩa là vụ ly hôn này của cô sẽ được định án ngay lập tức mà không cần ra tòa. Nói cách khác, vụ ly hôn của Tuyết Nhung sẽ nhanh chóng bị đá ra khỏi tòa, và cô cũng sẽ mau chóng bị đá ra khỏi cuộc hôn nhân này đúng như ý muốn của Lancer. Đến bây giờ cô mới rõ tại sao Lancer lại không chút băn khoăn. Anh ta là người ở đây, anh ta am hiểu chế độ này, quốc gia này, cũng biết cách lợi dụng chế độ để bảo vệ cho lợi ích của mình, đồng thời đẩy toàn bộ sai lầm trong hôn nhân về phía đối phương.

Ngô Vũ tìm một luật sư bản địa tốt nhất cho Tuyết Nhung, nhưng ngay cả luật sư Ginsburg cũng chỉ biết lắc đầu bó tay. Lý do thứ nhất, Tuyết Nhung vẫn chưa có con, càng không phải là một bà mẹ đơn thân; lý do thứ hai, cô mới chỉ kết hôn với Lancer được tám tháng, chưa đến một năm, vì thời gian kết hôn quá ngắn nên tòa án cho rằng những tổn hại mà cô phải chịu chưa nhiều; lý do thứ ba, họ không có tài sản chung sau hôn nhân cần phải phân chia, tất cả tài sản của Lancer đều thừa kế từ bà ngoại, là tài sản sở hữu riêng của anh ta trước hôn nhân, theo nguyên tắc nếu hai người ly hôn thì tất cả sẽ là của anh ta. Còn chuyện bây giờ anh ta đề nghị chia căn nhà cho Tuyết Nhung, kèm theo số tiền chu cấp một năm, đối với người Mỹ, đó là một món hời không nhỏ cho cô. Tuyết Nhung kết hôn chưa đầy một năm, vậy mà đã có được một món tiền lớn như thế, phải công nhận Lancer là kẻ có tình có nghĩa, có trách nhiệm. Liệu có ai đứng ở địa vị của người phụ nữ để chê trách anh ta? Lý do thứ tư, Tuyết Nhung vẫn còn rất trẻ, tiếng Anh lại không tồi, có thể quay về trường tiếp tục nghiệp học, cũng có thể lập tức tìm một công việc để nuôi sống bản thân, vì thế không có chuyện cô ấy không thể tự sống độc lập được. Ở bất kể phương diện nào, Tuyết Nhung đều thua thiệt. Đường như bây giờ chuyện cô nhất quyết không chịu ly hôn mặc dù đã được hưởng những điều kiện hậu hĩnh kia là vô lý, là cố ý đem phiền phức đến cho Lancer. Hơn nữa, liệu có vị quan tòa nào có thể cảm thông với cô? Bọn họ thậm chí còn không mở phiên tòa cho cô, để cô có cơ hội nói những lý do mình không muốn ly hôn kia mà.

Nhưng dù có muốn thế nào đi chăng nữa thì cô cũng không thể làm ngược lại pháp luật, không thể vi phạm pháp luật. Cô chỉ còn biết đặt số mệnh của mình vào bộ máy của chế độ này, để nó tùy ý giày vò và xâu xé.

Ngày tòa án đưa ra phán xét cuối cùng là vào thứ Sáu. Tuyết Nhung biết đây có thể là lần cuối cùng cô gặp Lancer. Trong những giây phút quan trọng này, nỗi đau khổ của Tuyết Nhung đã vượt qua cả sự oán hận. Nghĩ đi nghĩ lại, cô thực sự không biết phải đối diện với Lancer và tự giải quyết chuyện này như thế nào? Rất nhiều lần, cô tủi thân muốn khóc, nhưng cố gắng nuốt nước mắt vào bên trong, cố gắng ép bản thân mình phải giữ đầu óc tỉnh táo. Đây chính là cơ hội cuối cùng, cho dù chỉ còn một phần một trăm hi vọng, cô cũng sẽ nỗ lực giành lấy. Nhưng một phần một trăm của hi vọng là gì? Là Lancer bỗng nhiên hồi tâm chuyển ý, giải thích với cô tất cả những chuyện đã xảy ra chỉ là một trò đùa nực cười nhất thế giới, có lẽ là vậy. Trong đầu Tuyết Nhung luôn có suy nghĩ như thế.

Phòng xét xử là một căn phòng nhỏ nằm ở cuối tầng hầm của tòa án. Khi Tuyết Nhung và luật sư Ginsburg đi vào, Lancer và luật sư của anh ta đã ngồi đó. Khi thấy hai người bước vào, luật sư Derk đang ngồi trên ghế, quay đầu lại chào họ với một điệu chào mang tính chất công việc. Còn Lancer vẫn ngồi im bất động,

mặt không chút biểu cảm, mắt nhìn trân trân vào khoảng tường trống trước mặt. Mới hơn hai tháng không gặp, anh ta dường như đã biến thành một con người hoàn toàn khác, một người mà cô chưa từng quen biết. Mái tóc anh ta được chải gọn gàng, có vẻ như vừa mới đi hớt tóc. Chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt anh ta mặc trên người chắc vừa mới mua, trên áo không có lấy một vết nhăn. Tuyết Nhung vốn cho rằng sau những ngày rời xa cô, sống một mình, Lancer sẽ trở về với bộ dạng lôi thôi tùy tiện của một sinh viên, không ngờ bây giờ anh ta lại ăn vận chải chuốt như thế này. Bỗng chốc, những cảm xúc phức tạp của sự ảm ức và đố kỵ đan xen trào dâng trong cô. Xem ra, không có cô, anh ta vẫn sống rất tốt. Hôm nay, có phải anh ta muốn thể hiện cho cô thấy rõ điều đó đúng không?

Dưới sự chỉ dẫn của luật sư Ginsburg, Tuyết Nhung ngồi xuống ghế đối diện với Lancer và luật sư của anh ta. Cô vẫn chưa kịp nói gì với luật sư Ginsburg thì vị quan tòa đã đi vào. Thực ra, trước đó Tuyết Nhung đã được thông báo, ngài McLean – vị quan tòa phụ trách vụ ly hôn của cô đã về hưu. Điều đó càng chứng minh, tòa án hoàn toàn không coi trọng vụ ly hôn này. Chẳng qua nó chỉ giống như những mẫu thức ăn vụn trên đĩa, chỉ cần một ông già đã nghỉ hưu giải quyết là xong.

Nhìn ông lão đầu bạc trắng, lưng hơi còng, từ từ đi vào, Tuyết Nhung nhếch mép cười cay đắng. Vậy là ở đây, trong căn phòng này, số phận của cô, cuộc đời của cô sẽ được phán xét bởi một ông già Mỹ mắt mờ chân chậm sao?

Phần đầu tiên của cuộc xét xử dành cho bên xin ly hôn. Trong khoảng thời gian này, người đệ đơn ly hôn sẽ đưa ra những lý do khiến anh ta muốn ly hôn. Luật sư Derk dành đúng một tiếng đồng hồ để đọc lại một lượt những lý do mà ông ta đã bàn bạc với Lancer từ trước. Sau đó, ông lão McLean quay sang hỏi nguyên đơn, tức Lancer: “Anh có còn muốn bổ sung thêm gì nữa không?”

Lancer lắc đầu, mặt vẫn không chút biểu cảm. Anh ta ngồi đó, giống như một bức tượng đá, không ai biết trong lòng anh ta đang nghĩ gì. Có lẽ lúc này ngay cả trái tim anh ta cũng không có, Tuyết Nhung thầm nghĩ.

Sau đó là đến phần khiếu nại của luật sư Ginsburg. Ông tập trung phản bác lại những quan điểm về khả năng không cứu vãn được hôn nhân này mà đối phương đã đưa ra. Ông còn lấy rất nhiều ví dụ trong cuộc sống hôn nhân của hai người để chứng minh mối quan hệ của họ dựa trên nền tảng tình cảm rất tốt, vì vậy họ hoàn toàn có thể tiếp tục sống với nhau. “Trong tám tháng sống với nhau, họ chưa từng thực sự cãi vã lẫn nào, cũng chưa từng đánh nhau. Cả hai cũng không có những thói quen xấu như uống rượu, đánh bạc, hay ngoại tình v.v...” Cuối cùng, luật sư Ginsburg nói: “Xin quan tòa tạm thời không phê chuẩn đơn xin ly hôn của nguyên đơn.”

Mày của Lancer hơi nhếch lên, nhưng anh ta vẫn không nói gì. Nhưng tay luật sư của Lancer có vẻ đã không còn giữ được bình tĩnh, gờ tay lên muốn phát biểu. Song, vị quan tòa lập tức ra hiệu cho ông ta ngồi xuống, sau đó quay sang hỏi Tuyết Nhung: “Cô Đinh Tuyết Nhung, cô có gì cần bổ sung nữa không?”

“Có, thưa quan tòa.” Tuyết Nhung thở dài một hơi. Cuối cùng vị quan tòa này cũng cho cô một cơ hội để nói trước mặt Lancer. Tuyết Nhung uống một ngụm nước lọc mà mình mang theo, cố gắng bình tĩnh hết sức có thể. Sau đó, cô nói rành rọt từng chữ: “Là đương sự, đồng thời cũng là bị cáo, lý do duy nhất tôi không muốn ly hôn không phải vì muốn níu kéo người đàn ông này, sống chết cứ bám lấy anh ta không chịu buông, mà vì tôi thấy cuộc hôn nhân của chúng tôi vẫn còn hi vọng. Giữa tôi và Lancer vốn chưa xảy ra mâu thuẫn lớn nào, chỉ là vì chúng tôi có những khác biệt trong thói quen và nền tảng văn hóa. Nhưng tôi tin rằng chúng tôi thật lòng yêu nhau, hiện giờ chỉ cần có thêm thời gian để hiểu thêm về nhau. Hai tháng sống ly thân không nói lên được điều gì, hơn nữa đến hôm nay đã qua thời hạn này rồi. Bây giờ, tôi mong quan tòa kéo dài thời gian sống ly thân thêm một năm nữa. Nếu sau một năm, những nỗ lực hàn gắn của chúng tôi đều không có kết quả, thì tôi xin cam đoan sẽ để Lancer đi một cách nhẹ nhàng.”

Mặt Lancer dần dần trở nên khó coi. Ánh mắt anh ta không còn mơ màng nhìn bức tường trống trước mặt, mà thần thờ nhìn vào chồng giấy trên mặt bàn.

Tuyết Nhung vẫn không thể đoán được trong lòng anh ta đang nghĩ gì. Nói tóm lại, những gì cô muốn nói cũng đã nói rồi. Giờ đây, cô cảm thấy mình như vừa được giải thoát. Cho dù chỉ có bốn người nghe cô nói, nhưng với cô như thể là đã mãn nguyện lắm rồi. Tuyết Nhung đã nói ra những lời cô chuẩn bị suốt hai tháng qua một cách chân thành và hợp lý. Quan trọng nhất là cô đã có thể nói trước mặt Lancer. Nếu anh

ta vẫn còn vương chút tình cũ, hay vẫn còn yêu cô, thì chưa biết chừng sẽ hồi tâm chuyển ý.

Sự thật đã chứng minh, những lời Tuyết Nhung và luật sư của cô nói đối với vị quan tòa người Mỹ kia chẳng qua cũng chỉ là một màn kịch “kể tung người hứng” đặc sệt Trung Quốc. Nói những lời đó với ông ta chẳng khác nào “đàn gậy tai trâu”. Ông ta có vẻ rất mệt mỗi khi phải xem bản tổng kết những ý kiến mà luật sư hai bên trình lên, rồi sau đó tuyên bố quyết định của mình: “Luật ly hôn của bang Mi-chi-gân là luật ‘ly hôn không lỗi’ – no fault divorce. Ngài Lancer Horton cho rằng cuộc hôn nhân của mình và cô Tuyết Nhung không thể cứu vãn được nữa, nên đề nghị ly hôn. Vì hai người không có con cái, cũng không có những tranh chấp về tài sản, nên dựa vào thời gian sáu mươi ngày sống ly thân tòa án đã có thể đưa ra quyết định có ly hôn hay không, hơn nữa vào ngày nguyên đơn đưa ra đề nghị ly hôn đã quá hai tháng sống ly thân theo luật, phía nguyên đơn cũng không có ý định thay đổi ý muốn ly hôn. Vì vậy, tôi quyết định, ngài Lancer Horton được quyền ly hôn cô Tuyết Nhung.”

“Lancer! Trời ơi! Anh đang đùa em đúng không?” Tuyết Nhung hét lên đau đớn, nước mắt giàn giụa.

Lancer từ từ ngẩng đầu lên, nhìn vào khuôn mặt tuyệt vọng và bàng hoàng của cô. Anh cảm giác có một thứ gì đó đang đâm vào tim mình, đau nhói: Mình đúng là loài cầm thú mà. Tại sao mình lại đối xử với cô ấy như thế? Nhưng bây giờ mình còn biết làm thế nào được nữa? Mình còn có thể nào được nữa? Lancer đau đớn nhìn Tuyết Nhung đang quằn quại như người bị đâm: “Anh, anh...” Mắt Lancer nhoe đi vì nước mắt, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Xin lỗi em, thực sự xin lỗi em, xin em hãy tha thứ cho anh!” Dứt lời, anh lao người ra khỏi phòng.

Một phần một vụn của may mắn giờ đây đã tan thành mây khói. Bên cạnh, luật sư Ginsburg không ngừng an ủi Tuyết Nhung: “Sự việc đến nước này cũng là nằm trong dự liệu. Trừ phi đưa ra được chứng cứ mới, nếu không vụ ly hôn này sẽ không được lật ngược lại.”

Ngồi rạp trên mặt đất lạnh lẽo của phòng khách, trái tim Tuyết Nhung tưởng như đã chết. Cô muốn bật khóc, nhưng nước mắt lại đắng chát nơi cổ họng. Ngô Vũ và Tim liên tiếp gọi điện và nhắn tin, nhưng Tuyết Nhung không nhận, cũng không đọc. Bây giờ, cô còn có thể nói được gì với họ? Nói gì cũng đã muộn, nói gì cũng chỉ khiến cô càng cảm thấy nặng nề. Tuyết Nhung không thể ngờ, lần biện bạch cuối cùng mà cô đã dày công chuẩn bị suốt hơn hai tháng qua đã bị gạt phăng đi chỉ trong vài phút ngắn ngủi. Sức mạnh tinh thần giúp cô trụ vững suốt hơn hai tháng qua đó chính là niềm hi vọng vào sự may mắn: Có thể quan tòa sẽ bị thuyết phục bởi những lý do không muốn ly hôn của cô, có thể Lancer thực sự đang tặng cô một trò đùa đáng được ghi vào kỷ lục Guinness; mọi thứ sẽ giống như một màn ảo thuật, thời khắc cuối cùng sẽ có kết thúc của một vở hài kịch, mọi thứ trong quá khứ sẽ tan biến như một cơn ác mộng đã qua.

Định Tuyết Nhung, mày hãy tỉnh lại đi! Tại sao đến bây giờ mày vẫn chưa chịu nhìn vào hiện thực? Mày đúng là một đứa con gái ngốc nghếch! Giọng nói đó cứ vang lên không dứt trong tâm trí Tuyết Nhung. Đúng thế, mình phải tỉnh lại thôi! Cô gắng gượng đứng dậy. Bây giờ, mình phải làm gì đây? Tuyết Nhung đưa mắt nhìn khắp căn nhà, chỗ nào ở nơi đây cũng lưu lại hình bóng của Lancer. Đúng thế, đã đến lúc cô phải tỉnh ngộ, đã đến lúc cô phải nói lời “tạm biệt” với tất cả rồi. Cô cần phải nói “tạm biệt” với ngôi nhà này, “tạm biệt” với quá khứ của mình. Cô cũng phải nói “tạm biệt” với Lancer, bởi vì lúc này cô như nghe thấy giọng hát của Brightman vọng về từ đài phun nước âm nhạc trước khách sạn Bellagio ở Las Vegas:

Không có ánh sáng trong căn phòng không ánh mặt trời

Và cũng không có ánh sáng nếu anh không ở bên em

Từ mỗi cửa sổ nơi mở ra trái tim em

Nơi đã thuộc về anh

Anh ban cho em nguồn sáng ở bên kia con đường

Đã đến lúc phải nói lời tạm biệt

...

Đúng vậy, chỉ mới đây thôi, Tuyết Nhung được tắm trong ánh sáng hạnh phúc, vậy mà giờ đây đã phải nói lời tạm biệt. Tình yêu đã từng đẹp đẽ như thế, đẹp đẽ đến mức khiến người ta mất đi đôi mắt, mất đi cả phương hướng. Vậy mà giờ đây, tình yêu lại lấy đi những gì tươi đẹp mà nó đã ban tặng, biến Tuyết Nhung

trở thành một cô bé Lọ lem đích thực. Đời người là một đoạn trường đau khổ, ở đó không có chỗ cho sự chân thật, không có chỗ cho những ước mơ, chỉ có chỗ cho những nỗi đau vô tận.

Tuyết Nhung thần thờ thu dọn lại những vật dụng mà Lancer chưa mang đi: chiếc đồng hồ anh để quên trên chiếc tủ đầu giường, quyển sổ tay anh ghi lại những công việc thường ngày, cuốn album ảnh và một vài bộ quần áo... Xếp đầy một va li. Cô mở một chiếc hộp được cất giữ cẩn thận trong ngăn kéo, lấy ra tờ “Thông báo vừa kết hôn” màu đỏ, cặp gối đôi ở bên dưới và cuốn album kỉ niệm những ngày ở Las Vegas có trang cuối là bức ảnh kết hôn hài hước ở “Đường hầm tình yêu”.

Niềm vui cuối cùng cũng trở về với đau khổ, còn đau khổ lại trở về nơi mà nó sinh ra. Tất cả những thứ này nên trả lại cho Lancer. Lúc này, Tuyết Nhung không hiểu tại sao cô lại muốn trả lại chúng cho anh ta. Có lẽ, đây chỉ là cách để cô tự tìm cho mình một cái cớ, có lẽ là vì cô vẫn yêu người đàn ông ấy, có lẽ là từ hôm tận mắt nhìn thấy bộ dạng đau khổ của anh ở tòa án đó, cô đã yếu lòng, để rồi tất cả những hờn căm và oán trách bấy lâu nay đều đã bị tê liệt. Mọi chuyện đến nông nỗi này nên trách ai đây? Chỉ trách hai chúng ta mà thôi. Chúng ta chỉ là những đứa trẻ chưa lớn, không biết mình cần những gì, chưa thực sự hiểu rõ đối phương, đã bị sự cuồng nhiệt của tuổi trẻ làm cho mê muội, để rồi rơi vào một cuộc hôn nhân sai lầm. Haizzz, hi vọng từ đây chúng ta sẽ thực sự trưởng thành.

Tuyết Nhung gọi một chiếc taxi, tìm đến khách sạn mà Lancer đang ở. Cô biết được địa chỉ này nhờ tập hồ sơ của tòa án. Khi ngồi trên xe, cô luôn phân vân tự hỏi không biết Lancer có muốn gặp mình không? Nếu gặp nhau, cô sẽ nói gì với anh ấy đây? Chẳng nhẽ cô sẽ nói đến để “tạm biệt” anh ấy? Sau đó thì sao? Hi vọng chúng ta sẽ tha thứ cho những lỗi lầm của nhau ư? Ừm, có vẻ không nên nói như thế, rốt cuộc cô có lỗi lầm gì để anh phải tha thứ chứ? Hay là nói, mong chúng ta sẽ nhớ những kỉ niệm đẹp đẽ trong quá khứ? Nói thế cũng không đúng, kết thúc thế thắm giờ đây không phải là sự mỉa mai cho những gì trong quá khứ hay sao? Lancer nhấm tâm ruồng bỏ cô như vậy, vậy mà cô lại đang kéo đồng hành lý này đi tìm anh ta, đây chẳng phải là bi kịch sao? Tuyết Nhung lưỡng lự giây lát. Sau khi trả tiền taxi, cô lại ngồi vào chỗ cũ, do dự không biết nên xuống xe hay bảo tài xế đưa mình về.

Đúng khoảnh khắc đó, Tuyết Nhung đột nhiên thấy bóng một người con gái. Bóng dáng đó rất quen thuộc! Mái tóc đó, dáng đi đó, thậm chí cả chiếc áo khoác ngoài của cô gái đó, cô đều thấy rất quen thuộc... Susan! Cô ta đến đây làm gì thế? Tuyết Nhung giật mình kinh ngạc, nhưng ngay sau đó lập tức có một linh cảm đáng sợ: Susan đến đây tìm Lancer! Trời ơi! Lẽ nào bọn họ... Cô thực sự không dám nghĩ tiếp nữa. Làm sao có thể thế được? Nhưng một giọng nói bỗng vang lên bên tai Tuyết Nhung: Làm sao không thể được? Cô đột nhiên nhớ đến một ngày khi cô còn nhỏ, mẹ dẫn cô đến trường của cha, và phát hiện cha ngoại tình. Còn nữa, cô cũng nhớ lại những lời ám chỉ của Ngô Vũ.

Toàn bộ mạch máu trong người Tuyết Nhung như dồn hết lên não. Thấy bộ dạng lưỡng lự chưa xuống xe và sắc mặt đang tái đi của cô, tay tài xế bèn quay đầu lại hỏi: “Cô có khỏe không đây? Có cần tôi giúp gì không?”

Lời của tay tài xế khiến Tuyết Nhung bình tĩnh lại đôi chút: “Nếu anh thấy tiện thì có thể đưa tôi đi quanh thành phố được không?”

33. Chương 28 Part 2

Cô cần có thời gian, cần có thời gian để sắp xếp lại những cảm xúc lẫn lộn trong đầu lúc này. Có lẽ vừa nãy mắt cô bị hoa chăng? Đó có thể không phải là Susan. Nhưng dân trong thành phố này chỉ đếm trên đầu ngón tay, làm sao có sự trùng hợp như thế được? Tuyết Nhung không ngừng véo mu bàn tay, cố gắng bắt bản thân phải bình tĩnh lại. Nếu bọn họ thực sự như vậy, thì tất cả những vấn đề cô không tài nào hiểu nổi trong quá khứ đều đã có lời giải. Tại sao Lancer lại tuyệt tình như vậy, tại sao anh ta lại sốt sắng ly hôn như vậy, tại sao muốn giải quyết theo kiểu “đánh nhanh thắng nhanh”, không cho cô lấy một cơ hội! Thì ra là như thế! Nỗi căm hận bấy lâu nay Tuyết Nhung kìm nén trong lòng giờ bốc lên ngàn ngút: Cô phải giết đôi gian phu dâm phụ đó! Nhất quyết không thể tha cho bọn chúng!

Cô yêu cầu tài xế quay trở lại khách sạn. Trong khoảnh khắc bước chân xuống xe, cô đã nghĩ đến màn bắt ngay tại trận đôi gian phu dâm phụ đó. Cô sẽ khiến cho bọn chúng không còn đường chối cãi. Tuyết Nhung đi đến quầy lễ tân của khách sạn, tỏ vẻ hết sức thoải mái và thành thật nói với cô tiếp tân tóc vàng trông giống hệt một học sinh cấp ba: “Tôi là vợ của ông Lancer ở phòng 539. Lúc này đi ra ngoài, tôi quên mất thẻ ở trong phòng, mà chồng tôi giờ đã ra ngoài nên tôi muốn mượn tạm một chiếc thẻ khác.” Sau khi kiểm tra chứng minh thư của Tuyết Nhung, cô tiếp tân tét bím đuôi sam nọ liền đưa cho cô một chiếc thẻ khác mà không hề nghi ngờ.

Tuyết Nhung đi vào thang máy, phòng của Lancer ở tầng năm. Lúc này, lòng bàn tay cô đầm đìa mồ hôi, còn trái tim cô như se lại, đau nhói, cổ họng đắng chát. Tuyết Nhung không hiểu mình đang làm gì, đang muốn làm gì và liệu kết quả sẽ ra sao? Giờ đây, cô chỉ biết lê từng bước nặng nề đến gần, đến gần, gần hơn nữa. Cô quẹt chiếc thẻ đã thấm ướt mồ hôi vào ổ khóa căn phòng 539. Tuyết Nhung lấy tay vịn cửa, rồi đẩy mạnh. “Rầm” cánh cửa bật tung ra.

Trước mặt cô là cảnh Lancer và Susan trên người không một mảnh vải quần chặt lấy nhau... Cả hai đang làm tình một cách điên loạn. “Các người đang làm trò ghê tởm gì vậy?” Tuyết Nhung cảm phẫn hết lên.

Lancer trợn to đôi mắt nhìn cô, kinh hãi không thốt nên lời. Susan vội vàng quơ lấy một miếng thảm che người, sau đó hung hãn chỉ tay về phía Tuyết Nhung quát: “Cô rút ra cho tôi! Cô có quyền gì mà dám vào đây gây sự? Nếu còn chưa chịu đi thì đừng trách tôi gọi cảnh sát!” Vừa nói cô ta vừa cầm điện thoại đặt ở chiếc tủ đầu giường lên.

Lancer vội ngăn Susan lại: “Đừng làm thế, xin em đừng làm thế! Đây đều là lỗi của anh!” Anh ta vừa nói vừa bật khóc thành tiếng.

Tuyết Nhung bỗng thấy buồn nôn, ghê tởm đến buồn nôn! Vỡ kịch “Tiểu Tam”, “Nhị Nãi” của Trung Quốc giờ đã đến Mỹ và được diễn ngay trước mặt cô. Tại sao chúng lại bẩn thỉu đến thế! Tại sao cô lại phải chứng kiến cảnh tượng nhơ bẩn nhất của thế giới này? Cô mù mắt hay sao mà lại có thể đầu gối tay ấp với gã đàn ông dê tiện như vậy?

Lancer đã mặc quần áo, quỳ rạp trước mặt Tuyết Nhung, nước mắt đầm đìa. Nhưng Tuyết Nhung lại có cảm giác mình hoàn toàn không quen biết gã đàn ông người Mỹ này. “Bây giờ anh không còn mặt mũi nào để đối diện với em, cũng không biết phải nói gì. Anh thực sự xin lỗi em, chỉ cần tha cho bọn anh, anh sẽ làm tất cả những gì em muốn, chỉ cần em nói ra...”

“Lancer!” Susan giận dữ gào lên: “Không phải sợ cô ta! Dù ngày hôm nay cô ta có đến tòa kháng án thì cũng chẳng thay đổi được điều gì! Anh muốn ly hôn thì ly hôn, cô ta không muốn thì vẫn phải làm theo! Chẳng có chuyện gì giữa hai chúng ta cả! Cô ta không thể thay đổi luật pháp nước Mỹ, mà chỉ tự chuốc lấy nhục nhã về mình thôi!”

Tuyết Nhung ném cái nhìn kinh tởm về phía hai kẻ dê tiện, chẳng đáng để cô đôi co nhiều lời với bọn chúng. Tuyết Nhung quay người bước đi. Cô phải mau chóng rời khỏi cái nơi bẩn thỉu chẳng khác gì địa ngục này.

Khi trở về nơi được gọi là “nhà”, vừa bước vào cửa, Tuyết Nhung đã thề trước di ảnh của mẹ: cô sẽ không tiếp tục nhẫn nhục chịu đựng nữa, sẽ không ngậm bồ hòn làm ngọt nữa, sẽ không vì chút yếu lòng mà tha cho đôi gian phu dâm phụ kia. Từ đầu đến cuối, cô đã bị bọn chúng che mắt, bị lừa dối, bị ức hiếp, bị chà đạp. Cô tuyệt đối không chịu ly hôn! Cô tuyệt đối không thể để bọn chúng được thanh thản ra đi sau một loạt những tội ác đã gây ra. Cô sẽ khiến bọn chúng phải chịu sự trừng phạt của pháp luật. Cô phải kháng án. Pháp luật phải bảo vệ hôn nhân, không được tiếp tay cho cái ác. Bây giờ, cô đã bắt tại trận hai kẻ gian dâm, như vậy là bọn chúng đã phạm tội thông dâm. Mặc dù tòa án đã phán quyết ly hôn, nhưng cô đã có trong tay bằng chứng mới, nên tòa án nhất định sẽ lật lại vụ việc, đưa vụ ly hôn của cô về tòa án địa phương để tiến hành xét xử lại từ đầu. Tuyết Nhung tin vào sự công bằng của luật pháp Mỹ.

Tối đó, Tuyết Nhung đã viết đơn kháng án. Sáng hôm sau, cô nộp đơn lên tòa án. Theo cô được biết, luật pháp Mỹ quy định, sau ba tháng kháng án, tòa án mới đưa ra phán xét cuối cùng. Nhưng cô hoàn toàn không thể ngờ, chỉ sau ba tuần nộp đơn, cô đã nhận được quyết định sẽ giữ nguyên phán xét của tòa án địa phương! Mi-chi-gân áp dụng “luật ly hôn không lỗi”, cho dù có bằng chứng chứng minh lỗi thuộc về đối phương, nhưng chỉ cần đối phương kiên quyết đòi ly hôn thì tòa án vẫn phải cho phép ly hôn. Hơn nữa trong

quá trình điều tra không phát hiện quan tòa và đương sự không có mối quan hệ lợi ích nào, cũng không có bất kỳ ai sai sót trong quá trình xét xử nên vụ ly hôn sẽ không được lật lại nữa.

Trời ơi! Đây chính là luật pháp Mỹ sao? Tại sao lại không bảo vệ hôn nhân của cô, cũng không trừng phạt những kẻ phá hoại hôn nhân của người khác! Cuối cùng thì sai cũng như không, có tội mà như không có tội, liệu có yếu tố “luật pháp” trong hai chữ ly hôn đó không?

Tuyết Nhung lập tức liên hệ với báo chí, hi vọng sẽ nhận được sự trợ giúp từ phía họ. Nhưng thật không ngờ, bọn họ chẳng mấy hứng thú với vụ ly hôn này của cô. Họ cho rằng chuyện một gã da trắng người Mỹ và một phụ nữ nhập cư Trung Quốc ly hôn với nhau, người chồng đòi ly hôn, cô vợ nhất quyết không chịu chẳng thể viết được thành một cái tin. Những vụ việc này ngày nào chẳng có, thậm chí còn kịch tính, khốc liệt, tàn nhẫn, máu me hơn thế này nhiều. Vậy nên chuyện của Tuyết Nhung có gì đáng để nói chứ? Ngay cả những người bảo vệ chủ nghĩa nữ quyền cũng chẳng thèm bận tâm đến suy nghĩ đòi quyền bình đẳng thông qua việc không chấp thuận ly hôn, ngược lại còn dè bủ và chế nhạo. Ở nước Mỹ bây giờ, ai còn nhắc đến nữ quyền? Ai còn thảo luận xem luật ly hôn có công bằng với người phụ nữ hay không? Chuyện này đã trở thành cháo thừa canh cạn mà người ta không muốn nhắc đến nữa. Ai còn muốn xào xáo lên thì kẻ đó đúng là lỗi thời, rồi cũng sẽ bị xã hội này cô lập mà thôi.

Lúc này, Tuyết Nhung cảm thấy như có hàng ngàn con ngựa hoang đang lồng lên điên cuồng trong đầu mình, chỉ muốn đập đầu vào tường. Cô không ngừng tự hỏi bản thân, bây giờ mình phải làm gì? Mình phải làm gì? Rồi cô lại ra sức cắn môi, nhắc nhở mình: “Đinh Tuyết Nhung, mày nhất định phải giữ cái đầu lạnh để không làm ra những chuyện ngốc nghếch. Nhất định phải bình tĩnh, mày phải kìm lại nỗi căm hận trong lòng. Chỉ có vậy mày mới không làm chuyện dại dột, mới tìm lại được công bằng cho mình.”

Vài tiếng thoáng một cái đã trôi qua. Tuyết Nhung nhìn trần trần lên trần nhà nhợt nhạt, không thể nghĩ ra nổi một kế hoạch vẹn toàn. Đúng lúc nỗi tuyệt vọng trong lòng đã lên đến đỉnh điểm, cô nhìn thấy tấm ảnh của mẹ đặt phía trên lò sưởi. Bỗng nhiên, những kí ức về mẹ ùa về trong cô. Cô nhớ lại mẹ đã từng kể cho cô nghe một câu chuyện. Một ngày nọ, có một cô bé mãi chơi trong rừng, rồi không may rơi xuống một chiếc giếng cạn rất sâu. Dưới đáy giếng, cô bé không ngừng gào khóc kêu cứu, nhưng vẫn chẳng có ai đến cứu vì chiếc giếng nằm trong rừng sâu hoang vắng, không ai có thể nghe thấy tiếng kêu cứu của cô bé. Một ngày một đêm đã trôi qua, cô bé vừa đói vừa khát. Trong lúc mệt mỏi rã rời, cô bé đã nghĩ mình sẽ chết ở đáy giếng này. Nhưng cô không cam tâm chết một cách dễ dàng như vậy. Thế là, cô bé không gào thét nữa, mà cố gắng bình tĩnh lại, nghĩ cách thoát khỏi giếng. Chợt cô nhớ đến mái tóc dài của mình, và đã ra ngoài được nhờ vào mái tóc đó. Cuối cùng cô bé đó đã thoát chết bằng trí tuệ của chính mình. Mặc dù đó là một câu chuyện hoang đường và không quá sâu sắc, nhưng chính nó đã nhắc nhở cho cô biết, trong lúc rơi xuống đáy sâu của tuyệt vọng, nếu bình tĩnh vận dụng trí tuệ của mình, nhất định bạn sẽ lập được kỳ tích.

Người Trung Quốc thiếu rất nhiều thứ, nhưng thứ duy nhất không thiếu đó là trí tuệ. Phụ nữ Trung Quốc thiếu khả năng tự bảo vệ mình, nhưng khi bị ép đến bước đường cùng, họ sẽ phát huy trí tuệ phi thường. Vậy trí tuệ đó là gì? Đó chính là “một khóc, hai làm loạn, ba treo cổ tự vẫn”. Một trí tuệ vĩ đại biết bao! Đó không phải là cảnh giới cao nhất của trí tuệ mà một người phụ nữ Trung Quốc có thể đạt được sao? Đó không phải là khả năng “có một không hai” của phụ nữ Trung Quốc sao? Ngoài thứ trí tuệ này ra, người phụ nữ Trung Quốc bao đời nay phải chịu cảnh “thấp cổ bé họng” còn có cách tự bảo vệ mình hiệu quả hơn được nữa? Từ cổ chí kim, phụ nữ Trung Quốc luôn dùng cách này để phản kháng lại những ông chồng sai đường lạc lối, phản kháng lại những kẻ lãnh đạo tàn ác, phản kháng lại thế lực tàn bạo “ỷ mạnh hiếp yếu”. Cách làm này được phụ nữ Trung Quốc sử dụng rất hiệu quả, đánh đâu thắng đó, tuyệt đối không sai sót, tuyệt đối không mất tác dụng.

Cứ quyết định vậy đi, đã đến lúc Tuyết Nhung phải dùng đến “trí tuệ Trung Quốc” rồi. Cô cũng cần phải “một khóc, hai làm loạn, ba treo cổ tự sát”, sống chết liều mạng với đám người Mỹ đó một phen.

34. Chương 29 Part 1

Chương 29: Trí tuệ Trung Quốc toàn thắng: Mở to đôi mắt Trung Quốc xinh đẹp

Ngày 12 tháng Tư. Sở dĩ Tuyết Nhung chọn nó là vì hai năm trước đúng vào ngày này mẹ cô đã từ già cỗi đời. Bất luận là ở Trung Quốc hay ở Mỹ, đối với Tuyết Nhung, ngày 12 tháng Tư đều là ngày khủng khiếp nhất. Vậy nên, bây giờ, cô muốn ngày 12 tháng Tư lại càng trở nên có ý nghĩa hơn với mình.

Mặc dù vào thời điểm này, tuyết lạnh đã không còn hiện hữu khắp nơi, nhưng Tuyết Nhung vẫn cảm thấy được cái lạnh run người từ những cơn gió thổi về từ những cánh đồng phương xa. Sáng sớm, khi mặt trời ló dạng, trời đất vẫn còn mờ mịt, xế chiều khi mặt trời lặn, ánh hoàng hôn lại lặng lẽ thở dài. Bởi vì nơi Tuyết Nhung sống là một thành phố nhỏ nằm ở phía Tây nước Mỹ, một thành phố nằm ẩn mình ven hồ Mi-chi-gan với thời tiết nóng lạnh thất thường.

Chính trên mảnh đất này, Tuyết Nhung sẽ dùng trí tuệ của mình để làm nên một bộ phim để đời và hay hơn cả những bộ phim của Hollywood. Đầu tiên, cô thuê một phòng tầng bảy của khách sạn cao nhất nằm ở khu trung tâm thành phố. Phía dưới căn phòng là một bãi đỗ xe công cộng rộng rãi và có nhiều người qua lại. Ngày 12 tháng Tư đúng vào thứ Hai, tất cả các công ty đều làm việc, nên người đi làm rất đông. Thành phố nhỏ này vì thế cũng trở nên hối hả, bận rộn hơn.

Mười một giờ, Tuyết Nhung bắt đầu chuẩn bị những bước cuối cùng. Trong đầu cô nghĩ, từ khi quen biết nhau đến giờ, cô và Lancer đã cùng nhau làm bao nhiêu chuyện được truyền hình trực tiếp: Lần thứ nhất là ở quán cà phê Starbucks, lần thứ hai là ở nhà hàng Red Lobster đúng vào ngày Lễ Tình nhân, lần thứ ba là ở “Đường hầm tình yêu” của Las Vegas... Những kỉ niệm cả đời không thể quên ấy bây giờ chỉ khiến trái tim cô như bị xát muối, chua xót và đau đớn vô cùng. Lancer chính là người đạo diễn tất cả những trò đó khi cô hoàn toàn không biết gì. Vậy thì bây giờ, đến lượt cô làm đạo diễn. Cô khoác lên mình một chiếc váy trơn màu đen kiểu Trung Quốc. Đó chính là chiếc váy cô đã mặc trong đám tang của mẹ, và vẫn luôn mang theo bên mình như một món đồ kỉ niệm. Vì đã lâu không mặc tới nên chiếc váy có vẻ hơi cũ, thoang thoang mùi ẩm mốc. Nhưng đó lại chính là cảm giác cô muốn có bây giờ. Cô ngồi lên chiếc bàn giấy đối diện với cửa kính, để mái tóc đuôi gà bay lòa xòa trên vai, khuôn mặt không hề trang điểm.

Mười hai giờ. Giờ dùng bữa trưa của người Mỹ. Tuyết Nhung dùng máy tính gửi một bức thư tuyệt mệnh cho giới báo chí.

“Tôi, Đinh Tuyết Nhung, một phụ nữ trẻ tuổi người Trung Quốc đã bị tòa án đối xử bất công trong quá trình tiến hành ly hôn với chồng tôi. Để đòi lại công bằng, tôi yêu cầu được nói chuyện trực tiếp với Bộ trưởng Tư pháp liên bang Mỹ. Nếu không đạt được ý nguyện, tôi sẽ tìm đến cái chết.”

Sau đó, Tuyết Nhung cầm theo cây đàn của mình, đi ra ban công. Bên cạnh cô là một tấm bảng chữ được làm tạm bằng gỗ, phía trên viết một hàng chữ lớn màu đen:

Yêu cầu Bộ trưởng Tư pháp đến gặp, yêu cầu thay đổi luật ly hôn không công bằng.

Phía dưới nổi bật hai hàng chữ đen rất đậm:

Không công bằng, nguyện sẽ chết.

Sự xuất hiện của Tuyết Nhung ở vị trí bắt mắt nhất của ban công đã thu hút được sự chú ý của một vài người đang đứng ở bãi đỗ xe dưới lầu. Bọn họ chỉ chỉ trỏ trỏ, rồi tò mò bán tán hỏi han nhau. Hành động của họ đã thu hút thêm sự chú ý của những người qua đường. Quả nhiên có người đã gọi điện cho cảnh sát. Chỉ vài phút sau, hai xe cảnh sát đã hú còi inh ỏi lao đến, nhanh chóng tiếp cận bãi đỗ xe. Cảnh sát gấp rút xếp thành vòng cảnh giới, vây xung quanh tòa nhà. Lúc này, xe tác nghiệp của phóng viên cũng đã tới. Bọn họ lập tức ngăn đám cảnh sát lại, nói trong bức thư tuyệt mệnh mà Tuyết Nhung gửi cho giới báo chí trước đó đã viết, nếu cảnh sát có bất cứ hành động quá khích nào, ví dụ như đập cửa xông vào phòng thì cô sẽ lập tức nhảy lầu tự sát. Bọn họ cũng nói với cảnh sát, đây là một người vừa gặp phải cú sốc tinh thần rất lớn, một phụ nữ Trung Quốc bị chồng nhẫn tâm ruồng bỏ, cô ấy chỉ yêu cầu được nói chuyện trực tiếp với Bộ trưởng Tư pháp, mong nhận được sự quan tâm và đồng cảm của dư luận.

Tin tức này lập tức truyền đến tai những người đứng xung quanh. Thì ra đó là một cô gái đáng thương, kết hôn mới chưa được một năm vậy mà đã bị chồng đòi ly hôn đúng vào ngày đầu tiên của năm mới. Rồi đến

tận buổi tối tòa án đưa ra phán quyết ly hôn, cô ấy mới phát hiện ra chồng mình đã sớm đi theo một người con gái khác. Đúng là một cô gái đáng thương! Nghe nói đó còn là một thiên tài vĩ cầm, chỉ vì kết hôn với một gã đàn ông mà từ bỏ cả nghiệp học và tiền đồ xán lạn ở phía trước. Nghe nói gã đó là con trai của một gia đình rất giàu có ở Las Vegas. Haizzz, lấy ai không lấy, sao lại lấy mấy tên công tử nhà giàu đó làm gì?

Đúng thế, kẻ đang đứng trên lầu bây giờ là một phụ nữ Trung Quốc bị chồng ức hiếp, bị tòa án xem thường, đã chịu nhiều oan ức, giờ có oan phải rửa.

Lúc này, hồ Mi-chi-gân đã nổi sóng. Gió không ngừng thốc vào mặt Tuyết Nhung, thổi những lọn tóc rối tung và vạt váy nhàu nát, thổi cho khuôn mặt cô càng trở nên tiều tụy. Cô thất thần nhìn về mặt hồ phía xa, khuôn mặt đầm lệ. Hình ảnh một cô gái xinh đẹp, yếu ớt như một ngọn nến trong gió, mong manh như sương khói đã làm động lòng tất cả mọi người. Một cô gái rơi vào tình cảnh như thế này, thì còn đáng thương hơn cả đáng thương, đáng để cảm thông hơn cả cảm thông.

Mỹ là một dân tộc như thế. Nếu bạn và họ cùng ở trên một vạch xuất phát, thì họ chắc chắn sẽ là đối thủ cạnh tranh đáng gờm nhất của bạn. Họ không thể không dành vị trí thứ nhất, không thể không thắng bạn. Thậm chí để đạt được mục đích của mình, họ có thể đánh lén bạn trên đường đua. Song, khi đã trở thành kẻ chiến thắng, họ sẽ quay đầu lại, đỡ người vừa bị ngã, hoặc cố gắng kéo họ đứng dậy. Đó chính là người Mỹ! Nhìn thấy cô gái tuyệt vọng đang đứng trên ban công, họ chẳng thể đến bên đỡ cô ta, cũng chẳng thể kéo cô ta đứng dậy. Việc duy nhất mà họ có thể làm được là đứng im một chỗ, lặng lẽ giúp đỡ cô gái đáng thương nọ bằng những ánh mắt quan tâm.

Tuyết Nhung chốc lại đưa tay lên vuốt lại mái tóc bị gió thổi rối tung, chốc lại lau những giọt nước mắt lăn dài trên má. Người đến mỗi lúc một đông, tiếng bàn tán mỗi lúc một lớn: “Đúng thế! Thật sự quá bất công mà! Tại sao lại ức hiếp một cô gái yếu đuối như thế chứ? Nghe nói sau khi phát hiện chồng mình ngoại tình, cô ấy mới kháng án, yêu cầu tòa án xét xử lại vụ ly hôn của mình, nhưng tòa án lại vứt vụ việc đó một bên! Tại sao lại như thế được kia chứ! Cái tên công tử khốn khiếp kia là ai vậy? Sống ở đâu? Còn Bộ trưởng Tư pháp thì sao? Liệu cảnh sát có liên lạc với ông ta không nhỉ? Đúng thế, phải đến nói chuyện với người ta mới đúng chứ! Ít nhất cũng phải xuất đầu lộ diện chứ!”

Đương nhiên, cảnh tượng này đã trở thành một chủ đề nóng hổi để báo chí mặc sức xào xáo. Một cô gái Trung Quốc xinh đẹp bị một công tử nức tiếng giàu có bỏ rơi một cách vô tình. Giờ đây, người đứng trên ban công không phải là nàng Juliet đang chìm đắm trong hạnh phúc và hương vị ngọt ngào của tình yêu, mà là Tuyết Nhung yếu ớt mà mong manh như ngọn nến trước gió. Cô bé Lọ lem và hoàng tử bạch mã đã rời khỏi lâu đài hạnh phúc tưởng tượng, để bước ra thế giới hiện thực trần trụi và xấu xa. Tên công tử đào hoa kia có mới nới cũ, đùa giỡn với tình cảm của con gái. Đối với người Mỹ, từ tổng thống đến dân thường đều coi chuyện này là bình thường. Nhưng sở dĩ dư luận bất bình là vì Lancer là đàn ông, mà lại làm những việc quá tuyệt tình, quá bẩn thỉu, như lời những người đứng xem xung quanh nói: “Tên đó thật quá đốn mạt, nếu đã yêu kẻ khác thì tại sao không nói thẳng cho vợ mình biết, lại lừa dối và ức hiếp cô ấy, đổ hết mọi lỗi lầm cho người ta, rồi sau đó lại đá người ta đi đúng vào ngày đầu tiên của năm mới? Lén lút thì cũng đã lén lút rồi, sai thì cũng sai rồi, sao lại làm cả chuyện đáng kinh tởm đến thế, nhất định phải ép người phụ nữ yếu đuối kia đến bước đường cùng mới thôi? Như thế mà là đàn ông sao, loại người này phải dạy dỗ cho một trận mới được!”

Báo chí đương nhiên không bỏ qua cảm tưởng của người dân, lập tức tung những phát biểu này lên mạng và truyền đi không sót một chữ. Một trang mạng có tầm ảnh hưởng lớn còn đưa ra một cuộc trắc nghiệm ý dân: “Bạn có ủng hộ hành động phản kháng quyết liệt này của Đinh Tuyết Nhung không?” Có 58% số người tham gia ủng hộ. “Bạn có cho rằng cô ấy thực sự bị tòa án đối xử bất công chứ?” 83% số người tham gia cho rằng như vậy. “Bạn có đồng ý với yêu cầu thay đổi luật ly hôn không?” 91% phụ nữ và 27% đàn ông đồng ý. “Bạn cho rằng Bộ trưởng Tư pháp sẽ xuất hiện chứ?” 49% người nghĩ ông ta không đến.

Những người kéo đến bãi đỗ xe mỗi lúc một đông. Không lâu sau, họ đã đứng chật kín mấy con đường dưới khách sạn. Những chiếc xe tác nghiệp báo chí cũng ùn ùn đi đến. Tại bãi cỏ phía dưới, những chảo ăng ten phục vụ truyền hình trực tiếp mọc lên như nấm. Thấy sự việc mỗi lúc một ồn ào, cảnh sát bắt đầu dùng loa nói với Tuyết Nhung. Họ nói Bộ trưởng Tư pháp đã ở đây, khuyên cô hãy từ bỏ hành động nguy hiểm, coi thường sinh mạng của bản thân, trở lại phòng khách sạn để đối thoại trực tiếp với quan chức chính phủ. Nhưng ngay lập tức, họ đã bị Tuyết Nhung lắc đầu từ chối. Cô nghĩ nếu chỉ đối co với đám quan chức địa

phương thì liệu có tác dụng gì kia chứ?

Vài cảnh sát khắp người trang bị vũ trang không dă động đến lời can ngăn của báo chí, tiếp tục tiến vào trong khách sạn, leo lên phòng của Tuyết Nhung, định đập cửa xông vào. Thấy vậy, cô liền hét lớn: “Tất cả cảnh sát phải rời khỏi đây, nếu không, tôi sẽ nhảy lầu tự sát ngay trước mặt các người!” Cô ôm đàn, nhấc một chân ra ngoài lan can, người cũng nghiêng ra bên ngoài.

“Trời đất ơi!” Những người phía dưới kêu lên sợ hãi. “Mấy tên cảnh sát đáng chết! Tại sao lại kích động một cô gái đáng thương như vậy? Các người muốn ép chết cô ấy hay sao? Cảnh sát trưởng đúng là đồ bỏ đi! Thu thuế của chúng ta mà chẳng làm được gì ra hồn! Thật mất mặt quá! Từ chức đi cho xong! Thực sự không còn cách nào nữa sao? Lão già thối Bộ trưởng Tư pháp sao vẫn chưa chịu lộ diện? Nếu hôm nay xảy ra án mạng, thử xem đám quan chức ở Washington ăn nói với chúng ta thế nào?”

Dưới áp lực của dư luận, cảnh sát trưởng đành phải ra lệnh cho người của mình rút về.

Lúc này đã là ba giờ chiều. Những người đứng quanh mỗi lúc một sốt ruột. Máy quay của đài truyền hình không ngừng quay lướt trên đầu đám đông, giống như đang quay những thước phim chân thực của bộ phim Hollywood.

Lúc này, Tuyết Nhung đã thay một tấm bảng khác:

Nếu sáu giờ chiều Bộ trưởng Tư pháp vẫn không đến, tôi sẽ kết thúc cuộc đời mình!

Đám người mỗi lúc một náo loạn. Giờ đây, sự chờ đợi căng thẳng và dài lê thê khiến dân chúng càng ngày càng bị kích động. Tất cả các kênh tin tức chính trên truyền hình Mỹ đều đã dừng phát chương trình hiện tại để truyền hình trực tiếp vụ tự sát của Đinh Tuyết Nhung. Các chương trình thi nhau dự đoán kết cục của vụ việc này, phân tích mức ảnh hưởng của nó với xã hội và luật pháp Mỹ. Bọn họ cũng bàn luận xem Tuyết Nhung làm vậy có phi pháp hay không? Nếu phi pháp mà cô ấy lại tự sát thì sẽ bị liệt vào tội gì? Ngược lại, nếu sống thì sẽ phạm tội gì? Ai nấy đều cho rằng, so với hành động giết người rồi tự sát vẫn thường gặp trong xã hội ngày nay, việc làm của Tuyết Nhung vẫn có thể coi là hiền lành. Cô ấy không hại người khác, cũng không có hành động bạo lực, cô ấy chỉ cần một cuộc nói chuyện hòa bình, để đưa ra một yêu cầu hòa bình. Thậm chí, có rất nhiều bác sĩ tâm lý đã được mời lên truyền hình, để bình luận về trạng thái tinh thần của Tuyết Nhung tại hiện trường. Mọi người đều muốn biết rõ, Tuyết Nhung liệu có mắc chứng bệnh tâm thần mà y học truyền thống đã định nghĩa hay chỉ là một người bình thường đang đấu tranh với bất công xã hội?

Năm rưỡi. Thông điệp tự sát của Tuyết Nhung chỉ còn nửa tiếng cuối cùng. Trải qua năm tiếng căng thẳng và lo lắng tột độ, cô gần như kiệt sức, sắp không thể đứng vững. Cô mệt mỏi tựa người vào lan can, miệng thở hổn hển, mái tóc bị gió thổi xơ xác, rối thành từng cục. Cô cảm thấy đầu mình quay cuồng, mắt bắt đầu mờ dần, tai ù đi không còn nghe rõ những âm thanh xung quanh. Cảnh vật cũng dần biến sắc, bầu trời trên cao bỗng biến thành màu vàng, mặt hồ phía xa cũng biến thành màu vàng, đám người phía dưới cũng màu vàng, thậm chí những chiếc chảo ăng ten trắng xóa như nằm dưới bãi cỏ cũng biến thành màu vàng. Trán và lưng của cô bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, hai chân run rẩy, như thể sắp bị hạ đường huyết.

Bộ trưởng Tư pháp vẫn chưa xuất hiện, vốn đã không thể xuất hiện! Trong lúc hoang mang và sợ hãi, Tuyết Nhung cảm nhận thấy một sự thật đáng sợ mà cô đã dự liệu từ trước: Bộ trưởng Tư pháp sẽ không xuất hiện. Nếu ông ta không đến, thì cô sẽ phải làm sao đây? Mồ hôi của cô đổ ra mỗi lúc một nhiều trên trán và sau lưng. Tuyết Nhung nhìn đồng hồ. Chiếc đồng hồ mẹ đã tặng cho cô vào sinh nhật lúc mười sáu tuổi giờ đang từ từ tiến về phía số mười hai. Kim giây cứ nhích thêm một chút thì trái tim cô lại càng sợ hãi thêm một phần. Lúc này, niềm tin của cô cũng bắt đầu bị lung lay. Có lẽ cô đã phán đoán sai, mặc dù Mỹ là một quốc gia coi trọng nhân đạo và nhân quyền, nhưng chắc Bộ trưởng Tư pháp sẽ không vì thế mà bị thuyết phục trước hành động quá khích của một phụ nữ bình thường. Trước khi quyết định lấy cái chết ra để thể hiện ý nguyện của mình, Tuyết Nhung đã cho rằng, Bộ trưởng Tư pháp không thể không đến, nhất định phải đến, vì ông ta chắc chắn sẽ không gánh chịu nỗi hậu quả của việc một phụ nữ đã tự sát vì không được gặp được mình. Nếu theo cách đó, cô nghĩ nếu ông ta không đích thân đến, hoặc do một lý do nào đó mà không đến được, thì cũng sẽ dùng một phương thức nào đó để liên lạc và nói chuyện trực tiếp với mình, dù cô không đoán được đó sẽ là phương thức nào. Song dù có không đoán được, nhưng cô vẫn sẽ đạt được mục đích của mình.

Tuyết Nhung hoàn toàn không thể ngờ mình sẽ chết vì suy nghĩ đó. Thực ra, ý niệm về một cái chết chưa từng lóe lên trong đầu cô dù chỉ một phút. Giờ đây, lòng cô đang rối như tơ vò, rối đến mức ngộp thở. Nếu như ông ta thực sự không đến, thì cô sẽ phải làm sao? Sẽ quay trở lại phòng, hay sẽ nhảy xuống từ đây? Sẽ sống? Hay sẽ chết? Cô đang đứng trước một câu hỏi khó khăn đến mức khiến người ta phải run rẩy sợ hãi. Nếu nhảy từ tầng bảy xuống, mặc dù đội cứu hộ đã đặt sẵn đệm hơi an toàn phía dưới, nhưng tỉ lệ sống sót thấp hơn thiệt mạng rất nhiều. Tuyết Nhung khẽ rùng mình, liệu cô có đủ dũng khí để làm chuyện đó không? Nhưng nếu quay trở lại phòng thì sao? Vậy thì chẳng nghi ngờ gì nữa, cô sẽ lập tức trở thành trò cười cho thiên hạ. Thôi thì bị người đời chế giễu cười nhạo còn có thể chịu được, nhưng ngay cả lý tưởng và sự thỉnh cầu của cô rồi cũng sẽ bị coi là thứ rác rưởi đáng hắt xuống mười tám tầng địa ngục. Cô đến nước Mỹ chỉ để hứng chịu những chuyện này sao? Từ nay về sau, cô sẽ phải sống cảnh trốn chui trốn lủi hay sao? Nghĩ đến đây, Tuyết Nhung lập tức lắc đầu. Không, kiểu sống hèn nhát như thế nhất định không phải là của Đinh Tuyết Nhung! Lòng cô chợt nghĩ: nếu sống còn khó hơn chết, nếu sống còn không bằng chết, vậy thì thà chết đi còn hơn, chết chẳng có gì đáng sợ!

Thì ra khi đứng giữa ranh giới sự sống và cái chết, người ta sẽ có suy nghĩ này. Một khi vượt qua được suy nghĩ này, thì cái chết không còn đáng sợ nữa, mà sẽ trở thành sự giải thoát cuối cùng cho mọi nỗi đau khổ của con người. Tuyết Nhung đứng thẳng người, đau đớn nhìn ra khoảng trời đất mệnh mang. Lúc này, không gian như càng thêm vàng vọt, càng thêm mơ hồ, càng thêm xa vời vợi. Hồng trần là đây sao? Chỗ nào ở đây là hồng trần? Trước mặt cô rõ ràng chỉ toàn là khổ đau. Có lẽ nhân gian này giờ không còn chỗ dung thân cho cô nữa. Cuộc đời cô chắc chỉ được đến ngày hôm nay, không còn gì đáng để lưu luyến, không còn gì đáng để đấu tranh. Cô đã mệt mỏi, đã nhìn thấu tất cả rồi, đã đến lúc để ra đi rồi!

Tuyết Nhung bắt đầu dùng điện thoại gửi tin nhắn cuối cùng cho báo chí và đài truyền hình:

Xin các người đừng làm phiền tôi. Sau khi tôi kéo hết bản nhạc cuối cùng của cuộc đời, tất cả sẽ kết thúc.

Cô đưa những ngón tay thon dài lên, vuốt lại mái tóc bị gió thổi rối tung. Nước mắt cô giờ đã cạn, chỉ còn lại nét dịu dàng từ trong đáy mắt.

Ánh hoàng hôn ảm đạm chiếu hắt lên mặt hồ Mi-chi-gân mệnh mang. Lúc này, những cơn gió làm sóng nước gợn lăn tăn, làm rối những mái tóc dài của Tuyết Nhung đã ngừng thổi. Chúng khe khẽ lướt trên mặt hồ phía xa, im lặng lắng nghe tiếng đàn của cô. Giai điệu bi thương của bài hát “Green sleeves” ngân vang. Từng nốt từng nốt nhạc như bay bổng khắp không gian:

Tình tôi tan nát

Than ôi yêu người yêu mãi

Nhưng sao mà như mất anh rồi

Tình tôi say đắm đã lâu

Hỡi người yêu dấu

Đã cho được gần nhau

Ai người sẽ tới

Nghe tôi kể chuyện xa xôi

Người ơi không nhớ đến tôi

Tôi càng như thương nhớ

Thương yêu hình bóng cũ xa vời

Người ơi như đã thoát ly tôi

Tôi càng như trời

Thân tôi vào người mà thôi

Chiếc áo ấy có đôi vai

Xanh màu xanh ân ái
Xanh như một hạnh phúc lâu dài
Hồi hồi chiếc áo tươi.

35. Chương 29 Part 2

Tiếng đàn ai oán bi thương nói lên nỗi lòng buồn thương của một người con gái đẹp. Tiếng đàn yếu ớt lơ lửng trên mặt hồ, xao động khắp không gian, chạm vào nỗi niềm thương cảm trong sâu thẳm tâm hồn mỗi người, khiến ai nấy đều bùi ngùi xúc động.

“Nhưng Nhi!”

Một tiếng hét tuyệt vọng vang lên, cắt ngang tiếng vĩ cầm của Tuyết Nhung. Cây vĩ cầm trong tay cô bỗng ngưng lại trên cung đàn.

“Không được, không được làm thế!” Đó là Ngô Vũ. Sau khi vô tình đọc được tin trên mạng, anh đã lao như bay đến đây. Lúc này, hai tay Ngô Vũ đang ôm lấy đầu, tìm đau đớn không thể thốt nên lời.

Tuyết Nhung muốn khóc, nhưng nước mắt đã cạn. Tại sao trong những giây phút cuối cùng của cuộc đời, anh lại khiến em vương vấn thế gian này? Ngô Vũ à, giờ em phải nói xin lỗi anh, hãy để em làm một vì sao nhỏ bé trên bầu trời của anh. Tuyết Nhung kiệt sức buông tay, cây vĩ cầm cũng theo đó mà rơi xuống phía dưới.

“Á!” Tất cả hét lên kinh hãi, rồi ngay sau đó bầu không khí im lặng chết chóc bao trùm khắp nơi.

Đứng vào khoảnh khắc Tuyết Nhung ôm đàn định nhảy xuống, phía bắc bỗng vang lên tiếng ầm ầm của động cơ trực thăng.

“Ngài Koknar đã đến! Cô gái ơi, cô được cứu rồi!” Cảnh sát nói với Tuyết Nhung qua loa phóng thanh.

Đám đông bắt đầu reo hò, vỗ tay, tán tụng và cầu nguyện không ngớt.

Tuyết Nhung buông đàn, kiệt sức dựa người vào tường, ánh mắt thẫn thờ, toàn thân mềm nhũn. Lúc này, đầu cô hoàn toàn trống rỗng. Chỉ có một giọng nói xa xăm đang thì thầm bên tai cô: “Đinh Tuyết Nhung, cuối cùng mày cũng được hồi sinh rồi!”

Rất nhanh, dưới sự bảo vệ của một vài cảnh sát, Bộ trưởng Tư pháp Koknar đã đến căn phòng nói với lan can nơi Tuyết Nhung đứng. Khi chỉ còn cách cô vài bước, ông ta thận trọng đứng lại, lịch sự chìa tay về phía cô, nói: “Chào cô, tôi là Frank Koknar. Tôi có thể bắt tay cô được không?” Bộ trưởng Tư pháp là một người rất cẩn thận. Sở dĩ ông ta làm vậy là để xác minh xem có xảy ra chuyện ngoài ý muốn khi tiếp cận với cô gái này hay không?

Tuyết Nhung lưỡng lự giây lát, sau đó miễn cưỡng đứng dậy, chìa tay về phía ông ta. Cùng lúc đó, cô cảm thấy những mạch máu đã đông cứng trong người mình cũng bắt đầu hoạt động trở lại.

Bắt tay xong, Koknar nói với Tuyết Nhung: “Xin lỗi vì tôi không thể đến sớm hơn vì bận một cuộc họp quan trọng ở Nam California. Mặc dù sau khi nhận được thông báo, tôi đã cố gắng đến đây nhanh nhất có thể, nhưng cũng phải mất vài tiếng đồng hồ quý giá mới bay được đến đây, vô cùng xin lỗi cô!”

“Cảm ơn!” Giọng Tuyết Nhung đã khản đặc. Cô chỉ nghẹn ngào nói được hai tiếng, sau đó không thể thốt lên được lời nào nữa.

“Chuyện của cô tôi đã nghe được đại thể. Bây giờ, cô hãy nói cho tôi biết, tại sao cô lại muốn gặp tôi? Cô định nói với tôi những gì?”

“Ngài Koknar, tôi muốn hỏi ngài, nếu một người bị bệnh thì phải làm sao?”

Mày của viên Bộ trưởng Tư pháp hơi nhếch lên. Rõ ràng ông ta không dự liệu trước được mình sẽ phải trả lời một câu hỏi như thế này. “Phải đi gặp bác sĩ.” Ông ta buột miệng nói.

“Vậy có nghĩa là, nếu bị bệnh thì phải đi gặp bác sĩ, vậy bác sĩ chắc sẽ không nhìn thấy người chết mà không cứu chứ?”

“Đương nhiên là không rồi!” Ngài Koknar trả lời một cách chắc chắn.

“Vậy một cuộc hôn nhân có kẻ thứ ba xen vào liệu có giống một bệnh nhân bị bệnh ung thư không? Nếu vậy thì ta phải làm gì?” Tuyết Nhung vẫn mềm dẻo hỏi.

“Đương nhiên phải đi gặp bác sĩ.” Ngài Koknar nhún vai.

“Vậy đầu tiên bác sĩ sẽ cắt khối u ác tính đó đi, rồi sau đó sẽ tiếp tục điều trị cho bệnh nhân đúng không?”

“Theo như kiến thức thông thường thì đúng là vậy.” Ngài Koknar đáp.

“Nếu vậy giờ tôi xin ngài hãy vì lòng nhân đạo mà cứu giúp cuộc hôn nhân của tôi, đồng thời trừng phạt kẻ thứ ba đã xen vào hạnh phúc của gia đình tôi!” Tuyết Nhung gắng sức nói.

“Xin lỗi, tôi không có cách nào để cứu vãn cuộc hôn nhân giúp cô. Theo luật pháp Mỹ, tôi không có quyền lật lại vụ án đã được tòa án phúc thẩm đưa ra phán quyết cuối cùng.” Ông ta còn nói thêm: “Đó là do hiến pháp Mỹ quy định, tôi không thể vi phạm.”

“Nhưng ngài có thể thay đổi hiến pháp bằng sự nỗ lực của mình. Đó là thứ hiến pháp không công bằng với phụ nữ. Mặc dù cuộc hôn nhân của tôi đã bị kết án tử hình, không thể lật lại nữa, nhưng tôi vẫn tin rằng ngài hoàn toàn có khả năng cứu vãn những cuộc hôn nhân khác, cứu những người phụ nữ yếu đuối không có khả năng bảo vệ mình.” Thấy viên Bộ trưởng Tư pháp có vẻ không có thành ý, Tuyết Nhung lại ôm lấy đàn, đi đến bên thành lan can, một lần nữa thể hiện quyết tâm coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Đám phóng viên và tất cả những người có mặt ở đó đều cho rằng cuộc nói chuyện đã thất bại, Tuyết Nhung lại chuẩn bị nhảy lầu, nên la ó ầm ĩ. Dư luận đều nghiêng về phía Tuyết Nhung với sự cảm thông sâu sắc dành cho cô gái yếu ớt mong manh. Ngay cả phía cảnh sát cũng bắt đầu nói lớn: “Bộ trưởng Koknar, xin ngài chú ý một chút, cô gái đó là một bệnh nhân! Cô ấy là một bệnh nhân! Đừng kích động cô ấy thêm nữa!”

Nhưng chỉ có người đang đứng mặt đối mặt với Tuyết Nhung – Bộ trưởng Tư pháp Mỹ mới biết rõ, cô gái nhỏ bé này không phải là một bệnh nhân tâm thần. Ngược lại, cô ấy chính là một nữ phát ngôn viên có cái đầu tỉnh táo hơn bất kỳ ai ở đây.

“Được rồi.” Ngài Koknar liếc nhìn đám đông phấn khích ở phía dưới, hai mày nhăn lại, như thể đã đưa ra được quyết định cuối cùng: “Vậy cô hãy nói chúng ta phải làm gì mới cắt bỏ được khối u của cuộc hôn nhân này?”

“Đầu tiên giống như các bác sĩ, phải coi kẻ thứ ba như một khối u ác cần phải phẫu thuật cắt bỏ; sau đó phải ban hành lệnh cưỡng chế đối với kẻ ngoại tình và kẻ thứ ba, không cho phép họ được lên lút gặp nhau trong vòng ít nhất một năm; đồng thời, yêu cầu kẻ ngoại tình phải cùng bạn đời tìm đến các trung tâm tư vấn hôn nhân, giúp anh ta có thêm cơ hội quay trở về với gia đình, hàn gắn lại hôn nhân.”

Cuộc đối thoại này được tất cả các phóng viên thu âm trực tiếp, không để sót một từ nào. Bất luận là khán giả, thính giả, hay những người đọc được thông tin qua mạng internet đều lặng người đi trước những lời nói của Tuyết Nhung. Giọng nói của cô như một cơn sóng thần, mà đợt sóng sau lại to và dữ dội hơn đợt trước. Những cơn sóng ồ ạt lao tới, bao trùm lên khắp nước Mỹ, quét qua hàng triệu gia đình.

“Thứ hai, ly hôn không được vượt khỏi ranh giới pháp luật, những người muốn ly hôn cũng không thể xa rời pháp luật. Đối với những kẻ ngoại tình và kẻ thứ ba xen vào hôn nhân của người khác phải có hình phạt thích đáng và nghiêm khắc, nên dựa vào mức độ phá hoại để định ra một mức phạt tiền tương ứng; cần phải truy cứu trách nhiệm hình sự đối với những kẻ đã cảnh cáo mà không chịu sửa đổi hoặc có những hành vi xấu xa... Thứ ba, pháp luật cũng nên bảo vệ quyền lợi của những phụ nữ trẻ trong quá trình ly hôn. Bởi vì những tổn thương mà việc ly hôn gây ra cho họ rất lớn, có thể khiến cho họ bị xã hội kỳ thị khi có ý định yêu lại hoặc tái hôn.”

Sắc mặt của ngài Koknar ngày càng trở nên trầm tư và nghiêm túc: “Nếu cô đồng ý với tôi là sẽ không tìm đến cái chết nữa, thì tôi sẽ xây dựng một đề án chính thức dựa trên những gợi ý của cô, sau đó giao lại cho các bộ ngành có liên quan thảo luận và nghiên cứu. Xin hãy tin ở tôi, tôi nhất định sẽ đem đến cho cô một đáp án thỏa đáng nhất.”

Tuyết Nhung lặng lẽ gật đầu.

Khi ngài Koknar quay người bước đi, Tuyết Nhung liền hét lên từ phía sau: “Trên thế giới này có rất nhiều nơi mà ở đó chúng tôi chỉ biết nhần nhục chịu đựng sự bất công. Nhưng chúng tôi đến quốc gia này cũng chỉ vì một lý tưởng duy nhất: chúng tôi muốn có sự công bằng, và nơi đây cho chúng tôi sự công bằng!”

Ngài Koknar dừng bước, khước mắt cay cay: “Đúng vậy, ở đất nước xinh đẹp này, các bạn nhất định sẽ đạt được lý tưởng đó.”

Sau đó, Tuyết Nhung ngã rạp xuống đất. Bất chấp sự ngăn cản của cảnh sát, Ngô Vũ lao đến ôm cô vào lòng. Tuyết Nhung nhắm hờ mắt, thều thào nói với anh: “Em thắng rồi!”

Một tuần sau đó, Tuyết Nhung được ra viện.

Hôm đó, ngay sau khi cuộc phản kháng bằng cách tự sát kết thúc, Tuyết Nhung lập tức được xe cứu thương đưa đến bệnh viện. Cô bị giám hộ 24 tiếng, để các bác sĩ bảo đảm chắc chắn cô sẽ không có ý định tự sát nữa. Phía bệnh viện đã phái những bác sĩ giỏi nhất đến chuẩn đoán và chữa trị cho cô. Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Tuyết Nhung. Khi lên kế hoạch cho vụ tự sát, mặc dù không hiểu rõ lắm về luật pháp Mỹ nhưng theo những gì được biết, cô đoán mình có thể sẽ phải trả giá. Cô nghĩ sau khi sự việc kết thúc, cô có thể sẽ bị cảnh sát dẫn đi, hơn nữa có thể bị khép vào tội “gây ảnh hưởng đến công chúng” hoặc “gây mất trật tự công cộng”, bị khởi tố và phải ngồi tù một thời gian. Nhưng bây giờ, không biết có phải luật pháp Mỹ khoan dung đối với những người có ý định tự sát hay đang mở cho cô một lối thoát hay không, mà sau một tuần nằm viện, không ai truy cứu vụ việc của cô. Nghe nói sau khi tiến hành bàn bạc đánh giá tình trạng tinh thần của cô, các bác sĩ nhất loạt cho rằng, do gặp phải cú sốc tinh thần lớn sau ly hôn dẫn đến việc mất thăng bằng tâm lý nên cô mới có hành động quá khích như vậy. Để đảm bảo sự an toàn tính mạng và tránh việc cô lại muốn tự sát, mỗi tuần Tuyết Nhung phải đến bệnh viện điều trị tâm lý một lần.

Vì Tuyết Nhung lại một lần nữa trở thành nhân vật của công chúng, thành tâm điểm của báo chí, nên vào ngày cô ra viện, phóng viên các báo đài lũ lượt kéo đến, đứng đầy ngoài bệnh viện. Trước khi Tuyết Nhung xuất hiện, Ngô Vũ và Tim đã đặt một chiếc bàn và một hòm quỳn góp ở trước cửa. Tim còn cầm micro, tuyên bố với đám báo giới đang đứng vây quanh đó rằng sẽ thành lập một hiệp hội giáo dục phụ nữ tự bảo vệ mình trong hôn nhân dưới danh nghĩa của Tuyết Nhung. Hiệp hội này sẽ triển khai các hoạt động vận động hành lang với chính phủ và cơ quan giáo dục các cấp, nhằm đạt được các mục đích sau: Một, thực hiện việc giáo dục hôn nhân từ bậc mẫu giáo; Hai, thêm những môn học bắt buộc về hôn nhân gia đình vào các tiết học của các học sinh cấp hai, cấp ba và sinh viên đại học; Ba, trước khi kết hôn, nam nữ phải trải qua một cuộc kiểm tra, nếu đạt đủ điều kiện mới được cấp giấy đăng ký kết hôn; Bốn, chính phủ và cơ quan lập pháp phải sửa đổi luật hôn nhân hiện hành để bảo vệ quyền lợi của những người kết hôn khi còn trẻ; Năm, tăng tính ràng buộc trong hôn nhân thông qua luật pháp, nếu ai cố tình vi phạm khế ước hôn nhân sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc; Sáu, chính phủ nên rót vốn thành lập một tổ chức chuyên khai thác và nghiên cứu các bài giảng về hôn nhân và gia đình.

Việc làm này đã được báo chí đưa tin hết sức chi tiết và sinh động. Từ một người bình thường, Tuyết Nhung đã trở thành một hiện tượng, từ một phụ nữ chỉ biết gào thét trong vô vọng trở thành một trào lưu tư tưởng mới.

Chiếc hòm quỳn góp đặt trên bàn đã chật ních. Ngô Vũ phải mau chóng tìm một chiếc hộp giấy khác để thay vào. Sau đó, người ta lại lũ lượt nhét tiền vào.

Cuối cùng Tuyết Nhung cũng xuất hiện. Thấy vậy, đám nhà báo phóng viên ùn ùn kéo đến, vây quanh cô:

“Cô Đinh Tuyết Nhung, tại sao cô lại muốn tự sát?”

“Cô thực sự muốn tự sát hay là muốn thu hút sự quan tâm của dư luận mới làm việc đó?”

“Cô đã đạt được mục đích của mình chưa?”

“Mục đích của cô khi làm như vậy là để khơi dậy một cuộc đấu tranh nam nữ trên khắp nước Mỹ phải không?”

...

Một loạt những câu hỏi sắc bén được đặt ra. Nhưng Tuyết Nhung vẫn bình tĩnh trả lời: “Trong vài tháng ly hôn, đã nhiều lần tôi muốn chết. Tôi cảm thấy một phụ nữ trẻ như tôi đã bị đối xử bất công trong quốc gia này. Tôi đã gọi điện cho các bạn, mong ai đó sẽ nghe được lời kêu cứu của mình, nhưng không một ai để tâm đến tôi, cũng chẳng có ai chìa tay về phía tôi. Tôi nghĩ, ngoài mình ra, không biết còn bao nhiêu phụ nữ trẻ nữa cũng đang chịu cảnh như tôi. Vậy là có một giọng nói thôi thúc tôi phải làm một việc gì đó để cứu lấy mình, cứu lấy những người phụ nữ đang tuyệt vọng và đau khổ trong hôn nhân. Lúc đó, tôi chỉ có thể nghĩ đến việc lấy cái chết ra để thể hiện ý nguyện của mình. Hôm đứng trên lan can đó, lúc mới bắt đầu, tôi không hề có ý định sẽ chết. Nhưng vào phút cuối cùng, tôi đã hoàn toàn tuyệt vọng. Lúc đó, tôi nghĩ thà chết để mọi người nghe thấy tiếng nói của mình còn hơn. Cuối cùng thì cũng có ngày hôm nay, tiếng nói của tôi đã được mọi người nghe thấy. Tôi tin đây không phải là sự khởi đầu của một cuộc đấu tranh nam nữ, mà là sự khởi đầu cho một cuộc vận động những người phụ nữ tự bảo vệ chính mình. Tôi cũng tin những người đàn ông có lương tâm trên thế giới này nhất định sẽ ủng hộ hoạt động này, từ đó sẽ có những nhận thức đúng đắn! Hôm nay, tôi đã đạt được mục đích của mình. Mặc dù bây giờ vẫn đau buồn vì cuộc hôn nhân đổ vỡ của mình, nhưng tôi cũng thấy vui vì mình học được một bài học quý báu từ trong những bất hạnh. Cảm ơn mọi người đã cho tôi một cơ hội, thực sự cảm ơn mọi người!”

Tuyết Nhung cúi gập người, cảm ơn công chúng đã lắng nghe những lời nói của mình. Khi ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn của cô đã ngấn đầy nước mắt. Cô khẽ lấy tay vuốt đi những giọt lệ vương lại trên má.

A, cô gái Trung Quốc, cuối cùng cô cũng đã mở to đôi mắt Trung Quốc xinh đẹp của mình rồi!

36. Chương 30 Part 1

Chương 30: Sự sám hối của Lancer

Hai ngày sau khi xuất viện, Tuyết Nhung bất ngờ nhận được một bức thư của Lancer, thư viết như sau:

“Tuyết Nhung yêu thương của anh, xin em thứ lỗi cho anh vì vẫn gọi em như vậy mà không biết xấu hổ. Bây giờ, anh đã trở thành một tên khốn nạn, và đã nằm trong hàng ngũ đàn ông xấu xa trong gia tộc em. Anh chẳng còn tư cách và mặt mũi nào để gọi em như vậy nữa. Nhưng khi chứng kiến khoảnh khắc em đứng trên lan can, định kết liễu đời mình, thực sự trái tim anh đau như bị hàng trăm hàng vạn mũi dao xuyên thấu. Anh không biết, em sẽ đi tiếp cuộc đời phía sau thế nào khi phải mang trong mình những vết thương lòng trong quá khứ, giờ lại bị tội lỗi của anh làm tổn thương thêm lần nữa. Tội lỗi mà anh đã gây ra cho em thật muôn phần đáng chết, không thể tha thứ được. Anh viết cho em bức thư sám hối này, cũng vì muốn tìm một sự giải thoát cho tâm hồn tội lỗi của mình.

Có lẽ lúc này em đang tự hỏi bản thân, không biết lúc đó Lancer có thật lòng yêu mình không? Câu hỏi này, anh đã trầm nghĩ trong lòng hàng ngàn hàng vạn lần, và lần nào anh cũng chỉ có một câu trả lời duy nhất: Tình yêu của anh dành cho em là thật lòng. Một người con trai nhìn thấy một người con gái lần đầu tiên đã muốn cô gái đó mãi mãi không rời xa mình, lần thứ hai muốn ôm cô ấy vào lòng, mãi mãi ở bên bảo vệ cô ấy, lần thứ ba muốn kết hôn với cô ấy, lần thứ tư, cảm thấy cuộc đời này không thể sống thiếu cô ấy. Tất cả những cảm giác đó, anh đều đã trải qua, và chỉ có một từ duy nhất để diễn tả, đó là “tình yêu”.

Dưới sự cổ vũ của tình yêu, anh trở nên ngốc nghếch và điên rồ, bay bổng và lãng mạn, trở thành một ảo thuật gia, một nghệ sĩ. Tình yêu chân thành đã khiến anh biến thành một người dũng cảm và cao thượng. Anh muốn hi sinh, muốn sáng tạo, thậm chí muốn cướp đoạt, muốn làm những chuyện kinh thiên động địa, chỉ để nhìn thấy khuôn mặt chau mày tức giận của em! Vì trái tim chân thật của mình, vì tình yêu chân thành của mình, đã bao lần anh cảm động đến rơi lệ. Anh cảm ơn thượng đế, cảm ơn ngài đã ban em cho

cuộc đời anh, để anh cảm nhận được thứ tình cảm cao quý nhất của nhân gian, để anh cả đời không bao giờ phải hối hận.

Tình yêu anh dành cho em là thật lòng, anh muốn cưới em cũng là thật lòng. Bởi vì anh đã từng tin tưởng rằng nếu thực sự yêu một người con gái, thì trái tim bạn sẽ không bao giờ thay đổi. Tình cảm chân thành đó sẽ là một cây cầu vững chắc, mãi mãi gắn kết hai người với nhau, và sẽ giúp họ vượt qua mọi sóng gió của cuộc đời.

Khi đã cưới được em, anh cảm thấy mình đã vượt qua được kỳ thi quan trọng nhất của cuộc đời. Có thể chiến thắng bao kẻ khác để cưới em về làm vợ mình, đây là niềm kiêu hãnh và hạnh phúc của một người đàn ông như anh. Anh sẽ đối xử thật tốt với em và cuộc hôn nhân của chúng ta. Anh sẽ cùng em sinh một đàn con đông đúc, và chúng ta sẽ yêu thương lẫn nhau đến đâu bạc răng long. Nhưng, sau khi kết hôn, tất cả những lời hứa và quyết tâm trước kia lại khiến anh vô cùng lúng túng. Cuộc sống ngày một nhàm chán với một mô típ cố định: ngày hôm nay có thể nhìn thấy ngày mai, ngày kia, thậm chí là năm sau, năm sau nữa... Cuộc sống ổn định trong một vòng quay xã hội nhỏ bé như thế sẽ khiến người ta cảm thấy thoải mái, nhưng lại là gánh nặng đè lên anh mỗi ngày. Nếu so sánh với cuộc sống gia đình, anh vẫn thích không khí sôi nổi ở trường học hơn. Ở nhà, anh chỉ có thể tiếp xúc với em và một vài người khác, nhưng ở trường, mỗi ngày anh lại được gặp hàng trăm hàng vạn người, như thể bạn đang xem một thước phim hoạt hình 3D chân thực và sống động. Khi tình cảm của anh, tính cách của anh, cuộc sống của anh trở nên bức bối giống như một chiếc bánh quy bị ép chặt, như một viên đạn không thể giải phóng năng lượng trong mình, anh bắt đầu cảm thấy áp lực, căng thẳng, bắt đầu quan tâm đến những chi tiết nhỏ nhặt của cuộc sống, những mâu thuẫn xuất phát từ sự không hợp nhau của hai chúng ta. Mỗi lần có chuyện không vừa lòng, anh lại phóng đại lên, phóng đại nó thành chuyện không thể thông cảm và tha thứ. Cứ thế, sự bất mãn và trách móc cứ lớn dần lên trong anh.

Đúng lúc đó, Susan và Ngô Vũ đến nhà chúng ta. Điều bất thường nhất mà một gã đàn ông như anh đã làm, đó là khi Susan chủ động bày tỏ tình cảm với mình, anh đã ngã về phía cô ấy. Đó là việc làm mà đến tận bây giờ anh vẫn không thể tha thứ cho mình. Anh là một người đàn ông đã kết hôn, cũng đã thể chịu trách nhiệm cả đời cho một người con gái, nhưng vẫn vô liêm sỉ cho phép mình sống buông thả, thậm chí còn tìm ra vô vàn lí do để phản bội em. Anh nghĩ em không biết chiều lòng người khác giống như Susan, nhận thức văn hóa của em quá trì trệ, em quá cố chấp, quá ích kỉ, không toàn tâm toàn ý yêu anh như Susan, thậm chí chuyện chăn gối cũng trở thành lí do lớn nhất để anh phản bội em. Vậy là, anh từng bước từng bước rơi vào vòng xoáy của tội lỗi. Khi một người rơi xuống tận cùng của tội lỗi, hẳn ta sẽ biến thành một con thú. Anh không hiểu tại sao mình lại có thể nhẫn tâm bỏ rơi em vào ngày đầu tiên của năm mới. Anh cũng không hiểu tại sao mình lại thờ ơ và độc ác đến vậy khi thấy người con gái mình đã từng yêu thương nhất tuyệt vọng gọi theo mình? Sau đó, trong suốt quá trình ly hôn, anh đã hoàn toàn biến thành loài máu lạnh, chỉ mong nhanh chóng thoát khỏi cuộc hôn nhân của chúng ta để chạy đến bên Susan, để cô ấy vuốt ve những vết thương trong tim mình, và thủ thỉ vào tai rằng tất cả những gì anh làm xuất phát từ tình yêu thiêng liêng và chân thành, vậy nên không có tội. Cứ thế, anh đã lẫn trốn cảm giác tội lỗi ẩn sâu trong đáy lòng.

Thượng đế à, tại sao khi mới bắt đầu hai người yêu nhau đến chết đi sống lại, vậy mà mới bước vào cuộc sống hôn nhân chưa đầy một năm đã trở thành kẻ thù của nhau? Tại sao? Tại sao?

Câu hỏi này anh cũng đã suy nghĩ hàng trăm hàng vạn lần, và cuối cùng cũng chỉ có thể đưa ra một kết luận duy nhất: trên thế gian này, chỉ có thời gian và không gian là vĩnh hằng, còn tình yêu của con người thì không thể. Không giống như thời gian và không gian, con người có xương có thịt và vô cùng nhỏ bé. Vì vậy mà con người, đặc biệt là đàn ông hoàn toàn không thể chống lại những cám dỗ và mê hoặc chết người. Những người đàn ông trong gia tộc em cũng nằm trong số đó, đặc biệt là cha và ông ngoại em. Lúc đầu, họ cũng thật lòng yêu mẹ và bà ngoại em, chỉ có điều, thời gian trôi qua, tình cảm nhạt dần, và mọi thứ cũng thay đổi. Nguyên nhân là do đàn ông là sinh vật dễ thay lòng đổi dạ. Hôm nay, họ dùng trái tim để cảm nhận, dùng nửa người dưới để suy nghĩ. Vậy nên có thể nói, hai chữ “đàn ông” giống như một trái bom nổ chậm, một ngọn núi lửa tạm thời ngủ quên, sớm dĩ chưa nổ, chưa phun trào là vì chưa có ai châm ngòi kích thích nổ.

Anh nói như vậy không phải để bào chữa cho tội lỗi của mình. Đây là những lời gan ruột anh đã hiểu ra sau bao ngày trăn trở, đau đớn. Nhớ lại hồi đó, sau khi qua tuổi thiếu niên, anh thấy mình đã ăn năn hối cải, đã thay đổi hoàn toàn và trở thành một người đàn ông trưởng thành có trách nhiệm. Nếu như một người

đàn ông đầy kinh nghiệm như anh mà cũng như vậy, thì không hiểu những gã trai trẻ thiếu kinh nghiệm, không trải tình trường sẽ ra sao?

Vì thế, anh cho rằng, khi yêu nhau, người con trai không nên hứa với người yêu sẽ không bao giờ thay lòng đổi dạ. Và các cô gái cũng không nên mong chờ chàng trai của mình hứa với mình như thế. Bởi vì tất cả những lời hứa đó chỉ là lời nói gió bay, chỉ là một chất xúc tác để duy trì tình yêu. Về mặt ý nghĩa, tình yêu đúng là thứ vĩnh hằng, bởi vì tình yêu có thể nảy nở nhiều lần trong một đời người. Chúng ta có thể yêu hai ba lần, N lần. Tình yêu cũ sẽ bị tình yêu mới thay thế, tình yêu mới lại bị một tình yêu mới hơn thay thế, cứ thế tạo thành một vòng tuần hoàn vô hạn, mỗi lần lại lãng mạn hơn, đẹp đẽ hơn. Nói tình yêu vĩnh hằng bởi vì nó không đem đến ánh sáng cho con người, mà chỉ đẩy họ xuống những năm mờ tăm tối. Mỗi lần ly hôn là một lần đau khổ và bị kịch, một lần bội ước.

Nói thật, bây giờ anh cũng bắt đầu nghi ngờ tính tất yếu của hôn nhân. Nếu hôn nhân là một tay đao phủ, là một nắm mồ thì tại sao người ta cứ phải kết hôn, cứ phải tiếp tục cách duy trì nòi giống truyền thống này? Nếu ngày nay, những quy phạm văn hóa đạo đức khiến cho con người không thể rũ bỏ những ràng buộc, thì ít ra hôn nhân cũng nên được coi như những hợp đồng thuê nhà, thuê xe mà bạn có thể kí một năm, ba năm hay năm năm. Dưới sự đảm bảo của hợp đồng này, nếu hai người cảm thấy hợp nhau thì khi hợp đồng hết hiệu lực có thể kí tiếp. Còn nếu như cả hai đều thấy bất mãn, thấy không thể tiếp tục duy trì được nữa thì chỉ cần hủy bỏ hợp đồng. Mặc dù đó không phải là cách giải quyết toàn mỹ nhất cho mối quan hệ nam nữ, nhưng ít nhất nó còn có chút lý tính và nhân tính, giúp các đôi vợ chồng nghiêm túc thực hiện hợp đồng, và có đủ lý trí để chia tay khi hợp đồng kết thúc mà không có cảm giác bị phản bội hay ruồng bỏ. Sự tổn thương của cả hai bên vì thế cũng giảm xuống mức thấp nhất bởi vì ngay từ đầu yêu cầu mà họ đặt ra không phải là cả đời chỉ lấy một vợ một chồng, sống bên nhau thiên trường địa cửu.

Một gã đàn ông như anh vì đâu mà trở nên xấu xa và tội lỗi? Anh vẫn luôn tự kiểm điểm bản thân, tự tìm một liều thuốc hiệu nghiệm để chữa cho mình. Nhưng có lẽ chẳng có thứ thuốc nào trên thế gian này chữa được căn bệnh của anh, bởi vì anh là đàn ông, một gã đàn ông xấu xa, một gã đàn ông đang cầu xin sự tha thứ của em bằng cách dễ tiện nhất.. Mặc dù anh biết, sự tha thứ đó sẽ không bao giờ dành cho anh vì anh chính là kẻ tự tay đẩy em xuống địa ngục!”

Sau khi gấp thư lại, phản ứng đầu tiên của Tuyết Nhung là gì? Liệu cô có tha thứ cho Lancer hoặc công nhận quan điểm “đàn ông là thuốc độc, hôn nhân là nắm mồ, tình yêu không có sự ràng buộc” của anh ta không?

Khi vừa mới ly hôn, đúng là Tuyết Nhung đã nghĩ như vậy. Cô không tin vào đàn ông, không tin vào tình yêu, cũng không tin vào hôn nhân. Nhưng bây giờ dù đang sống trên đất Mỹ, cô vẫn mắt thấy tai nghe rất nhiều câu chuyện về những cuộc hôn nhân hạnh phúc. Cô cũng nhìn thấy hình ảnh những đôi vợ chồng già chống gậy đi nhau đi trong ánh hoàng hôn với khuôn mặt ánh lên nụ cười hạnh phúc. Như đôi vợ chồng già sáu bảy mươi tuổi hàng xóm của cô, câu chuyện tình yêu của họ luôn khiến cô vô cùng ngưỡng mộ. Người chồng tên là George, còn vợ ông tên là Marlene. Khi còn ở Saint Joseph, cô thường sang chơi nhà đôi vợ chồng hàng xóm hiền hậu này, nên biết rất nhiều về quá khứ và hiện tại của họ.

George và Marlene yêu nhau từ năm trung học đầu tiên. Ở nước Mỹ, mọi người vẫn gọi tình yêu của những cô cậu học trò cấp ba là “tình yêu gà bông”, George và Marlene cũng có một tình yêu gà bông như thế. Nhưng không giống như những tình yêu gà bông khác, sau bốn năm họ không đường ai nấy đi mà đã tiến hành hôn lễ sau khi tốt nghiệp chỉ đúng hai tuần.

Khi đó tất cả mọi người, bao gồm cả cha mẹ họ đều không tán thành việc họ kết hôn khi mới chỉ mười tám tuổi. Bởi vì chưa học đại học, chưa từng học qua trường dạy nghề của thành phố, cũng chẳng biết sẽ phải nuôi sống gia đình nhỏ của mình như thế nào. Chẳng bao lâu sau, họ đã sinh hạ một bé gái. Hai vợ chồng trẻ, một người rửa bát ở cửa hàng ăn, một người trông con cho người khác, cuộc sống của họ cứ thế trôi qua trong nghèo khó. Hai năm nữa lại trôi qua, họ sinh thêm được một bé trai. Cuộc sống vì thế càng trở nên khó khăn hơn. Họ phải dựa hoàn toàn vào số tiền trợ cấp ít ỏi của chính phủ để trang trải cuộc sống. Khi đứa con thứ ba của họ sắp chào đời, tất cả mọi người đều cho rằng, gánh nặng chồng chất gánh nặng sẽ khiến gia đình này không thể duy trì được nữa, và cuộc hôn nhân của họ sẽ tan vỡ.

37. Chương 30 Part 2

Nhưng “tình yêu gà bông” đó vẫn đứng vững trước sóng gió. Khi thấy số tiền ít ỏi kiếm được từ những công việc làm thêm không đủ duy trì cuộc sống, hai vợ chồng và ba đứa con dắt díu nhau đến mở sạp bán vỉa hè tại khu chợ Flea ở thành phố lân cận. Nhưng họ thấy làm vậy cũng chẳng kiếm được bao nhiêu tiền, nên lại thuê một chiếc xe đẩy để bán xúc xích. Sau đó, George và Marlene phát hiện ra, nếu chỉ dựa vào mấy việc làm thêm hoặc buôn bán nhỏ thì sẽ không thể nuôi nổi gia đình và tồn tại trong xã hội này. Vậy là, Marlene quyết định đến làm ở quán rượu, dành dụm từng đồng tiền ít ỏi kiếm được đưa cho George để ông có thêm tiền đi học nghề ở một trường đại học trong thành phố. Không ngờ, chỉ sau hai năm ngắn ngủi, cuộc đời của George đã xuất hiện kỳ tích. Đầu tiên, ông làm công cho một xưởng đúc nhỏ. Khi xưởng đúc này sắp phá sản, ông liền mua lại. Chỉ trong vòng vài năm, George đã biến xưởng đúc nhỏ thành một doanh nghiệp loại vừa. Mười năm sau, ông đã có trong tay vài phần xưởng, trở thành một ông chủ lớn có máu mặt, được mọi người tôn trọng.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, thoảng một cái mấy chục năm đã trôi qua. Con gái của họ giờ đã khôn lớn trưởng thành, cứng cáp bay đi. Vì sức khỏe của vợ chồng không được tốt, nên George giao lại việc kinh doanh cho con, nghỉ hẳn ở nhà, không đi sớm về muộn như trước nữa. Marlene vẫn tiếp tục làm người phụ nữ của gia đình, nhưng khác với thời “tình yêu gà bông”, giờ đây vòng eo thắt đáy lưng ong của bà đã biến thành một thùng nước gạo. Trước Marlene nặng 45 cân, giờ đã lên đến 113 cân. Mái tóc vàng với những lọn tóc xoăn nhẹ của bà giờ cũng đã mất đi vẻ óng mượt ngày xưa, hơn thế còn có thể nhìn thấy cả những mảng da đầu lấp ló sau những phần tóc thưa. Mỗi lần Marlene cười, hai mắt híp lại chỉ nhỏ như một đường chỉ, cảm bạnh ra hai bên tưởng như có thể nhét được cả một chiếc bút bi vào giữa. Không chỉ béo, bà còn mắc đủ thể loại bệnh tật như tiểu đường, bệnh cao huyết áp, bệnh tim v.v... và cả bệnh viêm khớp. Căn bệnh này đã khiến Marlene phải trải qua không biết bao nhiêu lần phẫu thuật, song vẫn đi lại vô cùng khó khăn. Trong khi đó, chồng của bà, ông George đã sắp bước sang tuổi 70 nhưng vẫn giữ được thể trạng của những năm ba mươi tuổi, đi lại linh hoạt nhanh nhẹn như một gã trai trẻ. Marlene nói với Tuyết Nhung, đương nhiên anh chồng đẹp trai của bà khó có thể tránh được việc trở thành đối tượng săn đón của những người phụ nữ khác. Ông George đã không ít lần bị bọn họ dùng đủ cách để dụ dỗ, mê hoặc. Thậm chí một lần nọ, cô thư kí văn phòng còn cời không sót một mảnh vải, nằm trên sô pha đợi ông... Song George luôn chọn cách quay đầu bỏ đi, trước nay chưa từng liếc nhìn những người phụ nữ khác. Trong suốt mấy chục năm sống cùng nhau, chưa một lần ông phản bội bà. Đây chính là điểm mà Marlene tự hào về chồng mình nhất. Bà luôn cho rằng mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế gian này. Sau bao lần đi hết phòng khám này đến bệnh viện khác để chữa bệnh, luôn có một người kĩ sĩ trung thành ở bên bảo vệ cho người phụ nữ to béo nặng nề, đi lại không vững đó. Tất cả mọi người đều nhớ đến họ, tôn trọng họ, ngưỡng mộ họ, đương nhiên trong đó có cả Tuyết Nhung.

Vài tuần trước lễ Giáng sinh, nghe nói bà Marlene lại vừa phải phẫu thuật đầu gối nên Tuyết Nhung làm vài món ăn rồi mang sang thăm bà. Vừa bước vào nhà, cô liền nhìn thấy quà Giáng sinh, giấy gói quà đủ màu, băng dính, kéo bày la liệt khắp nơi. Marlene nằm trên ghế sô pha, thoải mái dựa đầu vào một chiếc gối, trong khi đó George đang loay hoay giữa đồng quà Giáng sinh, mồ hôi lấm tấm trên trán. Marlene nằm trên ghế nói: “Anh yêu à, chiếc áo len màu sữa mua cho con gái anh cho vào chiếc hộp dẹt đằng sau kia kìa.” George lập tức quay đầu lại tìm hộp và áo, rồi nhanh chóng đặt chúng vào nhau. Sau khi ông làm xong, Marlene lại nói: “Anh yêu à, anh nên nghỉ ngơi, rồi đi lấy chút gì trong tủ lạnh ra uống đi! Giờ anh cũng đã có tuổi rồi, cần chú ý đến sức khỏe của mình.” George không nghe theo lời của Marlene, vẫn chăm chú gói quà, xong xuôi mới quay sang nói: “Thôi được rồi, anh sẽ đi uống nước. Em yêu à, em cũng uống cái gì đó nhé! Bác sĩ nói em phải uống thêm hai cốc nước mỗi ngày khi uống loại thuốc mới này.” Khi đi qua cửa, đến tủ bếp phía sau, George đột nhiên nói với Marlene: “Em yêu à, anh giờ mới nhớ ra, ngày mai khi các con về, em bảo chúng đừng có quậy lung tung đồ trong nhà bếp nhé. Đó là quà Giáng sinh anh chuẩn bị riêng cho em. Nếu chúng động vào làm lộ bí mật với em thì mất công anh chuẩn bị cả một năm trời.” Đúng là một người chồng thuần phất, thật là một đôi vợ chồng yêu thương nhau. Tuyết Nhung nghĩ đây không phải là tình yêu “bên nhau trọn đời, bách niên giai lão” mà người ta vẫn nhắc đến đó hay sao?

Vì vậy, bây giờ, khi gấp lại lá thư của Lancer, Tuyết Nhung hoàn toàn không tin vào câu “đàn ông suy

nghe bằng nửa người phía dưới” mà anh ta viết. Cô chỉ tin rằng, dù hôn nhân của mình có thất bại thì thế gian này vẫn luôn có những tình yêu chân thật, những người đàn ông tốt và những cuộc hôn nhân mãi mãi không bao giờ rạn nứt. Nhưng tại sao cô đã cố gắng và nỗ lực rất nhiều, mà vẫn chỉ là một kẻ thất bại đáng thương? Người ta vẫn nói “những kẻ đáng thương tất có chỗ đáng trách”, vậy điểm đáng trách của cô rốt cuộc ở chỗ nào? Liệu cô có cần suy xét lại bản thân mình một cách nghiêm túc không?

Lúc này, Tuyết Nhung lại nhớ đến câu chuyện của một người phụ nữ khác. Đó là nữ giáo sư người Hoa dạy piano ở khoa nhạc đại học Mi-chi-gân. Mặc dù đã sắp đến tuổi về hưu rồi, nhưng vẻ đẹp quý phái của bà vẫn thu hút mọi ánh nhìn. Bà ăn nói có duyên, trên cổ luôn thắt một chiếc khăn lụa hợp với màu váy. Những học sinh Trung Quốc học trong khoa âm nhạc thường được nghe nhiều giai thoại về bà. Nghe nói, khi còn học ở Đài Loan, vì bà giỏi giang xinh đẹp hơn người nên có rất nhiều người theo đuổi, trong số đó có một người là học trưởng của khoa chính trị. Người đó phong độ ngời ngời, tài hoa vượt trội, cả giáo viên lẫn bạn bè đều cho rằng tương lai anh ta sẽ ngồi lên ghế tổng thống danh giá. Khi cặp kim đồng ngọc nữ, nam tài nữ sắc này bắt đầu qua lại với nhau, cả trường xôn xao. Đây công nhận đúng là một chuyện chấn động trong trường. Nhưng chỉ ba tháng sau, cặp đôi này bỗng dưng đường ai nấy đi. Tất cả mọi người đều vô cùng ngạc nhiên, không hiểu vì sao, sau đó hỏi thăm mới biết, thực ra giữa hai người chẳng xảy ra chuyện gì to tát, mà họ chia tay chỉ vì một chuyện hết sức nhỏ nhặt. Một ngày nọ, khi cùng dạo bước trên con đường rợp bóng cây xanh, cô giáo dạy piano hỏi viên học trưởng: “Trong số các ca sĩ Đài Loan bây giờ, anh thích ai?” “Bạch Gia Thảo”, anh chàng học trưởng buột miệng trả lời. Vừa nghe xong câu nói đó, cô giáo liền quay đầu bỏ đi, từ đó không bao giờ quay trở lại nữa. Khi biết được câu chuyện này, ai nấy đều ngơ ngác không hiểu: thích Bạch Gia Thảo thì sao chứ? Đó cũng có thể thành một lí do để chia tay sao? Tất cả mọi người đều lấy làm lạ. Kết quả bốn mươi năm sau, khi gặp nhau vào ngày hội trường, cô giáo dạy piano là người có cuộc hôn nhân hạnh phúc và mỹ mãn nhất. Trong khi đó vị học trưởng kia không chỉ không leo lên được ghế tổng thống, mà đã kết hôn rồi lại ly hôn đến ba lần. Quả thực không biết đã có biết bao cô gái vì ông ta mà phải đau đớn rơi lệ.

Ngoài cô giáo dạy piano nọ, Tuyết Nhung còn nhớ đến câu chuyện của cô họ xa mà khi còn nhỏ cô thường được mọi người kể cho nghe. Nghe nói khi còn trẻ, mặc dù tướng mạo rất bình thường, nhưng mắt nhìn đàn ông của cô lại chẳng bình thường chút nào. Ngay từ mười mấy tuổi, cô đã bắt đầu chọn chọn lựa lựa, chọn đến lúc đã có tuổi rồi, mọi người bắt đầu sốt sắng giới thiệu người này kẻ kia rồi, mà vẫn chẳng ra đầu vào đâu, lí do chỉ vì “cao không tới, thấp chẳng thông”. Sau đó có một người bà con giới thiệu cho cô một anh chàng có gia thế và điều kiện bản thân rất tốt. Lúc đó, cô mới có chút tình cảm với người ta. Chàng trai đó học chuyên ngành toán, được người trong công ty công nhận là một trong ba người thật thà nhất, đáng tin tưởng nhất, trung thành nhất. Anh ta đúng là mẫu đàn ông lí tưởng để kết hôn. Càng đáng quý hơn, ngay từ lần gặp đầu tiên, anh chàng đã phải lòng cô, chăm lo cho cô từng li từng tí. Chỉ sau bốn lần hẹn hò, anh ta đã mua nhẫn cầu hôn với cô. Nhưng khi nhìn thấy chiếc nhẫn đó, cô họ chỉ nói với chàng trai một câu: “Nếu chúng ta là bạn bè thì được, nhưng làm vợ chồng thì không thể được”, nói dứt lời liền quay đầu bỏ đi. Chuyện này làm không ít người kinh ngạc. Sau này, mọi người mới biết lí do khiến cô từ chối lời cầu hôn của anh ta là vì khi hai người đi cùng nhau, mắt của anh ta đảo liên hồi, điều đó chứng tỏ anh ta thường liếc nhìn người con gái khác. Loại người này trông có vẻ thật thà, nhưng thực ra lòng lại không thật! Cuối cùng, cô họ của Tuyết Nhung cũng đi lấy chồng và sống hạnh phúc đến tận bây giờ.

Trong số các bạn học nữ của cô, có người đá bạn trai chỉ vì khi đến quán cà phê anh ta không chủ động gọi đồ giúp cô ấy, người khác lại nói “bye bye” vì thấy bạn trai mình lên xe buýt chỉ chăm chăm chiếm chỗ ngồi cho mình mà không quan tâm đến sự sống chết của người khác v.v... Trước khi cuộc hôn nhân của cô bị tan vỡ, Tuyết Nhung hoàn toàn không hiểu nổi cách giải quyết tình cảm của họ: Tại sao chỉ vì một câu nói sai hay một chuyện không hài lòng mà quay đầu bỏ đi? Cô cho rằng những người phụ nữ đó đúng là chuyện bé xé ra to, chỉ vì chút chuyện vặt vãnh mà đá đối phương đi không chút thương tiếc, không cho hai người có cơ hội để hiểu thêm về nhau. Bây giờ, khi phải hứng chịu nỗi đau lớn nhất đời này, Tuyết Nhung mới hiểu ra được một đạo lý: Khi một người con trai theo đuổi một người con gái, anh ta rất giỏi che giấu bản chất bằng một khuôn mặt thật thà, nhưng dù có che giấu đến mức nào đi chăng nữa thì cũng có lúc để lộ kẽ hở. Nếu bạn đủ thông minh, đủ tinh tường phát hiện những kẽ hở đó, thì nhất định sẽ nhìn thấu được lòng dạ của bọn họ. Khi đã phát hiện ra những điểm khiến mình không thích, thậm chí là chán ghét, bạn đừng bao giờ giúp anh ta tìm một cái cớ, càng không nên cố gắng bào chữa cho anh ta. Việc duy nhất bạn cần làm đó chính là dẫn lòng để quay đầu bước đi. Cách làm này tuy tàn nhẫn với họ, nhưng lại là cách bạn tự cứu

lấy bản thân mình. Chú ý nhìn những người phụ nữ xung quanh mình, bạn sẽ thấy những người làm được điều này đều có cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn. Còn những người khi nhìn thấy nhược điểm của đàn ông, nhưng vẫn mù quáng lao đầu vào, thì già nửa phải chịu đựng những bi kịch trong hôn nhân.

Bây giờ Tuyết Nhung sẽ dùng hai đạo lí này để tự xem xét lại quá khứ của mình và Lancer. Đầu tiên, cô đã bao giờ đánh giá người đàn ông này dựa trên lý trí chưa? Chưa. Vậy trong lúc hai người hẹn hò, mỗi lần phát hiện ra một vấn đề nào đó, cô đã bao giờ quay đầu bỏ đi chưa? Câu trả lời vẫn là chưa. Cô, Đinh Tuyết Nhung vì thế nên mới trở thành một kẻ thất bại.

Tuyết Nhung không thể không buông một tiếng thở dài. Thực ra, trên thế gian này liệu có bao nhiêu người phụ nữ vừa sinh ra đã có khả năng phân biệt đàn ông tốt xấu? Những người thông minh tuyệt đỉnh như thế chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nhưng bạn vẫn có thể có được khả năng đặc biệt mà rất nhiều phụ nữ còn thiếu này qua những bài học và sự rèn luyện sau này. Sai lầm của Tuyết Nhung trước đây là chưa chuẩn bị kĩ đã vội vàng kết hôn, vì vậy mới phải hứng chịu bi kịch của ngày hôm nay. Vậy nên, cô đã định ra phương hướng cho cuộc đời sau này của mình: thông qua học tập giáo dục bản thân, thông qua rèn luyện giáo dục bản thân, thông qua những kinh nghiệm đúc rút được qua những bài học của bản thân để hướng dẫn những người phụ nữ khác. Phụ nữ sẽ trưởng thành hơn, thông minh hơn; phụ nữ nhất định sẽ đến được với những cuộc hôn nhân hạnh phúc.

Nói tóm lại, dù có hay không đồng ý với những quan điểm về đàn ông và đàn bà của Lancer, bức thư của anh ta vẫn khiến cho nỗi đau dồn nén bao lâu nay trong lòng Tuyết Nhung được xoa dịu phần nào. Sau khi đã làm cô bị tổn thương sâu sắc, người đàn ông đó cuối cùng cũng đã có chút lương tâm để xin lỗi cô và cầu xin một sự tha thứ. Cho dù bây giờ cô có tha thứ cho anh ta hay không, thì Lancer vẫn có một điểm tốt hơn cha, ông ngoại và những người đàn ông xấu xa trong gia tộc cô, đó là ít nhất anh ta cũng có dũng khí nói lời xin lỗi với người phụ nữ mà mình đã từng yêu tha thiết.

38. Chương 31

Chương 31: Cuối cùng đã đưa “Cách mạng đỏ” đến Mĩ

Ann Abor - nơi đem đến cho Tuyết Nhung tình bạn và sự giúp đỡ trong những lúc khó khăn nhất, cuối cùng cô cũng đã quay lại đó. Cô nhanh chóng trở lại là một sinh viên. Bây giờ, ngoài việc lên lớp, mỗi ngày cô đều dành thời gian cho “Hiệp hội giáo dục phụ nữ tự bảo vệ mình trong hôn nhân”. Nhờ những đóng góp của các tập thể và cá nhân, quỹ quyên góp của hội đã lên đến năm trăm nghìn đô la Mĩ, vượt qua cả sự trông đợi của tất cả mọi người. Đặc biệt có một nhà từ thiện còn góp vào đó hai trăm nghìn đô la. Mặc dù không biết người đó là ai, nhưng Tuyết Nhung vô cùng cảm kích và biết ơn hành động này của ông ta. Chính vì có khoản tiền lớn này, mà hội của cô mới có thể thuận lợi thành lập và hoạt động. Đầu tiên, họ thuê hai văn phòng nhỏ ở cạnh trường, bạn thân của cô là Mía xung phong làm thư kí của hội. Họ đã kêu gọi được một số nữ sinh cấp ba và phụ nữ đã lập gia đình tham gia. Ngoài ra sự góp mặt của Ngô Vũ và Tim cũng giúp cho hội không giống như những hội phụ nữ thông thường khác, mà giống như một tổ chức đa phương trong đó tất cả thành viên đều rất nhiệt tình và có mục đích rõ ràng.

Mỗi người góp một thanh củi sẽ làm nên một ngọn lửa lớn. Chỉ sau một tháng ngắn ngủi, họ đã phát hành được tờ tạp chí “Kim chỉ nam hướng dẫn phụ nữ cách tự bảo vệ mình trong hôn nhân”. Số xuất bản đầu tiên đã nhận được rất nhiều phản hồi trên mạng. Khẩu hiệu của tờ báo đã nã một hồi súng, làm chấn động giới giáo dục, giới pháp luật, giới phụ nữ, giới tôn giáo luôn giữ thái độ hòa bình suốt bao lâu nay. Nó là đảo lộn những điều khoản luật pháp và tư tưởng vốn đã được xã hội mặc định suốt một thời gian dài, làm dư luận dậy sóng. Họ tranh luận liệu có nên đưa giáo dục về tình yêu và hôn nhân vào bậc mẫu giáo? Liệu có cần thiết để xếp nó thành một môn học bắt buộc trong các trường cấp hai, cấp ba như những môn Toán, Anh? Liệu có nên trừng phạt những kẻ vi phạm khế ước hôn nhân như những kẻ không tuân thủ hợp đồng thuê nhà? Tuyết Nhung và những người trong hội của cô không chỉ chăm ngời kíp nổ bằng tờ tạp chí kia, mà còn xây dựng những bài giảng miễn phí về tình yêu và hôn nhân trên mạng. Họ sưu tầm được rất nhiều bài viết và nghiên cứu về các vấn đề liên quan đến vấn đề này từ các tạp chí và trang web ở khắp nơi trên

thế giới, sau đó thảo ra hai cuốn “Kim chỉ nam cho hôn nhân” và “Sổ tay tự bảo vệ”. Nội dung chính xoay quanh việc chuẩn bị thế nào trước khi tiếp xúc với người khác giới, làm thế nào để làm quen với người khác giới, hẹn hò thế nào, thăm dò đối phương thế nào, kết hôn thế nào, đối mặt với việc thất tình thế nào, chia tay thế nào, tự bảo vệ mình khi ly hôn thế nào v.v... Trong đó bao gồm cả những câu hỏi trắc nghiệm khi hai người hẹn hò và cả cách tính chỉ số hạnh phúc sau hôn nhân. Chỉ trong một tuần đã có hàng chục ngàn phụ nữ đăng kí vào đọc những bài giảng trực tuyến miễn phí này. Cùng lúc đó, Tuyết Nhung còn mở thêm một chuyên mục và hòm thư của riêng mình trên mạng, sau đó mời một số chuyên gia về hôn nhân và luật sư của các vụ ly hôn tư vấn miễn phí cho những cô gái bị thất tình hay những phụ nữ đang đối mặt với vấn đề ly hôn.

“Trời ơi! Cô gái người Trung Quốc đó đã mang “Cách mạng đỏ” của Trung Quốc đến Mỹ rồi!” “Làm đầy lên một cuộc Cách mạng trên đất Mỹ trong thời đại không cần đến Cách mạng!” Đó chính là sự kinh ngạc mà báo giới dành cho cô. Bọn họ tìm hiểu mọi thứ liên quan đến thân thế và hoàn cảnh của Tuyết Nhung: “Sự báo thù của một phụ nữ Trung Quốc với xã hội Mỹ sau khi cô ta bị một “nhị thiếu gia” người Mỹ bỏ rơi!” Bọn họ thậm chí còn biết cả ý nghĩ sau cái tên Trung Quốc của cô. “Tuyết Nhung” trong tiếng Trung Quốc có nghĩa là hoa tuyết, dịch sang tiếng Anh là “Edelweiss”, cũng là tên một bài hát trong bộ phim điện ảnh “m thanh của âm nhạc”. Song, đóa hoa tuyết “nhỏ bé trắng muốt, long lanh tinh khiết, mong manh dễ vỡ” này lại có thể làm nên một cuộc cách mạng chấn động lòng người.

Tuyết Nhung có hàng ngàn hàng vạn fan ở khắp nơi. Khi tìm thấy ảnh cô trên mạng, người ta mới biết cô chỉ là một cô gái trẻ người Trung Quốc, cao năm thước bốn tấc, để tóc đen dài và có một cặp mắt phượng xinh đẹp. Vậy nên, cuộc cách mạng của cô không chỉ thu hút sự tham gia của đông đảo phụ nữ mà còn được cánh đàn ông quan tâm và hứng thú. Lúc này, Tuyết Nhung đã trở thành một ngôi sao thực sự, chứ không phải là ngôi sao nổi tiếng bất đắc dĩ vì những trò đùa lòn thiên hạ của Lancer. Cô đã dành được sự quan tâm và tôn trọng của công chúng nhờ trí tuệ, lòng tin, tình yêu thương, lòng nhiệt tình, và sức hút của bản thân. Một số kênh truyền hình chính của Mỹ còn mời cô đến tham gia các chương trình phỏng vấn. Mỗi lần như vậy, cô lại ngâm ngùi kể về mẹ, về bà nội, bà ngoại, cụ ngoại và chuyện về những người đàn ông xấu trong dòng họ của cô. Dù bận rộn học tập và làm việc thế nào, cô vẫn kiên trì dẫn đoàn đến nói chuyện và thuyết phục Quốc hội cũng như Bộ Giáo dục. Chẳng bao lâu sau, người ta đã quên tên thật “Đinh Tuyết Nhung” của cô, mà bắt đầu gọi cô bằng cái tên “mẹ đỡ đầu cho những người phụ nữ ly hôn”. Đó là tên gọi thứ hai mà Tuyết Nhung có được sau cái tên “mẹ đỡ đầu cho những phụ nữ có chồng ngoại tình”. Nếu mẹ cô còn sống đến ngày hôm nay, nếu như bà có thể thấy nỗi đau mà những người phụ nữ trong dòng họ đã phải chịu đựng là không uống phỉ, lòng oán hận và ảm ức của họ cuối cùng cũng đã được hóa giải vào đời của cô, thậm chí còn trở thành động lực cho những người phụ nữ thế hệ sau tự suy xét và tự cứu lấy mình, thì chắc bà sẽ được an ủi phần nào. Đã biết bao lần, Tuyết Nhung thầm thở dài trong lòng khi nghĩ như vậy.

Người ta thường nói: “Đằng sau mỗi người đàn ông thành công luôn có một người phụ nữ ưu tú.” Song đối với Tuyết Nhung: “Sau mỗi người phụ nữ thành công luôn có vài người đàn ông ưu tú.” Và những người đàn ông sau Tuyết Nhung chính là Ngô Vũ và Tim. Ngoài học tập và công việc của bản thân, họ dành hầu hết thời gian để giúp cô thực hiện cuộc cách mạng vĩ đại của mình. Tuyết Nhung trước giờ chưa từng hỏi tại sao họ lại làm vậy? Và bọn họ cũng chưa một lần tự hỏi bản thân tại sao mình lại làm vậy? Tất cả mọi thứ đều rất tự nhiên, không cần có lí do, cũng không vì một động cơ gì, mà chỉ nhằm một mục đích duy nhất: giúp ngày càng nhiều người có được cuộc sống hôn nhân hạnh phúc và bền vững. Có thể nhiều người sẽ nghĩ, mục đích này không thực tế, nó chỉ giống như một trò chơi con trẻ hay lí tưởng của Plato. Nhưng đối với Tuyết Nhung và những người bạn của cô, đây là một sứ mệnh và lý tưởng thiêng liêng đáng để họ cống hiến tâm huyết và sức lực của mình. Ba người họ cùng bắt tay tổ chức những chương trình âm nhạc từ thiện và biểu diễn cùng nhau trên sân khấu. Thông thường, Tuyết Nhung và Ngô Vũ sẽ kéo vĩ cầm, còn Tim sẽ đệm cho họ. Tất cả những ai đã từng nghe họ biểu diễn đều không ngừng xuýt xoa trước những bản nhạc sâu sắc và thuần khiết của họ. Vì ba người thường xuyên xuất hiện bên nhau nên cùng được lên mặt báo, vì cùng thảo ra những bài phát biểu, nên cũng cùng xuất hiện trong các buổi họp báo. Dần dần, người ta gọi họ bằng cái tên “ba tay thiện xạ”. Đối với một phụ nữ đã ly hôn như Tuyết Nhung, Tim và Ngô Vũ chính là gia đình của cô. Cô vừa mất đi một gia đình, giờ lại có một gia đình thực sự khác. Trong gia đình đó, cô được yêu thương, được quan tâm và ủng hộ. Nếu như là trước đây, cô sẽ coi đó là chuyện đương nhiên và không mấy may quan tâm đến những tình cảm này. Song bây giờ, cô đã biết cách trân trọng tất

cả những gì quanh mình: bạn bè, người thân và sự hi sinh mà có lẽ cả đời này e rằng cô cũng không thể đền đáp.

Đó là vào một đêm giữa mùa hạ. Ngô Vũ được công ty cử đi công tác ở miền Tây. “Ba tay thiện xạ” chỉ còn lại Tuyết Nhung và Tim. Hai người dự định sẽ đến thành phố gần Ann Arbor để biểu diễn thường niên cho một tổ chức dành cho phụ nữ. Ngoài những bản nhạc cổ điển của châu u, Tuyết Nhung còn biểu diễn thêm bản nhạc “Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài” dành cho vĩ cầm. Tuyết Nhung nghĩ đây có lẽ là bản nhạc hay nhất, cảm động nhất của lịch sử Trung Quốc cận đại. Khi cô kéo nốt nốt nhạc cuối cùng, cả hội trường vẫn ngồi im bất động. Một chốc sau, khán giả mới bừng tỉnh, sau đó tặng cô một tràng vỗ tay như sấm dậy: “Trời ơi! Hay quá đi mất! Trước giờ tôi chưa từng được nghe một bản nhạc phương Đông nào cảm động đến như vậy!” “Câu chuyện tình yêu hồ điệp này thật quá cảm động!”

Buổi biểu diễn kết thúc, ban tổ chức có một buổi chiêu đãi bên ngoài sân khấu. Tuyết Nhung được hoan nghênh như một vị anh hùng. Một bà mẹ lớn tuổi dẫn theo con gái đến trước mặt Tuyết Nhung nói: “Cô đúng là một thiên thần! Cô đã giúp đứa con gái vừa ly dị chồng này của tôi có dũng khí để sống tiếp”. Có một bà mẹ khác cũng dẫn hai cô con gái sinh đôi đến chỗ Tuyết Nhung: “Cảm ơn cô đã dạy cho hai thế hệ phụ nữ chúng tôi cách để tự bảo vệ mình! Cô thật là giỏi! Chúng tôi sẽ luôn ủng hộ cô!” Còn có một nhóm nữ sinh cầm áo phông chạy đến xin Tuyết Nhung chữ ký: “Chị là thần tượng mới của chúng em! Ở trường em đang phát động phong trào ký tên yêu cầu nhà trường bổ sung thêm môn học về tình yêu và hôn nhân”.

Khi buổi chiêu đãi kết thúc, cùng Tim đi ra khỏi nhà hát, mặt Tuyết Nhung vẫn ửng hồng vì sung sướng. Sự nỗ lực của cô, nói đúng hơn là sự nỗ lực của họ cuối cùng cũng đã gặt hái được kết quả. “Những phụ nữ bình thường đã nhận thức được sự tồn tại của họ, điều này đã khẳng định cách làm của chúng ta, quan trọng hơn là sự giúp đỡ của chúng ta đã cứu được cuộc đời của biết bao người phụ nữ bất hạnh”.

Lúc này, lòng Tuyết Nhung bỗng trào dâng niềm hạnh phúc của người chiến thắng. Niềm hạnh phúc này lớn hơn rất nhiều so với niềm vui khi giành giải trong các cuộc thi đàn hoặc giành được học bổng. Đó chính là niềm hạnh phúc của xã hội, niềm hạnh phúc vì việc làm của cô đã có những tác động tích cực đến cuộc sống của hàng ngàn hàng vạn người. Niềm hạnh phúc này khiến cô thấy mãn nguyện, và hiểu được ý nghĩa thực sự của cuộc sống. Bỗng nhiên, cô thấy khóe mắt mình ươn ướt vì xúc động. Cô thầm cảm ơn tất cả mọi người trên thế giới này, cảm ơn những người đã luôn ở bên cô, dù cô bước qua những đường hầm tăm tối nhất của cuộc đời, để cô được một lần nữa nhìn thấy ánh sáng rực rỡ.

“Tim”, Tuyết Nhung dừng bước bên cạnh một khóm hoa tỏa hương thơm ngát, say đắm lòng người. Trong màn đêm, Tim ngạc nhiên quay đầu lại hỏi: “Gì vậy?”

“Cảm ơn anh đã là bạn của em! Bây giờ em kéo tặng anh một khúc nhạc nhé!” Nói đoạn, cô liền đặt hộp đàn trên vai xuống đất, lấy đàn ra kẹp vào giữa vai và cầm: “Bây giờ, anh không còn là bạn diễn của em nữa, mà là một người vô tư và cao thượng, đáng được nghe một bản nhạc biểu diễn riêng cho mình”.

Tim ngồi xuống một tảng đá đặt trước khóm hoa. Lúc này chỉ còn lại màn đêm yên tĩnh. Hương hoa tràn ngập khắp không gian, hòa trong tiếng đàn du dương trầm bổng:

Tiếng đàn của em

Vượt qua màn đêm

Nhẹ nhàng bay đến bên anh

Bên gốc cây bình yên

Người yêu ơi em đang đợi anh

Ánh trăng sáng trong chiều rọi khắp không gian

Những ngọn cây đang than thở

Những ngọn cây đang than thở

Sẽ chẳng có ai đợi chúng ta

...

Mắt Tim ngẩn lẹ. Trong màn đêm huyền ảo ngào ngạt hương hoa, hình ảnh người con gái kéo đàn vĩ cầm thật xinh đẹp biết bao, lộng lẫy biết bao. Cô ấy là cô gái đáng được đàn ông trên toàn thế giới này yêu thương và trân trọng. Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy trong phòng tập đàn của khoa nhạc, cô ấy vẫn luôn ở trong trái tim anh. Thời gian trôi qua, ấn tượng về cô mỗi ngày một khắc sâu trong anh. Lúc vừa mới bắt đầu, anh cũng không hiểu tình cảm mà mình dành cho Tuyết Nhung là gì? Là bạn diễn? Là bạn? Hay là huynh trưởng? Nói tóm lại, anh không hiểu tại sao mình luôn thích ở bên cô. Cho dù cô đã có Lancer, có Ngô Vũ và có rất nhiều vệ tinh xung quanh, nhưng anh vẫn cố chấp, vẫn âm thầm gắn bó với cô như hình với bóng với danh nghĩa một người bạn diễn, một người bạn thân.

Khi gần ba mươi tuổi, Tim đã gặp rất nhiều phụ nữ, cũng đã yêu không biết bao nhiêu lần, trong số đó có cả các cô gái người Mĩ, Ấn Độ, Trung Quốc, nhưng Tuyết Nhung không hề giống họ. Vẻ đẹp bề ngoài của phụ nữ có thể dùng mắt để nhìn, dùng ngũ quan bình thường của một người đàn ông để cảm nhận. Nhưng vẻ đẹp đặc biệt của Tuyết Nhung không thể nhìn thấy và cảm nhận bằng mắt mũi và ngũ quan thông thường, mà chỉ có những người đàn ông có tâm hồn đồng điệu mới cảm nhận được và biết trân trọng vẻ đẹp đó. Nhìn cô ấy từ một cô gái bé nhỏ kéo vĩ cầm, trải qua những đau đớn của cuộc đời mới có được ngày hôm nay, lòng Tim bỗng rạo rực. Anh không muốn tiếp tục kìm nén tình cảm của mình nữa. Anh không muốn tiếp tục chỉ là bạn diễn trong cuộc đời cô, cũng không muốn bận tâm đến những suy nghĩ của Ngô Vũ. Anh muốn ngắm nhìn cô, cầm tay cô cùng đi hết cuộc đời này.

Một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, làm lay động những khóm hoa trước mặt. Phía xa xa, lá cây xào xạc, đất trời dường như đang trút tiếng thở dài.

Sau khi Tuyết Nhung kéo xong bản nhạc, Tim vẫn ngồi im bất động, ánh mắt nhìn về phía xa xăm. Cô đi đến bên, cúi người gọi anh thật khẽ: “Tim.” Nhưng Tim vẫn nhìn ra xa, dường như không nghe thấy tiếng gọi của cô. “Tim, chúng ta đi thôi.” Tuyết Nhung lại khe khẽ nói.

“Tối nay cho anh nắm tay em bước đi được không?”

Tuyết Nhung không chút do dự, chìa tay về phía Tim. Dưới ánh trăng huyền ảo, hai người dắt tay nhau đi đến bãi đỗ xe. Đó là buổi tối đáng nhớ nhất mà Tim đã từng trải qua. Anh được nắm tay một người con gái xinh đẹp, được cảm nhận niềm hạnh phúc từ bàn tay của mình. Anh thấy trái tim mình tối nay cũng giống như một cung đàn, và mỗi bước chân họ đi là một nốt nhạc đẹp dễ nhất đang được tấu lên. Thực sự, anh ước ao sẽ mãi mãi được cùng Tuyết Nhung sánh bước bên nhau như thế này.

39. Chương 32

Chương 32: Làm người không nên “trước sau như một”

Đến ngày hôm nay, Ngô Vũ mới thấm thía hết hàm nghĩa sâu sắc của câu thành ngữ “trước sau như một”. Trước đây khi ở bên Nam Nam, để thay đổi hình ảnh “đàn ông Trung Quốc thô kệch” của mình, anh đã làm biết bao nhiêu chuyện lãng mạn mà một người “đàn ông Trung Quốc thô kệch” không bao giờ làm được cho Nam Nam như tặng hoa, tặng dây chuyền, đem đến những niềm vui nho nhỏ bất ngờ, nói những lời ngọt ngào mà các cô gái vẫn thích nghe. Anh còn nhớ mình đã từng than thở, nếu có thể được làm lại cuộc đời này, anh sẽ dùng cách lãng mạn này để theo đuổi Tuyết Nhung, để giành trọn trái tim của cô ấy. Thậm chí anh còn tin mình sẽ làm tốt hơn cả Lancer. Nhưng bây giờ, khi cuộc đời đã cho anh thêm một cơ hội nữa để làm lại, anh phải làm gì cho cô gái mà mình yêu nhất trên đời này? Ngô Vũ đi vào cửa hàng hoa quen thuộc. Bà chủ hàng hoa nhiệt tình giới thiệu cho anh ý nghĩa của những bó hoa vừa xinh đẹp vừa lãng mạn. Anh cẩn thận lật từng bó hoa ra ngắm nghía, nhưng trong đầu lại không tưởng tượng được khuôn mặt của Tuyết Nhung khi nhận được hoa của anh. Trước những bông hoa rực rỡ đua sắc, tâm trạng Ngô Vũ rối bời, thực sự anh không biết nên làm gì, cuối cùng đành tay không rời khỏi hàng hoa. Cũng giống như vậy, khi đứng trước cửa hiệu trang sức, trước cửa tiệm sô-cô-la hay những nơi đã từng giúp Ngô Vũ phát huy được hết trí tưởng tượng lãng mạn của mình, anh đều lưỡng lự không thể quyết định, cuối cùng đành ngậm ngùi bỏ qua tất cả. Ngô Vũ mĩa mai thay cho mình. Anh yêu một người con gái, thậm chí yêu đến mức không

đủ dũng khí để mua tặng cô ấy một món quà thể hiện tình ý của mình. Anh thấy mình thật quá vô dụng và ngốc nghếch!

Không làm được những việc lãng mạn, Ngô Vũ chỉ còn cách trở lại là một chú ong thợ tận tụy và trung thành với Tuyết Nhung như trước, làm những việc trước đây anh đã từng làm. Khi họ đi diễn thuyết hoặc biểu diễn trên những chiếc xe đường dài, anh thường âm thầm kê một chiếc gối mềm mại sau chỗ ngồi của Tuyết Nhung vì anh biết cột sống của cô không tốt do luyện đàn từ nhỏ, nếu ngồi xe lâu sẽ bị đau nhức. Anh cũng giống như bao người con trai khác, chỉ biết ríu rít chạy theo sau xách đồ cho cô, xách tất cả những gì anh cảm thấy cần phải xách. Thậm chí có một lần, thấy Tuyết Nhung mệt mỏi, anh còn tháo hộp đàn ra khỏi vai cô, sau đó khoác lên vai mình. Đáng vẻ khệ nệ mỗi vai một chiếc đàn của anh khiến đám người Mĩ cười thầm trong bụng. Đương nhiên ngoài những việc đó ra, Ngô Vũ còn quan tâm đến khẩu vị ăn đặc Trưng Quốc của Tuyết Nhung. Trong văn phòng họ thuê có một gian bếp nhỏ. Mỗi lần nhìn thấy cô ấy gấp từng miếng mì lên ăn, say sưa đến mức chẳng thêm lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, lòng anh lại sung sướng như muốn hát lên thật to.

Hạnh phúc là gì nhỉ? Ngô Vũ nghĩ, tất cả những điều đó chính là hạnh phúc của anh. Mặc dù niềm hạnh phúc đó với người khác có vẻ nhỏ bé và nông cạn. Nhưng với anh chẳng cần phải nắm tay, chẳng cần phải hôn nhau, cũng chẳng cần phải nói chuyện yêu đương... chỉ cần thể thôi là đủ. Được ngắm nhìn cô ấy, chăm sóc cô ấy, khiến cô ấy vui vẻ làm những việc cô ấy thích, sống cuộc sống cô ấy muốn, đó chính là hạnh phúc của anh. Mỗi lần nghĩ vậy, nước mắt anh lại lưng tròng, bởi vì anh xúc động, xúc động khi ông trời lại cho mình thêm một cơ hội nữa. Thậm chí anh còn nghĩ, ông trời đã ban cho anh ân huệ gì vậy? Mặc dù không tin vào thần thánh nhưng giờ đây Ngô Vũ cũng bắt đầu phải suy nghĩ. Liệu thượng đế mà người đời vẫn tin tưởng và sùng bái có thực sự tồn tại trên thế gian này? Nhưng nếu không có sức mạnh của thần thánh thì làm sao anh có được ngày hôm nay? Có lẽ, một ngày nào đó, anh sẽ phải đi đến nhà thờ, để nói lời “cảm ơn” với đấng toàn năng.

Nếu như mọi thứ cứ mãi mãi chạy theo quỹ đạo đó thì hay biết bao. Song, cuộc sống sờ sờ phức tạp và đa dạng là vì bản thân nó luôn có sự biến đổi không ngừng.

Năm ngoái, sau khi Ngô Vũ và Nam Nam quay trở về từ nhà của Tuyết Nhung, hai người đã có một cuộc nói chuyện rất dài. Kể từ đó, họ dần dần trở nên xa cách. Là một người con gái, bề ngoài Nam Nam có vẻ đã bỏ cuộc, nhưng trong lòng cô vẫn chưa quên được Ngô Vũ. Với một người phụ nữ có năng lực, có tiền đồ, không cần phải dựa vào tiền bạc và địa vị của đàn ông như Nam Nam thì điều quan trọng hơn cả khi lựa chọn người yêu là tính cách nhân phẩm của anh ta, sự hòa hợp giữa hai người và cách cư xử của anh ta với những người xung quanh. Nếu dựa theo những yếu tố đó thì Ngô Vũ chính là người xuất sắc nhất trong tất cả những người đàn ông mà cô biết. So với đàn ông Trưng Quốc, anh ấy là người có tình nghĩa và trách nhiệm nhất, hơn thế còn rất hiểu ý người khác. Còn nếu so với đàn ông Mĩ, anh ấy là người thoải mái, thẳng thắn và thành thật hơn cả. Dù có soi xét hay so sánh thế nào thì Ngô Vũ vẫn luôn là người đàn ông đáng để cô giao phó cả cuộc đời mình. Mặc dù cô biết rõ trái tim Ngô Vũ sớm đã dành cho Tuyết Nhung, nhưng cô vẫn nuôi hi vọng anh ấy sẽ là của mình. Bởi vì, thứ nhất, Tuyết Nhung đã kết hôn với người khác, thứ hai, Ngô Vũ là một người đàn ông thông minh và ưu tú, dù yêu Tuyết Nhung thế nào, anh ấy cũng không thể ngốc đến mức ở vậy cả đời, xã hội hiện đại này làm gì có người đàn ông nào có được phẩm chất “phi thường” ấy? Thứ ba, cô cũng rất tự tin hơn vào bản thân mình. Mặc dù không có được vẻ đẹp thanh nhã thoát tục như Tuyết Nhung, cũng không đa tài như cô ấy nhưng Nam Nam cũng là một trong số những cô gái Trưng Quốc nổi bật nhất ở vùng đất Bắc Mĩ này. Không nhắc đến sự thông minh tháo vát trong công việc, Nam Nam là một cô gái mạnh mẽ, khiêm tốn, cởi mở, luôn lo nghĩ cho người khác, không giả tạo giả tạo giáo hoạt, được mọi người yêu mến. Cô cho rằng mình hợp với Ngô Vũ hơn Tuyết Nhung, Tuyết Nhung là kiểu phụ nữ thích làm theo ý của mình, kiêu ngạo, chỉ biết sai khiến đám đàn ông, để họ xoay như chong chóng phục dịch cô ta. Nếu sống cùng cô ta, Ngô Vũ chắc chắn sẽ rất mệt, rất vất vả, thậm chí còn phải hi sinh tài năng, sự nghiệp và tiền đồ của mình, cả đời làm trâu làm ngựa cho người phụ nữ đứng sau ủng hộ anh ấy, khích lệ anh ấy, giúp anh ấy phát huy hết tài năng và sức sáng tạo của mình để trở thành một người thành đạt trong xã hội. Và người phụ nữ đứng sau lưng Ngô Vũ, chẳng thể là ai khác, mà phải là cô.

Ngoài sự tự tin, còn có một điểm khiến Nam Nam tự tin hơn vào mối quan hệ của hai người. Thời gian trôi đi, ánh mắt của Ngô Vũ đã dần dần hướng về phía cô. Anh ấy đã quan tâm đến sự tồn tại của cô, trân trọng tấm chân tình của cô, cuối cùng đã giao trái tim anh cho cô. Khi Ngô Vũ xin cô cho anh thêm một

chút thời gian nữa, lòng Nam Nam rất buồn. Nhưng dù vậy, cô vẫn không quá lo lắng. Vì cô thấy đây chẳng qua chỉ là chút sóng lòng khi anh gặp lại Tuyết Nhung mà thôi, chỉ cần có thời gian, những con sóng kia sẽ tiêu tan, Ngô Vũ sẽ sắp xếp lại những tình cảm rối loạn trong lòng mình và trở về bên cô. Song, người tính không bằng trời tính. Mọi việc không như ý muốn, mà hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu và sự tưởng tượng của cô. Từ sau cuộc nói chuyện rất dài trên xe hôm đó, Ngô Vũ rất ít khi liên lạc với cô. Mỗi khi cô gọi điện thoại hay gửi email, Ngô Vũ đều tỏ ra rất khách sáo, mà thực ra là đang có ý muốn giữ khoảng cách với cô.

Cứ thế, vài tháng đã trôi qua, Nam Nam phát hiện mình càng ngày càng mất hết kiên nhẫn. Nhưng đến khi quyết định hành động, cô lại bất ngờ nhận được tin Tuyết Nhung và Lancer đã ly hôn. Đó chính là hôm cô vừa bước ra khỏi thang máy đã nhìn thấy Ngô Vũ liêu minh lao ra giữa trời bão tuyết, chỉ để đến với Tuyết Nhung. Khi trở về, anh ấy đã kể lại toàn bộ tình hình của Tuyết Nhung cho cô nghe. Cô vẫn còn nhớ câu cuối cùng mà Ngô Vũ nói với mình qua điện thoại: Chuyện của Tuyết Nhung cũng là chuyện của anh. Anh đã từng hứa với cô ấy, bất kỳ lúc nào cần có anh thì anh nhất định sẽ ở bên cô ấy. Từ bây giờ, anh phải thường xuyên đến Saint Joshep nên sẽ ít liên lạc với em. Là một người bạn, anh hi vọng em sẽ chăm sóc cho bản thân thật tốt và có được hạnh phúc của riêng mình”. “Trời ơi!” Nam Nam đau đớn đặt điện thoại xuống. Người con trai mà cô đã chọn, người con trai mà cô tưởng đã chắc chắn thuộc về mình giờ lại chỉ giống như một cơn gió thoảng qua. Anh ấy nói mình có một lời hứa với Tuyết Nhung, nhưng lời hứa của đàn ông là gì chứ? Liệu có bao nhiêu gã đàn ông thực hiện được lời hứa của mình? Đó chẳng qua chỉ là cái cớ, là lời nói dối của Ngô Vũ mà thôi. Anh ấy có một lời hứa với Tuyết Nhung, vậy còn cô thì sao? Cô là gì với anh ấy? Anh ấy là gì của cô? Lẽ nào từ trước tới giờ, anh ấy chưa từng thích cô? Lẽ nào anh ấy chỉ coi cô là vật thay thế Tuyết Nhung? Có lẽ, đối với anh ấy, cô chỉ giống như không khí, vậy tay là đến, khua tay thì đi.

Nam Nam không phải là loại hồ ly tinh như Phan Kim Liên, cũng không là loại đàn bà bề ngoài thì dịu dàng hiền thực nhưng trong lòng lại ngấm bầy mưu tính kế, gian xảo nham hiểm như Giả Bảo Thoa. Nam Nam giống như một ngọn núi lửa. Khi không hoạt động, nó thật yên bình và hiền hòa với những cánh rừng xanh mướt, nhưng khi bị tác động bởi sự đứt gãy các địa tầng, nó sẽ bùng tỉnh dậy sau cơn mê, giận dữ phun trào những dòng nham thạch nóng bỏng cao hàng vạn trượng.

Trong khoảng thời gian vụ ly hôn của Tuyết Nhung làm dậy sóng dư luận, ngoài giờ làm, Nam Nam dành hầu như toàn bộ thời gian của mình để tìm kiếm thông tin trên mạng. Cô không bỏ qua bất kỳ một tình tiết nào liên quan đến Tuyết Nhung và Lancer, chăm chú dõi theo nhất cử nhất động của họ. Có thể nói, Nam Nam nắm bắt được mọi tình tiết trong vụ ly hôn này. Khi đài truyền hình truyền hình trực tiếp vụ Tuyết Nhung đòi tự sát, cô đã nhìn thấy hình ảnh của Ngô Vũ. Thật là một gã đàn ông vô dụng và kém cỏi! Cô hận anh ta. Sự phẫn nộ và căm hận trong cô bùng chốc trút hết ra ngoài. Một phụ nữ đã kết hôn rồi lại ly hôn dù có là thần tiên trên trời thì cũng chỉ là đồ cặn bã. Vậy mà Ngô Vũ gã đàn ông trước đây bị kẻ khác đá đi không thương tiếc, giờ lại coi đôi giày nát kia như bảo bối, lao đến nhặt nó lên. Cô đứng là có mắt như mù, tại sao lại phải lòng một gã đàn ông dễ tiện đến thế?

Nhưng dù có mắng có chửi thế nào đi chăng nữa thì trái tim cô cũng không thể gột rửa hết hình bóng của người đàn ông đó. Nếu như Ngô Vũ chỉ coi cô là không khí, thì cô lại không thể coi anh ấy như vậy. Cô đã được ấn định làm kẻ bị giày vò, và cũng được ấn định để trở thành kẻ vì yêu mà hận, vì hận mà thù, vì thù mà phải báo thù. Từng giây, từng phút, lòng cô như bị ngọn lửa căm hận thiêu đốt, ngủ không nổi, nuốt không trôi. Những lúc cô muốn khóc thì lại không thể khóc, những lúc không muốn khóc thì nước mắt lại cứ thế tuôn trào. Có lúc cô đã dùng lý trí để tự hỏi mình, tại sao cô lại phản ứng gay gắt đến thế trong khi cô và Ngô Vũ mới chỉ trong giai đoạn tìm hiểu nhau, cả hai vẫn chưa hôn nhau lần nào, đừng nói là lên giường với nhau. Anh và cô cũng không được coi là người yêu chính thức của nhau. Hơn nữa, Ngô Vũ chưa từng hứa với cô bất kỳ điều gì, cũng chưa bao giờ đảm bảo cho tương lai của hai người. Họ chẳng qua chỉ gần gũi hơn bạn bè một chút mà thôi. Nam Nam cố gắng ép mình phải đối mặt với sự thật rằng Tuyết Nhung và Ngô Vũ rất có thể sẽ quay lại với nhau, nhưng sự cố gắng này của cô chỉ là tạm thời, hoàn toàn không có tác dụng. Lúc nào tâm trí của Nam Nam cũng giống như một ngọn núi lửa đang hoạt động, cuộn trào những dòng dung nham nóng bỏng. Mỗi khi nhìn thấy Tuyết Nhung và Ngô Vũ được phỏng vấn cùng nhau trên truyền hình, sự thấu hiểu nhau và mối giao tình của họ khiến ngọn núi lửa trong đầu Nam Nam không còn khống chế được nữa. Nó đã vượt ra khỏi cảnh giới cho phép, giận dữ phun trào.

Nam Nam đã gọi điện thoại cho Tuyết Nhung. Chiều hôm sau, họ gặp nhau tại một quán cà phê cạnh trường.

“Tôi vẫn luôn theo dõi mọi động thái của cô”. Đó là câu đầu tiên Nam Nam nói với Tuyết Nhung.

“Thế à, cảm ơn cô!” Tuyết Nhung đã phần nào đoán được mục đích Nam Nam hẹn mình ra nói chuyện, nhưng cô vẫn không bận tâm về chuyện đó. Tuyết Nhung nghĩ có lẽ vì gần đây mình và Ngô Vũ thường xuyên ở bên cạnh nhau nên khiến Nam Nam có chút hiểu lầm. Cô tự trách mình quen được Ngô Vũ chăm sóc, mà sơ ý quên mất cảm nhận của Nam Nam. Vì vậy, cô nhất định phải giải thích rõ ràng với Nam Nam hiểu.

“Tôi rất đồng cảm với những đau đớn mà cô đã phải chịu đựng, cũng rất khâm phục khả năng tự đứng dậy của cô sau khi đã trải qua nỗi đau lớn như vậy. Cô đã biến chuyện xấu thành chuyện tốt, biến chuyện của một cá nhân thành mối quan tâm của toàn xã hội. Là đồng bào của cô và cũng là một người phụ nữ, bất luận đứng trên phương diện nào tôi cũng đều rất khâm phục cô.” Nam Nam nói với vẻ vô cùng bình tĩnh, đến mức bản thân cũng thấy ngạc nhiên trước những biểu hiện của mình.

“Tôi thật lòng hi vọng cô sẽ gia nhập hội của chúng tôi nếu có hứng thú!”

“Tôi rất muốn gia nhập, nhưng tôi không cho rằng Ngô Vũ cũng muốn như vậy.” Nam Nam ầm ừc nói.

“Tại sao?” Tuyết Nhung có phần bất ngờ. Từ khi quay trở lại Ann Arbor, mặc dù Tuyết Nhung ít khi nghe Ngô Vũ nhắc đến Nam Nam, nhưng cô thấy không tiện để hỏi chuyện của hai người họ.

“Từ khi cô chuyển về Ann Arbor, Ngô Vũ đã không còn liên lạc với tôi nữa.” Cả hai lại im lặng rất lâu. Một lúc sau, Nam Nam mới nói tiếp: “Tôi thấy tôi đã bị tổn thương một cách sâu sắc.”

“Xin cô đừng hiểu nhầm mối quan hệ của chúng tôi. Giữa tôi và Ngô Vũ thực sự chưa xảy ra bất cứ chuyện gì không nên. Chúng tôi chỉ là bạn bè mà thôi. Tôi vừa trải qua một cuộc hôn nhân thất bại, nên tuyệt đối không để mình lao vào một trò chơi tình ái khác, để rồi lại làm tổn thương một cô gái vô tội như chính tôi. Xin cô hãy tin vào những lời nói thật lòng này của tôi!”

“Tôi có thể tin và rất muốn tin vào những lời thật lòng của cô, nhưng lại không thể tin Ngô Vũ. Cô có muốn bị người đàn ông coi là thảm lau chân, là không khí, lúc cần, anh ta sẽ lấy cô ra sử dụng, ngược lại lúc không cần thì lại vứt bạn đi không thương tiếc không? Cho dù cô cũng là một kẻ bị tổn thương vì bị phản bội, cho dù cô tuyệt đối không muốn trở thành kẻ thứ ba, để rồi làm tổn thương một người con gái vô tội khác, cho dù cô cố ý hay vô tình, thì liệu có chịu được cách anh ta đối xử với mình như vậy không? Cô thấy tôi nói có lý chứ?” Nói đoạn, Nam Nam đứng dậy, bỏ đi.

Tuyết Nhung im lặng cúi đầu, lòng rối như tơ vò. Cô làm sao vậy? Ngô Vũ làm sao vậy? Hai người họ ở bên nhau thì sao? Chẳng nhẽ hai người họ đã quá đáng đến vậy? Liệu cô có quá ích kỷ, chỉ vì đạt được mục đích của mình mà lợi dụng Ngô Vũ hay không? Tại sao cô chưa bao giờ nghĩ đến những cảm nhận của Nam Nam? Nói thẳng ra, thì cô cũng đã nghĩ tới, nhưng mỗi lần như vậy cô lại tìm cho mình một cái cớ. Cô cho rằng mình và Ngô Vũ chỉ là có mối quan hệ bạn bè và công việc đơn thuần, không làm bất cứ chuyện gì quá đáng. Đương nhiên, giờ suy xét lại, Tuyết Nhung thấy mình đã sai. Vì sự ích kỷ của mình, cô đã làm tổn thương một người con gái khác. Cô thấy mình thật đáng xấu hổ, thật đáng trách! Mục đích của Nam Nam khi tìm đến cô để nói những lời này quá rõ ràng, đó là muốn cô cắt đứt mọi quan hệ với Ngô Vũ, muốn cô một lần nữa nói lời “tạm biệt” với anh ấy. Nghĩ đến đây, trái tim đã bình lặng trở lại của cô lại dậy sóng, một nỗi đau âm thầm giằng xé tâm can. Tạm thời không nhắc đến tất cả những việc Ngô Vũ đã làm cho Tuyết Nhung từ trước tới giờ, trong suốt quá trình cô tiến hành ly hôn, bắt đầu lại cuộc sống độc thân và đạt được kết quả ngày hôm nay, Ngô Vũ luôn ở bên, ủng hộ từng bước cô đi. Đối với cô, Tim và Ngô Vũ luôn ở bên, ủng hộ từng bước cô đi. Đối với cô, Tim và Ngô Vũ đã thân thiết như chân tay, nếu dùng dao chặt đi một trong hai, thì chẳng khác nào một sự giằng vò nữa mà ông trời đã giáng xuống đầu cô. Vậy tình cảm mà cô dành cho Ngô Vũ lúc này là gì? Ngoài tình thân liệu còn có tình cảm nào khác nữa không? Đây là câu hỏi mà một thời gian dài sau khi ly hôn cô không muốn nghĩ đến, cũng không dám đối mặt. Sau khi trải qua một tình yêu mãnh liệt và một cuộc ly hôn cũng quyết liệt chẳng kém, Tuyết Nhung thấy mình không còn đủ tư cách để quay lại với Ngô Vũ. Cô chợt nhớ đến câu thành ngữ “Thức lâu mới biết đêm dài, ở lâu mới biết lòng người có nhân”. Giờ nghĩ lại, Tuyết Nhung nhận ra Ngô Vũ mới là người đàn ông xứng đáng để cô trao gửi trái tim mình.

Nhưng mọi thứ đều đã muộn, cô không thể quay đầu lại được nữa, vậy nên đã đến lúc để cô dứt hẳn với anh ấy.

40. Chương 33

Chương 33: Lần thứ ba Tuyết Nhung nói “chia tay” với Ngô Vũ

Ngày cuối tuần đến rất nhanh. Buổi trưa, Tim và Mia bận việc phải đi nên trong văn phòng chỉ còn lại Tuyết Nhung. Cô ngồi trước máy tính, gấp rút chuẩn bị một bài tuyên truyền mới. Từ sau hôm cô gặp Nam Nam, Ngô Vũ vẫn chưa xuất hiện. Nghe Tim nói, anh ấy đang đi công tác ở Bồ Tây. Đột nhiên, tay nắm cửa kêu “tách” một tiếng từ bên ngoài. Ngô Vũ hớn hở lao vào.

“Tiểu Vũ!” Tuyết Nhung kinh ngạc: “Không phải anh đang đi công tác sao?”

“Đúng thế, sau khi hoàn thành xong công việc, anh liền lập tức quay về đây!” Ngô Vũ hồn nhiên cười nói: “Anh xuống máy bay là lập tức về đây, em thấy anh chạy có nhanh không?”

Nhìn nụ cười hồn nhiên của anh, Tuyết Nhung thấy mắt mình cay cay, nước mắt cứ trực trào ra.

“Em đã ăn cơm trưa chưa? Đi thôi, anh sẽ đưa em đi ăn.” Ngô Vũ đi đến, định tắt máy tính giúp Tuyết Nhung.

“Ấy, anh chờ đã!” Tuyết Nhung vội giữ tay Ngô Vũ lại. “Đừng vội, Tiểu Vũ à, em có vài lời muốn nói với anh.”

Ngô Vũ ngẩn người ra một lúc, rồi hoài nghi hỏi: “Có vài lời muốn nói với anh? Là chuyện gì vậy?”

“Em muốn hỏi anh, em và anh đã quen nhau được bao lâu rồi?”

“À, chỉ là câu hỏi đơn giản thế này thôi sao? Có gì đáng hỏi đâu chứ, chúng ta quen nhau được hai mươi năm rồi!” Ngô Vũ lại mỉm cười: “Sao thế? Sao tự dưng em lại nghĩ ra câu hỏi đó?”

“Tiểu Vũ, suốt hai mươi năm qua, anh đã làm biết bao việc cho em! Hai ngày qua em nghỉ, trong hai mươi năm đó, liệu em đã làm được những gì cho anh? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, em vẫn không thể nghĩ ra bất cứ việc gì.” Tuyết Nhung nghiêm túc nói.

“Em nghĩ chuyện đó làm gì, sao phải khách sáo như vậy với anh? Chỉ cần có một nha đầu như em quanh quẩn trước mặt là anh đã thấy mãn nguyện lắm rồi. Em đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, được chứ?”

“Tiểu Vũ, hôm nay em thực sự rất muốn làm một việc gì đó cho anh. Anh hãy tưởng tượng mình đang đứng ước trước bánh sinh nhật. Hôm nay anh muốn em làm gì cho anh?” Tuyết Nhung dịu dàng nhìn Ngô Vũ bằng đôi mắt xinh đẹp của mình, chờ đợi câu trả lời của anh.

“Thật sao? Chỉ cần anh ước thì em sẽ biến mong ước của anh thành hiện thực sao?” Ngô Vũ lém lỉnh nhìn cô.

“Đúng thế, chỉ cần anh nói ra mong ước của mình, thì bất luận là chuyện gì em cũng sẽ làm cho anh.” Lời nói của Tuyết Nhung không có chút gì do dự hay đùa cợt. “Bây giờ anh hãy nghĩ thật kĩ nhé, chuyện gì anh muốn em làm cho anh nhất?”

“Anh muốn chúng ta được quay trở về tuổi thơ của mình.”

“Hả?” Nước mắt của Tuyết Nhung bỗng lăn dài trên má.

Ngô Vũ vội lấy tay lau những giọt nước mắt vương trên khuôn mặt xinh đẹp đó: “Không cho em được đa sầu đa cảm như thế! Không phải em đã nói là sẽ làm một việc cho anh sao? Đáng nhẽ em phải làm trong vui vẻ chứ?”

“Được rồi, chúng ta đã cứ quyết định như thế nhé, em sẽ làm trong vui vẻ.” Tuyết Nhung cố gắng nuốt nước mắt vào bên trong.

Ngô Vũ bước vài bước đến trước một chiếc tủ, rồi lấy hai chiếc vĩ cầm nhỏ từ trên nóc tủ xuống. “Ha ha, bây giờ chúng ta lại là những đứa bé kéo đàn dương cầm! Thật thú vị!” Ngô Vũ khoác đàn lên vai, mỗi bên một chiếc, sau đó chìa tay ra kéo Tuyết Nhung chạy ra ngoài.

“Đợi đã Tiểu Vũ, em muốn chải tóc rồi mới ra ngoài. Em nhớ hồi nhỏ anh vẫn thường giúp em tết bím đuôi sam. Giờ anh có còn nhớ cách để tết không?”

“Đương nhiên là nhớ! Lại đây, em ngồi xuống, anh sẽ tết tóc cho em.”

Tuyết Nhung ngồi khoanh tròn chân trên đất giống như thuở còn nhỏ. Ngô Vũ quỳ sau lưng Tuyết Nhung, vuốt lại mái tóc dài đang rối của cô cho thật mượt: “Nếu anh làm em bị đau thì phải lên tiếng nhé!” Tuyết Nhung thần thờ gật đầu. Ngô Vũ thành thực tết từng lọn tóc, vừa tết vừa hát: “Ngôi sao đỏ lấp lánh, tỏa ánh sáng muôn nơi, ngôi sao đỏ rực rỡ...” Trong khi đó, Tuyết Nhung nghẹn ngào không cất nên lời. Đầu óc cô lúc này hoàn toàn trống rỗng, còn trái tim thì chẳng còn gì ngoài nỗi đau.

Tết tóc xong, Ngô Vũ ló đầu ra nhìn thẳng vào mặt Tuyết Nhung. “Xem ra em vẫn giống hệt hồi còn nhỏ, đáng tiếc là không có gương, nên anh không biết là em có thích hay không?”

Tuyết Nhung lấy di động của mình ra, ngắm nghía mình trong màn hình chụp ảnh, sau đó đập tay lên sàn nhà nói: “Anh cũng ngồi xuống đây đi. Em muốn anh ngồi bên cạnh em.”

Ngô Vũ ngoan ngoãn ngồi xuống. Tuyết Nhung nghiêng đầu về phía anh, để mặt hai người lọt vào khuôn hình điện thoại, rồi ấn nút chụp. Sau đó, cô kiểm tra lại, thấy ảnh đẹp và rõ nét mới mỉm cười đứng dậy, nắm lấy tay của Ngô Vũ. “Tiểu Vũ, bây giờ chúng ta có thể đi được rồi.” Vừa đi, cô vừa nghịch ngợm lắc lư hai bím tóc của mình. Cô thầm hứa trong lòng nhất định sẽ đem đến cho Ngô Vũ thật nhiều niềm vui.

Trên chiếc xe buýt đi vào nội thành Ann Arbor, người đứng chật ních. Chỗ ngồi trên xe cũng đã hết từ lâu. Lúc này, chiếc xe đang lắc lư chạy trên đường. Giống như thuở nhỏ, Tuyết Nhung dùng hai tay ôm chặt lấy eo Ngô Vũ, đầu dựa vào tấm lưng vững chãi của anh. Khi vào đến trung tâm thành phố, lúc qua đường, Ngô Vũ quay đầu lại, nắm chặt lấy tay Tuyết Nhung, sau đó dắt tay cô chạy qua những con đường. Khi nhìn thấy những nhà hàng mọc san sát hai bên đường, Ngô Vũ dừng lại, chống tay lên hông, nói với giọng cường điệu: “Bây giờ anh muốn ăn thứ mình thèm ăn nhất, còn em thì sao? Em có muốn ăn một thứ mình thèm ăn nhất không?”

“Đương nhiên rồi!” Tuyết Nhung nói với giọng nũng nịu của một bé gái.

“Vậy thì tốt. Bây giờ, hai chúng ta hãy viết thứ mình thèm ăn nhất vào lòng bàn tay, xem đó là thứ gì nhé!” Ngô Vũ lập tức rút hai cây bút từ trong ba lô ra, rồi đưa một cây cho Tuyết Nhung. Họ nấp vào một góc phố bên đường, tựa lưng vào nhau rồi bắt đầu viết.

“Xong rồi!” Ngô Vũ quay người lại, lật lòng bàn tay ra, bên trong hiện ra hàng chữ “thịt bò cay”.

Tuyết Nhung cũng lật lòng bàn tay của mình, bên trong cũng là chữ “thịt bò cay”.

Cả hai người cùng cất tiếng cười vang. Thịt bò cay là món ăn vặt mà hai người họ thích ăn nhất khi còn nhỏ. Khi đó, ở bên đường trước cổng trường có một quầy hàng ngoài trời chuyên bán thịt bò cay. Quầy hàng rách nát này không bán thứ gì khác, chỉ bán thịt bò cay. Nhưng khác thịt bò cay ở các cửa hàng khác, vị thường cay nhiều hơn tê, thịt bò cay ở đây lại tê nhiều hơn cay, vì thế đám trẻ con thường không dám mua, mà đa số khách hàng là người lớn và sinh viên đại học. Song không biết từ bao giờ, Tuyết Nhung và Ngô Vũ lại mê mẩn hương vị đặc trưng này. Hồi đó, sau khi luyện đàn xong, hai đứa thường góp tiền xu lại, rồi chạy thẳng đến quầy bán thịt bò cay. Có lúc góp được nhiều tiền, mỗi đứa được một miếng thịt bò. Ông lão trực đầu quầy hàng chẳng thèm lót giấy, cứ thế đặt thẳng miếng thịt vào bàn tay nhỏ xinh của hai đứa. Những lúc tiền chỉ đủ mua một miếng, Ngô Vũ thường chia miếng thịt bò ra làm hai, phần to đưa cho Tuyết Nhung, còn mình ăn phần nhỏ. Hai đứa cứ thế vừa đi, vừa nhai, vừa nuốt ngồm ngoàm. Có những khi, miếng thịt bò được xé thành những sợi nhỏ, ăn hết rồi mà đứa nào đứa nấy vẫn gắng sức mút sạch sẽ những vết dầu vừng bóng loáng trong lòng bàn tay.

Cứ nghĩ đến đây, hai người lại thấy buồn cười. Ngô Vũ nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi cho một vài cửa hàng ăn Trung Quốc. Anh gọi rất lâu, cuối cùng cũng biết được địa chỉ của một cửa hàng có bán thịt bò

cay. Hai người đi mãi đi mãi, đi gần hết cả Ann Arbor mới tìm ra cửa hàng nhỏ nằm ở góc phố hẻo lánh đó. Họ gọi hai hộp đầy thịt bò. “Lần này chúng ta phải ăn cho no căng rốn nhé!”

Sau khi đến bãi cỏ xanh mướt bên cạnh trường đại học Middlesex, hai người tìm một chỗ rồi ngồi xuống. Ngô Vũ vội vàng mở hộp thịt bò ra gửi.

“Thế nào?” Tuyết Nhung lập tức hỏi.

“Không tồi, vẫn có một chút hương vị của tuổi thơ!” Mặc dù món thịt bò cay này cũng có vị cay nhiều hơn tẻ giống những món thịt bò cay ở khắp nơi trên thế giới này, nhưng hai người họ vẫn vui vẻ ăn hết sạch sành sanh.

“Lại đây nào, chúng ra sẽ cùng kéo một bản nhạc nhé!” Ngô Vũ kéo Tuyết Nhung đứng dậy khỏi bãi cỏ.

Cả hai cùng mở hộp lấy đàn ra. Tuyết Nhung giơ cây vĩ cầm của mình lên trước mặt Ngô Vũ: “Này, anh chỉnh âm nhé!”

Ngô Vũ mỉm cười hiền lành đón lấy cây đàn từ tay Tuyết Nhung. Rất nhanh, anh đã chỉnh xong âm cho cây đàn, rồi đưa lại cho cô. Hai người kẹp đàn vào cổ, chuẩn bị kéo những nốt nhạc đầu tiên. Bỗng Tuyết Nhung quay sang, mở to cặp mắt xinh đẹp nhìn anh hỏi: “Kéo gì đây!”

Ngô Vũ trợn mắt: “Còn phải hỏi nữa sao!”

Tuyết Nhung nhếch miệng cười, thở một hơi thật sâu, quay sang gật đầu với Ngô Vũ và rồi bắt đầu kéo đàn. Vẫn là bản nhạc của Bach! Tiếng đàn du dương vang lên, mang những kí ức tuổi thơ trở về. Tâm hồn họ dường như đối thoại với nhau trên nền nhạc ngân nga, cảm xúc của cả hai quyện vào nhau theo từng nốt nhạc. Trên thế gian này, liệu có hai trái tim nào đồng điệu đến thế? Hai mươi năm, thời gian dường như đã gắn kết hai người thành một.

Tuyết Nhung bỗng thấy buồn vô hạn: nếu cô sớm biết trân trọng tất cả những điều này thì tốt biết bao! Ôi, những chuyện tiếc nuối không nên nghĩ đến nữa, hôm nay cô đã đồng ý với Ngô Vũ sẽ thật vui vẻ ở bên anh.

Bản nhạc kết thúc, hai người mãn nguyện ngồi trên thảm cỏ xanh mướt, hai tay quàng qua đầu gối, thoải mái tận hưởng ánh mặt trời và những gì thiên nhiên đã ban tặng cho con người. Cách đó không xa là một hàng cây không tên chạy dài tít tắp. Từng đợt gió thổi qua, làm lá cây xào xạc, đưa mùi hương nhẹ nhàng lan tỏa khắp không gian. Ngô Vũ bỗng nhớ ra một việc gì đó. Anh khẽ lắc đầu, rồi mỉm cười một mình. Tuyết Nhung thấy tò mò, liền hỏi anh vì sao lại cười.

“Những gốc cây kia gợi anh nhớ đến một chuyện.”

“Chuyện gì thế?”

Ngô Vũ cười nói: “Nhớ hồi anh học cấp ba, một buổi chiều nọ khi chúng ta cùng luyện đàn trong phòng tập sau giờ học, ngoài trời bỗng đổ mưa xối xả. Một lúc sau, mưa tạnh, có tiếng ai đó gọi từ bên ngoài gọi vọng vào: ‘Có cầu vồng! Có cầu vồng! Mọi người mau ra xem đi!’ Vậy là hai đứa cùng chạy ra xem. Đó là lần đầu tiên chúng ta nhìn thấy cầu vồng! Cảnh tượng đó thật rực rỡ biết bao! Hai đứa ngốc nghếch cùng nhau đếm những màu sắc trên cầu vồng, kết quả nó có đúng bảy màu thật. Lúc đó, anh hỏi em thích màu nào nhất trong số bảy màu đó? Em nói em thích nhất màu cam. Câu trả lời của em làm anh thấy rất kỳ lạ, nên lại hỏi tại sao em thích màu cam. Em lại trả lời, có một lần mẹ dẫn em về quê chơi, em đã nhìn thấy cả một vùng rừng núi rộng lớn ngập tràn màu quýt chín. Những tán cây xanh mướt treo lủng lẳng những chùm quýt rực rỡ, quả nào cũng căng tròn chín mọng, trông đáng yêu như những quả bí ngô nhỏ xíu. Hương quýt chín thoang thoảng khắp không gian, đem đến cảm giác thật dễ chịu. Vậy nên, từ đó, em đã thích màu cam.”

“Đúng vậy, em vẫn còn nhớ chuyện hôm ấy. Bây giờ em vẫn thích màu cam rực rỡ đó! Này, anh nhìn vào chỗ này đi.” Tuyết Nhung kéo gấu quần bò lên, để lộ ra đôi tất màu cam.

Ngô Vũ mỉm cười, giơ tay lên xoa đầu cô, trầm tư nói: “Nhưng em không biết, hôm đấy sau khi về nhà, anh đã viết một thư, vốn muốn tặng nó cho em nhưng lại sợ em cười, nên đến tận bây giờ vẫn không dám đưa cho em.”

“Thì ra anh vẫn giữ bí mật với cả em.” Tuyết Nhung trợn mắt lườm Ngô Vũ: “Bây giờ chắc anh có thể đưa em xem được rồi chứ?”

“VẬY em tuyệt đối không được cười anh đâu đấy!”

“Sẽ không cười đâu! Anh yên tâm!”

“Được rồi, vậy thì anh sẽ viết lại cho em.” Ngô Vũ quay lưng đi viết thứ gì đó. Một lúc sau, anh nhét một mẩu giấy vào tay Tuyết Nhung:

Nếu màu cam là để dành tặng em

Anh sẽ hái tất cả những trái cam trên thế giới này

Chỉ để dâng hiến cho em

...

Giấc mộng đã khiến những con tim chân thành

Thốn thức mỗi lần bước qua những vườn cam chín mộng

Song đó chính xác là một ước mơ

Một ước mơ dài lâu

Khiến anh mãi miết hái xuống những trái cam chín vàng

Hái đến khi lá vàng lấp đầy nơi anh đứng

Như anh lấp đầy trái tim mình.

Tuyết Nhung cầm tờ giấy trên tay, im lặng rất lâu. Im lặng, im lặng, vẫn là sự im lặng đáng sợ đó. Một lúc sau như sức tỉnh dậy sau giấc mộng, cô rút tờ giấy sang một bên, vừa khóc nức nở, vừa dùng tay dấm Ngô Vũ liên hồi. “Tại sao chúng ta phải lớn? Tại sao? Tại sao? Anh nói cho em biết đi, tại sao?”

Ngô Vũ nhắm nghiền mắt lại, ngồi im bất động, để mặc Tuyết Nhung trút hết mọi đau đớn lên mình. Lúc này, trái tim anh chẳng còn gì ngoài nỗi xót xa vô hạn: đúng vậy, tại sao chúng ta phải lớn? Tại sao lại phải lớn? Câu hỏi đó mãi mãi không có câu trả lời.

Rất lâu sau, Tuyết Nhung mới ngừng khóc. Cô vùi đầu vào hai tay, buồn bã nói: “Sau khi trải qua kiếp nạn của đời người, giờ cứ nghĩ đến tình yêu là em lại không khỏi rùng mình. Anh tốt nhất nên quay trở về với Nam Nam đi!”

Nghe những lời Tuyết Nhung nói, Ngô Vũ sững sờ không nói nên lời. Anh quay đầu sang nhìn cô, ánh mắt đầy tức giận và tuyệt vọng. “Em nhớ nhé, đây là lần thứ hai em buông tay anh ra!” Nói đoạn, anh cúi xuống nhặt áo khoác lên, quay người bỏ đi, và dần biến mất ở phía bên kia của thảm cỏ xanh mướt.

41. Chương 34

Chương 34: Người đàn ông cao thượng chỉ đem hi vọng đến cho phụ nữ

Nhà thơ Mỹ Robert Lee Frost đã từng viết nên một bài thơ rất hay, trong đó có hai câu cảm động nhất:

Anh là người luôn nói sẽ rời xa tôi

Nhưng lại chưa từng bỏ lại tôi.

Vào đêm ba ngày sau đó, trời bỗng đổ mưa. Mưa dầm dề, mưa nào nê như muốn trút hết nỗi đau thương đã dồn nén suốt bao năm qua.

Ngô Vũ đi lang thang trong màn mưa dày đặc, lang thang, lang thang... Mưa thấm ướt vạt áo, thấm ướt cả trái tim đang lạnh giá, khiến cho nỗi tuyệt vọng trong anh càng trở nên đáng sợ hơn lần đầu Tuyết Nhung nói chia tay với anh. Suốt ba ngày qua, anh không tìm được cách nào để khiến trái tim mình bình tĩnh lại. Anh không thể ăn, không thể ngủ, không thể thốt nên lời, thậm chí còn hoàn toàn mất đi cảm giác tức giận, tuyệt vọng và đau khổ. Lần đầu tiên chia tay với Tuyết Nhung, anh vẫn có thể sống tiếp, sau đó đã tìm được cho mình một sự giải thoát. Bởi vì lúc đó với anh, Tuyết Nhung chỉ là một tình yêu, một giấc mơ, một trái tim. Nhưng bây giờ, sau khi trải qua những đau đớn của kiếp người, cô ấy đã trở thành máu thịt, thành linh hồn, thành sinh mệnh của anh. Hai người đã gắn kết thành một, mãi mãi không thể xa rời!

Tuyết Nhung tắt đèn, đi ra khỏi cửa. Ngô Vũ tiến đến, ôm chặt lấy cô. Khắp người anh đã ngấm đầy nước mưa, không biết anh đã đứng chờ giữa trời mưa thế này từ bao giờ. Chiếc ô Tuyết Nhung cầm trong tay rơi xuống đất. Một làn gió thổi qua, cuốn nó bay ra xa. Nước mưa thấm ướt người Tuyết Nhung và Ngô Vũ, thậm chí giờ họ không thể phân biệt được đâu là nước mưa, đâu là nước mắt.

“Tuyết Nhung, anh hối hận, hối hận vì lần đầu tiên em muốn anh đi, anh đã nghe theo và buông tay em ra. Bây giờ, em lại muốn anh ra đi một lần nữa, nhưng lần này anh quyết định sẽ không nghe theo lời em nữa. Anh nhất định sẽ không buông tay em ra! Em chính là sinh mệnh của anh, anh không thể không có em! Anh không cần em phải yêu anh, cũng không cần em phải đền đáp anh! Anh sẽ ở bên bảo vệ em, và thực hiện lời hứa mãi mãi có hiệu lực đó! Anh không hứa với bất kỳ người con gái nào khác, vì thế anh có thể bình thản đối diện với em, đối diện với lương tâm của mình. Tất cả những chuyện em muốn ở anh, anh đều sẽ làm cho em! Dù có trưởng thành cũng chẳng sao, chúng ta sẽ giống như thuở nhỏ. Mọi thứ sẽ không thay đổi, chúng ta sẽ cùng nhau lớn lên.

“Tại sao lần nào em bảo anh đi anh cũng đi, thực ra em chưa từng muốn anh bỏ em đi! Tiểu Vũ à!”

Khoảnh khắc đó, Tuyết Nhung đã ôm Ngô Vũ rất chặt. Cô thấy mình giống như một con thuyền nhỏ đang đối chọi lại với sóng gió của cuộc đời, rất cần một chiếc mỏ neo.

Vì quay lại lấy tập tài liệu bỏ quên ở văn phòng, Tim đã chứng kiến toàn bộ cảnh Tuyết Nhung và Ngô Vũ đứng ôm nhau trong màn mưa mù mịt. Lòng anh bỗng dâng lên một nỗi chua xót không thể diễn tả thành lời. Năm đó, khi nhìn Tuyết Nhung đi theo Lancer, trái tim anh chỉ thấy nuối tiếc, vì anh chưa xác định tình cảm mà mình dành cho Tuyết Nhung là gì. Đối với anh, đó chỉ là cảm giác bị một người con gái thu hút, chưa phải là thứ cảm xúc mà người ta vẫn gọi là “không thể không có người đó.” Còn bây giờ, sau khi đã cùng Tuyết Nhung trải qua tất cả mọi chuyện, anh nhận thấy mình không chỉ bị cô ấy thu hút, mà đã rung động trước cô ấy. Trái tim anh đã rung động sâu sắc trước hình ảnh người con gái đó, cô gái đẹp như viên kim cương nguyên chất, cuộc sống càng mài giũa, thì cô ấy càng tỏa sáng, càng toát lên vẻ đẹp cao quý. Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, giờ đây, anh đã yêu người con gái này, và sẵn sàng hi sinh tất cả mọi thứ của mình vì cô ấy.

Tim cảm thấy tình cảm giữa Ngô Vũ và Tuyết Nhung phần nhiều là tình thân được nuôi dưỡng từ thuở ấu thơ. Nếu như hai người họ yêu nhau mãnh liệt, thì khi Lancer chen chân vào cuộc sống của Tuyết Nhung, Ngô Vũ sẽ không thua cuộc thê thảm đến vậy. Anh cho rằng Ngô Vũ cũng là một người đàn ông vô cùng xuất sắc, và cũng rất hợp với Tuyết Nhung. Nhưng có lẽ vì hai người họ quá gần gũi với nhau, nên Tuyết Nhung đã không nhìn thấy những ưu điểm đáng quý đó mà quên mất sự hiện diện của anh ấy.

Nhìn từ góc độ này, Tim thấy mình vẫn còn cơ hội. Anh có thể kiên nhẫn chờ đợi cơ hội, chờ đợi nỗi ám ảnh của Tuyết Nhung về cuộc hôn nhân tan vỡ dần tiêu tan. Khi cô ấy lấy lại được niềm tin với tình yêu và hôn nhân, anh sẽ xuất hiện. Vì thế, vào buổi tối hai người diễn cùng nhau, anh chỉ nắm tay cô, cố gắng kìm những cảm xúc trong lòng, để không thổ lộ tình cảm của mình. Nhưng tất cả mong ước và tâm sức của Tim đã hoàn toàn sụp đổ trong cơn mưa xối xả tối nay. Lần này không giống lần anh nhìn thấy Tuyết Nhung và Lancer ở bên nhau. Lúc đó, anh có thể ung dung đứng nhìn, coi mình là người ngoài cuộc. Còn bây giờ, Tim cảm thấy mình đã trở thành một kẻ thất bại thực sự. Anh càng đau đớn hơn khi người mình thua lần này là Ngô Vũ. Anh thực sự không biết phải nói gì, cũng không thể phản nộ, không thể đổ lỗi, thậm chí không thể để họ biết mình đang đau khổ xót xa.

Vài ngày sau đó, tối nào Tim cũng vui đầu vào công việc ở quán rượu của mình, hoàn toàn không gặp Ngô Vũ và Tuyết Nhung. Biểu hiện khác thường của Tim khiến Tuyết Nhung vô cùng lo lắng, không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với anh ấy. Sau đó, một người bạn nói cho cô biết, ngày nào Tim cũng không

ngừng uống rượu và chơi đàn trong quán của mình. Vậy là Tuyết Nhung vội chạy đến chỗ anh. Đến nơi, cô chỉ thấy Tim đang nằm gục trên phím đàn, bên cạnh là một chai rượu, thực sự không giống Tim trước đây mà cô đã từng thấy. Con người trưởng thành, tốt bụng, hòa nhã, gần gũi như một người cha, hình ảnh vị trưởng bối của Tim đã biến đâu mất rồi?

Cô đi đến, lắc Tim dậy. Nhìn thấy Tuyết Nhung, hai mắt anh mọng nước, miệng cười cay đắng. Thấy vậy, Tuyết Nhung buồn bã hỏi: “Tim, anh làm sao thế?”

Tim hất tay Tuyết Nhung ra, gượng cười: “Em có nhớ cách đây rất lâu, khi em khóc anh đã chơi cho em nghe một bản nhạc không?”

“Đương nhiên em còn nhớ.” Tuyết Nhung khẽ gật đầu: “Tên của bản nhạc đó là “Tình bạn thiên trường địa cửu.”

“Hôm nay, tâm trạng anh rất buồn, vì thế anh lại muốn chơi cho em nghe một bản nhạc khác. Đó là bản nhạc mà anh thích và trân trọng nhất trong cuộc đời mình.” Tim từ từ nhắc người khỏi phím đàn, ngồi thẳng dậy, lặng lẽ ngắm nhìn Tuyết Nhung với ánh mắt u buồn. Những ngón tay thon dài của anh lướt nhẹ trên phím đàn, giai điệu của ca khúc chính trong phim “Bác sĩ Zhivago” cũng bắt đầu vang lên. Bài hát kể về câu chuyện tình yêu đẹp nhưng đượm buồn của bác sĩ Zhivago và nàng Rana. Tình yêu đó đã để lại bao tiếc nuối khi hai người yêu nhau mãi mãi không thể ở bên nhau. m nhạc nói lên được tất cả! Tuyết Nhung bỗng hiểu ra tất cả. Cô thấy hổ thẹn vô cùng vì đã không quan tâm đến cảm xúc của Tim, để rồi làm tổn thương anh ấy. Lúc này, cô mới nhận ra rằng tất cả những bi kịch mà cô phải chịu đựng đều do chính cô tạo ra. Cô nông nổi và bồng bột, nên đã ngã vào một cuộc hôn nhân thất bại. Sau khi hôn nhân tan vỡ, cô lại lấy những đau khổ của mình ra làm một cái cớ, lợi dụng tình yêu mà Ngô Vũ và Tim dành cho mình để vực dậy bản thân, trở thành một đứa con cưng của xã hội, chữa lành những vết thương mà cuộc hôn nhân thất bại đã gây ra cho cô. Nhưng trong quá trình đó, Tim và Ngô Vũ luôn lặng lẽ hi sinh vì cô mà không oán trách nửa lời. Còn cô dù biết rõ mình không thể đem đến cho họ một lời hứa cho tương lai, nhưng lại lợi dụng họ hết lần này đến lần khác chỉ để đạt được mục đích của mình, và cuối cùng lại làm họ tổn thương. Cô cảm thấy mình thật đê tiện, thật không thể dung tha!

Nốt nhạc cuối cùng đã đánh xong, nhưng một lúc sau Tim mới cất tiếng hỏi: “Em nghe hiểu chứ?” Tuyết Nhung buồn bã gật đầu, định nói với Tim một lời xin lỗi nhưng anh lại ngăn không cho cô nói. “Nghe hiểu thì tốt rồi. Chúng ta mãi mãi có thể nghe hiểu đối phương, như vậy là đã đủ với anh!” Tim đứng dậy, đóng đàn lại rồi nói tiếp: “Đi thôi, chúng ta cùng đến văn phòng của hội nào, vẫn còn có rất nhiều việc cần làm!”

Trên thế gian này, đại đa số phụ nữ đều không gặp được người đàn ông thực sự cao thượng trong cuộc đời mình. Còn nếu gặp được, thì người phụ nữ đó quả là vô cùng hạnh phúc. Trong tuổi thanh xuân đẹp đẽ của mình, Tuyết Nhung đã gặp được hai người đàn ông xuất sắc nhất, cô tự thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới, vì vậy nhất định phải trân trọng họ.

Ngô Vũ vẫn không quay về với Nam Nam, mặc dù cô ta đã đến gặp Tuyết Nhung để nói chuyện. Nam Nam bắt đầu ra sức bám theo Ngô Vũ và Tuyết Nhung, theo dõi nhất cử nhất động của họ từ cửa sổ bên ngoài văn phòng làm việc, nhìn họ cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ngồi trước máy tính thiết kế những trang web mới, nhìn Ngô Vũ pha trà, cà phê, nấu mì cho Tuyết Nhung. Vị trí đó của Tuyết Nhung đáng nhẽ phải thuộc về cô. Dù cố gắng thế nào, Nam Nam cũng không thể nghĩ thông suốt, càng không cam tâm chấp nhận sự thật này. Cô thực sự yêu người đàn ông đó! Cô không có cách nào để kìm chế cảm xúc của mình. Vậy nên, thứ hai sau khi tan ca, Nam Nam gửi một bức mail cho Ngô Vũ:

“Ngô Vũ, có một chuyện quan trọng em muốn nhờ anh. Nếu anh còn coi em là bạn thì bây giờ tối mai đợi em bên hồ trong trường đại học. Không gặp không về!”

Nhận được thư của Nam Nam, Ngô Vũ vô cùng kinh ngạc. Anh không ngờ đến tận bây giờ cô ấy vẫn nuôi hi vọng với mối quan hệ của hai người. Lần đó khi quay về từ Saint Joshep, anh đã nói rất rõ ràng với Nam Nam qua điện thoại. Anh tin một người phụ nữ thông minh như cô ấy nhất định sẽ hiểu ý anh. Song bây giờ xem ra, cô ấy vẫn chưa chịu từ bỏ chuyện này. Đi hay là không đi? Đắn đo suy nghĩ một hồi, cuối cùng Ngô Vũ quyết định sẽ đến. Dù gì anh và cô ấy đã từng bắt đầu, thì cũng nên có kết thúc. Nam Nam là một người phụ nữ tốt, nếu anh là một người đàn ông thực sự thì không nên né tránh cơ hội được nói thẳng mọi chuyện với cô ấy, từ đó đánh một dấu chấm hết cho chuyện này.

Ngày hôm sau, đúng bảy giờ, Ngô Vũ đã có mặt ở ven hồ nhân tạo trong trường đại học. Ánh hoàng hôn đầy thi vị phản chiếu vào sâu trong đôi mắt anh. Giữa mặt hồ, những cột nước bắn lên trắng xóa, hai bên bờ hàng dương liễu yếu điệu thả tóc xuống mặt hồ. Trên hồ, những đàn vịt trời thỏa sức nô đùa trong làn nước mát.

“Anh đã nhìn thấy thiên nga bao giờ chưa?” Ngô Vũ chợt nghe thấy giọng Nam Nam. Theo hướng tay cô chỉ, anh nhìn ra phía xa nhất ở góc phải hồ. Đúng là có hai con thiên nga trắng muốt đang bơi ở đó. Một con đang chúc đầu xuống nước, không biết đang tìm kiếm thứ gì, con còn lại đang vươn chiếc cổ dài xinh đẹp, từ từ di chuyển trên mặt nước một cách đầy kiêu hãnh.

“Quả là rất đẹp!” Ngô Vũ bắt giác thốt lên.

“Lại còn không, lần trước đến đây không nhìn thấy, lần này cuối cùng cũng được đền bù, sau này chắc sẽ không phải nuối tiếc nữa.” Nam Nam nói đầy ẩn ý.

“Dạo này em có khỏe không? Công việc của em có bận rộn không?” Ngô Vũ cố lái câu chuyện sang hướng khác.

“Công việc ở công ty lúc nào chẳng thế, áp lực đến mức ngộp thở. Thật khó có tâm trạng và thời gian để đến đây hít thở không khí trong lành và thư giãn.”

“Đúng vậy, người Trung Quốc chúng ta làm việc cật lực cho người Mĩ. Chúng ta là những kẻ làm công, còn họ là kẻ chỉ ngồi khua môi múa mép. Nhưng chúng ta mãi mãi không làm gì được họ.” Lời nói của Ngô Vũ có chút mỉa mai.

“Thật không ngờ một người xuất sắc như anh lại có cùng suy nghĩ với em!” Nam Nam bật cười, nét buồn rầu trên khuôn mặt cũng vì thế mà tan biến. Hai người như quay trở lại với những giây phút vui vẻ đẹp đẽ trước kia.

Ngô Vũ thoải mái cười nói: “Haiz, dù sao cũng là quốc gia của họ, chúng ta chỉ cần làm tốt bổn phận của mình, không nên mong đợi quá nhiều làm gì!”

“Đúng vậy, ở quốc gia này, chúng ta không mong đợi nổi cái gì! Đây, anh hãy nhìn cái này đi!” Nam Nam rút trong túi xách ra một thứ giống như một tập công văn, đặt vào tay Ngô Vũ: “Đây là việc em muốn nhờ anh.”

Ngô Vũ mở bức thư thứ nhất ra đọc, thì ra đó là thư mời của một hãng ô tô nội địa lớn nhất gửi cho anh. Ngô Vũ kinh ngạc đọc một lèo hết bức thư. Họ mời anh làm tổng giám sát kỹ thuật ở một bộ phận quan trọng, đồng thời cũng đưa ra mức lương và điều kiện ăn ở hấp dẫn.

“Trời ơi! Em lấy thứ này ở đâu ra vậy?” Ngô Vũ toát mồ hôi hột.

“Anh đọc bức thư tiếp theo đi!” Nam Nam nói với vẻ vô cùng bình tĩnh.

Ngô Vũ vội vàng đọc bức thư còn lại, cũng là thư của công ty đó, người được mời là Nam Nam với một mức lương khác, ở một bộ phận khác.

“Nam Nam, em, em đang làm gì thế?” Ngô Vũ lo lắng lắp ba lắp bắp.

“Làm gì ư? Chúng ta hãy cùng nhau về Trung Quốc đi anh! Anh không nhìn thấy điều kiện viết trong đó quá hấp dẫn sao? Chúng ta còn ở đây làm gì?”

“Tại sao? Tại sao phải quay về Trung Quốc? Anh, anh, ít nhất anh vẫn chưa nghĩ đến chuyện đó.” Ngô Vũ vội vàng nói.

“Không phải lúc này anh đã nói làm công cho người Mĩ thì sẽ chẳng hi vọng được điều gì sao?”

“Nhưng, nhưng điều đó không có nghĩa là anh muốn quay trở về Trung Quốc.” Ngô Vũ lấy tay lau mồ hôi lấm tấm trên trán.

“Một người xuất sắc như anh, nếu cứ ở đây thì không phải là đang tự hủy hoại tiền đồ của mình hay sao? Người muốn trở về nước rất đông, cạnh tranh quyết liệt, em chẳng dễ dàng gì mới liên hệ được cho anh một vị trí tốt như vậy bằng mối quan hệ của mình, thật sự không dễ dàng gì.” Nam Nam ầm ục nói.

“Vậy, vậy tại sao một chuyện lớn như vậy mà em lại không hỏi anh trước?” Giọng của Ngô Vũ đã dịu đi một chút.

“Không phải lúc nào anh cũng nói mình rất bận, kêu em ít liên lạc với anh sao?” Câu nói này khiến Ngô Vũ không nói thêm được gì nữa.

Bỗng, Nam Nam ôm chầm lấy anh, hai tay vòng qua eo, đầu tựa vào ngực anh khóc nức nở. Ngô Vũ hoảng hốt gỡ tay cô ta: “Nam Nam, em đừng như vậy, đừng như vậy, có gì chúng ta sẽ từ từ nói chuyện được không?”

Nam Nam vẫn không chịu buông tay ra: “Em biết anh muốn ở lại đây vì người phụ nữ đó. Nếu anh không rời khỏi đây, thì em sẽ không có hi vọng. Em biết, anh không yêu em, nhưng em yêu anh, em không thể không có anh.” Cô càng khóc dữ dội hơn. Nước mắt thấm ướt cả vạt áo trước ngực Ngô Vũ.

Mình phải làm gì? Mình phải làm gì? Trời ơi! Ngô Vũ lo lắng đến mức không làm chủ được chính mình: “Nam Nam, nghe anh nói, nghe anh nói này, anh không thể trở về Trung Quốc.”

“Em không muốn nghe, em không muốn nghe.” Nam Nam cắt ngang lời anh, gào lên như một bệnh nhân tâm thần. “Anh có thể không yêu em, nhưng em phải có anh ở bên cạnh. Không có anh, em không thể sống nổi! Chúng ta sẽ cùng nhau trở về được không? Cùng nhau trở về đi anh!” Nam Nam cầu xin trong tuyệt vọng, trái tim cô đã hoàn toàn tan nát.

Nhìn thấy Nam Nam như vậy, lòng Ngô Vũ đau như cắt. Thực sự không đành lòng, dù gì cô ấy cũng là một người con gái tốt! “Trời ơi! Tôi phải làm sao đây? Làm sao đây?”

Đôi thiên nga phía xa không biết bơi đến gần họ tự lúc nào. Lúc này, chúng đang nhìn ngó đôi bạn trẻ với ánh mắt bình thản và hiểu kì. Không biết vì sao, sự xuất hiện của đôi thiên nga lại khiến cho Ngô Vũ bình tĩnh lại. Người không phải là cây cỏ, tất có lòng trắc ẩn. Nhưng nếu một người con trai không yêu một cách toàn tâm toàn ý thì chẳng khác gì loài súc vật. Dù sao Ngô Vũ cũng đã có sự lựa chọn giữa hai người phụ nữ, nhất định không được động lòng. Nếu muốn chung thủy sắc son với một người con gái, thì phải tuyệt tình tuyệt nghĩa với một người con gái khác. Anh đành dần lòng, hất tay Nam Nam ra.

“Nam Nam, nghe anh nói, thực sự trái tim anh không ở đây, em hãy để anh đi!”

Ngô Vũ bỏ đi. Từ đó, anh không bao giờ quay đầu lại nữa.

42. Chương 35

Chương 35: Tai nạn của Ngô Vũ

Rất nhanh, cuộc sống của Ngô Vũ đã trở về với quỹ đạo trước đó. Nam Nam cũng không còn liên lạc với anh nữa. Xem ra chuyện đến đây là đã kết thúc. Ngô Vũ luôn tin rằng thời gian chính là liều thuốc tốt nhất để chữa lành mọi vết thương. Anh hiểu Nam Nam, đó là một cô gái lương thiện và thấu hiểu người khác. Cô ấy tuyệt đối không phải là một người con gái gốc gác ghê tởm.

Vài tháng sau, Ngô Vũ được công ty cử đi công tác ở Trung Quốc. Khi đang kéo hành lý đến cửa soát vé của sân bay Detroit, anh bị một nữ tiếp viên soát vé chặn lại. Cô ta kiểm tra vé máy bay của anh một cách kĩ lưỡng rồi nói: “Vé máy bay của anh có một vấn đề nhỏ.” Sau đó cô tiếp viên nọ mời anh đến phòng an ninh của sân bay. Tuy nhiên, Ngô Vũ vẫn không cảm thấy có gì phải lo lắng, vì trước đây khi qua trạm hải quan Mỹ, anh cũng đã từng bị mời đến phòng an ninh. Nhưng lúc này, ngồi chờ anh lại là ba cảnh sát đặc nhiệm của cục điều tra liên bang. Không chút khách khí, bọn họ yêu cầu anh cho kiểm tra hành lý tùy thân. Ngô Vũ vẫn bình thản đưa hành lý của mình cho họ. Họ lật từng đồ trong vali ra, kiểm tra rất kĩ. Bỗng tay cảnh sát trực đầu kiểm tra máy tính của anh lên tiếng: “Ha ha, hình như tôi đã tìm ra thứ gì đó”, rồi hất gơ ra một chiếc đĩa cứng. Ngô Vũ vô cùng bất ngờ: “Sao chiếc đĩa cứng này lại ở trong hành lý của tôi?” Hình như vị quan chức cấp cao của công ty chủ quản nọ đã nhét chiếc đĩa này vào máy tính xách tay của anh, trong đó toàn là tài liệu kĩ thuật cao đã được mã hóa của công ty Ngô Vũ.

“Anh đã bị bắt!” Một trong hai tay cảnh sát còn lại lập tức còng tay Ngô Vũ.

Ngô Vũ kinh ngạc tột độ: “Này, đợi đã, rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao các người lại tùy tiện bắt tôi như thế?”

“Có người báo cho chúng tôi anh đã bán tài liệu cơ mật của công ty cho Trung Quốc. Anh cần tìm một luật sư để bào chữa cho mình, còn bây giờ anh có quyền giữ im lặng.” Tay cảnh sát có vẻ là sếp trong ba người nói với anh.

Ngô Vũ đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, chân tay nhẹ bẫng, suýt nữa thì ngã đi.

Tuyết Nhung là người đầu tiên biết tin Ngô Vũ bị bắt. Cùng với việc điều tra hiệp hội của cô, nhân viên liên bang cũng ra lệnh đóng băng tất cả tiền bạc và tài khoản ngân hàng của họ. Lí do họ làm vậy là vì Ngô Vũ đã quyên góp vào đó một khoản tiền khổng lồ với tổng giá trị lên đến năm trăm nghìn đô la Mỹ. Đến lúc này, Tuyết Nhung mới biết, nhà từ thiện nổi tiếng đã quyên góp một số tiền rất lớn khi cô xuất viện và vài lần sau này chính là Ngô Vũ. Nhờ có số tiền này, hiệp hội và sự nghiệp cách mạng của cô mới đạt được những thành công ngày hôm nay. Nếu không có số tiền của Ngô Vũ, tổ chức của bọn họ sẽ không thể tiếp tục hoạt động đến bây giờ. Trời ơi! Tại sao Ngô Vũ lại giấu cô làm chuyện này? Tại sao anh lại không nói cho cô biết?

Sự việc Ngô Vũ bị bắt và quỹ của hiệp hội bị đóng băng đã được báo chí ồ ạt đưa tin, làm dư luận xôn xao. Thậm chí có đài truyền hình còn đưa tin như sau:

Để giúp những phụ nữ trẻ có được sự chuẩn bị tốt nhất cho cuộc sống hôn nhân, Hiệp hội giáo dục phụ nữ tự bảo vệ mình trong hôn nhân đã dính dáng đến vụ bán tài liệu kỹ thuật cơ mật của một công ty thương mại Mỹ cho một công ty chế tạo ô tô của Trung Quốc. Đây cũng là nguồn tiền chính giúp hiệp hội này duy trì hoạt động.

Sau khi bị thẩm vấn, Tuyết Nhung và Tim nhanh chóng được kết luận không liên quan đến vụ án, vì họ không hề biết số tiền lớn được quyên góp cho hội là của Ngô Vũ. Luật pháp Mỹ luôn bảo vệ bí mật riêng tư và quyền lợi nhà từ thiện. Giờ đây tất cả búa rìu dư luận đều chia về phía Ngô Vũ. Báo chí miêu tả anh như một gián điệp thương mại vì quyền lợi cá nhân mà bán rẻ công ty mình. Mặc dù Ngô Vũ đã giấu không cho Tuyết Nhung biết mọi chuyện nhưng cô tuyệt đối không tin Ngô Vũ là một gián điệp thương mại cố tình vi phạm luật pháp Mỹ. Cô luôn tin rằng Ngô Vũ là một người có đầu óc sáng suốt, biết nên làm gì và không nên làm gì. Anh ấy nhất định sẽ không làm những việc nguy hiểm và phạm pháp chỉ vì muốn gom tiền cho tổ chức của cô. Anh ấy chắc chắn biết hậu quả của việc làm này, biết nếu làm vậy sẽ là gây ông đập lưng ông, là hủy hoại toàn bộ công sức của bọn họ.

Tuyết Nhung và Tim lập tức tìm một luật sư giỏi nhất của vùng Detroit cho Ngô Vũ. Dưới sự sắp xếp của luật sư, hai người nhanh chóng gặp được Ngô Vũ đang bị tạm giam trong tù.

“Tuyệt Nhi! Anh xin lỗi!” Đây là câu đầu tiên Ngô Vũ nói khi gặp Tuyết Nhung.

Nhìn thấy hình ảnh Ngô Vũ trong chiếc áo tù nhân màu cam, lòng Tuyết Nhung đau như cắt: tại sao anh ấy lại ra nông nỗi này. “Chắc chắn có kẻ nào đó đã hại anh! Em nhất định sẽ đưa mọi chuyện ra ánh sáng. Anh đừng lo lắng!” Tuyết Nhung nói về kiên quyết.

“Anh không sao. Không ngờ bây giờ lại gây phiền phức cho em thế này, anh thật sự xin lỗi. Hi vọng mọi người sẽ không vì chuyện của anh mà bị ảnh hưởng.”

“Tiểu Vũ, anh đừng như thế.” Tuyết Nhung thấy cay cay nơi sống mũi, nghẹn ngào không thể nói thành lời. Một lúc sau, cô mới có thể nói tiếp: “Hồi nhỏ, cứ ở bên cạnh em là anh lại gặp bất hạnh hoặc tai nạn. Vì em, anh đã từ bỏ mơ ước trở thành một nghệ sĩ vĩ cầm. Vì em, anh đã từ bỏ sự nghiệp và tiền đồ của mình để đến nước Mỹ. Đến bây giờ, anh lại vì em mà bị hãm hại và phải chịu nỗi oan ức này!”

“Nhưng Nhi.” Ngô Vũ cắt ngang lời Tuyết Nhung. “Em đừng nghĩ như vậy! Anh là ai? Anh chính là Ngô Vũ. Không phải anh đã từng nói với em, tất cả những gì em muốn, anh đều sẽ làm cho em sao? Đây là sự lựa chọn của anh. Anh không sao, em đừng buồn bã như vậy.”

Đó chính là Ngô Vũ, Ngô Vũ mà Tuyết Nhung đã quen biết suốt hai chục năm qua. Trong chữ “yêu” của đại đa số đàn ông trên thế giới này đều có một phần dành cho sự ích kỷ. Chỉ có Ngô Vũ, tình yêu của anh

ấy luôn luôn thuần khiết, vô tư. Từ nhỏ đến lớn, từ lúc ở Trung Quốc cho đến khi đặt chân lên đất Mỹ, anh ấy chưa bao giờ thay đổi.

Dưới sự hướng dẫn của luật sư, Ngô Vũ cố gắng nhớ lại thật chi tiết những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm đó. Dù vậy, anh vẫn không thể hiểu tại sao chiếc đĩa cứng lại nhảy vào đồng hành lý của mình. Anh dò lại một lượt tất cả những người mình quen biết ở Bắc Mỹ, nhưng vẫn không thể tìm ra kẻ có ý đồ hãm hại mình. Cuộc sống của anh rất đơn giản. Ở công ty, anh luôn hòa nhã với đồng nghiệp, chưa gây thù chuốc oán với ai bao giờ. Vì vậy, nguồn gốc của chiếc đĩa đó là một câu hỏi mà anh không thể giải thích. Thứ duy nhất mà Ngô Vũ có thể biết chính xác, đó là món tiền lớn mà mình đã quyên góp cho hiệp hội của Tuyết Nhung là phần lợi nhuận anh đã kiếm được khi chơi cổ phiếu ở Trung Quốc. Ngô Vũ đã đổi số tiền đó ra đô la Mỹ, rồi phân thành từng phần chuyển vào quỹ của hiệp hội.

Luật sư Fedwren cho rằng, tất cả mọi chuyện đều bắt nguồn từ món tiền lớn đó, chỉ cần chứng minh nguồn gốc chính đáng của nó thì có thể bác bỏ cáo buộc Ngô Vũ bán tài liệu mật vì tiền.

Ngày hôm sau, Tuyết Nhung và luật sư Fedwren cùng bay về Trung Quốc. Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, nhờ sự hợp tác của ngân hàng và cảnh sát trong nước, họ đã thu thập được toàn bộ các khoản thu chi và biên bản báo thuế của Ngô Vũ, từ đó nắm trong tay bản phôi các khoản lợi nhuận anh ấy thu được khi chơi chứng khoán.

Một ngày trước khi Ngô Vũ bị đưa ra xét xử, Tuyết Nhung và luật sư Fedwren đã mau chóng trở lại Mỹ. Ngày hôm sau, trước tòa Ngô Vũ đã mạnh mẽ bác bỏ cáo buộc phạm tội. Song cho dù đã chứng minh được nguồn gốc hợp pháp của số tiền anh quyên góp cho hiệp hội thì họ cũng chỉ đưa ra được yếu tố mờ ám trong vụ án này. Vì nếu Ngô Vũ muốn bán tài liệu cơ mật, thì cũng không dại dột đến mức mang theo một chiếc đĩa cứng lớn như vậy bay thẳng về nước. Song khó khăn ở chỗ họ không thể tìm ra nguồn gốc của chiếc đĩa cứng đó, cũng không thể giải thích được mối quan hệ giữa Ngô Vũ và công ty Trung Quốc nọ đã bị một kẻ nào đó dựng lên. Vậy nên, khi luật sư Fedwren xin tòa cho nộp ba mươi nghìn đô la Mỹ để bảo lãnh Ngô Vũ ra tù chờ phiên xét xử sau, quan tòa đã lập tức từ chối. Ngô Vũ bị kết tội gián điệp thương mại, sao chép tài liệu mật của công ty Mỹ vào đĩa cứng rồi bán cho một công ty khác ở Trung Quốc. Nếu tội này được thành lập, thì Ngô Vũ sẽ đối mặt với mức án tám năm tù và phải nộp một trăm nghìn đô la Mỹ tiền phạt.

Trước khi tòa án đưa Ngô Vũ ra xét xử tiếp, họ nhất định phải tìm ra chứng cứ chứng minh anh không dính líu đến vụ án này.

Tuyết Nhung và Tim vô cùng lo lắng. Khi thực sự tuyệt vọng vì không thể tìm ra bằng chứng, Tuyết Nhung bỗng nhớ đến vụ ly hôn của mình. Phải một thời gian dài sau khi Lancer bỏ nhà đi, cô mới phát hiện ra âm mưu động trời mà hai kẻ hèn hạ đã bày ra sau lưng mình: một gã đàn ông thông đồng với một người đàn bà khác lừa gạt cô, khiến cô phải chịu biết bao đau đớn, nhục nhã. Lần này cô nhất định không để bị qua mặt một lần nữa. Dựa theo tư duy logic của mình, Tuyết Nhung nghĩ đến từng người mà Ngô Vũ quen biết, Tim, Susan, Lancer, Allen, Mia, Nike, tất cả bọn họ đều được cô loại trừ. Cuối cùng chỉ còn lại Nam Nam. Trời ạ! Tại sao cô không nghĩ đến người phụ nữ đó? Nếu Ngô Vũ cho rằng mình không có bất kỳ kẻ thù nào trên đất Mỹ, nếu anh ấy không thể nghĩ ra kẻ nào dùng thủ đoạn này để hãm hại mình, thì anh ấy đã vô tình bỏ qua một kẻ rất có khả năng làm chuyện đó. Tuyết Nhung chợt nhớ đến người đã từng là bạn tốt nhất của cô - Susan, không phải cuối cùng ả ta cũng làm chuyện mà cô không bao giờ ngờ tới đó thôi? Bài học xương máu đã dạy cho Tuyết Nhung biết, kẻ trông có vẻ vô tội nhất chính là kẻ có khả năng làm chuyện ác nhất. Tuyết Nhung nhớ lại chuyện Nam Nam đã đến tìm mình vì Ngô Vũ. Mặc dù lúc đó Nam Nam không nói điều gì quá khích, nhưng sau ngày hôm đó, cô ta đã hoàn toàn bốc hơi khỏi cuộc sống của Tuyết Nhung. Và cũng chính vì thế mà Tuyết Nhung đã quên mất chuyện này. Bây giờ, trực giác đã mách bảo cô: Nam Nam chắc chắn liên quan đến vụ án của Ngô Vũ.

Sau khi Tuyết Nhung tiến hành trao đổi và suy luận với luật sư, cả hai đều cho rằng, trong số tất cả những người có quan hệ với Ngô Vũ, Nam Nam là đáng tình nghi nhất. Kẻ có thể dùng chiếc đĩa cứng đó để vu oan hãm hại Ngô Vũ nhất định phải là người trong công ty, hơn nữa còn phải là một cao thủ máy tính đã từng tiếp xúc với tài liệu kỹ thuật cơ mật. Sau khi lén lút sao chép bí mật kỹ thuật vào đĩa cứng, kẻ này đã âm thầm bỏ chiếc đĩa đó vào trong túi máy tính của Ngô Vũ mà không để lại bất kỳ dấu vết nào. Kẻ làm được chuyện đó nhất định phải thường xuyên ở bên cạnh Ngô Vũ hoặc rất am hiểu thói quen sinh hoạt của anh ấy. Hơn thế nữa, kẻ đó cũng phải biết thông tin Ngô Vũ được cử đi công tác ở Trung Quốc, nên đã nhét

đĩa vào túi trước khi anh ấy lên đường. Đây chính xác là một âm mưu được dày công vạch ra! Kẻ vạch ra âm mưu này nhất định phải rất có đầu óc, khôn ngoan và tài giỏi. Tất cả những yếu tố đó đều phù hợp với Nam Nam. Điều duy nhất không phù hợp chính là: một người con gái dịu dàng hiền thực, khiêm nhường tốt bụng, trước nay chưa từng tranh giành với ai như Nam Nam sao lại có thể làm ra chuyện ác độc như thế? Quả nhiên, khi Tuyết Nhung và luật sư Fedwren nói những nghi ngờ của họ cho Ngô Vũ, anh ấy lập tức cho rằng chuyện đó tuyệt đối không thể xảy ra, theo anh một người có tính cách như Nam Nam chắc chắn không thể làm ra chuyện đê hèn như vậy.

Chỉ có chứng cứ, bây giờ chỉ còn cách tìm ra chứng cứ, mọi người mới tin vào chuyện này.

Nhưng phải tìm chứng cứ ở đâu đây?

Tuyết Nhung không thể không cầu cứu sự giúp đỡ của cảnh sát liên bang. Cô đã đưa ra những nghi ngờ của mình: nếu như Ngô Vũ sao chép lại tài liệu cơ mật của công ty, thì máy tính của anh ấy nhất định phải lưu lại dấu vết. Trong khi đó, tổ điều tra của công ty và cảnh sát liên bang cũng xác nhận không tìm ra bất kỳ dấu vết nào cho thấy Ngô Vũ đã sao chép tài liệu trong máy tính của mình. Ngoài ra, Tuyết Nhung cũng đề cập đến những nghi ngờ của mình về Nam Nam, bởi vì cách đây không lâu cô ta đã đến tìm cô vì Ngô Vũ. Nếu trong công ty có người bày mưu hãm hại Ngô Vũ thì Nam Nam là kẻ đáng tình nghi nhất. Cơ quan điều tra liên bang Mỹ rất thận trọng với vụ án mang tính chất quốc tế này. Dưới những thông tin của báo chí, vụ việc mỗi lúc một lớn. Rất nhiều chuyên gia học giả và lãnh đạo cấp cao trong công ty của Ngô Vũ đều vô cùng quan tâm đến vụ án này. Hơn nữa, nhiều điểm đáng nghi ngờ trong đó đã được chỉ ra, đa số mọi người đều cho rằng đây là một vụ án oan. Dư luận dấy lên làn sóng kêu gọi chính phủ và cục điều tra liên bang mau chóng điều tra rõ chân tướng sự việc và đưa ra những chứng cứ thuyết phục. Vì vậy, những nghi ngờ của Tuyết Nhung đã được tổ trọng án tiến hành điều tra. Đầu tiên, họ đã tìm ra dấu vết sao chép tài liệu trong máy tính của Nam Nam. Mặc dù Nam Nam là một cao thủ máy tính, không để lộ bất kỳ sơ hở nào, nhưng cô ta hoàn toàn không thể ngờ “vỏ quýt dày có móng tay nhọn”, còn có rất nhiều người cao tay hơn cả mình. Nhưng ngay cả khi đã phát hiện ra dấu vết Nam Nam sao chép tài liệu mật, phía cảnh sát cũng không thể chứng minh được liệu cô ta có bỏ đĩa cứng vào túi xách của Ngô Vũ hay không? Vụ án đến đây lại một lần nữa rơi vào ngõ cụt. Nhưng cơ quan điều tra vẫn chưa chịu bỏ cuộc, mà tiếp tục tiến hành lấy lời khai của Ngô Vũ, hỏi xem vài ngày trước khi xảy ra chuyện anh ấy đã gặp những ai, làm những gì và đến những đâu. Ngô Vũ nói với họ, giống như thường lệ sáu giờ sáng anh đến tập luyện ở trung tâm thể hình, sau đó đến công ty làm việc. Hết giờ làm việc, anh thường đến Ann Arbor, tiếp tục làm việc trong hiệp hội. Vậy nên, nếu có ai đó trong công ty muốn bỏ đĩa cứng vào túi máy tính của anh, thì rất có thể kẻ đó đã gây án trong khoảng thời gian anh làm việc ở công ty. Dựa vào suy luận này, tổ điều tra đã xem lại tất cả các đoạn băng giám sát được ghi lại trong khoảng thời gian này, song vẫn không tìm ra được bất kỳ dấu vết nào.

Lòng Tuyết Nhung nóng như lửa đốt. Cô và luật sư Fedwren lại một lần nữa đến gặp Ngô Vũ hỏi xem anh đã để túi máy tính ở nhà hay ở công ty? Khi để túi trong xe, liệu anh có khóa cửa xe hay không? Ngô Vũ nói với họ, trước nay anh luôn cẩn thận khi đến những nơi công cộng, vậy nên luôn khóa xe khi để máy tính bên trong, chỉ trừ một nơi - trung tâm thể hình. Từ lời kể của Ngô Vũ, họ đã tìm ra một chi tiết vô cùng quan trọng: Nam Nam cũng là hội viên của trung tâm thể hình nọ, Ngô Vũ đã từng gặp cô ta vài lần ở đó.

Tuyết Nhung và luật sư lập tức tìm gặp cảnh sát để thông báo dấu vết mới này. Rất nhanh, tổ điều tra chuyển mục tiêu sang trung tâm thể hình, và đã xác minh được Nam Nam cũng là hội viên ở đó. Họ lập tức xem lại băng giám sát ghi trong phòng tập thể hình, kết quả cho thấy Nam Nam không xuất hiện ở khu vực này. Nhưng khi xem đến đoạn băng ghi lại khu vực cổng vào và bãi đỗ xe của trung tâm, họ đã phát hiện ra bóng dáng của Nam Nam. Do lúc đó là sáu giờ sáng, trời vẫn còn tối, tầm nhìn bị hạn chế, hình ảnh trong băng cũng rất mờ nhạt, nên họ chỉ nhìn thấy Nam Nam mở cửa ngò vào một chiếc xe, không lâu sau đó lại mau chóng đi ra. Cảnh sát lập tức tiến hành kiểm tra xe của Ngô Vũ, phát hiện chiếc xe mà Nam Nam đột nhập vào chính là xe của anh. Sau đó, tổ điều tra lập tức bắt giữ Nam Nam, coi cô ta là nghi can của vụ án. Nhưng luật sư bào chữa cho Nam Nam lại nói, vì xe của Nam Nam và Ngô Vũ giống hệt nhau, trời hôm đó lại tối nên vì không cẩn thận cô ta đã lên nhầm xe. Sau khi ngồi lên xe, phát hiện đó không phải là xe mình nên cô ta đã mau chóng đi ra. Đối với lời bào chữa này, cảnh sát cũng phải bó tay, không thể tiếp tục truy cứu được nữa.

Họ vẫn chưa có đủ bằng chứng.

Song, Nam Nam không phải là một cao thủ gây án. Trong lúc bất cẩn, cô ta đã để lộ sơ hở cho cảnh sát. Cuối cùng, cảnh sát liên bang đã tiến hành điều tra đối chiếu giọng nói của kẻ tố cáo Ngô Vũ. Mặc dù giọng nói đó có khẩu âm giống như một người đàn ông ngoại quốc, nhưng nhờ kỹ thuật cao, họ đã xác minh được giọng nói đó chính xác là của Nam Nam.

Chân tướng sự việc đã được điều tra rõ! Ngô Vũ được tòa án xử vô tội và được thả. Tuyết Nhung như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

43. Chương 36 End

Kết chuyện: Yêu nhau tức là sống chết có nhau

Buổi sáng hôm Ngô Vũ được thả, sau một đêm mưa bão điên cuồng, cành cây và lá nằm vương vãi khắp mặt đất. Cơn bão đã đi qua, không gian trở nên trong lành và thoáng đãng. Khi ánh mặt trời đầu tiên chiếu xuống mặt đất, vạn vật bỗng chốc hồi sinh. Mùa hè ở Mi-chi-gân, sau những trận mưa bão dữ dội, nước trong các con sông chảy qua vùng nông thôn vẫn chưa rút đi hết. Nước l้น ra khỏi bờ, tạo nên những trận lũ có sức phá hoại lớn, khiến mọi người không kịp phòng bị. Dự báo thời tiết hôm đó đã thông báo có lũ tràn về. Nhưng khi đi ra ngoài, Tuyết Nhung nhìn lên trời, thấy trời xanh mây trắng, thời tiết có vẻ hiền hòa, nên cho rằng đài khí tượng có lẽ đã nhầm.

Ngày hôm đó không chỉ là ngày Ngô Vũ ra tù, mà còn là ngày một tạp chí nổi tiếng của Mỹ xuất bản tập san của một tuần mới. Vài ngày trước, Tổng biên tập của tạp chí này đã gọi điện báo cho Tuyết Nhung biết cô đã được chọn vào danh sách năm mươi phụ nữ có sức ảnh hưởng lớn của năm, hơn nữa ảnh của cô còn được chọn làm trang bìa. Nhờ sự nỗ lực của Tuyết Nhung và hiệp hội của cô, hiện giờ đã có 102 trường cấp ba ở Mỹ đã đưa hoặc quyết định sẽ đưa những bài giảng về tình yêu và hôn nhân vào các tiết học, mười lăm trường đại học Mỹ đã coi môn học về tình yêu và hôn nhân là môn học bắt buộc. Tuyết Nhung cũng đã khiến xã hội Mỹ nhận thức được những khó khăn và đau khổ mà những phụ nữ trẻ phải đối mặt khi ly hôn. Cô cũng đang cùng cơ quan lập pháp thảo luận sửa lại luật ly hôn, nhằm đem đến sự bảo vệ nhiều hơn nữa cho những người phụ nữ. Khi nhận được tin này, ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Tuyết Nhung là sẽ cho Ngô Vũ biết. Vậy nên, từ sáng sớm, cô đã lái xe đến hiệu sách ưa thích. Nhìn thấy tờ tạp chí có bìa là ảnh của mình trên giá, cô nhanh chóng lấy xuống rồi đi thẳng đến quầy thanh toán. Sau khi thu tiền xong, đưa lại tờ tạp chí cho cô, nam nhân viên phục vụ đột nhiên ngừng đầu lên, hết nhìn cô rồi lại nhìn vào tờ tạp chí nói: “Tôi rất ủng hộ cuộc cách mạng của cô dù tôi là đàn ông!” Anh ta vừa nói dứt lời, cả hai người cùng bật cười vui vẻ. Sau đó, Tuyết Nhung hân hoan lái xe đến thẳng tòa án.

“Ngô Vũ!” Ngô Vũ đi ra, có vẻ anh đã đợi ở đó được vài phút. Vừa nhìn thấy Tuyết Nhung, anh liền nở nụ cười dịu dàng. Tuyết Nhung lao về phía trước, ôm chặt lấy Ngô Vũ rồi cứ thế đắm liên tiếp vào lưng anh: “Em đã chết một lần, anh cũng đã chết một lần, như vậy là chúng ta hòa rồi đúng không?”

Ngô Vũ vẫn mỉm cười, nhưng mắt đã đầy nước tự lúc nào. Nhìn thấy Tuyết Nhung đang nhảy nhót lâng lâng bên cạnh, anh không biết nói gì, cũng không biết nên nói gì. Lòng anh có hàng ngàn hàng vạn lời muốn nói, nhưng lúc này lại không thể thốt ra. Anh chỉ muốn nhìn cô, nhìn cô bé mình yêu thương nhất đời đang ríu rít quanh mình.

Tuyết Nhung mau chóng kéo Ngô Vũ ngồi vào trong xe, rồi cầm tờ tạp chí trên ghế đặt đến “bộp” vào tay anh: “Anh xem, đây là ai thế?”

“Đây là người con gái mà anh yêu nhất trên đời này!” Ngô Vũ thầm nói trong lòng mình. Anh cẩn thận vuốt lên trang bìa in chân dung của Tuyết Nhung vẫn còn thơm mùi mực: “Tuyết Nhung à, mắt em thật đẹp! Em biết không, năm đó khi mẹ dắt em đến nhà anh học đàn, lần đầu tiên nhìn thấy em anh đã thích đôi mắt xinh đẹp này!” Anh lại nhìn tấm ảnh khắp một lượt, rồi nói tiếp: “Không ngờ niềm yêu thích đó không biết từ lúc nào đã nuôi dưỡng trong anh một thói quen: phàm là những chuyện em muốn, anh đều sẽ làm cho em; phàm là những gì anh có, anh đều muốn đem đến cho em, dường như cả cuộc đời này anh sống chỉ để làm điều đó, đến thế giới này cũng chỉ để thực hiện lời hứa đó, chỉ cần em vui là anh đã thấy

mãn nguyện và hạnh phúc lắm rồi. Giờ đây, cuộc đời anh đã được hồi sinh thêm một lần nữa, và anh vẫn thích em như thuở chúng ta còn nhỏ. Nếu như một ngày nào đó trong tương lai, phải rời xa thế giới này, anh nhất định phải hoàn thành lời hứa với em rồi mới ra đi. Ngoài điều đó ra, anh không cần bất cứ thứ gì trong cuộc đời này!”

“Tiểu Vũ!” Tuyết Nhung ôm chặt lấy cánh tay anh.

“Đừng trẻ con như thế! Em đến đón anh từ sáng sớm, chắc vẫn chưa kịp ăn gì. Có đói không? Chúng ta mau đi thôi nào!” Đó chính là Ngô Vũ, ở bất kỳ hoàn cảnh nào, anh cũng nghĩ cho Tuyết Nhung trước, chứ không phải là mình.

Trên đường đi, hai người họ cùng nhau nói về những chương trình mà Tuyết Nhung được mời lên truyền hình, bàn xem tập san của họ sau này cần có thêm những nội dung gì.

“Á!” Tuyết Nhung kinh hãi kêu lên: “Lũ!”

Chưa kịp phản ứng gì, xe của họ đã bị nước lũ cuốn trôi. Chiếc xe trôi nổi trong làn nước, rung lắc dữ dội, nước ở bên ngoài len qua những khe hở trên xe xối xả tràn vào trong. Cả xe và người dần dần chìm xuống đáy nước. Ngô Vũ nhanh chóng ngả người về phía Tuyết Nhung, tháo thắt lưng an toàn cho cô, rồi cố gắng mở cửa xe. Song vì sức ép quá lớn của dòng nước hung dữ bên ngoài, anh không thể mở nổi. Ngô Vũ liền vòng hai tay vào nhau, dùng hết sức đập vào cửa sổ xe, cuối cùng cửa cũng bị đập vỡ. Tay Ngô Vũ đã đầy máu, nhưng anh vẫn cố gắng đẩy Tuyết Nhung ra khỏi xe. Sau khi đẩy được cô ra ngoài, anh cũng vội vã trèo ra. Hai người lao vào giữa dòng nước chảy xiết. Ngay sau đó, họ nhìn thấy một gốc cây ở phía trước bên trái xe. Ngô Vũ vật lộn với dòng nước dữ, chẳng dễ dàng gì mới kéo Tuyết Nhung bơi được đến gần.

Anh gắng sức đẩy Tuyết Nhung lên trước. Khi nắm được một cành cây, Tuyết Nhung quay đầu lại, giơ tay về phía Ngô Vũ hét lên: “Mau nắm lấy tay em! Mau, mau lên!” Nhưng Ngô Vũ không chịu đưa tay cho cô. Tuyết Nhung lại kinh sợ hét lên: “Anh đang làm gì thế! Mau nắm lấy tay em đi!”

Ngô Vũ ngược mặt lên khỏi mặt nước, nhìn về phía Tuyết Nhung hét lớn: “Cành cây đó không thể chống đỡ nổi hai người, em hãy để anh đi! Tuyết Nhung, em nhất định phải sống thật tốt, anh yêu em!” Ngô Vũ vừa nói dứt lời, liền bị một xoáy nước hung dữ nuốt chửng, từ đó Tuyết Nhung không còn nhìn thấy bóng dáng anh nữa.

“Anh yêu em... Anh yêu em.” Chỉ có giọng nói bi thương vọng lại, trôi nổi giữa những con sóng dữ tợn, như thể linh hồn Ngô Vũ vẫn mãi còn đây, chưa muốn rời xa Tuyết Nhung.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Tuyết Nhung được cứu sống. Chính người con trai đó, người con trai có cái tên Ngô Vũ đã dùng lời hứa của anh ấy để cứu cô. Giống như lời anh ấy nói, anh đến thế giới này chỉ để thực hiện lời hứa dành cho cô, khi rời xa thế giới này, anh nhất định sẽ hoàn thành lời hứa của mình. Chính xác là anh ấy đã dùng sinh mệnh của mình để hoàn thành lời hứa ấy: bất kể những gì người anh yêu muốn, bất kể những gì anh có, anh đều sẽ dâng hiến, kể cả sinh mệnh của mình.

Một tháng sau, Tuyết Nhung và Tim cùng đến thăm mộ của Ngô Vũ. Mộ anh không nằm ở quê hương Trung Quốc, mà được đặt ở Ann Arbor. Tuyết Nhung biết, đó chính là tâm nguyện của Ngô Vũ. Anh nhất định muốn nằm ở nơi gần cô nhất. Linh hồn anh chắc chắn vẫn luôn dõi theo từng bước cô đi, nhắc nhở cô phải mặc thêm áo ấm, dặn dò cô không được đi ngủ quá muộn.

Nước mắt Tuyết Nhung chảy dài không ngừng. Bên cạnh cô, Tim đang trầm tư nhìn tấm bia mộ được làm từ đá cẩm thạch đỏ, thì thầm một mình: “Trên thế gian này không có người đàn ông nào hoàn toàn tốt và hoàn toàn xấu. Trên thế gian này thực ra chỉ có loại đàn ông: một loại ích kỷ, một loại không ích kỷ. Ngô Vũ thuộc loại đàn ông không ích kỷ, là một chàng trai tốt bụng và cao thượng.”

Lúc này Tuyết Nhung bỗng nhớ lại lời trăng trối của mẹ cô trước lúc lâm chung. Bà dặn cô khi đến Mĩ hãy tìm một người con trai thật tốt, một người con trai mãi mãi không bao giờ phản bội lại mình. Nhưng thực ra, cô vốn không cần đi tìm người con trai đó. Anh ấy trước giờ vẫn luôn ở bên cô, chưa từng rời xa cô.

Phản bội là gì? Vĩnh hằng là gì? Có tình yêu tất có sự phản bội. Chỉ có sự vô tư mới là vĩnh hằng.

Nếu như cuộc đời có thể quay trở lại...

Tuyết Nhung cầm trong tay chiếc đàn Ngô Vũ tặng mình, bên tai cô văng vẳng giai điệu của bài thơ cuộc đời mà anh đã viết cho cô:

Nếu màu cam là để dành tặng em

Anh sẽ hái tất cả những trái cam trên thế gian này

Chỉ để dâng hiến cho em

...

Giấc mộng đã khiến những con tim chân thành

Thổn thức mỗi lần bước qua những vườn cam chín mọng

Song đó chính xác là một ước mơ

Một ước mơ dài lâu

Khiến anh mãi miết hái xuống những trái cam chín vàng

Hái đến khi lá vàng lấp đầy nơi anh đứng

Như anh lấp đầy trái tim mình.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mo-to-doi-mat-xinh-dep-cua-em>